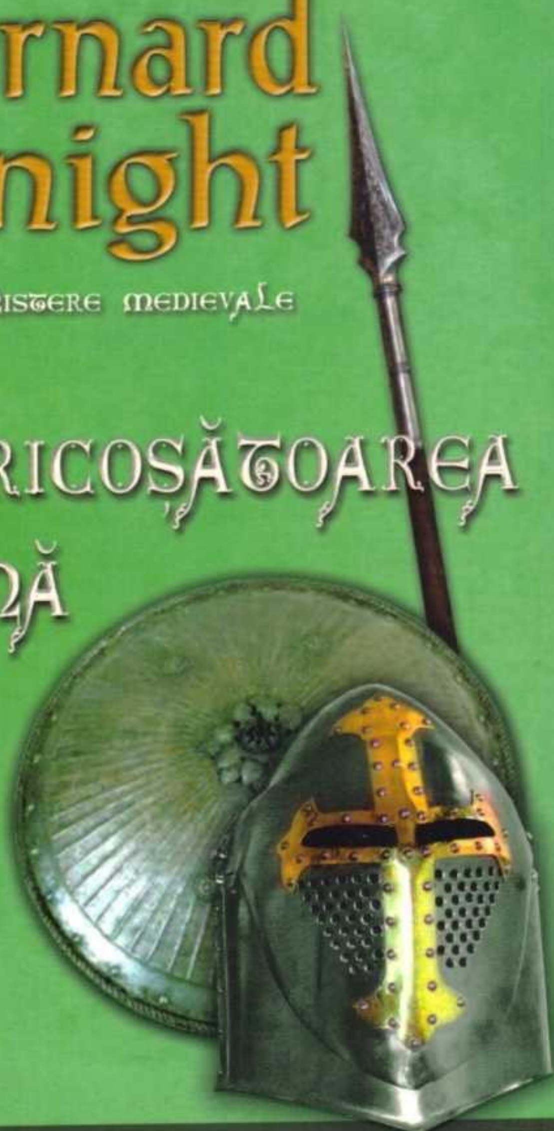

Bernard Knight
Seria Mistere medievale
Înfricoșătoarea taină

BERNARD KNIGHT

ÎNFRICOŞĂTOAREA TAINĂ

0 enigmă medievală

virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

2007

Nota autorului

Orice încercare de a da limbii engleze moderne „un iz de vechiu“ este, în aceeași măsura, imprecisa și inutilă. Pe vremea și în locul unde se desfășoară această povestire – ținutul Devon de la sfârșitul secolului al XII-lea –, majoritatea oamenilor vorbeau engleza medievală timpurie, pe care noi, astăzi, nu am înțelege-o deloc. Mulți alții vorbeau velșa de apus, care mai târziu s-a numit comică, iar clasele conducătoare vorbeau franceza normandă. Limba vorbita în Biserica și cea folosită în mai toate scrierile oficiale era latina.

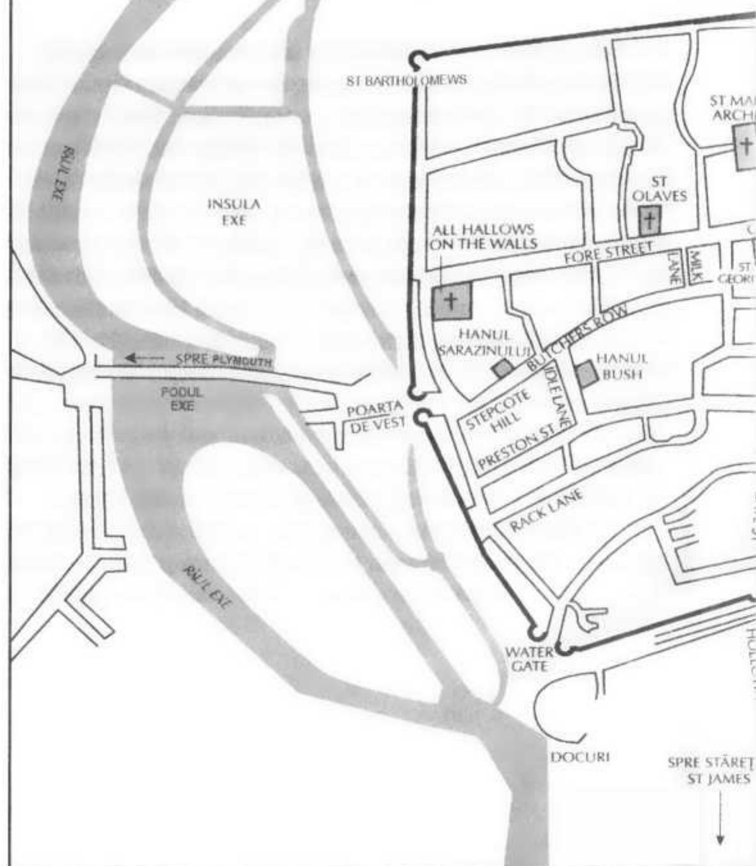
Multe dintre personajele descrise în acest roman au avut o existența reală, iar evenimentele politice și religioase la care se face aluzie sunt autentice – pirateria înflorea pe coastele Angliei, Prințul John uneltea permanent împotriva fratelui său Richard Inimă-de-Leu, iar Inchiziția se instaura încet, dar sigur, în Franța.

Autorul lasă în seama cititorilor libertatea de a da crezare, în măsura în care o doresc, veridicității *înfricoșătoarei taine,* însă pentru cei care manifestă un interes deosebit fața de acest subiect, la sfârșitul cărții sunt sugerate câteva surse utile.

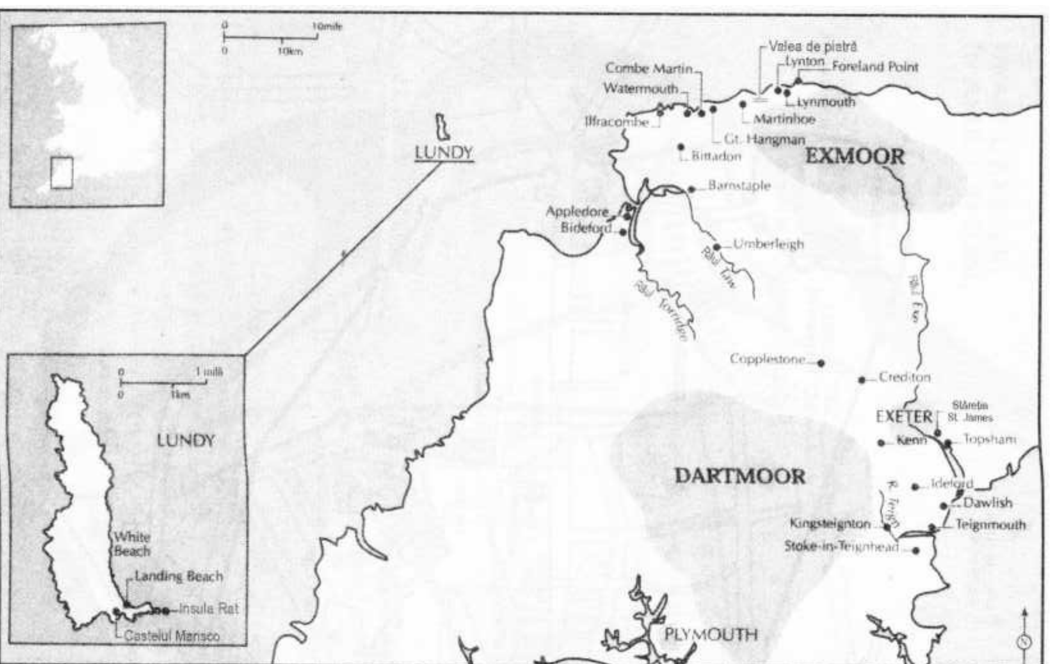
Mulțumiri

Autorul ține să le mulțumească următoarelor persoane pentru consultanța în materie de istorie, dar își asumă răspunderea pentru orice interpretare eronată a complexității vieții și a legii din ținutul Devon în cursul secolului al XII-lea: doamnei Angela Doughty, arhivistă la Catedrala din Exeter; personalului Oficiului de evidența a populației din Devon și a Bibliotecii Centrale Exeter; canonului Mawson, de la Catedrala din Exeter; domnului Thomas Watkin, Facultatea de Drept din Cardiff. Universitatea Wales; profesorului Nicholas Orme, de la Universitatea din Exeter; redactoarei Hazel Orme și doamnelor Gillian Holmes și Clare Ledingham de la Simon & Schuster pentru încurajări și sprijin.

ORAŞUL EXETER
ÎN ANUL 1194 D.HR.

SPRE CREDITON
& BARNSTAPLE
CURTEA
INTERIOARĂ
SHIRE
HALL
CASTELUL
ROUGEMONT
NORTHERN HAY
CURTEA
EXTERIOARĂ
CAPELA
ST MARY
POARTA
DE NORD
MALUL ŞI ŞANŢUL EXTERIOR
POARTA
NORTH GATE STREET
ST LAWRENCE
POARTA
DE EST
ST SIDWELL
HIGH STREET
BROAD
GATE
CASA
LUI JOHN
ST MARTINS
LANE
ST PETROCK
ST MARTIN
ABATOR
INCINTA
CATEDRALA
CASELE
CANONICILOR
BEAR GATE
CLOISTERS
CAPITULUL
PALATUL
EPISCOPULUI
ST JAMES
PALACE GATE
HOLY
TRINITY
SOUTHERN HAY
POARTA DE SUD
MAGDALENE SREET
SPÎNZURĂTOAREA
N
BULL MEAD
0
300 metri

0
10mile
0
10km
LUNDY
Valea de piatră
Lynton
Foreland Point
Combe Martin
Watermouth
Lynmouth
Ilfracombe
Martinhoe
Gt. Hangman
Bittadon
EXMOOR
Barnstaple
Appledore
Bideford
Umberleigh
Râul Taw
Râul Torridge
Râul Exe
Copplestone
Crediton
Stăreția St. James
EXETER
Kenn
Topsham
DARTMOOR
Ideford
Dawlish
R. Teign
Kingsteignton
Teignmouth
Stoke-in-Teignhead
PLYMOUTH
0
1 milă
0
1km
LUNDY
White Beach
Landing Beach
Insula Rat
Castelul Marisco

PROLOG

Martie 1195

Rămasă în voia valurilor, corabia avariată se apropia vertiginos de coasta aflată în bătaia vântului, presărată cu stânci, care abia se mai întrezărea în lumina slabă a amurgului. Recunoscută pentru furtunile năprasnice. Marea Severn era departe de a fi înfricoșătoare, pentru ca în acele momente era vorba doar de un vânt puternic dinspre nord-vest, îndeajuns să stârnească spuma pe crestele brizanților cenușii ce veneau dinspre Atlantic și, prin stropii de apă azvârliți în aer, să ascundă oarecum vederii stâncile semețe de pe țărm.

Zgâlțâită și purtată de colo-colo de talazuri, corabia scurtă, cu forme pline, nu mai putea fi manevrată, pentru că singura velă de pe catarg zăcea grămadă pe punte. Iar la pupa nu mai exista vâsla ce slujea drept cârmă, deoarece atât ea, cât și cârmaciul fuseseră măturați de valuri și azvârliți în mare. Micuța corabie era ca o bucata de lemn plutind în derivă, așteptând ciocnirea inevitabilă de colții de piatra ce străjuiau coasta de miazănoapte a Devonului. Aflate față în față cu îndepărtata Țară a Galilor, stâncile uriașe, unde uscatul din Exmoor se prăbușea brusc în mare, se ridicau amenințătoare la travers în babordul corăbiei betegite. Cu toate că uscatul ce se vedea în fața ei era mai scund decât acela de la răsărit, linia țărmului era totuși presărată cu stânci ascuțite, recifuri și intrânduri mai ferite.

Corabia, numită *knarr,* era o variantă mai lată a corăbiei lungi pe care o folosiseră vikingii, având etrava și etamboul înalte, dar fără a fi ornamentată cu vreo sculptură înfățișând un balaur. Treimile de la pupă și provă erau podite cu scândură, însă în centru se afla o magazie neacoperită, unde se încărcau mărfurile. Prelată care acoperea acea magazie dispăruse, la fel ca și încărcătură, de altfel, spațiul fiind inundat până la brâu, iar apa dădea să se reverse peste bord de fiecare dată când, în cursa lui de neoprit către stânci, knarr-ul cădea între valuri.

Cu toate că amurgise bine, cerul era încă suficient luminat pentru ca singurul supraviețuitor să poată vedea cadavrul unuia dintre confrații săi zăcând alături, având picioarele prinse într-o frânghie încurcată, ceea ce îl împiedicase să fie măturat peste bord de valurile furioase. Îngrozit, tânărul marinar s-a agățat de

un stâlp căzut pe punte și s-a uitat înainte, prin jerbele de stropi, la țărmul cenușiu ce părea să gonească spre el. Știa majoritatea reperelor de pe uscat dintre Penzance și Bristol și, în pofida groazei, a recunoscut la stânga să Great Hangman, cea mai înaltă faleză stâncoasă din Anglia, care se ridica la mai bine de trei sute de metri deasupra Golfului Combe Martin.

În timp ce corabia era purtată pe ultimele sute de metri de mare deschisă, după care urma o porțiune de brizanți clocotitori și înspumați, ce făceau un zgomot asurzitor când se spărgeau, tânărul a zărit o lumină palidă, gălbuie, sus, deasupra punctului în care corabia avea să se izbească de stânci. Câteva clipe după aceea, țipând îngrozit, flăcăul a simțit un hârâit îngrozitor în clipa când un val a ridicat coca navei pe câteva stânci zimțate de la poalele peretelui aproape vertical. Izbitura puternică l-a făcut să scape din mâinile slăbite stâlpul de care se ținea și, în clipa când *knarr*-ul s-a înclinat foarte mult într-o parte, a alunecat de-a latul punții și a fost măturat de valul de propagare în brizanții înspumați. Un talaz l-a dus de-a rostogolul printr-un loc liber dintre stânci și, aproape cu dispreț, l-a scuipat pe o limbă de uscat acoperită cu pietriș, la capătul căreia se vedea o peșteră nu prea adâncă. Scâncind de frică, și abia dându-și seama unde se găsea, s-a târât pe mâini și genunchi prin apa mică și bolborosind ce se retrăgea în mare pentru a se ciocni de următorul val, și s-a prăbușit destul de departe pe porțiunea mai înaltă a plajei foarte înguste, reușind astfel să evite să fie supt de apă, și târât înapoi în mare.

Stând ud leoarcă în vântul aspru și șfichiuitor, a rămas întins o vreme, apoi și-a pierdut cunoștința, așa că nu a mai apucat să vadă licărul slab al unui felinar din corn și nici să audă scrâșnetul pietrișului sub pașii cuiva care cobora poteca îngustă de pe versantul abrupt.

CAPITOLUL UNU
În care Crowner John își încalecă armăsarul

— Gwyn, am reușit până la urmă! Pot să încalec și fără lada aceea blestemată! a exclamat John de Wolfe.

Ceva mai târziu, i s-a părut tare ciudat că se bucurase de un lucru atât de mărunt, pe care, în urmă cu doar două luni, nici nu l-ar fi luat în seamă. Cu toate acestea, în acea dimineața, aflat pe Martin's Lane, John se bucura de isprava lui ca un copil care tocmai a primit o jucărie. Cei doi bărbați care îl urmăreau s-au arătat la fel de încântați, și doar Mary, servitoarea lui, care privea scena din pragul casei de peste drum, a pufnit în barbă văzând scălâmbăielile copilărești ale celor trei bărbați în toată firea.

„Lada blestemată“ era de fapt o înjghebare din scânduri ce închipuia niște trepte, și fusese încropită de Gwyn de Polruan. Slujise de minune vreme de două săptămâni, îngăduindu-i lui de Wolfe să-l încalece pe Odin, calul pe care îl cumpărase de puțină vreme. Însă în acea dimineață fusese în stare să renunțe la ajutorul acelei scări și să-și lase toată greutatea trupului pe piciorul stâng pentru a-l ridica pe celălalt în scara calului. Acum, cu un zâmbet ce i se lățise pe toată fața, altfel ferma și severă, John de Wolfe stătea neclintit pe spinarea armăsarului răbdător.

— Ai face bine să porți la tine toiagul ăsta, *Crowner,* l-a sfătuit Gwyn, uriașul cu păr roșcat, lung și încâlcit, de origine velșă, care-i fusese un fel de scutier vreme de aproape douăzeci de ani.

Spunând acestea, i-a întins bastonul pe care de Wolfe îl folosea de trei săptămâni, de când azvârlise cât colo cârja. Apoi coronerul a făcu armăsarul să umble țanțoș în susul și-n josul străzii, câțiva pași doar. Încântat să comande calului să se întoarcă și să meargă șerpuit. Deși începuse să călărească de zece zile, faptul ca acum putea încăleca fără să mai urce treptele îl făcea să se simtă, în sfârșit, independent.

Simulând deznădejdea, Mary a clătinat din cap, ceea ce a făcut părul negru să i se legene într-o parte și în alta, apoi a dispărut în cotloanele casei pentru a pregăti prânzul. În sinea ei, se bucura la fel de mult ca și bărbații din mijlocul străzii, iar asta nu doar pentru că stăpânul ei se înzdrăvenise aproape pe de-a-ntregul, ci și pentru că nu mai era pus pe harță ca atunci când se simțise întemnițat în casă vreme de atâtea săptămâni.

La începutul lui ianuarie își rupsese piciorul pe câmpul de turnire de la Bull Mead. În clipele dinaintea morții sale, Bran, bătrânul și regretatul cal a lui de Wolfe, îl aruncase la pământ. Fluierul piciorului plesnise, însă, din fericire, avusese parte de o fractură simplă, iar intervenția imediată a lui Gwyn, care îi legase piciorul de o scândură cu niște curele de piele, îl menținuseră într-o poziție bună. Uriașul din Cornwall îi văzuse pe Cavalerii Ospitalieri procedând în acel fel în Palestina și, cu ajutorul statornic al Fratelui Saulf, un călugăr de la micul spital St John. din apropierea Porții de Răsărit, piciorul se vindecase cu repeziciune. Constituția solidă a lui de Wolfe, oțelită de numeroșii ani petrecuți ca soldat, la care se adăuga îngrijirea aproape nemilos de atentă, acordată de Matilda, soția lui, o femeie care uitase să mai zâmbească, îl ajutaseră să se pună pe picioare în trei săptămâni.

Acum, două luni mai târziu, putea călări din nou.

— Gwyn, o să merg călare până la castel, a strigat el peste umăr și a dat pinteni armăsarului negru în susul străduței, către strada mare. Ofițerul lui a pornit în fugă alături de el, iar părul zburlit a început să-i fluture peste gulerul capei zdrențuite din piele.

În vreme ce își croia drum pe strada principală, aglomerată de oameni care ieșiseră să-și facă târguielile la tarabele înșirate de o parte și de alta, dar și de harabale și roabe care încercau să se strecoare pe acolo, de Wolfe a fost asaltat de saluturi, fiindcă mai toată lumea ținea să-l felicite pentru că se însănătoșise. În aer plutea o mireasmă primăvăratică și, deși frig, cerul era de un albastru palid, iar faptul ca nu mai plouase de o săptămână făcuse ca noroaiele aproape lichide, amestecate cu gunoaie, să se întărească, devenind o pastă sfărâmicioasă sub tălpi.

Casele și dughenele de pe artera principală a orașului erau de felurite mărimi și forme, majoritatea fiind făcute din lemn, însă, în vremea din urma, câteva fuseseră construite din piatră. Majoritatea erau înalte și înguste, îngrămădite una în alta ca niște boabe într-o păstaie. Unele aveau acoperișuri din paie sau stuf, altele din brazde de pământ, altele din șindrila și, în sfârșit, altele din țiglă de piatră. Firicele de fum se înălțau alene de sub streșinile mai tuturor caselor, deoarece prea puține dintre ele aveau hornuri, de curând inventate.

Brusc, în timp ce calul mergea la pas domol pe strada gemând

de lume, coronerul a simțit un fior slab, părul de pe ceafa zbârlindu-i-se. Cu toate ca era un bărbat pe care imaginația nu-l dădea afară din casă, din experiența numeroaselor ambuscade în care fusese prins, de Wolfe și-a dat seama ca cineva îl ținea sub observație. Era vorba de un al șaselea simț, un har secret, care îi salvase viața în câteva rânduri în cursul campaniilor din Franța și Irlanda, dar și în Palestina. Trăise aceeași senzație și cu o zi în urma, pe când se întorcea acasă de la tavernă, zărise fața cuiva pândind de după un colț de clădire, dar omul dispăruse aproape imediat când John își întorsese capul în direcția lui. Trăsăturile i se păruseră vag cunoscute, însă, deși își stoarse creierii, tot nu reușise să-și amintească cine ar fi putut fi.

Acum, s-a uitat din nou în jur și iarăși a văzut în treacăt fața acelui bărbat care îl urmărea din priviri de pe treptele bisericii St Lawrence. O fracțiune de secundă mai târziu, bărbatul, înveșmântat într-o mantie de culoare închisa, s-a răsucit și a dispărut în biserică. De Wolfe și-a dat seama că dacă individul nu ar fi dorit să fie abordat, s-ar fi topit în mulțime până când el ar fi reușit, fără grabă, să coboare de pe spinarea lui Odin. S-a chinuit din răsputeri să-și amintească cine era cel a cărui față o văzuse doar în treacăt, dar nu a reușit nicicum. A făcut un gest de neputință din umeri și și-a îndemnat calul să meargă mai departe. I se părea puțin probabil ca omul să fie vreun ucigaș năimit – deși, cu mai bine de două luni în urmă, unii puseseră la cale un complot împotriva lui. Din fericire, planurile acelor oameni fuseseră dejucate.

Când a ajuns la mai puțin de o sută de metri de Poarta de Răsărit, John și-a mânat bidiviul spre stânga, făcându-l să urce la pas panta domoală ce ducea spre castel, care stătea cocoțat pe o colină într-un colț al orașului fortificat. Datorita culorii roșiatice a gresiei, piatra de construcție aflată din abundență în apropierea orașului, acesta era cunoscut sub numele de Rougemont (Muntele Roșu), fiind înălțat de William Cuceritorul în colțul dinspre miazănoapte al vechilor ziduri romane de apărare. Trecând prin poarta deschisă în palisada de lemn, de Wolfe a pătruns într-o curte exterioară spațioasă, unde colibele soldaților și ale familiilor acestora acopereau jumătate din panta ce ducea către fortificațiile interioare. După ce a mai mers câțiva metri, a ajuns la poarta fortificata și înaltă, unde avea și el o încăpere strâmtă, situată la

ultimul cat.

Singura gardă aflată pe abruptul pod mobil l-a salutat pe de Wolfe printr-o ridicare ușoară a suliței în clipa când el a trecut pe sub poartă și s-a oprit în fața ușii scunde a camerei de gardă. Un bărbat înarmat, având un blazon de mic comandant prins pe pieptarul din piele, a ieșit imediat dinăuntru, iar fața lui asprită de vreme și vânturi, s-a înmuiat într-un zâmbet de bun venit.

— Mă bucur să te văd, *Crowner!* Cum se înzdrăvenește piciorul?

De Wolfe s-a uitat la Gabriel, sergentul gărzii castelului, un vechi prieten de-al său și un admirator și sprijinitor fățiș în lupta neîncetată pe care o ducea cu *sheriff*-ul, care-i era și cumnat, Sir Richard de Revelle.

— Din ce în ce mai bine, Gabriel! Azi am reușit să urc în șa direct de pe pământ.

Pentru a-și demonstra marea reușita, John a coborât încetișor și grijuliu de pe spinarea armăsarului și, având toiagul în mâna stânga, a șontâcăit cu un aer hotărât până în camera de gardă, traversând-o, și îndreptându-se către scara îngustă și spiralată ce ducea la catul de sus. Gwyn și Gabriel au rămas în urma lui, privindu-l cu oarecare neliniște când el a început să urce treptele. La cea de-a treia, a alunecat și doar brațele musculoase și puternice ale lui Gwyn l-au împiedicat să nu cadă pe spate.

Nemulțumit și întărâtat, de Wolfe a tras o sudalma suculentă, incluzând și câteva înjurături învățate de la sarazini, însă s-a văzut silit să recunoască faptul ca încă nu se însănătoșise îndeajuns ca să urce scara până în cămăruța lui.

— Numai din cauza toiagului ăsta blestemat, el mă încurcă! a spumegat el. Trebuie să ni se dea o altă încăpere, undeva la parter.

Lăsându-l pe Odin la corpul de gardă, a pornit să traverseze prin glodul presărat de gunoaie a curții interioare, către donjonul care se găsea adăpostit de zidul din cealaltă parte a curții.

— Rămâi acolo, Gwyn, și fii atent la calul meu, a spus el peste umăr. Mă duc să-l bat la cap pe *sheriff,* poate ne dă o altă încăpere.

Înfigând toiagul în pământul înmuiat la fiecare pas, și simțindu-se destul de sigur pe piciorul vătămat, a traversat zona în formă triunghiulară înconjurată de ziduri înalte și crenelate. În stânga, avea clădirea ca o cutie din piatră ce se numea Shire Hali,

tribunalul, unde se țineau mai toate judecățile, iar în dreapta, micuța capelă a garnizoanei. St Mary. De jur împrejur, pe lângă ziduri, se găseau colibe, magazii și sălașe rezemate de zid; unele erau locuri de încartiruire pentru soldați și pentru câteva familii, altele serveau pentru depozitarea de provizii și drept grajduri sau adăposturi pentru harabale.

Donjonul era o clădire masivă, cu două caturi, ridicată deasupra unui beci boltit, care găzduia temnița castelului. Cele două etaje de deasupra cuprindeau sala mare și încăperile destinate *sheriff*-ului, conetabilului, câtorva slujbași, servitori, precum și câtorva cavaleri și scutierilor acestora.

Richard de Revelle stătea acolo mai tot timpul și mergea la conacele lui de la Revelstoke, din apropiere de Plympton și de Tiverton, unde soția lui, o femeie cu mutra acra își petrecea tot timpul, fiindcă nu catadicsea să locuiască în condițiile recunoscute drept spartane de la Rougemont. John bănuia – și văzuse dovada chiar cu ochii lui – că ruda sa prin alianță prefera încăperile reci ale castelului în loc să stea în compania nevestei: acolo, în absența ei, el se putea dedulci la unele doamne din oraș care erau dispuse să-i țină de urât.

De Wolfe a urcat greoi treptele de lemn până la ușa donjonului, iar garda înarmată care stătea de pază l-a salutat și i-a zâmbit. Coronerul se bucura de popularitate în rândul soldaților, atât datorită reputației lui de cruciat trecut prin multe, cât și datorită faptului ca era un sprijinitor neclintit și un prieten credincios al regelui, Richard Inimă-de-Leu.

Garda l-a urmărit șchiopătând prin ușa arcuită de la capul scării, o siluetă înaltă, zveltă, întotdeauna îmbrăcată în negru ori cenușiu. Având părul negru ca pana corbului lung până pe umeri, sprâncene negre groase și, de obicei, o miriște de câteva zile pe față, soldatul nu a avut nici o îndoiala că de Wolfe fusese, pe drept cuvânt, cunoscut și sub numele de „John cel Negru" de către soldații care luptaseră în războaiele irlandeze și în cruciade. Fiind ușor adus de spate, cu capul împins înainte și cu fața lungă și nasul mare și coroiat, arăta ca o pasăre de pradă ori ca un corb.

Mai toată suprafața etajului de mijloc a donjonului era ocupată de sala mare, o încăpere boltită, foarte animată, răsunând de forfota slujbașilor și a negutătorilor care aveau documente de semnat, la care se adăuga freamătul servitorilor care aduceau

mâncare la mesele lipite de pereți, în vreme ce alți oameni stăteau în jurul căminului mare, bârfind și punând țara la cale. Coronerul i-a ignorat pe toți și, ciocănind cu toiagul în dalele de piatră, s-a îndreptat către o ușă mică. În dreptul ei stătea de strajă o alta gardă înarmată, deși prezența acesteia pornea mai curând din dorința *sheriff*-ului de a-și etala importanța, și mai puțin din motive de securitate. În castelul Rougemont nu se mai auzise zăngănit de arme de mai bine de cincizeci de ani, de la asediul de pe vremea lui Stephen și Matilda.

Făcând un semn din cap către strajă, John a deschis ușa și a intrat în biroul *sheriff*-ului. Iatacul lui de Revelle se afla în spate, însă aceea era camera lui oficială, unde își desfășura activitatea de reprezentant al regelui pentru comitatul Devon – slujbă de care, în acele momente, se agăța cu disperare pentru că risca să-i scape printre degete de când de Wolfe îl demascase ca fiind amestecat într-o revoltă înăbușită în fașă, pusa la cale de prințul John împotriva Regelui Richard.

Richard de Revelle a ridicat ochii de pe pergamentele aflate pe masa lui și, văzând cine intrase, s-a strâmbat. Era un bărbat subțirel și fragil, elegant, cu un aer efeminat și nu avea îndrăzneala să-i reproșeze ceva cumnatului său care, împreună cu puternica facțiune regalistă din comitat, nu-l slăbea nici o clipă din ochi. După ce a mormăit un salut, și a omis cu bună știința orice întrebare privind starea piciorului lui de Wolfe, *sheriff* a azvârlit o bucată de piele de vițel făcută sul peste masă, în direcția acestuia.

— Ce părere ai de asta, *Crowner?* l-a întrebat el pe un ton repezit, împingându-și bărbuță ascuțită în față în semn de nemulțumire bătăioasă.

De Wolfe știa că pe cumnat nu-l interesa nici cât negru sub unghie părerea lui în legătură cu conținutul documentului și că încerca doar să obțină un avantaj meschin: *sheriff*-ul știa să citească și să scrie cursiv, în vreme ce coronerul-soldat nu călcase niciodată la școală. Însă, pentru prima oară, coronerul a reușit să îl lase cu gura căscata pe nesuferitul său cumnat. A ridicat pergamentul cu o nonșalanța studiată și și-a trecut ochii peste el. Cu toate că a înțeles doar pe jumătate, curând a putut să dea drumul documentului pe masă și și-a îndreptat privirea spre chipul celălalt bărbat.

— Nu-i nimic nou în pergamentul acela! Au mai încercat și-n

alte rânduri să ia insula în stăpânire, dar au fost puși pe fugă. Nimeni nu poate pune piciorul acolo dacă nu are în spate o armată, nici măcar templierii.

Sheriff-ul s-a strâmbat din nou, iar fața mustăcioasă a roșit ușor.

— Te-ai descurcat bine, John! Auzisem eu că iei lecții de la canonii catedralei, a zis el cu un aer de superioritate.

De Wolfe a rânjit.

— Cum am fost țintuit în casa vreme de două luni, slujbașul meu a găsit prilejul pe care îl pândea de cine știe de când – lecții zilnice de citit și de scris.

De Revelle a împuns cu degetul pe care avea un inel mare spre pergamentul cu pricina.

— Tu trebuie să-i fi cunoscut pe acești Cavaleri templieri mai bine decât oricine pe vremea când ai fost în Outremer. Îi vor îngădui lui William de Marisco să le dea mereu cu tifla? Li s-a acordat dreptul de posesiune a insulei Lundy de ani de zile, dar ticălosul acela îi izgonește de fiecare dată când încearcă să debarce acolo.

Coronerul s-a așezat pe marginea mesei *sheriff*-ului, ca să nu-și mai susțină greutatea pe piciorul încă ușor beteag.

— Templierii sunt o ceată cam pestriță. Mulți sunt permanent dornici de luptă, semănând cu Inimă-de-Leu, și tocmai de aceea îi respecta el atât de mult. Câțiva dintre ei sunt scrântiți, așa cred. Aceștia sunt nesăbuiți până acolo încât trec drept nebuni, la fel ca unii dintre mahomedanii pe care îi admiră, cu toate că ne aflăm în dușmănie cu aceia.

De Wolfe a târât toiagul pe dalele de piatră, ca să se sprijine mai bine, rămânând însă cu mintea și gândurile departe, în colburile Țarii Sfinte.

— I-am văzut purtându-se de parcă și-ar fi căutat o moarte încărcată de glorie, organizând atacuri sinucigașe, uneori fără nici un folos. Însă tot mai mulți templieri au pierdut din vlagă, îndeosebi aceia care au rămas în Europa și nu s-au aventurat nicicând spre Levant.

Simțindu-se pe un teren sigur, departe de subiectul sensibil al sprijinului pe care îl acordase Prințului John, *sheriff*-ul a încuviințat înțelept, printr-o mișcare din cap.

— S-au îndepărtat mult de felul în care erau la începuturi. Cavaleri Sărmani ai lui Hristos și ai Templului lui Solomon. Acum

au ajuns să fie cel mai înstărit ordin al creștinătății, având proprietăți uriașe și fiind capabili să împrumute bani până și regilor.

De Wolfe a ridicat din umeri, un răspuns preferat de el: doar se știa că era din cale afară de taciturn.

Cumnatul lui a ridicat documentul de pe masă și, cu o expresie mohorâtă pe față, l-a recitit.

— Trag nădejde că nu se așteaptă cineva să fac vreo ispravă în problema asta. Nu prea mă încântă ideea de a trimite oameni cu bărcuțe în încercarea de a-l atrage pe de Marisco să iasă din bârlogul lui de piatră.

— Treburile murdare trebuie făcute chiar de acești templieri, a zis coronerul, destul de îmbufnat. Dacă regele le-a dat insula Lundy, e treaba lor dacă vor să se stabilească acolo. Și-a dres glasul, un alt tic de-al lui, care anunța o schimbare a subiectului discuției. Richard, am nevoie de altă încăpere, pentru treburile mele oficiale. Nu pot să urc blestematele acelea de trepte până la etaj decât după ce mi se înzdrăvenește piciorul de tot. Nu se poate să nu ai vreo cămăruță pe undeva, pe jos.

După vreo cinci minute de gâlceava, șeriful, cam fără chef, după ce s-a plâns de lipsa spațiului în garnizoana aglomerată, i-a cedat cu chiu, cu vai, o mică magazie în beciul boltit, cu condiția ca acel spațiu să fie folosit o perioadă limitată. Încăperea pe care coronerul o ocupase dintru început deasupra porții de intrare, fusese cât se poate de incomodă și nepotrivită, fiindcă așa dorise Revelle. În semn de dezaprobare în legătură cu introducerea funcției în care de Wolfe fusese numit cu doar șase luni în urmă. Înainte de asta, *sheriff*-ul deținuse autoritatea absolută asupra oricărui aspect ce ținea de aplicarea legii în Devon, ceea ce îi oferise nenumărate prilejuri de a-și dovedi lipsa de onestitate și corupția. Asemenea multor alți șerifi, era peste măsură de îmbufnat de faptul că mai exista un om pus să apere legea, care-și putea vârî nasul în treburile lui și îi răpea din putere, dar și din câștigurile necinstite care îi reveneau odată cu funcția de *sheriff. Î*nsă coronerii fuseseră numiți în numele lui Richard Inimă-de-Leu de către Justițiarul Suprem, Hubert Walter, un bărbat ambițios, cu scopul de a aduce până și ultimul penny în trezoreria regală, care sărăcise din cauza războaielor costisitoare purtate de Richard. În mare parte, sporirea avuției trezoreriei avea să se

realizeze prin combaterea rapacității și a lăcomiei șerifilor, iar de Revelle nu putea decât să accepte porunca regala. El sprijinise numirea soțului surorii sale, într-o oarecare măsură din cauza ca aceasta îl sâcâise mereu, dar și pentru că socotise că-și va putea ține sub papuc rubedenia prin căsătorie – speranță care se dovedise total greșită.

De Wolfe s-a ridicat de pe colțul mesei și a pornit spre ușă tocănind cu bastonul.

— O să cobor să vad și eu cămăruță pe care ai fost atât de bun să mi-o oferi, a mormăit el pe un ton sarcastic. Gwyn și Gabriel pot să-mi mute masa și scaunul. E tot mobilierul pe care îl are coronerul regelui ca să-și îndeplinească îndatoririle!

Cu aceste cuvinte adresate drept salut, a ieșit șchiopătând din încăpere, lăsându-l pe șerif să pufnească de nemulțumire, dar incapabil să protesteze, mai ales având în vedere faptul că se afla într-o perioadă de probă, ce nu putea ține prea mult.

**

După ce i-a poruncit hirsutului bărbat din Cornwall să mute bunurile și documentele în celula nenorocită de la subsolul donjonului, John a încălecat din nou pe Odin și l-a mânat în josul pantei, spre oraș. Era încă dimineață devreme, astfel ca masa pe care o pregătea Mary nu avea să fie gata decât peste câteva ceasuri.

De aceea, a hotărât să meargă agale spre taverna Bush și să bea un sfert de bere cu Nesta, amanta sa, și stăpână hanului. Știa ca Matilda va fi ocupată mai toată dimineața la micuța biserică St Olave din Fore Street. A bănuit – ba chiar a nutrit speranța – că ea era înamorată de preotul parohial de acolo, un individ gras și găunos. Ea mergea la acea biserica de câteva ori pe săptămână, ca să participe la tot soiul de slujbe mărunte, iar asta îi oferea lui de Wolfe prilejul de a-și vizita zilnic amanta de origine velșă.

Hanul Bush nu se afla departe de St Olave și, deși era puțin probabil ca soția lui să iasă din biserica în timpul slujbei, John s-a arătat precaut, și și-a făcut drum prin Curtea Catedralei, iar apoi a urmat străzile lăturalnice din partea de jos a orașului ca să ajungă la tavernă. Trecând cu fereală prin Poarta Ursului și ocolind zona numită Shambles[1], unde oi, porci și vile erau sacrificate în valuri de sânge și mare larmă, de Wolfe a avut din

---

[1] Abator, în 1b. engl. (n.tr.)

nou senzația că era urmărit. Poate că temându-se din cauza soției aflate prin apropiere, de pe armăsar, s-a uitat în jos către strada aglomerată și, cu coada ochiului, vreme de numai o clipită, a văzut un bărbat care îl privea de la capătul unei tarabe unde se vindeau plăcintele fierbinți. O secundă mai târziu, bărbatul dispăruse în mulțime, dar de Wolfe a fost convins că mai văzuse acel chip de două ori până atunci, o dată cu o zi în urmă, iar a doua oară în urmă cu o oră, atunci când se deplasase spre Rougemont.

Exasperat, atât de glumele proaste ale acelui bărbat, cât și de propria incapacitate de a-și aminti numele lui, de Wolfe l-a îndemnat pe Odin să coboare pe Priest Street[1], care era în pantă, și unde locuiau mulți dintre vicarii și secunzii catedralei. În capătul de jos se afla strada care mergea de jur împrejurul zidurilor de apărare ale orașului, dimpreună cu cheiul și râul Exe de dincolo de acesta, însă la jumătatea drumului coronerul a întors calul ușor spre dreapta, intrând pe strada presărată cu case din lemn, arătând care mai de care, ce dădea spre Idle Lane. Aceasta își primise numele de la terenul viran pe care se afla Hanul Bush, al cărui acoperiș din stuf se ridica deasupra unei clădiri joase din piatră, care avea o ușă și patru ferestre cu obloane.

John a legat frâul lui Odin de un stâlp din partea laterală a hanului, unde se găseau legați și alți cai, și a intrat pe ușa principală, în încăperea spațioasă și scunda, plină de fumul pe care îl răspândea vatra largă din piatră. S-a apropiat de masa lui preferată din apropierea focului și, încă înainte de a se așeza la masă, bătrânul Edwin, servitorul cu un singur ochi din tavernă – aceasta fiind una dintre calitățile deosebite ale Hanului Bush – i-a trântit în față o cană de bere de un sfert. La câteva secunde după aceea, silueta alunecoasă a stăpânei hanului s-a insinuat pe lângă de Wolfe și s-a lipit plină de afecțiune de piciorul lui sănătos.

Nesta era o femeie roșcată de douăzeci și opt de ani, cu fruntea lată, nasul scurt și trupul asemănător unei clepsidre. Văduva unui arcaș velș, pe care de Wolfe îl cunoscuse cu mulți ani în urmă în campania din Waterford, ea devenise, între timp, amanta lui preferată – cu toate că, așa cum ea și Matilda știau prea bine,

[1] În prezent, Preston Street (n.a.)

nu era singura beneficiara a poftelor lui pătimașe, deloc de neglijat. Îmbrăcată cu o rochie verde, peste care purta un șorț din pânză, cu buclele roșcate care se ițeau de sub bonetă, Nesta și-a strecurat mâna pe sub brațul lui, și l-a împuns în coapsă cu un deget.

— Și ce-ți mai face piciorușul, John? l-a întrebat ea, cu subînțeles și pe un ton jucăuș.

El a arborat unul din rarele lui zâmbete puțin strâmbe și și-a petrecut un braț pe după umerii ei.

— Mulțumesc de întrebare, e cam țeapăn dimineața, pesemne din lipsă de exercițiu peste noapte.

Discutau în velșă, deoarece el învățase acea limbă de pe vremea când stătuse lipit de fusta mamei și de-a lungul anilor își păstrase cursivitatea vorbind cu Gwyn în cornica lui natală, o limbă aproape identică. După câteva cuvinte afectuoase, pe care doar o femeie ca Nesta le-ar fi putut smulge din partea coronerului, care era îndeobște sumbru, discuția a revenit la lucruri mai generale. După ce i-a povestit despre noua cămăruță ce-i fusese dată drept birou și despre însănătoșirea rapidă a piciorului, ceea ce îi îngăduise să încalece fără nici un ajutor, de Wolfe a adus vorba despre iritarea provocată de omul care își ițea mereu fața pe la colțul străzilor.

— Doamnă, știu că afli orice lucrușor ce se petrece în Exeter! Ai auzit de vreun străin de oraș sosit recent, care ar putea să mă urmărească?

Nesta și-a recăpătat pe dată seriozitatea, exprimându-și chiar îngrijorarea față de orice ar fi putut deveni o posibilă primejdie la adresa bărbatului ei. Ochii ei verzi-cenușii și mari s-au dilatat de îngrijorare.

— Oamenii vin și pleacă tot timpul, mulți dintre ei trec prin taverna mea, John. Negustători, marinari, pelerini, soldați, tâlhari – trebuie că vin cu zecile în fiecare zi. Cum arată omul?

De Wolfe a ridicat din umeri.

— Nu-i pot descrie fața – și-o ține mai mult acoperită cu o pălărie cu boruri largi – dar, atât cât mi-am dat seama în clipita cât l-am văzut, nu are nimic ieșit din comun. Cam de vârsta mea, aș zice.

— A, vrei să spui un *bătrân* – nu era și cocoșat, șchiop, mergând cumva slujindu-se de un toiag? a întrebat ea în gluma, alegându-se cu o pișcătura de pulpa pentru o asemenea

îndrăzneală.

— Sunt sigur că l-am mai întâlnit pe acel om, dar nu reușesc să-mi dau seama când și unde, a zis el pe un ton necăjit, și a lovit puternic cu pumnul în masă.

Nesta a socotit că era preferabil să schimbe subiectul, înainte ca el să se înfurie și mai mult de nemulțumire.

— Ce mai face soția ta cea dragă? Îți mai șterge fruntea brobonata de fierbințeală?

Cu toate că era o femeie de treaba și deschisă la suflet, Nesta nu reușea întotdeauna să-și ascundă gelozia față de Matilda, care împărțea casa, patul și hrana cu bărbatul pe care ea îl iubea. Femeia cu sânge velș înțelegea prea bine că rangul ei în societate era mult prea neînsemnat față de cel de cavaler normand ca să-i îngăduie măcar să viseze la a-i fi altceva decât amantă, deși știa că John de Wolfe nutrea o afecțiune sinceră pentru ea. Cu toate că, din câte se părea, el și Matilda erau mai mereu la cuțite, convențiile rigide ale vieții religioase și feudale îi sileau să rămână alături, fără să poată rupe legătura căsătoriei. Deși în urmă cu două luni Matilda își părăsise bărbatul pentru o vreme, accidentul în urma căruia el își rupsese piciorul îi readusese alături: Matilda își anunțase pe un ton sumbru intenția de a-l oblojі până se va înzdrăveni, și reușise asta cu hotărârea glacială a unei călugărițe benedictine care se transforma în temnicer.

— A redevenit vechea Matilda, a recunoscut el cu tristețe în glas. La început, nici nu a vorbit cu mine, decât ca să-mi comande când să stau în capul oaselor sau să mă întind, ori să mă târăi până la oala de noapte. După aceea, purtarea ei de altă data a revenit și m-a tratat la început ca pe un școlar neascultător, apoi ca pe unul dintre recruții proaspeți ai lui Gabriel. Apoi a privit lung și gânditor la flăcările șerpuitoare din vatră. Da, dar pe barba albă a lui Dumnezeu, bună treabă a făcut! M-a îndopat cu mâncare ca pe o gâscă pusă la îngrășat, asta ca să mi se înzdrăvenească piciorul, ba chiar l-a suportat pe Gwyn în casa când a fost nevoie de ajutorul lui ca să șontâcăi de colo-colo, pentru a-mi întări mușchii. L-a tolerat și pe sărmanul Thomas, pe care altfel nici nu suferă să-l vadă în ochi, de parcă ar fi ciumat, când venea să-mi dea ceva de făcut, învățându-mă să citesc și să scriu.

Nesta l-a strâns de braț, apoi a întins mâna după cana lui din lut ca să ia o înghițitură de băutură.

— Din glasul tău mi se pare că ții la ea, Sir *Crowner,* a zis ea, ușor îngândurată.

De Wolfe a scuturat din cap, făcând ca buclele negre să tresalte.

— Să țin la ea? Nu tocmai! Dar, sigur, mi-e milă de ea. Am nedreptățit-o când am lăsat-o să fie umilită din pricina ta și a Hildei – deși asta nu s-a întâmplat din vina mea. Ticălosul acela slinos de cumnat al meu a găsit mare plăcere să-și rușineze propria soră. Dar i-am plătit cu aceeași monedă când am intervenit pentru el ca să-i fac ei hatârul.

— Cred că mândria ei a avut mult de suferit când s-a umilit în fața ta ca să-l scoți basma curată pe de Revelle, mai ales în acele momente.

Nestei îi era milă de rivala ei. lucru ce i se întâmpla deseori. Chiar dacă îl iubea pe John de Wolfe, înțelegea destul de bine că traiul sub același acoperiș cu un soț ca el nu era chiar un pat de roze.

Coronerul a dat peste cap restul de bere și i-a făcut semn lui Edwin să se îndepărteze, pentru că acesta tocmai se apropiase, amenințând să-i umple din nou stacana dintr-o ulcea mare.

— Trebuie să mă duc acasă, ca mă așteaptă Matilda cu mâncare de porc cu varză. Și după aceea vine și Thomas cu pergamentele lui, căci va trebui să mă întorc la îndatoririle mele cât de curând.

În vreme ce călărea încet către casă, și-a făcut planuri cum să rezolve numeroasele sarcini pe care le avea de îndeplinit – sarcini pe care le neglijase în mare măsură în ultimele două luni, deși, de câteva săptămâni încoace rezolvase câteva cazuri din oraș și din satele aflate în apropiere. Decesele mai departe de oraș trebuiseră să rămână necercetate, iar atacurile, un viol și numeroase îndatoriri administrative se rezolvaseră de la sine. Cumnatul lui ținuse cu orice preț să arate ca lumea se descurcase foarte bine vreme de secole și fără un coroner, asta până în septembrie în anul dinainte, și că, fără îndoială, lucrurile se puteau rezolva la fel de bine și în viitor, situație care l-a făcut pe de Wolfe să fie cu atât mai dornic să se apuce din nou de treabă.

Nu avea un asistent ori un adjunct, deși edictele emise de *Curia Regis*[1] cereau ca în funcțiile de coroneri din fiecare comitat să fie

[1] *Curia Regis* (lat.) înseamnă Consiliul Regal. Acest consiliu era alcătuit din

numiți trei cavaleri. Îndatoririle erau atât de împovărătoare – și, pe deasupra, neplătite – încât pentru primirea dregătoriei din Devonul de Miazănoapte nu se găsise decât un cavaler, dar și acela căzuse de pe cal câteva săptămâni mai târziu și-și frânsese șira spinării, după care murise. Cum nu găsise pe nimeni să-l înlocuiască, de Wolfe trebuia să se ocupe singur de întregul ținut, care era imens, unul dintre cele mai întinse din Anglia. Uneori îi era imposibil din punct de vedere fizic să călătorească la mari depărtări ca să-și îndeplinească nenumăratele îndatoriri, însă până la Anul Nou, când își rupsese piciorul, reușise să ajungă la scena mai tuturor omuciderilor și actelor grave de violență, precum și la majoritatea execuțiilor prin spânzurare și cercetarea celor ce căutau să obțină drept de sanctuar.

A ajuns în Martin's Lane și a descălecat cu grijă, lăsându-l pe Odin în seama potcovarului. A simțit că-l doare piciorul în timp ce mergea pe jos spre casă, ceea ce i-a reamintit că încă nu se înzdrăvenise pe deplin. După ce a deschis ușa din stejar înnegrită de vreme, pe care se intra din stradă, s-a dus în vestibul, unde și-a atârnat în cui mantia cenușie și și-a scos cizmele de călărie. Bătrânul lui ogar, Brutus, s-a apropiat, trecând prin pasajul acoperit ce dădea spre curtea din spate, unde, într-una dintre colibele servitorilor, Mary își avea bucătăria și patul. Servitoarea a apărut grăbită după câine, care, în semn de bun venit, i-a lins mâna lui de Wolfe. Ștergându-și mâinile de șorț, Mary l-a anunțat că masa era gata.

— Iar doamna s-a întors, a adăugat Mary cu un gest din cap către ușa ce dădea spre interior.

O femeie atrăgătoare, trecută de douăzeci de ani, Mary îi ținea în mod deschis partea lui John în fața Matildei și a lui Lucille, menajera de origine franceză, o ființa foarte acră și nesuferită. În trecut, de Wolfe împărțise patul cu Mary, și nu doar o dată, însă, în vremea din urmă, ea se opusese: Lucille devenise bănuitoare, iar Mary ținea mai mult la slujba ei decât la plăcerea pe care i-o dădea coronerul cel afemeiat.

— Mergi și fă pace cu ea, i-a sugerat Mary. Pesemne că a ghicit unde ți-ai petrecut dimineața.

Imediat ce Mary a dispărut în pasaj, de Wolfe a suspinat și a

---

seniori cu mari proprietăți și fețe bisericești care îl sfătuiau pe regele Angliei în chestiuni legislative, (n.tr.)

ridicat ivărul de la ușa ce dădea în sala mare a casei. Aceasta era înaltă, îngustă, construită din lemn, având acoperișul din șindrilă. Era alcătuită aproape în întregime dintr-o încăpere înalta, având însă și un solariu adăugat în partea din spate sus a acestei săli, la care se ajungea pe o scară exterioară aflată în curtea din spate. Solariul era atât dormitorul lor, cât și locul în care se retrăgea Matilda și unde stătea ore în șir atunci când nu se ruga ori nu picotea lucrând la vreo broderie.

În partea din spate a sălii, zidul era ocupat mai tot de un șemineu uriaș din piatră, al cărui coș ce se subția spre vârf trecea printre bârnele acoperișului. Două bănci cu spătar și două scaune cu un soi de glugă stăteau în semicerc în jurul vetrei, iar chiar în mijlocul încăperii destul de întunecoase, masa lungă din stejar ocupa mult din spațiul existent. Pe scândurile grele din care erau făcuți pereții stăteau agățate tapiserii în culori închise, având menirea de a ține cât de cât în frâu curentul și frigul ce pătrundeau prin crăpături. Podeaua era din lespezi de piatră, o altă inovație de-a Matildei, care disprețuia stuful fărâmițat ori paiele ce se împrăștiau în multe case direct pe pământul bătucit.

Intrând, și-a găsit soția stând la capătul îndepărtat al mesei, așteptând să i se aducă mâncarea. Deși existau bănci de-a lungul celor două laturi ale mesei, la capetele acesteia se găsea câte un scaun masiv cu spătar, ambele folosite de Matilda și de Wolfe aproape dinadins în scopul de a sta cât se poate de departe unul de celălalt. El a închis ușa și, șchiopătând, s-a apropiat de masă.

Matilda a ridicat capul și l-a fulgerat cu privirea, iar pe fața ei pătrățoasă și botoasă nu a apărut nici o expresie de întâmpinare.

— Iar ai sărit calul, din câte vad eu! Ți-am spus doar că e prea curând să călărești pe bestia aceea de cal. Doar Dumnezeu știe până unde te-ai dus cu el. dar îmi cam închipui eu.

Coronerul și-a azvârlit cu zgomot toiagul pe masă, apoi, stând în picioare, s-a uitat fix la soție.

— M-am dus la Rougemont ca să stau de vorbă cu blestematul acela de frate al tău, dacă ții să știi! Am nevoie de o altă cameră care să nu fie chiar pe acoperișul porții castelului, iar el mi-a dat o cămăruță cu nimic mai mare decât privata noastră.

S-a apropiat de foc și a aruncat în el două lodbe de lemn dintr-o stivă, iar Brutus s-a strecurat prin spatele lui și s-a tolănit aproape de vatră ca să moțăie la căldură. Ori de câte ori se aducea vorba de șerif, între ei se lăsa o tăcere amenințătoare. De

când se văzuse silită să se roage de soțul ei să nu-l dea în vileag pe șerif pentru uneltire împotriva regelui, ea nu mai rostea numele fratelui ei.

De Wolfe a rămas să se încălzească și el în preajma flăcărilor vioaie și s-a uitat din spate la soția lui, care rămăsese tot îmbufnată. Cu toate ca nu fusese niciodată cât de cât atrăgătoare, în urmă cu șaisprezece ani, când tatăl lui aranjase căsătoria cu această femeie din binecunoscuta familie de Revelle, măcar arătase mai zveltă și avusese un ten mai curat. Acum, la patruzeci și șase de ani – cu șase ani mai vârstnică decât de Wolfe – Matilda ajunsese o femeie grasă, cu gâtul scurt, piele aspră și păr blond din ce în ce mai rar. Sub bărbie pielea îi atârna flască, iar pleoapele umflate îi dădeau ochilor ei înguști o înfățișare aproape orientala. John punea toate acestea pe seama unor tulburări interne a umorilor ei vitale, deși asta nu părea să-i domolească în vreun fel pofta de mâncare sau dorința de a bea vin.

— Acum, dacă tot ești în stare să stai pe cal, îmi închipui că o să pleci prin comitat mai tot timpul, s-a văicărit Matilda către peretele din fața ei, fără să se întoarcă pentru a i-o spune direct.

— Asta mi-e datoria, pentru numele lui Dumnezeu, i-a retezat-o el. Tu ești aceea care a ținut morțiș ca eu să devin coroner regal în comitat.

— Și trebuie să te slujești de numele lui Dumnezeu de fiecare dată când deschizi gura? l-a pus ea la punct, încă privind în gol. Mai cuvenit ar fi să treci mai des pe la biserică, în loc să te duci la tavernă.

De la accidentul suferit în urma cu două luni, Matilda, ca mai toată lumea din Exeter, era pe deplin conștientă de atracția pe care Hanul Bush o exercita asupra lui Sir John de Wolfe, dar evitase să menționeze numele Nestei.

— Mi-am neglijat prea multa vreme îndatoririle de coroner, deși Gwyn și Thomas au făcut tot ce le-a stat în puteri în ultimele câteva săptămâni. Nu pot să las treburile în seama lor și a bailivilor. Trebuie să umblu atât cât îmi va îngădui starea piciorului – se înzdrăvenește cu iuțeală, e tot mai bine pe zi ce trece.

A tăcut câteva clipe, apoi, aproape cu regret în glas, a adăugat:

— Iar asta, în mare măsură, datorită ție, Matilda, lucru pentru care îți rămân sincer îndatorat și recunoscător.

A rostit cu stângăcie aceste cuvinte, pentru că până și o aluzie,

oricât de vagă, la intimitate era străină relației dintre ei.

Ea s-a rotit pe scaun, iar fusta grea a rochiei din brocart s-a frecat cu un foșnet de dalele de piatră.

— Tu trebuie să-ți faci datoria de coroner, așa cum și eu mi-o fac pe aceea de soție. Doar nu voiai să-i îngădui unei nepricepute de menajere sau unei femei ușoare de la marginea orașului să-ți poarte de grijă când erai rănit. Și așa mi-a venit greu să suport mai tot timpul prezența în casa a acelei creaturi păroase din Cornwall, ori a acelui fost preot ticăloșit și pervers.

De Wolfe a oftat, simțind că, după armistițiul ce ținuse două luni, lucrurile reveneau cu rapiditate la normal între ei. Cu toate acestea, cearta ce părea să se înfiripe încetul cu încetul a fost întreruptă de apariția lui Mary cu tava pe care se aflau un castron mare din lemn, plin cu zeamă de carne, și hălci mari de pâine pe care se lăfăiau carne de porc și varză. Imediat după ea a intrat și bătrânul Simon, slab ca un țâr, servitorul ce se ocupa de treburile casei, tăia lemne, îngrijea de focuri și de privată. El a adus un urcior de vin fierbinte și două căni din cositor, astfel ca amândoi s-au apucat să mănânce și să bea, ceea ce a făcut-o pe Matilda, veșnic hămesită, să uite de dăscăleala pe care voia să i-o administreze lui de Wolfe.

După ce a mâncat cu mare poftă tot ce i se pusese dinainte, inclusiv felia groasă de pâine ce slujea îndeobște drept farfurie, pentru a nu păta tăblia curată a mesei, și după ce băuse aproape o jumătate de litru de vin fiert, Matilda a rupt brusc tăcerea și l-a anunțat pe John că se duce în solariu pentru ca Lucille să-i perie părul, deși de Wolfe a bănuit că se ducea acolo ca să tragă un pui de somn după ce-și umpluse burdihanul.

Matilda a plecat fără să-i mai adreseze vreo vorbă și, aproape recunoscător, de Wolfe și-a luat cana și s-a așezat aproape de vatră, unde s-a lăsat pe un scaun cu acoperământ, care avea laturi din lemn și un fel de glugă pentru a alunga curenții reci ce veneau dinspre ferestrele fără geamuri, care erau acoperite cu pânză. Brutus a venit să-și lase căpățâna mare pe genunchii stăpânului, iar John, mângâind animalul pe urechi, a rămas cu privirea pierdută în foc.

Mary a apărut ca să strângă resturile de mâncare de pe masă și să șteargă tăblia.

— Thomas a trecut pe aici ceva mai devreme. A spus că o să aducă ceva de lucru pe la ora două. (Mary a făcut semn din cap

către catedrala aflată în apropiere, căci dangătele de clopot de acolo, chemând la slujbe, anunțau și orașul ce oră era.) I-am dat și lui ceva de mâncare. Sărmanul om îmi pare mereu aproape mort de foame, a adăugat ea, o aluzie ce se voia o acuzație cum că de Wolfe nu-și plătea slujbașul cum se cuvenea.

Micuțul preot răspopit primea un penny pe zi din buzunarul coronerului, ceea ce – cum tânărul beneficia de o saltea pe gratis în coliba unui servitor din casa unui canon, aflată în incinta catedralei – trebuia să-i asigure hrană din belșug. Acea sumă reprezenta oricum mai mult decât ceea ce avusese până în septembrie anul trecut, când rămăsese practic muritor de foame după ce fusese izgonit de la Winchester, unde avusese o slujbă de învățăcel în școala ținută de catedrală. Una dintre elevele lui îl acuzase de tentativa de viol. După ce nu reușise să-și asigure traiul scriind scrisori pentru neguțători, mersese pe jos până în Exeter și apelase la mila unchiului său, Arhidiaconul John de Alençon. Bun prieten de-al lui de Wolfe, canonul l-a convins pe proaspăt numitul coroner să-l ia pe Thomas ca secretar, pentru că micuțul răspopit era tare priceput la mânuirea penei pe pergament.

Sătul de atâta mâncare și ușor amețit de vinul cald, coronerul moțăia deja când scârțâitul ușii care se târâia puțin pe pardoseala de piatră l-a făcut să se trezească de-a binelea. S-a întors, așteptându-se să-și vadă slujbașul, însă sosise Gwyn de Polruan, care purta numele satului de baștină, un cătun de pescari de pe râul Fowey. Uriașul a vârât întâi capul pe ușă, uitându-se cu un aer temător, ca nu cumva să dea peste Matilda, pentru că cel care nu se putea lăuda cu obârșia normandă era în ochii ei un soi de specie ce nu merita numele de om, iar asta devenea valabil cu precădere în cazul celor de origine celtă. Abia îndura gândul că soțul ei era pe jumătate velș, motiv ce-i alimenta neplăcerea vădită cu care o privea pe soacra ei.

— Intră liniștit, Gwyn, e sus, în solariu, l-a asigurat de Wolfe, bănuind motivul purtării șovăitoare a ofițerului său. I s-a adresat uriașului cu glas cumpănit, deoarece în încăpere exista o deschizătură îngusta care dădea în camera situată la înălțime.

Gwyn a intrat pe vârfuri, și a rămas în picioare lângă scaunul coronerului. De Wolfe era mai înalt decât majoritatea bărbaților, iar Gwyn era aproape de aceeași înălțime, dar avea un trup masiv care, prin comparație, îl făcea pe coroner să pară slab. Avea o

coamă de păr sârmos și greu de îmblânzit, și o mustață stufoasă, care îi atârna de o parte și de alta a gurii, ajungând până aproape de piept. Ochii de un albastru-deschis îi erau mereu sclipitori deasupra nasului mare și borcănat.

— Am mutat lucrurile noastre la subsol, în grota aia împuțită, pe care șeriful a fost atât de darnic să ne-o acorde, a mârâit el. O să mă rog la Dumnezeu ca piciorul să ți se însănătoșească mai grabnic, pentru a ne putea muta înapoi în camera noastră.

— S-a mai întâmplat ceva deosebit astăzi? l-a întrebat John. Ceva morți sau răniți?

Gwyn și-a scuturat coama răzvrătită.

— Azi, nimic. O să fie două execuții prin spânzurate la copacul Magdalene, dar mâine, și ar trebui să vii, dacă poți.

Una dintre îndatoririle coronerului era de a confisca pentru visteria regelui toate bunurile condamnați lor la moarte și să țină evidența execuțiilor și a profitului obținut – dacă se putea vorbi de așa ceva – pe pergamente. Acestea se prezentau judecătorilor regelui, împreună cu orice alte aspecte legale privind viața din ținutul Devon, atunci când acești judecători catadicseau să călătorească prin comitat ca Tribunal General Itinerant. Acesta se deosebea de Tribunalul Itinerant, care trebuia să vina în fiecare trimestru pentru a judeca unele cazuri grave, dar care sosea deseori cu un an întârziere.

— Iar l-am văzut astăzi pe bărbatul acela – de două ori, mai precis, a zis de Wolfe. Sunt convins că pe mine mă urmărește, dar cu piciorul meu, nu am cum să-l prind.

Gwyn s-a încruntat. Indiferent cât de îndepărtată ar fi fost, orice amenințare la adresa stăpânului său era luată în serios de uriaș. Cu toate că orașul oferea siguranță prin zidurile sale solide, cu porțile ce stăteau închise de la căderea întunericului și până în zori, Gwyn știa că Sir John avea destui dușmani, mai toți urându-l pentru loialitatea lui nestrămutată fața de rege.

— Trebuie să mă uit mai bine după el, a zis el cu un glas bubuitor. O să te urmăresc atunci când mergi călare ori pe jos prin oraș. Dacă văd eu pe cineva, ori dacă-mi faci vreun semn din ochi, ca omul se afla acolo, ți-l prind eu, nu te teme!

Făcând acea promisiune sumbră, a plecat călcând greoi, dar de Wolfe n-a mai apucat să ațipească la loc. pentru că a mai auzit vocea apăsată a ofițerului său din vestibul și, aproape imediat, ușa s-a deschis, iar în cameră a intrat Thomas de Peyne, care s-a

strecurat printre paravanele de lemn puse pentru a mai reduce din curentul ce pătrundea în casă.

Secretarul lui de Wolfe era o arătare de om demnă de milă, scund și dezlânat, cu un mic gheb în spinare și cu piciorul stâng beteag, ceea ce îl făcea să șchiopăteze, din cauză că în copilărie suferise de ftizie, boală ce o ucisese pe mama lui. Slăbănog, cu părul castaniu atârnându-i alandala, ușor zbanghiu de un ochi, cu nasul lung și ascuțit și cu bărbia rotunjită, toate acestea se întreceau în a-l face să fie unul dintre cei mai puțin atrăgători bărbați, lucru accentuat și mai mult de straiele sărăcăcioase și destrămate – o tunica cenușie pe sub o mantie subțire de culoare neagră. Deși fusese dat afară din rândurile clerului în urmă cu doi ani, încă tânjea cu patimă după vechea lui vocație, iar cei care nu-i știau povestea încă îl socoteau a fi preot. Cum trăia printre servitorii din casa unui canon și intra în contact cu preoții mai în fiecare zi, reușea să fie la curent cu toate bârfele din lumea ecleziastică, lucru ce-i slujea uneori de minune lui de Wolfe.

Cu toate acestea, în ciuda înfățișării ce îl făcea aproape detestabil, Thomas avea o minte vie și șireată, și un talent remarcabil la scris. Cunoștințele lui de istorie, politică și literatura clasică erau considerabile și, deși de Wolfe și Gwyn se prefăceau că-l disprețuiesc pentru timiditatea lui înnăscută și fizicul lui demn de milă, în sinea lor amândoi țineau destul de mult la plăpândul răspopit.

Thomas a traversat încăperea aproape tiptil, așa cum îi era obiceiul, având materialele de scris atârnate în tașca pe care o purta pe umăr.

— Ai pus la punct toate rulourile? l-a întrebat de Wolfe cu glas de stăpân.

Copistul său a ridicat clapa de la tașcă și a scos două palimpseste – pergamente care fuseseră refolosite deja de câteva ori: scrisul dinainte era răzuit, iar suprafața se freca atent cu cretă, pentru a o pregăti să primească din nou botezul cernelii.

— Acestea sunt ultimele două anchete, Sir *Crowner.* Și numele celor care au fost spânzurați în ultimele două săptămâni, cu o evidență privind bunurile lor, atâtea câte au fost. (I-a întins rulourile lui de Wolfe, care s-a uitat lung la primele două rânduri ale fiecăruia și, pe mutește, a pronunțat cuvintele latinești pe care Thomas i le predase cu o deosebită atenție în săptămânile din urmă.) Sir John, vrei să le citești cu voce tare ca exercițiu? i-a

sugerat Thomas cu o oarecare teamă. Asta pentru ca uneori de Wolfe nu avea chef să facă exerciții de citire, iar în acele momente, coronerul părea a fi într-o asemenea dispoziție, mai puțin propice învățăturii.

— Thomas, sunt prea obosit pentru asta! Poate că nevastă-mea are dreptate. Călăritul de azi dimineața m-a stors de puteri. În realitate, cele câteva stacane de bere de la Bush și vinul băut la masa de prânz constituiau explicația cea mai sigura privind starea de somnolență care îl cuprinsese. S-a mai întâmplat ceva? a întrebat el, știind că slujbașul său era cel mai băgăreț om din Exeter și deseori era la curent cu bârfe care îl ajutau să fie informat în legătură cu multe intrigi ce se urzeau în oraș.

Thomas a clătinat nefericit din cap. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să se simtă membru al echipei coronerului, iar faptul că nu avea cunoștința de nici o sămânță de scandal pe care să o împărtășească lui de Wolfe îl făcea să se simtă ca și cum nu și-ar fi îndeplinit o datorie.

— L-ai văzut pe blestematul acela care, de câteva zile încoace, se uită după mine pe la colțuri de stradă? l-a întrebat de Wolfe.

Ochii iscoditori ca de pasăre ai lui Thomas s-au îndreptat către fereastra cu oblonul tras.

— Bărbatul de pe strada de care mi-a vorbit Gwyn? Nu, fiindcă am stat în chilia de sub poarta castelului ca să scriu pergamentele astea. Dar o să fiu cu ochii în patru mâine, împreună cu Gwyn. Ai idee cine ar putea fi?

— Sigur nu. Am crezut că vei fi auzit de cineva nou-venit în oraș, care s-ar putea potrivi ca descriere acestui hoțoman. Să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, bine clădit și puternic, cu fața rasă și îmbrăcat în straie cafenii care nu atrag prin nimic atenția, cu o pălărie de pelerin, cu boruri largi, care îi adumbrește ochii.

Micuțul copist s-a uitat cu îngrijorare la de Wolfe, de parcă neputința lui de a ști toți străinii care treceau prin Exeter ar fi fost o greșeală personală.

— O fi vreun pelerin, ori se dă drept unul. Să-ți porți de grijă, *Crowner,* pentru ca ai destui dușmani în comitat.

În aceeași clipă s-a auzit scârțâitul ușii, și în încăpere a intrat Matilda, părând ceva mai proaspătă după ce trăsese un pui de somn în solariu. Își pusese o mantie verde și grea peste rochie, iar o eșarfă albă din pânza îi era înfășurată cu eleganța în jurul tâmplelor și a gâtului, fiind prinsă pe frunte cu ajutorul unei fâșii

de mătase. În spatele ei a apărut și Lucille, al cărui chip era încadrat de un șal maro din lână.

De îndată ce l-a văzut pe Thomas, expresia de pe fața Matildei s-a schimbat, de parcă ar fi călcat în ceva făcut de Brutus. Fără să scoată o vorba, slujbașul și-a strâns rolele de pergament și a ieșit smerit din sală.

— John, n-ar trebui să-i îngădui piticaniei ăsteia perverse să aducă de lucru aici, ca să te obosească din cale afară, s-a răstit ea.

— Dar nu e lucrul lui, femeie, ci treburile mele! a pus-o la punct de Wolfe. Slavă cerului că mă pot întoarce la ceva ce ține de îndatoririle mele!

Soața nu i-a luat în seamă spusele și s-a lăsat ca o plăcintă pe una dintre băncile cu spătar din apropierea focului.

— Hai să vedem ce-ți mai face piciorul, bărbate. Fratele Saulf te-a prevenit să ai grijă să nu te lași prea greu pe el pentru că s-ar putea umfla din nou.

— Ce naiba, femeie, n-ai ce vedea acum! S-a vindecat și arată de parcă n-ar fi avut nimic.

— Fă cum ți se spune, John. Doar nu te-am îngrijit vreme de atâtea săptămâni pentru ca acum să-mi vad strădania zădărnicită de neglijența ta.

Fără mare tragere de inimă, de Wolfe s-a așezat pe scaunul aflat față în față cu ea și, sub ochii lui Lucille, cea cu dinții mari ca de iepure, și-a ridicat poalele tunicii lungi și și-a tras în jos ciorapii cenușii din lână până la glezne.

— Uite, vezi? Doar ți-am spus. Nici nu-ți dai seama că am avut ceva la piciorul ăsta.

Piciorul arăta bine, ultimele urme de roșeață de pe piele se șterseseră, iar mica diformitate dispăruse aproape cu desăvârșire. Matilda a pipăit cu un deget pe care avea un inel și a apăsat ușor, dar nu a dat peste nici o umflătură. Nu se simțea decât o întăritură sub piele, acolo unde capetele rupte ale fluierului piciorului se sudaseră.

— Ți-am spus doar, mi-am revenit cu totul, așa că nu te mai plânge ca eu merg călare. Dumnezeu mi-e martor, am avut răni mai grele decât asta pe vremea când mergeam la război. Și-a tras ciorapul în sus, apoi s-a ridicat. Acum, dacă tot am reușit să primesc o cămăruță amărâtă de la fratele tău, mă pot întoarce la treabă.

Auzind numele lui Richard de Revelle, Matilda a rămas fără replică și a amuțit ca de obicei, mai ales că fratele ei scăpase ca prin urechile acului de la căderea în dizgrație. După o clipă, ea a schimbat brusc subiectul.

— Ar fi vremea ca Justițiarul Suprem sau cineva de la Winchester ori Londra să găsească oamenii care să ia dregătoriile libere de coroneri. Walter Fitzrogo a căzut de pe cal în urmă cu mai bine de șase luni și nu i s-a găsit înlocuitor. Chiar și înainte de asta comitatul avea un coroner mai puțin decât ar fi trebuit – iar pe tine te-a împins păcatul să te dai viteaz și așa ți-ai rupt piciorul. Așa se conduc treburile într-un comitat?

Ea ar fi trebuit să adauge și faptul că ar fi fost mai bine ca regele să stea în țară și să acorde mai multă atenție treburilor regatului său, însă știa că orice critică adusa lui Richard Inimă-de-Leu îl va stârni pe soțul ei, care va izbucni într-o tiradă pătimașa în apărarea suveranului căruia îi era foarte credincios.

— Păi nimeni nu vrea o asemenea slujbă, de aceea trebuie ca eu să nu precupețesc nici un efort, a mârâit el, pentru că se săturase să tot audă aceleași nemulțumiri din partea soției.

A simțit ca ea era pe punctul de a izbucni din nou, nemulțumită de faptul ca stătea atât de mult departe de casă, neglijând-o pe ea și mai ales incapabil să profite de viața socială a aristocrației comitatului, lucru ce însemna extrem de mult pentru ea.

— Te canonești zi de zi și ceas de ceas pe calul acela uriaș, doar ca să mi te pui de-a curmezișul. O să regreți asta – piciorul acela al tău încă nu este pregătit pentru călărie. O să cazi din șa, la fel ca Fitzrogo, ori o să te alegi cu vreo fierbințeală purulentă la os. Cred că vrei să mă lași văduvă, doar ca să-mi faci în necaz!

Exasperat de precizia prevestirilor ei, John s-a tras către ușă.

— Nu-ți fie teamă de asta, nevastă! De două luni nici n-am călcat dincolo de zidurile orașului. A cam sosit vremea să mai ies și eu în lume. Și exact asta am de gând să fac acum. N-am mai ieșit pe porțile orașului de când m-au adus acasă cu căruța de la Bull Mead.

A trântit ușa în urmă și, când s-a așezat pe băncuța din vestibul ca să-și tragă cizmele de călărie, Mary a apărut dinspre coridor.

— Mi s-a părut mie ori am auzit glasuri ridicate? a întrebat ea.

O femeie atrăgătoare cu ochi negri, Mary era fiica nerecunoscută a unui soldat normand al cărui nume nu-l știuse nici mama ei, darămite ea.

— Aceeași poveste mereu, că sunt tot timpul plecat și o neglijez pe ea – iar s-a întors la obiceiul dinainte și e mare păcat, a bolborosit el. Ies călare dincolo de ziduri, în caz că mă caută careva.

În timp ce-i întindea mantia cenușie din blană de lup, pe care o ridicase de pe un cui din perete, Mary a repetat avertismentul rostit și de Matilda.

— Ai grijă de piciorul acela, Sir *Crowner!* Ține seama că nu mai ești chiar atât de tânăr pe cât îți închipui.

În timp ce își punea mantia pe umeri, de Wolfe a sărutat-o grăbit.

— Dacă mă lași, îți pot arăta că sunt încă suficient de tânăr să mă strecor în patul tău la noapte!

Prefăcându-se mânioasa, ea l-a împins deoparte, fiindcă se temea de apariția neașteptată a Matildei ori a menajerei ei, după care de Wolfe a deschis ușa, ferecată cu o bandă de fier, și a pășit în strada îngustă.

Câteva minute mai târziu, îl mâna pe Odin la pas domol prin curtea împrejmuită din jurul catedralei, croindu-și drum printre mormanele de gunoaie și cele de pământ scos din mormintele proaspăt săpate, imagini ce contrastau supărător cu biserica semeață ale cărei turle se avântau spre cer. În jurul lui, o mulțime de copilași murdari alergau răcnind sau bătând mingea, iar marchitani îi ispiteau cu mere stafidite ori cu plăcințele cu carne pe trecători ori pe cei care stăteau la bârfă în curtea neîngrijită. A ieșit prin Poarta Ursului, ajungând în Southgate Street, și și-a făcut loc prin mulțimea strânsă în jurul tarabelor casapilor, unde mulți alți vânzători ambulanți stăteau ghemuiți în spatele coșurilor în care aveau câte ceva de vânzare. Simțind un imbold aventuros, de Wolfe a trecut pe sub arcul Porții de Miazăzi, unde, în turnurile aflate la stânga și la dreapta se găseau celule de temniță, și a ieșit din oraș, lucru pe care nu-l mai făcuse de câteva săptămâni bune. În fața lui, dincolo de casele scunde, colibele și bordeiele care se înmulțiseră în afară zidurilor, drumul se bifurca în Holloway și Magdalen Street, ducând spre Honiton, Yeovil și, în continuare, spre Winchester și Londra, orașe care, pentru majoritatea locuitorilor din Exeter, erau la fel de îndepărtate ca și

luna.

De Wolfe a cotit la dreapta și a mers paralel cu zidul orașului, pe un drum ce cobora abrupt spre râu, unde se vedeau câteva ambarcațiuni mărunte trase pe malurile înnoroite. Un chei de piatră și câteva magazii acoperite cu paie stăteau lipite de colțul zidurilor, acolo unde vechile fortificații romane mergeau spre Poarta de Apus și drumul spre South Devon și Cornwall. A continuat să înainteze încet, privind cu nesaț priveliștea familiară a râului puțin adânc și lat, care șerpuia printre insulele mlăștinoase pe care se înălțau colibele ca vai de lume ale lucrătorilor de la pivele cu ciocane care prelucrau lâna ce reprezenta bogăția cea mai de seamă a Angliei.

Ajuns la marginea unui canal lat, plin cu apă nămoloasă, ce separa Insula Exe de mal, de Wolfe a urmărit oamenii ce ieșeau din oraș pe Poarta de Apus. Cei care erau pe jos ori cu mici cărucioare, chiar și cei care erau călare pe câte un măgar ori ponei, foloseau mica punte din lemn destul de șubredă care trecea peste râu și noroiul înierbat pentru a ajunge pe malul celălalt. Vehiculele mai mari, precum carele trase de boi, care aveau roți uriașe de lemn, și toți cei care mergeau călare trebuiau să treacă prin vadul râului, pentru că în acea porțiune nivelul apei era rareori influențat de maree.

John și-a îndreptat privirea spre podul de piatră, un proiect impresionant, care nu fusese încheiat nici măcar pe jumătate. Constructorii, Nicholas Gervase și fiul său, Walter, terminaseră șapte din cele optsprezece arcade necesare pentru traversarea râului mlăștinos, dar, cu toate ca erau înstăriți, cei doi proprietari de pive cheltuiseră banii pe care îi strânseseră pentru pod. Până când aveau să strângă alți bani de la cetățenii mai de vază și de la clericii din Devon, călătorii trebuiau să treacă prin vadul râului sau pe puntea șubredă. Cu toate că era neterminat, la capătul dinspre oraș al podului se ridicase deja o capelă, unde se instalase și un preot, în semn de îndatorare și recunoștință din partea celor de la St Nicholas față de superiorii lor ecleziastici.

În vreme ce stătea liniștit pe spinarea lată a armăsarului său, privind cu o satisfacție leneșă cum se desfășura viața în jurul lui, John de Wolfe a auzit vag zgomotul făcut de copitele altui cal ce se apropia de el la galop. Fără să se mai întoarcă, și-a dat seama, după un anumit sunet produs de copite atunci când loveau

pământul, că era vorba de iapa cafenie și masivă a lui Gwyn, și a simțit o ușoară iritare la gândul că cineva socotise că avea nevoie de o doică, deși făcuse doar câțiva pași în afară orașului.

Apoi s-a întrebat dacă nu cumva uriașul din Cornwall reușise să-l prindă pe misteriosul urmăritor, însă, în clipa când ofițerul său s-a oprit alături, a constatat că se înșelase în ambele privințe.

— Mary mi-a spus că o să te găsesc dincolo de ziduri, a mormăit Gwyn. M-am gândit că este mai bine să te găsesc acum, pentru cazul în care vrei să faci niște aranjamente pentru mâine-dimineață.

De Wolfe a ridicat din sprâncenele negre și stufoase:

— Ce aranjamente?

— La Rougemont tocmai a sosit un călăreț din partea bailivului lui Oliver de Tracey din Bamstaple ca să anunțe un omor pe un *knarr* naufragiat la Ilfracombe.

John a scos un șuierat printre dinți.

— Un naufragiu și un omor? Amândouă sunt îndatoriri ale coronerului, Gwyn. Știi și alte amănunte?

Bărbatul mătăhălos și-a clătinat coama roșcovană a neștiință.

— Nici trimisul nu știe prea multe. A pornit încoace ieri pe la amiază. Din câte se pare, cadavrul a fost găsit cu o noapte în urmă.

Coronerul a ridicat mâna înmănușată ca să-și frece rădăcina nasului coroiat, un obicei care părea să-i stimuleze gândirea, tot astfel cum, atunci când erau agitați, Gwyn obișnuia să se scarpine la vintre, iar Thomas își făcea cruci peste cruci.

— Un mort pe o corabie înseamnă revoltă ori piraterie. Trebuie să mergem într-acolo și să descoperim ce s-a întâmplat.

Ofițerul său a părut preocupat de ceva.

— Coasta de miazănoapte e cam departe ca să călătorești pe spinarea calului, iar piciorul încă nu ți s-a înzdrăvenit cum se cuvine, *Crowner.* Lasă-mă pe mine să merg acolo în locul tău.

John s-a aplecat din șa și l-a bătut amical pe umăr.

— Nu-i tocmai în Palestina, omule! O să plecăm peste mai puțin de un ceas și o să mergem ușurel. La căderea întunericului o să ajungem la Crediton, găsim un locșor unde să dormim și pornim de cu zori spre Bamstaple.

Pe fața namilei din Cornwall a apărut o expresie de îndoială.

— Buna ta doamnă n-o să fie deloc încântată, mai ales că o să stai departe de casă vreo trei zile.

Însa de Wolfe simțea că întinerise la gândul că-și va relua activitatea și nu era dispus să se lase înduplecat de protestele Matildei.

— La naiba cu bombănelile ei, Gwyn! Du-te și spune-i băligosului ăluia de copist că la al patrulea ceas să fie călare pe ponei în preajma Porții de Miazănoapte.

Apoi a dat ușor călcâie lui Odin și l-a făcut să se întoarcă, pornind înapoi spre ziduri.

— Și să aduci ceva de-ale gurii și de băut în desagile șeii. Avem de călărit mult până la Ilfracombe.

CAPITOLUL DOI
În care Crowner John examinează un cadavru

Mai toată ziua următoare, grupul condus de coroner a călătorit aproape fără oprire, urmând drumul principal spre nord-vest de Copplestone, în jur de treisprezece mile de la Exeter, unde își petrecuseră noaptea pe jos, în jurul vetrei din mărunta casă manorială de acolo. Vremea era tot friguroasă, dar uscată, astfel încât caii nu se împotmoleau pe drum. Glodurile formate în cursul iernii se întăriseră, însă nu se uscaseră într-atât cât să se facă praf, ca vara. Tufișurile și copacii aflați de-a lungul drumului îngust aveau deja muguri, semn că primăvara era aproape, și, în acea zi de zece martie, primele flori, ciuboțica-cucului și violetele, își scoseseră capetele de sub frunzele putrezite.

Cu toate că nu voia nici în ruptul capului să recunoască, pe la amiaza, pe de Wolfe a început să-l doară piciorul din cauza hurducăiturilor, însă el suferise și mai mult în urma unor răni grave sau neînsemnate, pe care le căpătase în cursul campaniilor războinice din trecut. Chiar și așa, a fost în sinea lui recunoscător când Gwyn a sugerat că și cailor le-ar fi priit o scurtă odihna, puțină apă și niște iarbă. Porniseră la drum încă de când abia dăduse prima geană de lumină și, în ciuda ritmului lent impus de starea piciorului său și a dificultății cu care înainta nefericitul Thomas, tot parcurseseră aproape douăzeci de mile. Acum, aflați în valea râului Taw, parcurseseră mai bine de jumătate din distanța care îi despărțea de Bamstaple.

Ajunși într-un luminiș al pădurii care apoi făcea lor sforilor de pământ defrișat din apropierea conacului Chulmleigh, au coborât cu un sentiment de ușurare de pe șei și au legat picioarele din față ale cailor, lăsându-i să pască iarba nouă și scurtă care începuse să apară după trecerea iernii. Un pârâu din preajma le-a oferit oamenilor și animalelor prilejul să-și potolească setea. Thomas, care călărea un ponei de landă de-a curmezișul, ca femeile, a început să se târâie abia ținându-se pe picioare și văicărindu-se de călătoriile lungi pe care trebuia să le facă și pe care le ura din suflet.

— Vino-ncoace, piticanie, l-a îmboldit Gwyn, ridicându-l pe copist de talie și ținându-l în aer, ceea ce l-a făcut pe tânăr să dea din picioare și să țipe speriat. Nu te mai plânge că te dor bucile. Ia

mişca-te şi adu-ne fuguţa nişte pâine şi brânză din desaga aceea.

Curând stăteau aşezaţi cu toţii pe un trunchi căzut la pământ şi mâncau voiniceşte, şi beau dintr-o plosca de piele, plină cu cidru foarte acru. Chiar dacă micuţul răspopit detesta călătoriile, coronerul şi ofiţerul său s-au arătat fericiţi să se aburce din nou în şa şi să-şi continue drumul. Împreună făcuseră mii de leghe în ultimii douăzeci de ani, prin Irlanda, Franţa şi Levant.

— Am mers mai repede decât mi-aş fi închipuit, a mormăit de Wolfe printre îmbucăturile de pâine aproape uscată şi brânză tare ca piatra. La pasul ăsta, nici nu e nevoie să ne mai oprim să petrecem noaptea pe undeva. O să ajungem la Bamstaple pe la căderea întunericului şi o să cerem un pat lui Oliver de Tracey.

— Şi mâine facem restul de zece ori douăsprezece mile până la Ilfracombe, a adăugat Gwyn, lingând cidrul scurs pe mustaţa stufoasă.

Chiar micşorând ritmul de mers la pas iuţit sau la trap mărunt, tot reuşeau să străbată patru ori cinci mile pe ceas, fără a sili caii să ostenească.

Toată după-amiaza au mers continuu spre miazănoapte, depăşind căruţe trase de boi şi turme de oi, apoi un număr de pelerini şi de marchitani, dar şi lucrători cu ziua, care-şi purtau uneltele meseriei într-o desaga pe spinare. De Wolfe a făcut uitate grijile vieţii din Exeter, îndeosebi pe capricioasa şi îmbufnata Matilda. Uitase până şi de faţa misteriosului bărbat pe care îl văzuse mereu urmărindu-l pe la colţuri de stradă.

La vremea când începuse să se lase seara, se aflau la estuarul râului Raw, având portul şi orăşelul spre răsărit, la vreo cinci mile spre uscat de la marea deschisă. Thomas, care avea cunoştinţe enciclopedice de istorie, i-a informat pe tovarăşii săi, care se arătau destul de dezinteresaţi, că cetăţenii de vază de acolo susţineau, nu tocmai pe drept, că beneficiaseră de cel mai vechi hrisov de împroprietărire din Anglia, acordat lor de regele saxon Athelstan, deşi bineînţeles că primul Rege Henric le dăduse unul nou, normand.

Pe măsură ce lumina se împuţina, cei trei, declarându-se în sinea lor norocoşi şi fericiţi, au trecut de poartă cu câteva minute înainte de ora închiderii şi s-au îndreptat spre castel. Acesta avea un mic turn pe culmea unei coline, care în anii din urmă fusese reclădit din piatră, în locul donjonului original, făcut din lemn. În jurul lui se găsea o curte interioară adăpostită de o cortină de

piatră care se înălța nu departe de locul în care un pârâu iute, Yeo, se vărsa în Taw. Palatul era o clădire din lemn ce se ridica în curte, turnul slujind pentru apărare, fiind însă prea mic pentru a servi drept locuință pe vreme de pace.

Aici l-au găsit pe seneșal, administratorul-șef al seniorului, și au aflat că Oliver de Tracey era plecat să inspecteze niște conace. Cu toate acestea, seneșalul, un bătrân cu părul alb, pe nume Odo, care se ocupase de treburile stăpânului său vreme de un sfert de veac, i-a întâmpinat cu amabilitate. De la moartea prematură a lui Fitzrogo, de Wolfe mai călcase în oraș de câteva ori în calitate de coroner, având astfel prilejul să stea de vorbă cu Odo. Bătrânul administrator părea impresionat de noul ofițer juridic al regelui, pe de o parte pentru că îl admira pe de Wolfe pentru reputația lui de cruciat, iar pe de alta pentru faptul că era foarte apropiat de Richard Inimă-de-Leu.

Gwyn și Thomas au fost trimiși la bucătării ca să îmbuce câte ceva, având promisiunea că li se va asigura câte o saltea de paie curată în incinta rezervată slujitorilor, în vreme ce lui John i s-a oferit o cameră în palat, unde se găsea un pat scund și o saltea, un adevărat lux pentru un loc atât de îndepărtat ca Bamstaple.

— Cum stăpânul și familia lui sunt plecați, în seara asta nu avem nici un eveniment important la palat, i-a explicat Odo. Dar mai sunt câțiva cavaleri care slujesc aici, împreună cu scutierii lor, precum și conetabilul, preotul, câțiva călători și câțiva copiști și funcționari, așa că vei fi bine-venit să iei cu noi masa de seară peste vreo oră.

Fiind printre alți zece-doisprezece oameni care mâncau și beau în lumina tremurătoare a făcliilor înalte și a lumânărilor de seu de pe masă, de Wolfe a petrecut o seară plăcută, ascultând și povestind, la rându-i, istorii despre bătălii, ambuscade și încăierări la care participase demult. Pe măsură ce berea și vinul se împuținau, istorisirile au devenit tot mai aventuroase și mai trase de păr, însă aceasta era viața la care ținea, pentru că ea îl făcea să se simtă bine în tovărășia unor bărbați cu braț puternic și cu mintea vie. Când și când, au fost distrați de o pereche de muzicanți rătăcitori, care sosiseră cu o corabie de la Neath, de dincolo de Marea Severn, îndreptându-se spre Cornwall. Cei doi își câștigau hrana și dreptul la o saltea cântând meșteșugit la *pipgorn*

și *crwth*[1], niște instrumente de suflat și cu coarde din Țara Galilor.

John a profitat de acel prilej pentru a mai afla unele întâmplări din Țara Galilor; în urmă cu șapte ani, îl însoțise pe Arhiepiscopul Baldwin prin țara pentru a recruta oșteni care să meargă în cea de-a Treia Cruciadă – în care însuși arhiepiscopul pierise în fața zidurile orașului Acre. Vorbind cu cei doi menestreli în limba lui maternă, velșa, a aflat că nepotolitele neînțelegeri dintre velși și normanzi se mai liniștiseră. A aflat astfel vești și despre prietenul său Gerald, Arhidiacon de Brecon, care fusese cu el în binecunoscuta călătorie prin Țara Galilor, și care, după câte se părea, scria o carte despre evenimente[2].

Însă de Wolfe nu a uitat nicidecum de scopul călătoriei sale, Odo fiind acela care trimisese mesagerul la Exeter în urma cu o zi.

— *Reeve*-ul conacului de la Ilfracombe a venit aici alaltăieri ca să stea de vorbă cu bailivul meu, așa cum o cere noua lege a coronerului, a zis Odo. El a auzit despre acel mort găsit pe bordul unei corăbii cu o noapte înainte.

De Wolfe l-a rugat să-i dea amănunte, însă Odo nu avea alte informații.

— Se pare ca o nava avariată a fost împinsă de valuri spre țărm, undeva la răsărit de Ilfracombe. Pe ea, prins de punte din cauza unor frânghii încurcate, se afla un cadavru care avea răni ce proveneau neîndoielnic de la o sabie sau un pumnal – sigur nu erau răni provocate de naufragiu. Asta a fost tot ce ne-a putut spune omul, de aceea am trimis pe cineva să-ți dea de veste. Ni s-a spus că acum coronerul trebuie să se ocupe de orice caz de moarte violentă sau care dă de bănuit.

— Dar și de epavele de pe mare, a adăugat John.

Aceasta era o noutate pentru Odo, și pe măsură ce de Wolfe i-a explicat cum stăteau lucrurile, bărbații aflați la masa au ascultat cu interes. Unii dintre ei nici nu auziseră până atunci de noua slujbă de coroner, iar restul nu știau prea bine care erau atribuțiile acestuia.

— În septembrie anul trecut, la Tribunalul Itinerant General din Kent, judecătorii regelui au proclamat un edict emis de

---

[1] *Pipgorn* - instrument de suflat asemănător fluierului, dar având mai puține găuri și fiind ușor curbat. *Crwth* era un instrument cu coarde asemănător lirei, la care se cânta folosind un arcuș, (n.tr.)

[2] Este vorba de cartea *Itinerarium Kambriae,* care prezintă interes topografic și ecleziastic, tradusă din latina în engleza în secolul al XVI-lea. (n.tr.)

Hubert Walter, Justițiarul Suprem și Arhiepiscop de Canterbury, care slujea câtorva scopuri, le-a explicat de Wolfe.

— Principalul scop pare a fi stoarcerea de noi taxe de la populație! a sărit cu gura unul dintre cavaleri, care onora o parte a serviciilor lui anuale către Oliver de Tracey în schimbul proprietății sale manoriale.

Conștient că, în general, regimul fiscal aspru, impus de Hubert Walter, era văzut în această lumină. De Wolfe a ridicat din umeri.

— Mda, dar e mai bine să existe un coroner cinstit decât un șerif corupt, a mormăit el în semn de protest. Eu nu voiesc să dau nume, dar toată lumea știe ca majoritatea șerifilor din Anglia sunt mai grijulii să-și umple punga proprie decât să apere pacea regelui în comitatele lor. Altfel, de ce se găsesc atâția nobili dornici să plătească mari sume de bani ca să primească asemenea funcții?

Cei aflați în jurul mesei au dat aprobator din cap, pentru că își aminteau cu toții de scandalul de pe vremea Regelui Henry, când toți șerifii fuseseră destituiți pentru corupție – deși aceia, aproape până la ultimul, păruseră să se cațăre din nou în acele dregătorii și să reintre în grațiile regelui.

— Dar ce are asta a face cu cadavrele oamenilor și cu epavele? a întrebat unul dintre velșii de la masă.

Cu excepția câtorva coroneri numiți în Glamorgan și Pembroke, domnia legilor normande nu se extinsese în întreaga Țara a Galilor.

— Răscumpărarea Regelui Richard a fost o povară grea pentru Anglia, a explicat de Wolfe. O sută și cincizeci de mii de mărci a cerut Henric al Germaniei ca să-l elibereze pe Inimă-de-Leu. Acest lucru, dimpreună cu cheltuielile făcute pentru purtarea cruciadelor, precum și cele din prezent cerute de războiul împotriva lui Philip al Franței, face să fie necesar orice penny pe care Justițiarul nostru poate să-l strângă. Aici se vede rolul coronerului, care trebuie să strângă ceea ce aparține în mod legiuit visteriei regelui.

— Doar o nouă taxă nenorocită! a bombănit un alt cavaler.

John a luat o înghițitură de vin și a dat din cap în semn de aprobare.

— Dările, ca și moartea și nevestele noastre, ne urmăresc peste tot! a exclamat el. Și totuși există alte avantaje. Coronerii îndreaptă acum multe procese către tribunalele regelui, în loc să le lase la mila tribunalelor conduse de șerifi și de ghilde, ale căror

idei de justiție sunt primitive. Noi ținem evidența tuturor fărădelegilor grave și acuzațiilor pentru a fi prezentate judecătorilor regali, atunci când aceștia sosesc în fiecare comitat să țină Tribunal Itinerant. Chiar numele nostru. de coroner, vine de la *custos plactitorum coronae* – păstrător al judecăților coroanei.

Pesemne că aceste explicații depășiseră puterea de înțelegere a unuia dintre copiștii castelului, deși mai sigur era că berea băuta îi încețoșase mintea destul de mult.

— Da, dar ce treabă are asta cu cadavrele și epavele? s-a văicărit el.

— Există multe feluri de a obține venituri pentru rege. Orice neglijență a comunității de a anunța o moarte subită sau violentă, de a organiza prinderea răufăcătorilor sau moartea unor indivizi a căror origine saxonă nu putea fi dovedită – precum și violurile, atacurile și alte fărădelegi – acestea duc la stabilirea de amenzi, care merg toate în vistierie. Eu trebuie să asist la orice execuție și să mă îngrijesc că bunurile răufăcătorului spânzurat sunt confiscate în numele Coroanei. Dacă se produce un naufragiu pe mare, atunci și epava aparține regelui, la fel ca și capturile de pești regali, cum ar fi balena și sturionul.

Vreme de încă o oră, înfierbântați de vin, bere și cidru, cei aflați în jurul mesei s-au sfădit în fel și chip în legătură cu moralitatea dărilor, însă fără a se încăiera, iar de Wolfe l-a apărat pe cel care era mâna dreapta a monarhului, Arhiepiscopul Hubert Walter, în privința colectării de cât mai mulți bani de la populație, fără a o oprima din cale afară. În cele din urmă, menestrelii au mai interpretat un cântec și apoi încă unul și, pe măsură ce făcliile au scăzut și lumânările s-au topit, cei prezenți s-au îndreptat clătinându-se către locurile lor de dormit ori și-au căutat un locșor pe saltelele din paie așezate în jurul cărbunilor care încă mocneau în vatra din Sala Mare a castelului.

**

A două zi dimineața, după un dejun consistent. Sir John de Wolfe i-a mulțumit lui Odo pentru ospitalitate și, împreună cu ofițerul și copistul său, a pornit spre Ilfracombe. Drumul principal o cotea spre apus, de-a lungul estuarului, până când a ajuns prin nord-est pe coastă, însă era un drum mai scurt, mai direct peste dealuri către miazănoapte de la Bamstaple, prin satul Bittadon. Seneșalul le-a recomandat acel drum, spunând că, deși el era uneori bântuit de nelegiuiți rătăcitori de la marginea comitatului

Exmoor, călătorii și caii erau scutiți de osteneală câtorva mile. Coronerul și musculosul său om de nădejde erau războinici care participaseră la prea multe campanii ca să se teamă de ambuscade organizate de răufăcători – spadele lor late și securea de luptă a lui Gwyn erau suficiente pentru a pune pe goană pe oricine, mai puțin poate vreun grup mare de ticăloși. Cu toate acestea, Thomas călărea temându-se permanent, iar ochii lui, ca niște mărgele, scrutau neîncetat în toate părțile, ca să descopere atacatorii din vreme, însă călătoria lor a decurs fără nici un incident.

Câteva ore mai târziu, străbătuseră deja cele zece mile până pe coasta nordica și coborau un deal către Ilfracombe. Micuțul port stătea cuibărit între stâncile ascuțite, iar restul golfului era ascuns în dosul unei ridicături. Briza dinspre nord-vest bătea cu tărie și șiruri lungi de brizanți se azvârleau furioase asupra țărmului presărat cu pietre. În fața, foarte departe, prin ceața fină, se întrezăreau dealurile Țarii Galilor.

— Cui îi aparțin pământurile de aici? a întrebat Gwyn, în timp ce mergeau la pas mărunt pe drumul întortocheat ce cobora către plajă.

— Pământul este al episcopului de Coutances, la fel ca și o porțiune considerabilă a comitatului, l-a lămurit copistul, cu glas pițigăiat, dornic să-și demonstreze cunoștințele, mai ales când era vorba de oameni ai bisericii. Dar el a închiriat lui Robert of Pontecarnon în urmă cu mulți ani, iar apoi a trecut totul familiei lui Robert Fitzroy, ca arendași.

— Lasă naibii cui îi aparțin pământurile, a mormăit de Wolfe. Să-l găsim mai întâi pe arendașul de aici. El este cel care a trimis știre la Bamstaple în legătură cu mortul ăsta.

Ilfracombe. un sat important, care era și port, trebuia să aibă în mod normal un bailiv din partea locului, un servitor mai de seamă al stăpânului manorial, dar Odo le spusese că acesta murise recent de apoplexie și, până când Fitzroy ori administratorul său avea să numească unul nou, arendașul manorial trebuia să se ocupe și de administrarea proprietăților. În timp ce coborau pe singura stradă, de prin case și colibe au apărut vreo zece-doisprezece săteni curioși ca să caște gura la străinii abia sosiți. Portul era un intrând de mare nisipos, apărat în partea dinspre mare de o peninsulă destul de lungă, numita Benricks, care, în timpul fluxului, devenea o insulă. Capătul dinspre mare se ridica

ușor, ca o colină, pe care se găsea un turn nu prea înalt în care se așezase un felinar pentru semnalizare, folosit de corăbiile care veneau să tragă la mal. În jurul portului se îngrămădeau o sumedenie de clădiri, începând cu câteva case construite din piatră, până la bordeie șubrede, făcute din brazde de pământ. Acoperișurile erau în marea lor majoritate din paie sau stuf, însă clădirile mai mari aveau plăci grele de piatră, care rezistau mai bine pe vreme rea, care se stârnea foarte des în acea gură dinspre Atlantic a Mării Severn.

Mai erau acolo și vreo două magazii și depozite de pește la capătul plajei, plus câteva bărci de pescuit, în acele momente trase pe uscat, dincolo de linia unde apa mării ajungea la flux. Lipită de singurul chei și stând înclinată până când fluxul avea să o readucă la linia de plutire, se găsea o corabie de mărfuri, care avea un catarg scund. O mulțime de salahori mergeau în șir indian pe o scândură groasa proptită de mal, cărând saci cu var în spinare.

La câțiva metri de chei, de Wolfe l-a oprit pe Odin și s-a adresat unei femei tinere, care a rămas cu gura căscată văzându-i pe falnicii vizitatori. Avea un sugar la piept, iar micuțul era gol pușca, în ciuda vântului iute și tăios care făcea straiele sărăcăcioase ale bietei femei să fluture.

— Fată, unde-l găsesc pe arendaș? a bubuit glasul coronerului.

Cu ochii cât cepele de uimire că acel străin masiv și întunecat, parcă venit din altă lume, vorbea aceeași limbă cu ea, tânără mamă a arătat cu mâna, fără să scoată nici un cuvânt, către o casă de piatră exact de vizavi, apoi s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană, având buzele copilului încă prinse de sânul ei.

Localnicii începuseră deja să se strângă pentru a se holba la nou-veniți, și dintre ei, a pășit în față un bărbat între două vârste, solid, cu o mustață mare și cu o barbă castanie, tăiată pătrat.

— Sir, dumneata trebuie că ești coronerul. Eu sunt Matthew, arendașul conacului. Vă așteptam.

John și-a dat seama ca avea în fața un om de bun-simț, pe care se putea bizui, ceea ce nu se putea spune despre alți arendași, care, de multe ori păreau a fi proști ca noaptea. Arendașul conacului se afla la baza scării ierarhice a funcționarilor ce alcătuiau sistemul feudal și răspundea de organizarea activității de zi cu zi a muncilor câmpului. Deși, cu excepția administratorilor, toți erau neștiutori de carte, arendașii reușeau

să țină evidența treburilor satului – recolte, număr de animale, zeciuieli și corvezi – cu ajutorul unor crestături pe răboj și a memoriei.

Având aproape jumătate din populația satului pe urmele lor la o distanță ce vădea teama și respectul față de autoritate, arendașul i-a condus pe cei trei către casa bailivului, în care locuia în perioada respectivă. Un băiat le-a luat caii de dârlogi și i-a dus în curtea din spate pentru a fi hrăniți și adăpați. iar ei au intrat în clădire. Se bucura de luxul de a avea două încăperi, deși acestea erau lipsite de orice confort, cu excepția câtorva bănci și scăunele grupate în jurul focului, pe pământul bătucit din mijlocul camerei mai mici. Lângă pereți stăteau așezate crengi și fân, care alcătuiau locurile de dormit pentru soața arendașului și cei patru copii. Cealaltă încăpere constituia bucătăria și lăptăria, unde se găseau o vacă și trei miei fătați prematur și ramași fără mame.

Soața lui Matthew le-a adus pâine, carne și bere, iar ei s-au așezat în jurul vetrei din lut, unde ardeau câțiva bușteni, care scoteau un fum albăstrui.

— Cadavrul este în una dintre magaziile pentru păstrarea peștelui, de pe chei, le-a explicat arendașul. Avea o față atrăgătoare, cu toate ca era marcată de semnele lăsate de vărsatul de vânt, având o mustață care o concura ca mărime pe aceea a lui Gwyn.

— Cum ai dat de cadavru? l-a întrebat coronerul.

Matthew s-a aplecat ușor în față și și-a lăsat mâinile asprite de muncă pe genunchii pantalonilor din serj.

— Un băiat de pe colina de deasupra portului a văzut epava purtată de valuri venind dinspre răsărit, fără nici o pânză ridicată și îndreptându-se drept spre țărm. Imediat după aceea, un grup de săteni a ieșit ca să afle unde are să se așeze pe uscat, pentru ca să salveze sufletele celor aflați la bord.

Gwyn, care provenea dintr-un sat pescăresc, avea convingerea ca pe sătenii aceia îi interesase mai curând recuperarea încărcăturii și a sculelor de la bord, și mai puțin salvarea sufletelor, însă a păstrat pentru sine acele gânduri pline de cinism.

— Am mers pe culmea stâncilor, dar corabia fusese împinsă de vânt și valuri mai sus, spre Golful Combe, iar când am străbătut distanța aceea pe jos, ea se lovise de Burrow Nose, aproape de

Watermouth. Era aproape întuneric, dar am găsit-o vârâtă între stâncile dintr-un intrând. Nu era avariată foarte rău, dar a doua zi, lovită de valuri și purtată de maree, aproape că se destrămase.

— Iar omul mort ?

— Era pe punte, in spatele magaziei. Catargul se frânsese, iar lemnele de arboradă căzuseră, astfel că picioarele îi erau încurcate în frânghiile de înălțare a pânzei. Altfel, nici n-am fi găsit mortul – fiindcă ar fi fost măturat de valuri peste copastie, ajungând în mare.

De Wolfe a golit până la ultima înghițitură din cana din pământ ars, și s-a ridicat.

— Atunci, hai să mergem să aruncăm o privire.

Trăgându-și gluga cu vârf ascuțit peste cap, coronerul s-a îndreptat spre ușă și s-a aplecat, ca să poată trece de ușorul ei foarte scund. Urmărit de sătenii curioși, care s-au ținut după ei. păstrând aceeași distanța respectuoasă, au traversat strada și s-au îndreptat spre cheu. Matthew s-a apropiat primul de un șopron făcut din lemn neprelucrat cu un acoperiș din brazde de pământ care, ca să nu fie luate de vânt, aveau deasupra lespezi grele de piatră. Când au intrat prin capătul deschis dinspre uscat, i-a izbit o duhoare apăsătoare de pește stricat.

Două femei în vârstă și un băiat stăteau la o masă grosolana, unde desfăceau burțile peștilor și le scoteau mațele; apoi îi puneau în niște coșuri de răchită. Mațele erau aruncate pe pământ, peste un morman care puțea cumplit și care avea să fie azvârlit în port, în speranța că refluxul va duce totul în largul mării. Thomas de Peyne, singurul membru mai simțitor al echipei, s-a tras înapoi, ținându-și mantia subțire peste nas.

— E în colțul de colo, a spus arendașul, arătând dincolo de femei, către cotloanele întunecate ale șopronului. Gwyn a trecut de femei și a tras o pânză groasă și zdrențuită de pe o formă așezată de-a lungul peretelui.

De Wolfe și arendașul li s-au alăturat lui Gwyn și s-au uitat la silueta măruntă și jalnică a unui tânăr chircit pe pământul îmbibat de zoaie urât mirositoare. Tânărul avea pe el pantaloni de culoare închisă și o tunică scurtă, prinsă cu o centură lată din piele. Straiele îi erau încă îmbibate de apa mării și stătea pe o parte, de parcă ar fi dormit, având fața către perete. Gwyn s-a aplecat și l-a ridicat în brațe ca pe un copil, după care l-a așezat pe spate.

— A primit o rană mortală, asta nu se poate tăgădui, a remarcat Matthew, arătând în jos, către petele decolorate de sânge, pe care apa mării nu le scoseseră complet din țesătura tunicii lui, făcută din pânză de sac.

În partea superioară a pântecului se vedea o ruptura oblică în pânză, înconjurată de o pată rozalie, care arăta sinistru. John s-a lăsat pe vine alături de cadavru, a desfăcut cureaua și a tras tunica în sus.

— Asta e de la vârful unei lănci! a exclamat imediat Gwyn, împungând cu degetul lui gros către o rană specifică de pe partea superioară a abdomenului victimei. O împunsătură largă de peste cinci centimetri, cu marginile strivite, se vedea pe pielea palidă, sub marginea coastelor, în vreme ce, în linie cu aceasta și la depărtare de câteva degete, se vedea o urmă de rosătură de un roșu aprins, deasupra unei alte vânătăi.

— De unde știi că a fost o lance? a întrebat arendașul, un bărbat care nu avea experiența ca oștean.

— Lancea a pătruns pe aici, a spus de Wolfe cam tăios, vârând degetul adânc în rana lăsată de înjunghiere. Iar aripile lăncii au lăsat semnul de aici. A făcut semn către rosătură.

— Băiatul asta nu cred ca avea mai mult de șaișpe ani, a remarcat Gwyn. Știi cumva cine ar putea fi?

— Nu e un localnic, a zis arendașul. Corabia nu avea nume, dar câțiva dintre pescarii noștri au spus că e din Bristol. Merge de obicei de-a lungul coastei, din porturile de la Marea Severn până la Plymouth, iar uneori ajunge chiar și până la St Malo și Barfleur.

Deși soldat, de Wolfe mersese pe mare doar silit, motiv pentru care se minuna de bravura – ori mai curând de nechibzuința – celor care navigau pe vasele lor nesigure și stângace, amintind de cojile de nucă, prin apele mereu cuprinse de furtuni ale Britaniei de apus.

Thomas își învinsese scârba pe care i-o provocase mirosul mațelor de pește și se uita aproape temător la cadavrul aflat sub cotul lui Gwyn.

— Ăsta-i un marinar înecat? a întrebat el cu timiditate, făcându-și cruce cu gesturi extrem de precipitate.

— Nu, piticule, ăsta-i un marinar înjunghiat, a mormăit gros uriașul roșcovan. A fost împuns cu o lance. Asta se cheamă omor.

Coronerul a verificat cadavrul, ca să se convingă de faptul că nu prezenta alte răni, apoi i-a făcut semn arendașului să arunce

din nou pânza peste el.

— Mai era cineva la bord când ați ajuns voi?

Matthew a clătinat din cap.

— Nu, și nici urmă de încărcătură. Corabia a rămas întreagă până a fost azvârlită pe stânci, dar nu am găsit nici o lădiță, butoi, sau balot la bordul ei.

Lui John i s-a părut că depistează o undă de dezamăgire în glasul omului și a bănuit, la fel ca și Gwyn, ca sătenii voiseră să jefuiască epava.

— Vreau să ieșim de aici și să văd corabia, a spus el cu glas hotărât. Cât de departe se află?

Matthew a lăsat impresia că ezită.

— Cam jumătate de oră de mers pe jos, *Crowner.* dar nu merită să te ostenești până acolo. Cred că până acum a fost făcuta bucăți – marea lovea în ea necontenit și încă de ieri rămăsese destul de puțin din ea.

De Wolfe l-a fulgerat cu privirea.

— Omule, slujba mă obligă să văd epava. S-a întors apoi spre Thomas. O să fac ancheta când mă întorc, așa că să strângeți pe oricine știe ceva despre treaba asta – plus alți doisprezece care să aibă peste doisprezece ani.

Câteva minute mai târziu, arendașul mergea în fruntea lor prin spatele stâncilor semețe, către un drumeag ce cobora prin cătunul Hele, cu moara lui de apă, și peste umărul Dealului Widmouth, ajungând pe țărm ceva mai departe, spre răsărit. La două mile depărtare de Ilfracombe, au traversat un intrând adânc, nisipos și s-au cățărat pe o stâncă nu prea înaltă. Dedesubt, brizanții izbeau și trăgeau fără milă de epavă, apa strecurându-se prin canalele stâncoase și canalele înguste dintre pietre.

— V-am spus că a rămas prea puțin din corabie, a strigat Matthew, coborând în fruntea tuturor pe o potecă noroioasă, folosită mai mult de oi.

Privind în jos, de Wolfe și-a dat seama ca arendașul exagerase într-o oarecare măsura, deoarece partea inferioară a navei lungi de peste cincisprezece metri era încă prinsă strașnic între colții ascuțiți ai recifului. Refluxul era în acele momente la maximum, astfel că le-a venit ușor să ajungă la epavă fără să se ude, fiind stropiți când și când, de spargerea vreunui val mai mare.

Ciotul rămas din catarg stătea înclinat periculos, însă parapeții și majoritatea scândurilor ce acoperiseră puntea dispăruseră,

astfel că multe bucăți de lemn și scânduri erau împrăștiate pe plaja foarte îngustă, acoperită cu pietriș, din imediata apropiere a epavei.

— De la corabia asta o să vă alegeți doar cu ceva lemne de foc pentru foc, a spus Gwyn printre chicoteli, făcând un semn șmecheresc din ochi către arendașul al cărui chip rămăsese sumbru.

— Gwyn, ce putea să care la bord? l-a întrebat coronerul, bănuind totuși ca sătenii reușiseră totuși să fure ceva din încărcătură corăbiei, care ar fi trebuit să fie confiscată pentru visteria regelui.

— Depinde de unde venea. Dacă era vorba de Bretania ori Normandia, atunci pesemne că aducea vin și fructe. Dacă pleca spre Franța, trebuia să care lână, fără nici o îndoială.

De Wolfe a dat din cap aprobator. El avea un profit substanțial din exportul de lână și băgase mai tot ce adusese ca pradă de război după campaniile lui în alte țari într-un parteneriat cu unul dintre cei mai mari exportatori de lână din Exeter, Hugh de Relaga. De asemenea, beneficia de profiturile scoase de pe proprietatea familiei sale de la Stoke-in-Teignhead, unde fratele lui mai mare, William, creștea oi.

— Nu e nimic de văzut, *Crowner,* așa cum am spus deja, a afirmat Matthew, cu un aer sincer.

De Wolfe s-a văzut silit să fie de acord, însă Gwyn a înaintat ultimii metri pe pietre și a reușit să urce pe epava, rămânând într-o poziție destul de precară pe o traversă care sprijinise scândurile punții. S-a uitat foarte atent în jur, hotărât să nu-i scape nici un amănunt, indiferent cât de neînsemnat, înainte de a se apuca de ostășie, își ajutase tatăl pescar în satul natal, ce se numea Polruan, și se pricepea la corăbii și la mare.

În vreme ce de Wolfe și arendașul stăteau cu ochii pe el, Gwyn a lăsat impresia că manifestă un interes deosebit față de rămășițele catargului, un trunchi de copac gros de peste treizeci de centimetri, care se rupsese la vreo doi metri înălțime deasupra punții.

A arătat către câteva semne aflate cam în dreptul taliei lui și a strigat către ceilalți:

— Se văd niște lovituri proaspete de secure! Catargul a fost lovit de câteva ori cu o lamă foarte ascuțită, atât dinspre provă, cât și dinspre pupă.

Apoi a sărit pe țărm și s-a apropiat de restul grupului.

— Ce înseamnă asta? a întrebat stăpânul lui, care nu se pricepea defel la corăbii.

— Au fost tăiate funiile, ca să se doboare pânza mare, a explicat uriașul din Cornwall. Nici un membru al echipajului nu ar face așa ceva propriei corăbii, așadar sigur a fost atacată și avariată.

De Wolfe se încrunta.

— Așadar, a fost vorba de piraterie, nu de revolta a echipajului – deși asta ieșea din discuție încă dintru început, pentru că de ce ar voi echipajul unei corăbii comerciale să se răzvrătească?

— Câți oameni ar fi trebuit să fie pe o corabie ca asta? a întrebat Mattheew.

De Wolfe s-a uitat către Gwyn, așteptând un răspuns lămuritor.

— De obicei, cinci ori șase. Pe o vreme normală, o puteau manevra chiar și doi oameni, dar mai e nevoie de schimb, pentru a mai dormi, găti ori face diverse manevre prin porturi.

— Atunci, trebuie să înțelegem că restul echipajului o să plutească pe Marea Severn, după care va fi aruncat pe țărm?

Gwyn a clătinat din cap, iar pletele roșcovane au săltat.

— Mulți morți nu mai apar niciodată la mal. Se duc cu totul la fund ori sunt cărați spre largul oceanului. Sau, în canalul de aici, ei pot ajunge chiar aproape de Gloucester.

Ca și cum cineva ar fi vrut să-l întrerupă, în aceeași clipa s-a auzit un strigat de deasupra, apoi conturându-se pe cer, a apărut un om care flutura din brațe.

Grupul din apropierea epavei a rămas cu privirea ațintita la acel bărbat care a coborât cu iuțeala pe poteca îngustă cu agilitatea unei capre de munte. Matthew l-a recunoscut abia când a ajuns la mai puțin de o sută de pași depărtare, și a spus:

— E Siward, un păstor care trăiește pe stâncile de sus. Ce naiba o fi voind? Din câte știu eu, e într-o ureche.

Judecând după iuțeala și siguranța cu care omul cobora, de Wolfe a crezut că era vorba de vreun tinerel foarte vioi, dar când a ajuns lângă ei, Siward s-a dovedit a fi un bătrânel stafidit, cu spatele cocârjat și cu fața uscată și ridată ca o nuca și ușor pământie. Purta o tunica din lână netoarsă, având cămașa băgată printre picioare și prinsă cu o frânghie veche înfășurată de câteva ori în jurul taliei. Era desculț, iar unghiile de la picioare îi erau răsucite precum coamele unui berbec.

Omul avea părul cărunt și rar și, în ciuda ochilor sclipitori ca ai unei mierle, pleoapele îi erau înroșite și umflate.

— Ați luat mortul, oameni buni? i-a întrebat Siward brusc, vorbind în felul celui care, stând mai mult izolat cu oile lui, rareori are prilejul să discute cu semenii lui.

— Dar când ai văzut mortul, moșulică? l-a întrebat de Wolfe cu glas apăsat.

Matthew a deschis gura ca să-l avertizeze din nou pe de Wolfe că octogenarul se ramolise, dar Sward părea capabil să se exprime pe înțelesul tuturor.

— Când l-am luat pe celălalt – cel care mai trăia, a exclamat bătrânul saxon.

Ceilalți patru s-au holbat la el.

— Care celălalt? a bubuit Gwyn.

Siward și-a rostogolit spre cer ochii injectați.

— Atotputernicul Dumnezeu mi-a vorbit acum câteva seri și mi-a dat o porunca. M-am uitat peste mare din coliba mea și am văzut vasul ăsta cum era împins de valuri spre stânci.

— Omul trăiește într-o colibă din brazde de pământ sus, pe culme, a explicat Matthew.

— Mi-am aprins felinarul și m-am dus degrabă până la apă. Încă de pe drum am văzut corabia chiar înainte de a se izbi de stânci. Apoi, am zărit două trupuri pe punte, dar când am ajuns jos. n-am mai găsit decât unul.

— Și ce era cu omul despre care ai spus că trăiește? l-a întrebat coronerul.

— Era căzut pe prundiș, mai mult mort decât viu. L-am târât până pe iarba, după aceea m-am dus și am adus poneiul, pe care călăresc atunci când plec departe cu turma de oi.

— Ai adus calul până aici? l-a întrebat Gwyn, neîncrezător.

— E un căluț de Exmoor, poate ajunge oriunde se rătăcesc oile. L-am așezat pe om pe spinarea poneiului și l-am dus sus, la bordeiul meu. Începuse să tremure, așa mi-am dat seama că trăia.

— Și-acum unde e? l-a întrebat arendașul manorial.

— Tot în coliba mea. Și-a revenit abia ieri, dar e tare slăbit.

De când devenise coroner, de Wolfe încetase să se mai minuneze de ceva.

— Atunci, du-ne pe dată la el. Ia-o înainte, a zis el poruncitor.

Cu o iuțeală neobișnuită pentru un om atât de bătrân, Siward a pornit să urce coasta stâncoasă, în vreme ce coronerul, ofițerul și

arendașul au pornit după el, începând curând să gâfâie.

— Cum de n-ai aflat asta, Matthew? l-a întrebat de Wolfe printre gâfâieli, când au ajuns pe culme.

— Omul nu ține de moșia noastră. Lucrează sub porunca arendașului din Combe Martin – și oile sunt ale celor de acolo. Pesemne că Siward n-a călcat niciodată mai departe de Ilfracombe.

Pe culmea ridicăturii stâncoase se vedea o porțiune acoperită din belșug cu iarbă țepoasă, iar culcușită într-un loc ceva mai ferit de vânturi, se vedea o colibă rotundă cu pereții făcuți din brazde de pământ, întărite cu lespezi de piatră sau bolovani, ca să nu fie luate de vreo rafală. Și acoperișul era tot din brazde, pe care iarba creștea la fel de bine ca și pe pășunea dimprejur. Pe sub streșini, dacă se putea vorbi de așa ceva, se strecura un firicel albastru de fum.

Siward a dat deoparte o ușă care nu stătea fixată în țâțâni, încropită din scânduri aduse de mare și culese de pe plajă, și le-a făcut semn să intre. În lumina slabă, au văzut o singură încăpere, a cărei podea era pardosită cu ferigi murdare, unde se găseau doi miei orfani care behăiau jalnic. Lângă peretele din fund, aproape de un foc mic de turbă, înconjurat de pietre mari, se afla o siluetă neclară, ghemuită sub o pătură zdrențuită din lână.

— Nu am înțeles nici o vorbă rostita de el, s-a plâns Siward, care nu știa decât engleza și aceea trădând accentul local.

Gwyn și de Wolfe s-au apropiat de om și s-au aplecat deasupra formei ghemuite. Acesta a privit în sus și atunci cei doi au văzut un tânăr, care nu trecuse probabil de optsprezece ani, cu fața palidă ca a unui mort și arsuri pe buzele crăpate. Înainte de a apuca să spună ceva, a fost cuprins de o tuse grea, care l-a făcut să scuipe mult pe ferigile ce acopereau podeaua. Ochii îi erau adânciți în găvane și, în ciuda palorii cadaverice, pe față i-au apărut două puncte roșii, arzătoare.

Gwyn și-a lăsat palma pe fruntea lui.

— Frige de fierbințeala, *Crowner.*

— Băiete, cine ești și ce s-a întâmplat cu corabia ta? l-a întrebat de Wolfe. I s-a adresat în engleză, iar tânărul s-a uitat nedumerit la el. tremurând și strângând pătura aspră și mai tare în jurul umerilor slăbănogi.

— Nu pricepe nici o vorbă, le-a explicat Siward. I-am dat niște lapte cald de oaie și câteva ierburi pe care le am pe-aici ca să-i

mai domolesc fierbințeala.

Brusc, printre spasme și clănțănituri de dinți, naufragiatul a slobozit un torent de cuvinte. De Wolfe și ofițerul sau s-au uitat satisfăcuți unul la celălalt.

— E breton, a exclamat coronerul și a început să-l întrebe intr-un amestec de cornică și velșă.

Cu un zâmbet aproape pierit, tânărul bolnav i-a răspuns în propria limbă și, după câteva minute, au aflat de la el întreaga tărășenie. Vasul se numea *Saint Isan,* și aparținea unui grup de notabili din Bristol. El făcea voiaje regulate între Avon și porturile din Cornwall, iar apoi traversa marea, până în Bretania. Avea un căpitan și un echipaj compus din cinci marinari, doi din Somerset, și trei bretoni. Cu câteva zile în urmă, veneau de la Roscoff, cu o escală la Penzance, întorcându-se către portul de domiciliu, și trebuiau să înfrunte un vânt iute, iscat între Lundy și uscat.

— Găoacea noastră veche a fost întotdeauna înceată, chiar când aveam și vânt prielnic. La câteva ore după-amiază, am fost ajunși din urmă de o corabie mai lungă, cu câte șase vâsle mari de fiecare parte a bordului care au fost retrase în momentul când ne-a depășit slujindu-se doar de pânză. (Alain, pentru că așa îl chema pe tânăr, s-a oprit, deoarece a fost cuprins de un acces sfâșietor de tuse.) Înainte să ne dezmeticim ei s-au și lipit de corabia noastră, iar vreo doisprezece oameni au sărit pe punte, a continuat el, abia reușind să respire. Țin minte că i-am văzut cum i-au tăiat capul căpitanului aproape dintr-o singură lovitura de sabie, după care l-au aruncat peste bord și apoi ne-au atacat pe toți. Unul dintre ei s-a apropiat de mine cu o bâtă – nu mai țin minte altceva, decât că m-am trezit mult mai târziu pe punte, ținându-mă agățat de frânghii și având un mort alături de mine. După aceea, corabia s-a izbit de stânci și-mi mai aduc aminte că m-am trezit azvârlit în mare. Mi-am revenit din nou în coliba asta, unde acest om de treabă n-a precupețit nimic ca să mă ajute.

— N-ai idee cine erau pirați aceia? l-a întrebat Gwyn.

— Îmi amintesc foarte puține lucruri. În timpul scurs până când am fost lovit, pe corabie s-a iscat agitație mare, atâta țin minte. Oamenii aceia strigau în engleză, de asta sunt sigur.

— Și cum arăta corabia lor? l-a întrebat John, stând deasupra tânărului ca un corb mare.

Pe sub pătura, Alain a ridicat din umeri.

— Nu arăta în mod deosebit, dar nu arăta ca un *knarr* de mărfuri, precum *Saint Isan.* Era mai puțin lată și mai rapidă, aducând cu o corabie lungă – și avea o pânză mare, dar și locuri pentru vâsle de fiecare parte.

— Nu avea nici un nume scris pe prova sau vreun însemn pe pânză? a mormăit Gwyn.

— Nimic. Au vorbit în limba saxonă, dar în afară de asta nu știu cine erau și de unde veneau.

Gwyn s-a tras de capetele mustății, ca și cum asta l-ar fi ajutat să gândească mai bine.

— Ca marinar, ai mers destul de des prin părțile astea. Ai auzit și de alte corăbii care să fi fost atacate la fel?

Alain a clătinat obosit din cap.

— Dumnezeu să-i odihnească pe ceilalți, dar nu i-am auzit vorbind despre așa ceva.

— Ce mărfuri cărați?

— Diverse – niște vin, lăzi cu fructe uscate, baloturi de mătase și, în rest, nu mai știu.

— Mărfuri de valoare, o captură bună pentru pirați, a remarcat Gwyn.

După ce i-au mai pus câteva întrebări, s-au lămurit că Alain nu le mai putea spune și altceva folositor. Cu toate că de Wolfe ar fi vrut să-l ducă la ancheta, pentru a identifica mortul, era limpede că tânărul breton se simțea mult prea rău ca să fie mișcat din locul acela. I l-au descris pe mort lui Alain, care a spus cu convingere că se refereau la un tânăr din Bristol, pe nume Roger, de viță amestecată, normandă și saxonă.

De Wolfe s-a pipăit în punga pe care o purta la brâu și i-a dat lui Siward trei penny, poruncindu-i să facă rost de niște mâncare bună pentru marinar și să-l îngrijească până când acesta era în stare să călătorească singur până la Ilfracombe, probabil peste câteva zile.

Părăsindu-i pe bătrânul păstor și pe pacientul lui, s-au întors cale de câteva mile până în port, sosind acolo pe la jumătatea după-amiezii. Copistul Thomas se agita în fața locuinței arendașului, țopăind, din pricina piciorului beteag, ca o vrabie neagră, făcând ordine în mulțimea de vreo treizeci de bărbați și băieți pe care-i adunase cu japca pentru a alcătui juriul.

Conștient că ziua era pe cale de a se sfârși, i-a mânat pe toți sătenii către baraca în care se curăța peștele, unde se afla și

cadavrul.

— Hai să terminăm cât mai grabnic treaba asta, Gwyn, a mârâit John. Astăzi nu mai putem face mare lucru – asta ar însemna cel puțin încă un drum încoace peste oarecare vreme.

Ajunși la baraca, i-a poruncit lui Gwyn să scoată mortul afară, iar juriul s-a așezat într-un semicerc larg în vântul aspru. Brizanții stârniți de rafale se spărgeau bubuind în port, iar pescărușii se roteau țipând pe deasupra oamenilor și a apei.

Uriașul din Cornwall a rostit o versiune prescurtată a procedurii oficiale de anchetă și s-a mulțumit apoi să se răstească la mulțime:

— Liniște toată lumea, vorbește coronerul regelui!

Cu brațele încrucișate pe piept, de Wolfe a rămas în picioare la capul mortului și s-a adresat juriului.

— Oameni buni, voi reprezentați Suta în cazul de față. Trebuie să stabilim cine ar putea fi acest om și unde, când și cum a murit. Martorul care îi știe numele este prea bolnav ca să poată fi prezent aici, dar el a făcut parte din echipajul acelei corăbii. Numele mortului era Roger din Bristol, mai mult de atât nu știm. Era în parte saxon, dar nu putem face dovada originii englezești, întrucât nu există rubedenii de-ale lui de față și nici măcar martori care să-l fi cunoscut. S-a uitat amenințător la fețele celor ce alcătuiau juriul, ca și cum i-ar fi avertizat să nu-l contrazică. În situația aceasta, nu voi amenda satul, deoarece este limpede ca a murit înainte de a călca pe pământul vostru.

Dinspre bărbații mai în vârstă și puținele femei care stăteau mai în spate și ascultau totul s-a auzit un murmur de ușurare. Bine măcar ca puteau scăpa de amenda usturătoare pe care ar fi trebuit să o plătească pentru faptul că nu fuseseră în stare să facă dovada ca mortul era saxon: legile normande prevedeau că, în lipsa unor probe, mortul se considera din rasa cuceritoare – chiar dacă evenimentul s-ar fi petrecut cu mai bine de un veac în urmă.

— Martorul despre care am făcut vorbire confirmă ca vasul, cunoscut sub numele de *Saint Isan,* a fost atacat de pirați undeva între acest loc și Insula Lundy. Luăm cunoștință de acest omor, iar supraviețuitorul susține că a văzut cum căpitanul său a fost ucis, astfel că putem presupune fără teamă de a greși ca și ceilalți oameni din echipaj au fost uciși ori înecați. A făcut o pauză ca să arunce o privire la silueta înfășurată în pânza, aflată la picioarele

lui. Acest om, Roger din Bristol, a fost ucis.

I-a făcut semn lui Gwyn, care a tras pânza groasa deoparte, pentru ca juriul să poată vedea cadavrul. În vreme ce sătenii se apropiau târșâindu-și picioarele, ca să vadă mai bine, coronerul a arătat cu degetul la tăietura adâncă din pântec. aceea fiind ceva mai colorată față de pielea înălbită de contactul îndelungat cu apa.

— Asta este o rană făcută de o lance. Altă explicație în afară de omor nu există.

A ridicat apoi capul și i-a măsurat din ochi pe săteni, zăbovind câte o clipă cu privirea pe fața fiecăruia.

— Are vreunul dintre voi cunoștință de cel care ar fi putut făptui asta? a întrebat el cu glas tunător. Ați mai auzit de acte de piraterie în aceste ape?

Au urmat mormăieli înfundate, șoapte și clătinări neștiutoare din cap, iar coronerul, care nici nu se prea așteptase la vreun răspuns folositor, era cât pe ce să continue procedura, când, o voce subțirica din mijlocul grupului de săteni a zis:

— Sir, am auzit vorbindu-se că oamenii din Appledore nu s-ar da înapoi de la mici hoții pe mare.

Aceste vorbe au dat naștere unor murmure mai puternice și un alt bărbat, îmbrăcat cu o tunica albastră din serj, ca acelea purtate de marinari ori pescari, a ridicat glasul:

— Eu știu sigur ca au jefuit o epava anul trecut, asta înainte ca administratorul seniorului să poată ajunge la ea. Asta s-a întâmplat pe la Clovelly.

John de Wolfe a mai stat câteva minute, încercând să obțină dovezi mai clare, și nu zvonuri incerte. Însă a sfârșit prin a bănui că între Ilfracombe și Appledore, un sat mic de pe celălalt mal al râului față de Bamstaple, exista o dihonie mai veche. După ce a încheiat ancheta, cu decizia clară că Roger din Bristol fusese ucis prin încălcarea păcii regelui, de către persoane încă necunoscute, i-a trimis la treburile lor pe sătenii ce alcătuiseră juriul și s-a întors către Gwyn și Thomas.

— Ce părere aveți despre acuzațiile astea împotriva celor din Appledore?

— Vorbe goale și scorneli, atâta tot, a mormăit uriașul cu păr morcoviu. Dacă li se oferă prilejul, oamenii din orice sat ar prăda o epava. Asta fusese deja jefuită, altfel sătenii de aici ar fi luat până și ultima stafidă găsită.

— Dar de ce Appledore? Puteau la fel de bine să dea vina pe cei din Combe Martin ori Bideford – sau chiar pe cei din Lundy, ceea ce mi se pare mai probabil, a obiectat Thomas.

De Wolfe a ridicat din umeri.

— Vreo râcă între sate, nici nu mă îndoiesc. Trebuie să trăiești în vreunul din aceste sate ca să înțelegi micile certuri pe care nu le uită cu una, cu două. S-a uitat la cadavru cu un aer gânditor. Deși s-ar putea să și aibă dreptate, nu?

CAPITOLUL TREI
În care Crowner John întâlnește o veche cunoștință

După încă o zi lungă de călărit, au ajuns la Poarta de Miazănoapte când era aproape întuneric. Plecaseră dis-de-dimineață din Umberleigh, aflat la câteva mile spre sud de Barnstable, ceea ce le îngăduise să meargă întins, iar acest lucru îi ajutase pe John și Thomas să supraviețuiască nenumăratelor ore petrecute în șa.

Când a ajuns aproape de ușa casei sale din Martin's Lane, coronerul l-a dus mai întâi pe Odin în grajdul de peste drum, apoi a intrat obosit în vestibul și și-a dezbrăcat hainele de călătorie. În sala mare, soața lui stătea pe scaunul ei obișnuit de lângă foc, pe jumătate ascunsă de coviltirul de deasupra spetezei. Auzind scârțâitul ușii, ea s-a uitat pe după speteaza scaunului.

— Ai catadicsit să mai treci și tu pe acasă, din câte văd.

Aceasta devenise în ultima vreme salutul ei rece de bun venit.

De Wolfe a oftat. Nu avea chef de ceartă: era obosit și flămând.

— Am avut mult de mers de la Ilfracombe, dar am străbătut distanța în mai puțin de o zi și jumătate, a bolborosit el drept scuză.

— Ești nesăbuit că ai bătut atâta drum cu piciorul acela al tău, i-a răspuns ea, fără nici o noimă. După ce se plânsese de lunga lui absența, acum sugera ca ar fi trebuit să facă mai mult pe drumul de întoarcere.

John nu a luat în seamă vorbele ei și, lăsându-se ostenit pe o bancă de la masa goală, a scos un răcnet, chemând-o pe Mary. Ea îl auzise încă de când intrase pe ușă și a venit imediat precipitată, aducând un castron de lemn cu zeamă de carne și o pâinișoară, punându-le pe amândouă în fața lui, după care i-a făcut un semn cu ochiul.

— Pune-ți burta la cale, stăpâne. După aceea îți aduc și niște pește sărat cu napi.

Ivindu-se în urma lui Mary, Brutus s-a tolănit sub masă, între picioarele coronerului, ținându-și capul mare și cafeniu în poala lui și așteptând niște bucăți de pâine înmuiate în zeamă.

Pofta de conversație a Matildei se stinsese deja, iar acum îl ignora dinadins pe soțul ei. Lui îi convenea să se bucure de puțina liniște, cel puțin până termina de mâncat ceea ce Mary îi aducea

cu țârâita, inclusiv o stacană de vin fierbinte și aromat cu mirodenii.

După aceea, a șchiopătat ușor până lângă foc și s-a lăsat pe celălalt scaun cu acoperământ, însă piciorul îi cam înțepenise și parcă cerea mișcare. A socotit ca cel mai bine era să rezolve problema mergând până la Bush, ca să o vadă pe Nesta. Cu toate acestea, simțea că, înainte de a pleca din nou de acasă, se cuvenea să încerce măcar a îndrepta cât de cât lucrurile între el și Matilda.

Primele lui eforturi, când i-a povestit de evenimentele petrecute la Ilfracombe, s-au lovit de atitudinea ei ușor disprețuitoare.

— Să bați atâta cale ca să vezi un marinar mort și un breton pe jumătate înecat! Asta e treaba unui coroner? Trebuia să lași asemenea treburi de nimic în seama bailivilor.

Părerea Matildei privind îndatoririle unui coroner de comitat era modelată după aceea a fratelui ei, care stătea comod în încăperea lui din castel și dădea porunci slujbașilor lui, în vreme ce el se bucura de rangul de mare senior care aplica legea și se ocupa de administrație. Richard de Revelle nu era o persoana care să pună umărul la rezolvarea sarcinilor, ca de Wolfe; el era un politician care voia să parvină – ori cel puțin asta fusese până își fripsese degetele cu ajutorul acordat celor care uneltiseră în favoarea Prințului John.

În acea seară, de Wolfe nu avea poftă să se contrazică pe un asemenea subiect cu Matilda – era sătul de vechea neînțelegere, care părea să capete din nou proporții după pauza pe care accidentul suferit de el și îngrijirea strepezită pe care Matilda i-o acordase. În ultimele două luni, Matilda nu avusese alt gând în minte decât să-l readucă printre oamenii sănătoși și foarte activi. Își ținuse gura în privința nenumăratelor lui păcate și, cu toate că nu vorbise cu el decât despre bunăstarea lui, evitase să aducă vorba despre relațiile lui amoroase cu alte femei. Acum, însă, se întrezăreau semne că armistițiul rămăsese în urmă, iar Matilda redevenea treptat persoana dinainte.

Cu încăpățânare de catâr, el a schimbat subiectul, făcând un astfel de efort ca să o mai scoată din îmbufnare, povestindu-i despre ciudata insistența a bărbatului care îl urmărea pe la colț de stradă. Din fericire, a descoperit că, din motive neclare, această poveste părea să-i rețină atenția.

— Sigur nu-i recunoști chipul? l-a întrebat ea. Doar nu ai chiar

atât de mulți prieteni ca să nu fii în stare să-i identifici într-o mulțime!

Neluând în seamă ironia critica, el i-a răspuns:

— De câteva zile și nopți încoace, mai ales când nu pot dormi, nu-mi găsesc pacea. Trăsăturile lui au ceva familiar, dar nici să mă pici cu ceară nu-mi aduc aminte de el și nici de numele lui.

— Fără îndoială că o fi vreun vechi prieten de pahar – ori vreo cunoștință însetată de sânge din anii când luptai pe câmpul de bătălie. Dar de ce nu vrea să vină de-a dreptul la tine?

De Wolfe s-a uitat fix la flăcările din vatră, iar prin fața ochilor i-a trecut încă o dată fața misteriosului bărbat.

— Nu-mi dau seama ce are de gând – dar dacă mai apare vreodată, Gwyn sigur o să-l prindă. I-am zis să fie cu ochii în patru după acest om. Mă urmărește doar cât sunt în oraș, așa că nu se poate să fi dispărut din senin.

Odată acest subiect epuizat, așa cum spera John, Matilda a ieșit din întunericul ce sporea în sala mare și a urcat în solariul ei, unde Lucille trebuia să-i pieptene părul și să o îmbrace de culcare. Imediat ce ea a ieșit, John a părăsit și el casa și, cu Brutus adulmecând recunoscător la picioarele lui, s-a îndreptat alene către taverna lui preferată, ca să o vadă pe femeia la care ținea.

**

A doua zi dimineață, coronerul a hotărât să-i facă o vizită șerifului pentru a-i prezenta situația din nordul comitatului. Imediat după micul dejun din zori, a pornit pe jos spre Rougemont, dorind să folosească acest prilej pentru a-și întrema și mai bine piciorul. A trecut mai întâi pe la chilioara din beciul boltit, unde Gwyn și Thomas stăteau îngrămădiți într-un spațiu de patru ori mai mic decât cel din camera lor obișnuită de deasupra porții castelului. Roșcovanul din Cornwall a bodogănit ceva despre umezeala rece din încăpere, provocată de mâzga umedă de pe pereții interiori, ale căror pietre erau acoperite de mucegai verzui. Thomas stătea strivit de un perete lateral, chinuindu-se să scrie pe pergamentele lui la masa de lemn care ocupa în prezent jumătate din suprafața întregii încăperi.

— Gwyn, când mă întorc, vreau să mă urmărești prin oraș la depărtare de câțiva pași, i-a poruncit de Wolfe. Dacă mai apare blestematul acela de bărbat, să-l prinzi neîntârziat și să descoperi ce vrea de la mine. Pune-i chiar pumnalul la gât dacă trebuie!

Cu acel avertisment sever, coronerul a urcat cele câteva trepte către pământul răscolit din curtea interioară a castelului și a dispărut după colț, îndreptându-se către scara de lemn care urca spre intrarea în turn.

Câteva momente mai târziu, a deschis ușa camerei lui de Revelle și a pătruns fără să se mai anunțe. De astă dată, șeriful nu se afla la masa lui pentru a examina și semna documente, ci stătea în picioare, cu spatele spre de Wolfe, într-un mic alcov de la capătul îndepărtat al încăperii. Acolo se găsea o draperie în dreptul intrării, pentru a oferi o oarecare intimitate, însă în acele momente, ea era trasă în lături, astfel ca John l-a văzut pe cumnatul său ușurându-se în josul unui tobogan din piatră, construit în grosimea zidului. Toboganul mergea până la baza donjonului, sporind mizeria și dezordinea din curtea interioară.

Auzind pași, șeriful a dat drumul tunicii să-i cadă în față și a scuipat în borta ce se căsca în fața lui.

— Chiar nu pot să mă slujesc de garderobă fără ca cineva să dea buzna peste mine nechemat și nedorit? s-a răstit el, fără să se răsucească pentru a vedea cine era.

— Nu te speria, Richard, am mai văzut bărbați ușurându-se, a mormăit de Wolfe. După ce-ți termini de golit bășica udului, o să-ți dau niște vești care te-ar putea interesa.

De Revelle s-a răsucit, aranjându-și pliurile robei de culoare verde.

— A, tu erai, John. Puteam băga mâna în foc că numai tu ești în stare să dai buzna neanunțat. Ce știri spui că ai?

S-a dus apoi la masă și s-a așezat pe scaun, iar cu bărbuța lui ascuțită a împuns aerul în față, ca și cum l-ar fi sfidat pe de Wolfe, provocându-l să-i dea vești care să fie cât de cât importante.

Așezându-se de cealaltă parte a mesei, coronerul s-a rezemat de tăblie, lăsându-și degetele pe scândurile de stejar, cu trupul împins înainte, astfel ca nasul lui mare și coroiat, amintind de o lance, era ațintit spre șerif.

— Piraterie, asta e vestea! Crimă și furt, încălcându-se pacea regelui pe coasta din apropiere de Ilfracombe. În mod deliberat, a pronunțat ceva mai apăsat cuvintele „pacea regelui". Din septembrie, când fusese numit coroner, între el și șerif se duseseo bătălie neîntreruptă asupra dreptului de a judeca fărădelegile grave. Acum, după ce i-a descris evenimentele constatate în cursul vizitei lui la Ilfracombe, John i-a cerut fără ocoliș lui de

Revelle să acționeze împotriva piraților. E comitatul tău, și e vorba de lege și ordine, a spus el cu glas tunător. Eu am sarcina să mă ocup de epave și cadavre, dar tu ești reprezentantul regelui aici și doar tu trebuie să asiguri pacea și ordinea.

A accentuat din nou cuvântul „regelui“, ca să-i amintească lui de Revelle că rațiunea de a exista a șerifului era să-l slujească pe Richard Inimă-de-Leu și că nu trebuia să uite nici o clipă acel lucru.

Însă, cum îi stătea în obicei, de Revelle a încercat să se spele pe mâini de răspunderile lui.

— Eu sunt șeriful comitatului Devon, nu al întregii mări din jurul coastelor lui! a protestat el. Corăbiile regelui trebuie să stârpească pirații.

Ca o amenințare întunecată, coronerul s-a aplecat și mai mult deasupra *sheriff*-ului filfizon, care s-a tras ușor îndărăt.

— Când pirații omoară supuși ai regelui și jefuiesc corăbii aparținând unuia dintre orașele mari, atunci cei care apară legea în acest comitat sau în altul trebuie să-și facă treaba! a spus el apăsat. Doar dacă nu cumva te-ai hotărât să nu mai aperi pacea suveranului tău, Regele Richard!

Aceasta era o aluzie voalată prin care îi sugera că păstrarea postului de *sheriff* depindea de purtarea lui față de oamenii fideli regelui – oameni precum Lordul Guy Ferrars și Reginald de Courcy, precum și de Wolfe însuși.

De Revelle a recunoscut pe dată amenințarea și, împotriva voinței, s-a făcut ca înțelege situația.

— Prea bine. Și cum este mai bine să procedăm? Din ceea ce am auzit că s-a întâmplat în trecut, nu trebuie să căutăm mai departe de Lundy. Insula aceea a fost mereu un cuib de pirați, chiar și pe vremea vikingilor.

Nici unuia dintre ei nu i-a trecut prin cap ca sângele ce le curgea prin vine provenea în parte de la acei pirați nordici care se stabiliseră în nordul Franței.

Când a constatat că propriul cumnat era dispus să se arate mai înțelegător, de Wolfe s-a liniștit și s-a îndepărtat de marginea mesei.

— Sunt de aceeași părere. Este posibil ca William de Marisco și fortăreața de pe insulă să fie sursa acestor necazuri. Dar mi s-a dat de înțeles că această faptă de acum putea fi făptuită de unii din Appledore.

Sprâncenele castanii ale șerifului s-au arcuit ușor.

— Appledore! Mi se pare puțin probabil ca oamenii de acolo să se fi apucat de piraterie fără știința lui de Grenville – decât dacă tu sugerezi că el organizează asemenea fărădelegi.

De Wolfe și-a dres glasul, așa cum făcea în astfel de ocazii; familia de Grenville deținea domeniul Bideford, care cuprindea și Appledore, dar el îi credea pe membrii familiei în stare de asemenea fapte dacă prada obținută ar merita efortul.

— E încă devreme să ne pronunțăm. Trebuie să aflăm mai multe lucruri, și abia după aceea o să ne apucăm să-i acuzăm pe unii și pe alții.

Asta era o nouă aluzie la Richard de Revelle, ale cărui metode de investigare a fărădelegilor începeau de obicei în camera de tortură din subsolul turnului și nu în mijlocul mulțimii sau la țară unde putea fi căutat adevărul.

— Pentru început, trimite doar câțiva oameni înarmați. O să merg și eu cu ei și o să inspectăm porturile de acolo – Bideford, Appledore, Bamstaple, poate chiar și Bude. Dacă scuturăm bine copacul, nu se poate să nu culegem ceva.

Cu o părere de rău vădită, șeriful s-a declarat de acord să-i pună la dispoziție pe Sergentul Gabriel și pe patru dintre oamenii săi să plece in nordul comitatului împreună cu coronerul vreme de câteva zile. În clipa când John tocmai pleca, a strigat după el:

— Cei de pe insula Lundy sunt răufăcătorii, ascultă la mine! Acei de Marisco sunt niște nemernici – ei nu au nici un respect față de viața oamenilor. Și nici față de pacea regelui.

— Asta-i ceva deosebit când e rostit de tine! a bolborosit de Wolfe pe un ton cinic și a trântit ușa în urma sa.

**

Coronerul nu avea nici o treabă până la amiază, când trebuia să asiste la două execuții prin spânzurare la Copacul Magdalene. dincolo de zidurile orașului, astfel că a hotărât să-i facă o vizită țiitoarei lui. În drum spre han, a vârât capul pe ușa mizerabilei camere ce le slujea de birou și l-a anunțat pe Gwyn că avea să meargă pe străzi, de aceea l-a sfătuit să fie cu ochii-n patru după bărbatul misterios care nu-i dădea pace. Părosul bărbat din Cornwall i-a dat un avans de câteva momente, după care l-a urmat la distanță fără a atrage atenția, rămânând puțin în spate ca să meargă aproape în același ritm cu stăpânul lui, care șchiopată ușor. Au ieșit pe poarta de la Rougemont și apoi au

coborât pe Castle Hill, după care au intrat pe strada mare.

Gwyn nu l-a pierdut din ochi, făcându-și loc printre oamenii care umpleau străzile înguste – cumpărători, cărăuși, gură-cască, marchitani și alții. Era ușor să-l urmărească pe coroner, care pășea cu părul negru și bogat trecându-i peste gulerul mantiei de culoare cenușie, pentru că acesta era cu vreun cap mai înalt decât majoritatea oamenilor.

Ajuns în capătul străzii și apropiindu-se de Milk Lane, care dădea în Butcher's Row, ofițerul l-a văzut pe de Wolfe oprindu-se brusc și privind fix spre stânga lui. Apoi a fluturat o mână către ceva ce era în afară câmpului vizual ai lui Gwyn, care a încercat să reducă distanța dintre ei. Un cărăuș cu două baloturi mari de lână, atârnate de un lemn purtat pe umăr i-a tăiat calea, iar un măgar cu niște coșuri mari de o parte și de alta a spinării trecea pe lângă el. Scăpând o sudalmă și făcându-și loc cu forța, uriașul din Cornwall a pierdut totuși aproape un minut până să-l ajungă pe stăpânul sau, care se trăsese spre marginea străzii, îndărătul unei tarabe unde se vindeau tot soiul de nimicuri și ierburi de leac.

— A fost aici, bătu-l-ar Dumnezeu! a spumegat de Wolfe, arătând spre un loc destul de îngust dintre peretele unei case înalte și o dugheană de alături. Nu mă pot urni chiar atât de iute cu nenorocitul ăsta de picior!

Gwyn s-a repezit prin deschizătură, iar umerii masivi aproape că au umplut tot spațiul dintre cele două ziduri.

— De data asta ți-l găsesc eu, nu te teme! a răcnit el peste umăr.

— Dacă reușești, voi fi la Bush, i-a strigat și de Wolfe și, cu un mârâit dezgustat față de propria-i infirmitate, și-a continuat drumul în josul străzii, îndreptându-se către Idle Lane.

La scurtă vreme după aceea, când clopotul catedralei tocmai bătea anunțând slujba mare de la ora zece, aplecându-și trupul pe sub ușorul de sus, Gwyn a vârât capul pe ușa tavernei și a căscat ochii mari ca să străpungă cu privirea prin semiîntunericul plin de fum, în căutarea lui de Wolfe. La acel ceas, înăuntru erau doar câțiva clienți, iar Nesta stătea cu John la masa lui obișnuită din apropierea vetrei, având în față o stacană cu bere. Stăpâna tavernei i-a făcut semn lui Gwyn, apoi a răcnit către bătrânul care aducea băutura la mese să aducă de băut, pâine și brânză pentru ofițerul veșnic flămând al coronerului.

— L-am prins! a hodorogit Gwyn cu glas triumfător, când s-a

lăsat greoi pe o băncuța din fața celor doi.

— Bine, dar unde e? l-a întrebat de Wolfe cu glas poruncitor, uitându-se cu vădit interes spre ușa. A trebuit să lupți cu el? Ori l-ai ucis, cumva?

Ofițerul a clătinat din cap, iar în aceeași clipă, Edwin a trântit o cană mare dinaintea lui și i-a așezat o pâinișoara și o bucată de brânză, tare ca piatra, pe lemnul curățat al mesei.

— Fără luptă, fără încăierare. Omul vrea să te întâlnească în secret, de aceea i-am zis să vină la tine acasă pe la orele două în după-amiaza asta. Până atunci te întorci de la execuții și ai timp să și mănânci.

— Dar cine e acest bărbat misterios? a întrebat Nesta, cu chipul transfigurat de curiozitate, însă Gwyn nu i-a răspuns pe dată, pentru că avea gura plină cu pâine.

De Wolfe se obișnuise cu atitudinea nepăsătoare a protectorului său atunci când îi anunța vreo știre, dar chiar știind bine asta, nu s-a putut înfrâna și a împuns cu degetul peste masă, către el.

— Hai, înghite mai repede și spune-ne, altfel o să te las fără mustața aia, fir-ai tu să fii!

Gwyn a înghițit ce avea în gură ștergându-și buzele cu dosul mâinii uriașe.

— A zis că-l cheamă Gilbert de Ridefort și că sigur o să-ți aduci aminte de el.

De Wolfe s-a rezemat de spătarul băncii.

— Doamne Dumnezeule, bineînțeles! Ești sigur că nu a rostit alt nume?

— Absolut sigur – ba chiar m-a pus să-l repet de câteva ori, ca să nu uit. A zis că nu îndrăznește să se înfățișeze pe străzi și nu era sigur dacă se putea încrede în tine, mai ales că acum ai ajuns un slujbaș al regelui.

Nesta s-a uitat ba la unul, ba la celălalt, sperând să primească lămuriri.

— Bine, dar cine e acest bărbat? Și dacă îl știai mai de mult, de ce nu l-ai recunoscut până acum, John?

Concentrându-se, de Wolfe a rămas tăcut, cu trăsăturile crispate.

— Din cauza bărbii și a mustăților – adică a lipsei lor – nu l-am recunoscut până acum. Când l-am cunoscut prima oară, avea o barbă stufoasă, castanie, care îi acoperea toată fața. Nu l-am văzut niciodată ras, așa cum arată acum. Dar sigur, ochii și nasul

sunt ale lui Gilbert.

— Bine, dar cine e acest Gilbert? Și de ce a apelat la stratagema asta? l-a întrebat proprietara tavernei, fluturându-și parul roșcat.

— Fiindcă e Cavaler al Templului – adică a fost.

— Pai, de ce „a fost“.

— Dacă nu are barbă sau mustață, înseamnă că i s-a întâmplat ceva rău. Ordinul templierilor le cere cavalerilor să nu se radă.

Deși toată lumea auzise de faimoșii călugări luptători, al căror nume întreg era Ordinul Cavalerilor Săraci ai lui Cristos și ai Templului lui Solomon, majoritatea lumii știa puține despre ei, cu excepția faptului că erau bogați. puternici și necruțători.

Curiozitatea nesățioasă a Nestei fusese stârnita și mai mult, iar asta din motive întemeiate.

— De unde îl cunoști pe acest bărbat, John? Și de ce te caută?

— Acum îmi aduc aminte unde l-am cunoscut – la asediul de la Acre, în nouăzeci și unu, a intervenit Gwyn, în timp ce molfăia o bucată de brânză.

De Wolfe a făcut semn cu stacana goală către Edwin, care s-a grăbit să i-o umple din butoaiele din partea din spate a sălii mari.

— Exact. Era unul dintre templierii turbați, care luptau ca niște diavoli alături de noi, cei din armata lui Richard. De Ridefort a fost unul dintre supraviețuitori și l-am mai întâlnit în câteva rânduri în bătălia de la Arsuf, iar apoi, în marșul către Ierusalim. (Apoi i-a sosit berea și a luat o înghițitură bună, după care a continuat). Dar mă-ntreb ce caută acum în Devon – și fără barbă?

— Se vede că stă ascuns, a îndrăznit Gwyn să sugereze. Privea mereu peste umăr, și-și ținea fața ferită sub borurile pălăriei mari.

— Dar cine e totuși? a insistat Nesta. E un templier englez?

— Nu, e un cavaler francez. Parcă țin minte că ultima oară era la Comandamentul templierilor din Paris. Prima dată l-am întâlnit la castelul Gisors, în ’88.

— Unde e Gisors?

— Un oraș din Vexin, de unde provine și rânjita aceea de Lucille. De la granița Normandiei, la miazănoapte de Paris.

— A. acum mi-aduc și eu aminte de el, a spus Gwyn. Eram în compania regelui, deși pe vremea aceea era doar Prințul Richard. Am fost la consfătuirea aceea importantă dintre tatăl lui, bătrânul Rege Henric, și bastardul acela de Philip al Franței.

Nesta s-a arătat oarecum iritată de acea relatare care nu avea legătură cu ceea ce o interesa pe ea.

— Bine, dar ce legătură are asta cu templierul care te caută să-l ajuți, John?

De Wolfe a dat pe gât și restul berii din stacană și s-a ridicat, dar din cauza staturii lui deșirate, a fost cât pe ce să dea cu capul de bârnele acoperișului.

— Nu știu, femeie dragă, dar sper să aflu în după-amiaza asta. Până atunci însă, trebuie să mergem să-i vedem pe doi răufăcători atârnând în ștreang. Gwyn, du-te și află unde este copistul nostru cel plăpând și adu-l la spânzurătoare cu o pană și ce mai trebuie de scris. Plecare lor de pe lumea asta trebuie să rămână înscrisă în evidențe, chiar dacă nu au nici măcar un bănuț găurit cu care să contribuie la visteria regelui.

**

Faptul că a asistat la execuția celor doi hoți mărunți nu i-a tăiat pofta de mâncare lui John, care aștepta să ia masa de prânz. Spânzurarea și mutilarea erau la fel de familiare populației Angliei ca și asmuțirea taurilor cu ajutorul câinilor[1], luptele de cocoși, mâncatul și dormitul. În fiecare marți și vineri, cetățenii din Exeter care nu aveau altceva mai bun de făcut, ieșeau din oraș pe Poarta de Miazăzi, apoi urcau drumul spre spânzurătoarea de pe Magdalen Street, unde doi stâlpi rezistenți sprijineau o bară transversală, de care, în zilele pline, ajungeau să fie spânzurați și câte trei răufăcători.

Mulțimea venea să asiste la execuții pentru a se distra, acestea fiind distrageri de la mizeria și truda care le marca existența. Mulți dintre privitori erau bătrâni ori bunicuțe având după ei liota de nepoței, care se fugăreau printre oameni jucându-se, în vreme ce vânzătorii ambulanți vindeau plăcințele, fructe și dulciuri.

Sarcina coronerului era de a înregistra numele și data morții fiecărei victime, lucru pe care Thomas de Peyne îl nota cu scrisul lui ordonat pe pergamentele coronerului, cu amănunte privind pământurile ori bunurile pe care răufăcătorul se întâmpla să le lase în urmă, care erau apoi confiscate în numele Coroanei. Cei doi hoți mărunți și-au dat duhul fără să protesteze prea mult și, terminându-și treaba, de Wolfe s-a dus acasă, unde a găsit-o pe

[1] Practic, acestea erau de fapt lupte care se purtau în spatii îngrădite de genul arenelor romane, între tauri înfuriați și câini, de regulă buldogi, dresați să prindă taurul de bot și să nu-i dea drumul. Această distracție a durat pana în anul 1835. când a fost interzisa printr-o lege dată de Parlament împotriva cruzimii fața de animale, (n.tr.)

Matilda deja băgând la burdihan varză fiartă cu carne de găina. Când el s-a așezat la celălalt capăt al mesei lungi și a așteptat ca Mary să-i aducă porția, ea a rămas la fel de necomunicativă ca și în alte rânduri. Cu toate acestea, ea s-a înviorat brusc, devenind interesată. când el i-a spus că urmau să primească un vizitator destul de curând.

— E un Cavaler templier, pe care l-am cunoscut destul de puțin pe când am fost în Franța și Outremer, i-a explicat el, nesigur dacă ea se va arăta încântată de sosirea unui străin în casa lor.

— Te referi la bărbatul care te pândea pe după colțul caselor și străzilor?

— Întocmai – Gwyn l-a surprins azi-dimineața, dar se pare ca nu era sigur dacă îl voi primi cu brațele deschise ori îl voi arunca în temnița.

— Și ce vei face, la o adică? l-a întrebat ea, privindu-l peste piciorul de găina pe care îl ținea între degete, gata să muște din el.

— N-aș putea spune deocamdată, dar se întâmplă ceva ciudat. Omul acesta și-a dat jos barba și mustața, lucru interzis templierilor.

— Doar n-o să fie spânzurat pentru atâta lucru, a remarcat ea.

— Eu n-aș fi prea sigur de asta, fiindcă disciplina templierilor este rigidă. Pe de altă parte, dacă țin eu bine minte, el avea un rang înalt în cadrul ordinului. Când am plecat din Palestina cu regele, am mers pe o corabie a templierilor, iar cei de la bord povesteau ca Gilbert de Ridefort urma să meargă la Paris ca să primească o funcție importantă în Comandamentul lor de acolo.

Matilda a lăsat jos osul și s-a șters la gură cu o năframă brodată pe care o ținea în mânecă. Mecanic, și-a aranjat părul, care era puțin vizibil pe sub coafa din pânză alba.

— Cavaler de vază, spuneai? Asta înseamnă că Sir Gilbert este o persoană importantă, așa presupun, nu?

John și-a reprimat un suspin, însă s-a bucurat că interesul stârnit de snobismul incorigibil al nevestei i-ar asigura un trai mai liniștit, măcar o vreme.

— Sigur că are legături cu oameni importanți, pentru că este nepotul lui Gerard de Ridefort, fost Mare Maestru al Cavalerilor Templieri – deși s-ar putea ca asta să nu-i mai slujească atât de mult. Gerard este cunoscut tuturor drept omul care a pierdut Ierusalimul în fața sarazinilor, în ’87.

În ciuda faptului că avea pretenții de doamnă cu sânge pur

normand, soața lui știa prea puține lucruri din cele care se petreceau în lumea mare, de aceea de Wolfe s-a străduit să-i explice câte ceva despre ordinul glorios, dar destul de sinistru, al călugărilor luptători.

— Se povestește că ordinul a fost înființat în urmă cu optzeci de ani, când un nobil francez din Champagne și alți opt cavaleri și-au oferit serviciile lui Baudouin, regele Ierusalimului, în ideea de a patrula drumurile din Țara Sfântă și de a proteja pelerinii de necredincioși.

Matilda încetase să mai tragă de ciozvârta de găina și începuse să-l asculte pe John – o noutate pentru el.

— De ce ai spus ca „se povestește”?

— Eu am îndoieli că nouă oameni puteau face ceva folositor în Palestina – și nimeni n-a auzit ca ei să fi apărat pe cineva. Doar au trăit noua ani acolo, după care, brusc, s-au întors în Franța.

— Și de ce se numesc templieri? a vrut ea să știe.

— Pentru că, în mod ciudat, Baudouin le-a oferit drept locuință, o parte a palatului său, construit deasupra fundațiilor fostului Templu al lui Solomon. La început, s-au numit Cavaleri Săraci al lui Cristos, care se mulțumeau să trăiască în sărăcie, supușenie și castitate, deși în prezent mulți dintre ei se lăfăiesc în splendori și bogăție și împrumută bani regilor și împăraților.

Matilda s-a gândit o clipă la acest aspect, însă gândurile ei s-au îndreptat către alte lucruri decât istoria.

— Și cam cât de bătrân este acest Sir Gilbert?

De Wolfe a privit-o pe sub sprâncenele groase și negre. Descoperise în glasul ei un ton pe care nu a reușit să-l categorisească.

— E cam de vârsta noastră, așa cred – ori s-ar putea să arate mai tânăr de vreme ce nu poartă barbă.

— Și vine astăzi acasă la noi?

— I-am spus lui Gwyn să-l aducă încoace – deocamdată șade într-o casa de pe Curre Street[1].

Matilda a pufnit în semn de dezaprobare.

— Cum se face că un templier de rang înalt locuiește în asemenea condiții jalnice?

— Pesemne dorește să treacă neobservat. Îl vom întreba și vom afla motivele foarte curând.

---

[1] În prezent. Gandy Lane (n.a.).

— Mai există și alți templieri în Devon? a întrebat ea, continuând să-l uimească prin interesul neașteptat pentru asemenea lucruri.

— Puțini, în comparație cu alte comitate. Una dintre Precepturile lor se afla în apropiere de Tiverton și cred că templierii posedă mai multe pământuri în alte părți, însă acestea sunt închiriate altora. Lor li s-a acordat Insula Lundy de către vechiul rege. Însă William de Marisco refuză să le îngăduie templierilor măcar să pună piciorul pe acel pământ.

— Și câți templieri există? l-a întrebat ea.

— Cu miile, nici nu am a mă îndoi. După ce unchiul lui Gilbert a pierdut Orașul Sfânt în urmă cu câțiva ani, Marele Maestru îi comandă pe toți din Acre, însă sub el se află Maeștrii la Comandaturile lor din numeroase țări, iar Preceptorii mai mici controlează proprietăți întinse. În Anglia, templierii își au sediul la Noul Templu din Londra, unde biserica lor rotundă a fost ridicată în urmă cu câțiva ani.

Mary a intrat în sala mare ca să adune resturile de la masă, iar după aceea stăpânul și stăpâna ei s-au mutat cu carafa de vin ca să stea mai aproape de foc. Când a ieșit din sală, ea s-a uitat cu o expresie de mirare la John. Rareori i se întâmpla să-i vadă pe cei doi conversând ca niște soți obișnuiți.

— Regele Richard pare să aibă o slăbiciune pentru ei, a remarcat Matilda. Spui ca el a plecat din Palestina pe una dintre corăbiile lor?

— Da, le datorează mult, îndeosebi pentru curajul dovedit în bătăliile purtate în Cruciade. Le-a acordat multe favoruri, atât în Anglia, cât și în Normandia.

— Dar tu îi împărtășești admirația pentru templieri?

Matilda avea o minte iscoditoare, mai ales atunci când nu îi era împâclită de ardoare religioasă ori de dorința de a parveni social. Ea îi observase atitudinea destul de rezervată față de Sărmanii cavaleri ai lui Hristos.

— Le admir disciplina și bravura, pe care de multe am văzut-o ca fiind vecină cu nesăbuința. A șovăit vreme de o clipă. Cu toate acestea, am simțit mereu că în jurul lor plutește un aer ciudat, aproape sinistru. Le puteam vedea doar chipul fățarnic – cel pe care îl arătau lumii. Întotdeauna au păstrat ceva ascuns de ceilalți.

— Dar nu există nici o îndoială că sunt creștini admirabili, nu-i

așa? N-a fost Bernard de Clairvaux unul dintre exemplele lor de spiritualitate?

Se prea putea ca Matilda să nu știe mai deloc istorie politică, însă avea cunoștința despre orice sfânt.

Ca de obicei, De Wolfe a ridicat din umeri.

— Da, din câte țin eu minte, el a scris Regulamentul, codul lor strict de comportament, i-a răspuns el încă pe gânduri. Cu toate acestea, există multe zvonuri ciudate privind credința lor. Atunci când nu luptau contra mohamedanilor, le studiau credința, pe care păreau că o aprobă. Iar unii susțin că templierii au o concepție complet diferită asupra creștinismului decât noi, ceilalți, ajungând chiar să fie aproape eretici. Însă mie mi se pare greu de crezut – Papa le-a acordat un statut care îi plasează deasupra tuturor, chiar peste capetele încoronate ale Europei. Totul este foarte ciudat.

A rămas cu privirea pierdută în flăcările focului, fiind cu mintea departe, tocmai în Levant, văzând cu ochii minții șirurile de războinici călare, cu surcote purtând însemnele crucii sângerii.

Matilda și-a terminat vinul și s-a ridicat de pe scaun.

— Mă duc până sus, ca să mă aranjeze puțin camerista mea, l-a anunțat ea. Să mă chemi de îndată ce sosește Sir Gilbert.

Imediat după ce a plecat, John a auzit-o răcnind după Lucille și a pufnit de uimire că simpla mențiune a unui misterios călugăr devenit cavaler o putea face să plece chiar așa, ca pe o fată naivă, ca să-și împletească parul și să-și schimbe rochia.

Afară, deși era o zi de primăvară, vremea se răcise, iar prin obloane și pe sub uși se strecura un aer înghețat. De Wolfe a răscolit focul cu o sabie veche, pe care o ținea în vatră, și a mai aruncat vreo doi bușteni peste cărbuni. Când tocmai ajunsese pe la jumătatea cupei de vin de Loire, a tresărit, pentru că Brutus s-a ridicat brusc în picioare, cu botul spre ușa. A mârâit, însă a și mișcat ușor din coada lungă, astfel ca John și-a dat seama că sosise Gwyn. Omul acela era iubit de orice câine din Devon.

Ciocănitura în ușa a fost urmată de apariția precauta a feței păroase și bărboase a lui Gwyn, care a căutat-o din priviri pe soața lui de Wolfe. Apoi, ușurat, Gwyn a deschis ușa larg și s-a dat într-o parte.

— *Crowner,* a sosit Sir Gilbert de Ridefort! a anunțat el.

De Wolfe s-a ridicat și s-a dus să-și întâmpine oaspetele, făcându-i semn lui Gwyn să-și facă drum spre bucătăria lui Mary,

pentru a căpăta ceva de mâncare.

— Să-i spui să duca vorbă stăpână-si că a sosit oaspetele nostru, a adăugat el.

Întorcându-se către nou-venit, de Wolfe l-a prins de braț în semn de salut și i-a făcut semn să se așeze lângă foc.

— Așadar, tu erai acela care m-a urmărit în ultimele zile, de Ridefort! a zis coronerul. Acum, că mi-am amintit numele tău, te-am și recunoscut, dar lipsa bărbii și a mustății a fost o deghizare perfectă.

— Să dea Dumnezeu să fie adevărat! a spus de Ridefort cu fervoare. Poate că dacă te-a păcălit pe tine, înfățișarea mea ce nouă se va dovedi la fel de eficienta și în cazul altora.

John l-a invitat să se așeze pe o băncuță cu spătar înalt din apropierea focului și s-a lăsat greoi pe propriul scaun, față în față cu oaspetele. Cavalerul a refuzat să mănânce, dar a acceptat vin, pe care John l-a turnat din carafa într-una dintre cele mai de preț cupe de-ale Matildei, pe care a luat-o de pe un raft atârnat pe perete.

În timp ce au închinat un pahar pentru vremurile trecute, coronerul l-a examinat pe oaspetele său, întrebându-se dacă vizita acestuia îi va aduce necazuri. Avea în fața un bărbat aproape la fel de înalt ca el. cu o ținută dreaptă, umeri largi și talia subțire. Acum, când își scosese pălăria de pelerin, i-a văzut părul castaniu și ondulat coborându-i până la gulerul mantiei de culoare verde, un alt semn că ceva nu era tocmai în regulă: cu toate că nu se bărbiereau deloc, templierilor li se cerea să poarte părul scurt.

Gilbert avea o față lungă, aristocratică, nasul drept și ochii mari, ușor migdalați. Avea bărbia pătrată, gura fermă, cu buzele bine conturate, care în acele momente erau arcuite într-un zâmbet destul de trist. Așa cum bănuise John, Gilbert trecuse de patruzeci de ani, fiind cu un an ori doi mai tânăr decât el. Un bărbat atrăgător, a socotit coronerul, unul care ar suci ușor mințile unei femei, cu toate ca Regula templierilor impunea un celibat strict – călugărilor luptători le era interzis să sărute femei, fie ele chiar mame ori surori.

De Wolfe l-a întrebat de-a dreptul:

— Gilbert, de ce te-ai purtat atât de misterios? De ce nu ești îmbrăcat ca un templier și ce s-a întâmplat cu barba ta?

De Ridefort a suspinat și s-a aplecat în față, prinzând mai strâns între mâini cupa pe care a lăsat-o să se odihnească pe

genunchi.

— Înțeleg că ești un om cinstit, de Wolfe – unul despre care am auzit că nu suferă să vadă nedreptăți și să rămână nepăsător.

John și-a dres glasul, neavând un răspuns pentru de Ridefort.

— Dar mai știu că ești omul Regelui Richard – deseori te-ai aflat în preajma lui în Outremer și ai fost cu el când a căzut prizonier în apropiere de Viena.

— Nu-mi amintesc cu plăcere de acea întâmplare, a izbucnit coronerul.

Încă își aducea vină pentru faptul că nu putuse împiedica răpirea suveranului său atunci când, după ce corabia cu care se întorceau din Palestina naufragiase, se deghizaseră și încercaseră să treacă prin Austria.

— Am adus vorba de rege pentru că el a oferit privilegii deosebite Ordinului Templului – și m-am întrebat dacă simpatiile tale sunt la fel de puternice față de templieri.

Nedumerit, de Wolfe i-a răspuns cu sinceritate:

— Eu nu am nimic împotriva voastră, a templierilor – căci v-ați dovedit cei mai buni luptători în Țara Sfântă.

Gilbert a luat o gură de vin și s-a uitat neliniștit la John, de parcă ar fi fost încă nehotărât să se încreadă pe deplin în el.

— Nu mai sunt templier. În realitate, mă feresc din calea lor.

Acea mărturisire uimitoare l-a făcut pe coroner să privească lung la oaspetele său.

— Dar când devii templier, o faci pe viață – am auzit că ei nu îngăduie retragerea din Ordin, decât dacă e vorba de trecerea într-un ordin monahal mai strict.

Cu o expresie de tristețe pe chip, celălalt a dat aprobator din cap.

— Încă nu sunt convinși că i-am părăsit. De fapt, acum mă caută ca să mă readucă în sânul Ordinului – în lanțuri, dacă trebuie ori chiar într-un lințoliu.

Coronerul s-a aplecat în față cu carafa de vin și i-a umplut cupa lui de Ridefort.

— Mai bine mi-ai povesti totul de-a fir a păr, i-a zis el.

Bărbatul atrăgător a clătinat din cap.

— Încă nu – nu pot spune întreaga istorie.

John s-a burzuluit.

— Să înțeleg ca nu ai încredere în mine?

— Nu e nicidecum vorba de asta. Dar nu vreau să te amestec în

necazurile mele – poate o voi face atunci când mă voi convinge ca privești cu înțelegere cauza mea. Am nevoie de un sfat, dar și de ajutor, dacă binevoiești să mi le acorzi. Marea nenorocire este că deocamdată nu pot sa-ți spun totul. Unele lucruri trebuie să le iei ca atare.

Coronerul a luat o gură sănătoasă de vin și gândurile au început să-i gonească prin minte. Acel bărbat aducea cu sine necazuri mari – parcă era înconjurat de o aura funebra. Cu toate că de Wolfe nu avea nimic împotriva acelui om, nu se putea vorbi de un sentiment de strânsa prietenie între ei. Îl cunoscuse la un pahar de vorba în câteva rânduri la Gisors, iar apoi îl văzuse din nou în Palestina, în timpul marșurilor anevoioase ori seara când în jurul focurilor de tabără se depanau tot felul de povești. Nu era un tovarăș apropiat pentru care să-și dea viața – cu toate că, având în vedere firea justițiara a lui de Wolfe, nu ar fi rămas nepăsător dacă ar fi văzut vreun act de nedreptate făcut cuiva.

— De ce te-ai ferit să mi te arăți de la început? l-a întrebat el. De ce urmărirea aceea pe furiș și pe la colțuri – socotește-te norocos că omul meu, Gwyn, nu a aruncat cu sulița după tine, pentru ca nu duc lipsă de dușmani, nici măcar în Devon.

De Ridefort i-a zâmbit. Pe fața lui, expresia de încordare și îngrijorare fusese înlocuită de una senină, iar John a remarcat încă o dată că avea în față un bărbat care putea cuceri orice femeie fără să facă nici cel mai mic efort.

— Îmi cer iertare că am pândit pe alei, John, dar voiam să aflu mai întâi ce fel de om ai devenit după ce ai fost ridicat la noul tău rang de apărător al legii – sau ce presupune slujba de coroner. Pentru că mie nu-mi este pe deplin limpede cu ce te ocupi.

După cum îi era obiceiul, de Wolfe și-a dres glasul și a zis:

— Nu este vorba de cine știe ce onoare, te asigur. Nu trebuie să te temi de puterea mea, care nu e prea mare. Acum îmi spui ce dorești de la mine?

Dezvăluirile au fost întrerupte din nou de zgomotul ușii deschise de Matilda, care a apărut în sala mare. Era îmbrăcată sclipitor, cu cea mai bună rochie a ei din mătase verde, înfășurată în jurul taliei groase cu un cordon argintiu, ai cărui ciucuri măturau podeaua. Mânecile erau foarte lungi, iar manșetele de forma unor clopote erau înnodate ca să nu ajungă până la podea. Părul îl avea acum strâns în două bucle, câte una deasupra fiecărei urechi, fixate cu ajutorul unor fileuri de păr din fir de

argint. Se vedea de la o poșta ca îi dăduse ghes lui Lucille, punând-o să muncească serios ca să o facă să arate cât mai bine în fața vizitatorului.

Gilbert de Ridefort s-a ridicat în picioare când John și-a prezentat soața. El și-a aplecat capul deasupra mâinii ei întinse și a condus-o curtenitor spre scaunul din fața focului, pe care stătuse până atunci, după care s-a așezat între cei doi soți, pe un scaun tare.

— Sir Gilbert era tocmai pe punctul de a-mi spune motivele care l-au adus în Exeter, a spus de Wolfe destul de rece, hotărât să-și determine oaspetele să ofere explicații mai cuprinzătoare decât cele pe care i le dăduse până în acel moment.

— Nu sunt convins că încântătoarea doamna dorește să fie tulburată de asemenea lucruri, a spus Gilbert cu un glas plăcut.

Coronerului i-a fost greu să-și dea seama dacă vorbea serios ori făcuse din sosirea ei un nou prilej pentru a amâna dezvăluirea adevăratului motiv care îl împinsese să apeleze la ajutorul său. Apoi s-a uitat din întâmplare spre Matilda și a remarcat ca soția lui era neîndoielnic fermecată de templierul care o luase pe căi greșite. Avea ochii ațintiți asupra feței lui și, cu toate că o femeie grasă de patruzeci și șase de ani rareori se întâmpla să mai facă ochi dulci cuiva, coronerul a observat că expresia de pe fața ei nu semăna nicidecum cu cele de până atunci. Departe de a fi gelos, s-a simțit iritat de faptul că o femeie între două vârste, deloc atrăgătoare, se prostea în așa măsura încât să-și manifeste pe față și pe loc admirația, de parcă ar fi fost îndrăgostită.

Situația era cu atât mai ridicolă cu cât ea știa că el era sub cele mai stricte jurăminte de castitate pe care le poate face un călugăr și, vreme de o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva de Ridefort era pe fugă pentru faptul de a fi comis vreo faptă de amor ori de destrăbălare. N-ar fi fost pentru întâia oară că un templier călca strâmb, cu toate că regulile foarte aspre ale Ordinului lor prevedeau pedepse foarte severe ori izgonirea acoperită de rușine a păcătoșilor care erau despuiați de orice onoruri cavalerești.

Cu toate acestea, oarecum fără să vrea, Matilda l-a sprijinit pe soțul ei în dorința lui nestrămutată de a obține o explicație. Cu glasul ca un tors de pisică, ea a susținut cu convingere că istorisirea lui de Ridefort nu o va osteni.

— Prea bine, a zis el. Probabil știți amândoi ca în ultimii doi ani am făcut parte din Comandamentul Ordinului nostru din Paris –

centrul principal al activităților noastre în afara Palestinei. Eu am fost un membru foarte important al Capitolului, sub conducerea Maestrului nostru, care, la rândul său, dădea socoteală doar Marelui Maestru din Acre. Apoi a rămas cu privirea ațintita asupra focului, având pe față o expresie care sugera că în flăcările ce se ridicau dintre bușteni vedea vâlvătăile iadului. Am ajuns să știu un anumit secret de care doar cei mai de vază conducători ai Ordinului aveau cunoștință. Cu toate că mă bucuram de un rang înalt în ierarhia Ordinului, nici măcar eu nu aveam dreptul să cunosc acel secret. Am ajuns să-l aflu din întâmplare.

— Și care era acest secret? l-a întrebat Matilda pe nerăsuflate.

— Nu-l pot dezvălui, cel puțin deocamdată, însă este vorba de o chestiune de cea mai mare importanța pentru credința noastră religioasă. Trebuie să-mi cercetez bine de tot sufletul înainte de a hotărî ce să fac cu acest secret.

— Din spusele tale, mi-e greu să înțeleg ce necazuri ai, de Ridefort, a spus de Wolfe cu glas ferm. Dacă nu-mi dai o lămurire cât de mică privind necazul tău. cum te-aș putea ajuta?

Pradă agitației, Gilbert a sărit brusc în picioare și a rămas în fața vetrei, cu spatele spre foc, ca să-i poată privi pe amândoi.

— Mă simt sfâșiat între fidelitatea adânc înrădăcinată în mine față de cavalerii templieri, pe care i-am slujit cu credință vreme de cincisprezece ani, și suferința pe care o trăiesc acum, când trebuie să decid dacă este cazul să dezvălui ceea ce știu. Deocamdată nu pot îngădui ca aceasta veste să ajungă la urechile oricui. Și mai există cineva care împărtășește atât secretul, cât și durerea de a hotărî ce trebuie făcut.

Matilda a rămas cu ochii mari și gura căscată la acel Adonis de origine normandă, care trecuse pragul casei lor și îi cucerise inima ei matură cu înfățișarea sa și cu sfâșietoarea poveste a conflictului cumplit dintre loialitate și datorie – cu toate că ea nu avea nicidecum habar la ce se referea de Ridefort.

Însă John, mai cunoscător în ale lumii și oarecum cinic, dorea să i se dezvăluie mai mult decât era templierul dispus să spună.

— Cu toate ca ești bine-venit în casa mea, asemenea oricărui cavaler, tot nu reușesc să pricep ce voiești de la mine, a spus el.

Incapabil să-și găsească astâmpărul, vizitatorul s-a trântit din nou pe scaun și s-a ghemuit în față, privind din nou lung la foc, apoi a spus:

— Celalalt cavaler este un vechi și drag prieten de-al meu,

Bernardus de Blanchefort, care s-a aflat la Preceptura Ordinului nostru din partea de miazăzi a Franței de când ne-am întors amândoi din Țara Sfântă. El este de prin acele locuri, căci familia sa are proprietăți în Languedoc și pe pantele munților Pirinei. Ne-am întâlnit de multe ori în ultimii doi ani și îngrijorarea noastră a sporit când ne-am dat seama că se desfășoară o conspirație uriașă, iar noi, ca templieri, am fost atrași în ea fără să vrem.

Cu toate ca nu era defel un om lipsit de inteligență, de Wolfe rămăsese un bărbat cu simț practic, un soldat căruia nu-i plăceau ocolișurile, astfel că vorbele rostite de templier nu i-au sugerat nimic. Ele au trecut ca vântul pe la urechile Matildei, însă ea se mulțumea să se holbeze la el și să savureze istorisirea încărcată de dramatism, chiar dacă de neînțeles, pe care el o relata fără să spună mai nimic. De aceea, John și-a dres din nou glasul și a așteptat vreun amănunt care să-i lumineze mintea.

— Mai mult nu pot spune. Trebuie să aștept sosirea lui Bernardus, pentru ca împreună să decidem ce este de făcut. Însa în acest moment viața îmi este în mare primejdie din cauza oamenilor Ordinului, care mă suspectează că aș fi un renegat periculos și vor face orice ca să mă împiedice să rămân în libertate.

În cele din urmă, de Wolfe a întrezărit o rază de lumină lămuritoare.

— Așadar, vrei protecție și să ți se asigure o cale de salvare?

— Da, John, dar n-aș putea spune cum ar fi posibil așa ceva. Trebuie să aștept sosirea lui de Blanchefort.

— Dar de ce ai ales un loc atât de îndepărtat ca Devonul, când tu ai fugit tocmai de la Paris? l-a întrebat Matilda, măsurându-l cu ochi mirați pe eroul ei.

— Mi-am amintit de soțul tău, atât de la Gisors, dar și din Palestina. Am avut mereu senzația ca erai un bărbat în care se poate avea încredere, așa cum greu găsești în asemenea vremuri. Tu mi-ai spus că proveneai din Devon și mi s-a părut un loc potrivit către care să mă îndrept, dacă voiam să ajung tocmai în Scoția sau Irlanda, pentru a scăpa de brațul cel lung al fraților mei templieri.

Coronerul a pufnit uşor dispreţuitor.

— Ar trebui să uiți de Scoția, dacă vrei să te ferești de templieri! Țara aceea geme de ei, să știi. În Irlanda te-ai simți mai în

siguranța – cea mai mare parte a țării este încă sub dominația triburilor sălbatice, deși vei prefera să fi murit decât să trăiești acolo, dincolo de pământurile normande.

De Ridefort a înclinat îndatoritor din cap.

— Atunci, după ce va sosi Bernardus de Blanchefort, ne vom îndrepta spre Irlanda. Ar trebui să sosească peste vreo câteva zile. Trebuia să ia o corabie din Bretania, în vreme ce eu am venit prin Harfleur.

— Dar știe unde să te caute? l-a întrebat Matilda, plină de solicitudine, pe un ton pe care nu-l folosise niciodată în vreo discuție cu soțul ei.

— Doamnă, i-am spus să-l caute pe coroner. Toată lumea îl cunoaște pe Sir John și sunt sigur că datorită lui ne vom întâlni.

De Wolfe era încă nemulțumit de partea pe care o aflase din acea istorie ciudată.

— Cred că ești în mare pericol din partea Ordinului, Ridefort. Ai părăsit căminul oferit de el, ți-ai lepădat uniforma care este atât de familiară în lume – și ți-ai ras barba, lucru ce le este interzis cavalerilor templieri. Acum îmi este limpede că nu mai există cale de întoarcere. Nu mai puteți beneficia de iertare din partea Ordinului?

De Ridefort s-a foit neliniștit pe scaun.

— Eu și Bernardus am trecut deja Rubiconul. Dacă vom rămâne în viață, vom deveni niște proscriși în vreun colț îndepărtat de lume, cum este această Irlandă, de care ai vorbit mai devreme. Dar cred că brațul cel lung al templierilor ne va ajunge până și acolo.

— Și tot te ferești a-mi spune care este acel lucru ce vă determină să faceți un asemenea sacrificiu? l-a întrebat de Wolfe.

— Deocamdată nu pot. Secretul este prea înfricoșător pentru a fi dezvăluit, decât dacă eu și de Blanchefort hotărâm să ne azvârlim în hău și să-l facem cunoscut lumii.

Situația îi depășea puterea de înțelegere și oricum ajunsese la capătul răbdării.

— Am socotit mereu că templierii sunt cam ciudați, dacă-mi dai voie să vorbesc fără ocolișuri, a zis el. Ce anume face ca Ordinul vostru să fie atât de deosebit de altele?

Drept răspuns, fugarul i-a dresat lui John tot o întrebare.

— Îți mai aduci aminte de prima noastră întâlnire de la Gisors, de acum câțiva ani?

De Wolfe a dat aprobator din cap.

— Eu făceam parte din garda Prințului Richard, care îl însoțea pe tatăl sau, Regele Henric. Tu erai cu mulți alți templieri.

— Acel eveniment a fost de importanță crucială – și nu doar pentru confruntarea dintre Henric și Philip al Franței.

— Da, a fost crucial acel moment – fiindcă ne-am certat, cât pe ce să sărim la lupta, în legătura cu copacul acela blestemat sub care atât Richard, cât și Philip, au voit să stea la umbră în timpul negocierilor. Francezii aceia au sfârșit prin a tăia copacul.

— Da, asta s-a numit „Despicarea Ulmului". Dar pentru templieri, adunarea de la Gisors a avut o semnificație mult mai importantă. Ordinul Sionului, care înființase în secret Ordinul Templierilor de la Ierusalim, s-a despărțit de noi la Gisors – ba chiar și-a schimbat și numele în Abația de Sion. Multe dintre necazuri s-au iscat din cauza nefericitului meu unchi care a pierdut Orașul Sfânt în favoarea sarazinilor în anul dinainte. A fost blestemat și, ca unul ce proveneam din aceeași familie, rușinea aceasta m-a urmărit pretutindeni, agățându-se de mine ca baliga de copita calului.

În mintea lui John a început să se facă puțina lumină. Marele Maestru al templierilor, căruia Gilbert îi era nepot, pierduse dezastruos o luptă ce se purtase la Hattin, iar curând după aceea fusese izgonit din Ierusalim de armata lui Saladin. Pesemne că resentimentele apăsătoare provocate de disprețul ce păta onoarea familiei sale îl făcuseră pe de Ridefort să caute răzbunare împotriva celorlalți templieri, care îl învinuiau pe impetuosul lor conducător pentru cumplita pierdere a Ierusalimului. Ce răzbunare mai bună se putea găsi decât să dezvăluie vreun secret întunecat pe care templierii îl păzeau de mai bine de un veac ?

Matilda, care ascultase ca vrăjită aceste chestiuni greu de înțeles, a readus discuția la probleme mai pământești.

— Sir Gilbert. nu se poate să rămâi în locuința aceea sordidă din Curre Street. E potrivita doar pentru neguțători saxoni, nu pentru oameni ca tine.

— Mie îmi este suficient, doamna. Am vrut să trec neobservat. Am un colțișor de încăpere, alături de alți câțiva, îmbrăcat ca un pelerin, am ținut să mă și port ca unul, pentru ca prezența mea să nu bată la ochi.

Matilda a pufnit și a cârtit plină de indignare, apoi a găsit o cale de rezolvare ce a adus o expresie de încruntare pe fața soțului ei.

— Păi, de ce n-ai sta aici? Decât să împărţi un colţişor pe podeaua de pământ, alături de cinci ori şase alţi pelerini răpănoşi, mai bine aşezăm o saltea confortabilă în faţa focului de aici.

Probabil că Ridefort a surprins pe dată dezaprobarea lui de Wolfe faţă de o asemenea idee, deoarece a făcut un gest larg cu braţul, în semn de recunoştinţă, dar şi de refuz foarte ferm.

— Doamna mea, trebuie să stau cât mai departe de un om care aplică legea. Nu doar ca să mă păzesc eu, ci şi de dragul lui John. S-ar putea întâmpla ca asupra mea să cadă sabia grea a răzbunării şi pedepsei şi nu aş dori ca soţul tău să sufere din cauza mea – mai ales ca stăpânul său, suveranul, este un susţinător foarte zelos al templierilor.

După câteva momente în care a cântărit situaţia, de Wolfe a venit cu o altă propunere.

— Curre Street sigur nu este un loc potrivit pentru rangul tău – dar nu ar fi mai bine să iei un pat la vreun han? Presupun ca plata modestă nu ar reprezenta o problema pentru tine, ţinând seama de scurta perioadă de timp pe care speri să o mai petreci în Exeter. Strângând din buze iritată. Matilda l-a fulgerat cu privirea. Ştia prea bine la ce han se referise John şi bănuia ca prezenţa lui Ridefort acolo va constitui o scuza în plus ca să-şi viziteze târfa de origine velşă, după cum gândea ea despre Nesta. Şansele ei de a-l avea sub acelaşi acoperiş cu ea pe acel bărbat atrăgător s-au năruit cu totul când de Ridefort a acceptat cu entuziasm ideea şi, aşa cum era de aşteptat, de Wolfe a promis să-l duca imediat la Hanul Bush pentru a-l ajuta să se instaleze.

L-a trimis pe Gwyn la casa din Curre Street ca să ia coşul de nuiele al cavalerului, precum şi poneiul lui de pelerin de la un grajd din apropiere, iar în mai puţin de o oră, de Wolfe îl prezenta pe străin proprietăresei tavernei, lăsând-o acasă pe Matilda, care fumega şi spumega pentru faptul că pierduse un companion de conversaţie atât de interesant.

CAPITOLUL PATRU
În care Crowner John vizitează Abatorul

Conștient de atracția exercitată de frumosul templier asupra Matildei. John s-a temut puțin ca se putea ca și Nesta să manifeste aceleași simptome, însă deși a ridicat întrebător din sprâncene când a intrat în han cu de Ridefort, ea nu a dat semne că ar fi atrasă în vreun fel de cavaler. După ce de Wolfe i-a explicat că omul avea nevoie de un pat și de masă, Nesta l-a trimis pe nou-sosit la etaj împreună cu o servitoare de-a ei, ca să-și vadă locul de cazare și să-și lase lucrurile. Spațiul generos de sub acoperișul de paie al hanului Bush fusese împărțit în mai multe locuri de dormit. Nesta avea un colț, beneficiind de luxul unei uși, în vreme ce restul locurilor de dormit erau comune, având saltele pline cu paie proaspete și curate și câteva cămăruțe deschise la un capăt, unde se găseau de asemenea saltele de paie.

Cât timp de Ridefort s-a aflat la catul de sus, Nesta l-a întrebat:

— John, cine e bărbatul ăsta? E arătos, dar vorbește tare prost englezește. E cumva francez?

De Wolfe i-a explicat situația pe scurt, dar s-a ferit să-i spună ca omul era un fugar.

— E un fost templier, dar nu știu dacă mai păstrează celibatul, așa că, ai grija cum te porți, fata mea!

Încercarea lui de gluma a fost făcută cu inima îndoita, iar Nesta îl cunoștea suficient de bine, motiv pentru care a simțit că avea sub acoperiș mai mult decât un străin aflat în trecere, care dorea doar un pat pentru câteva nopți.

— Acesta este omul care te urmărea! Hai, Sir *Crowner,* ai putea să-mi spui mai multe despre el.

— Și eu știu puține lucruri despre el, cu excepția faptului că vrea să treacă neobservat atâta vreme cât se află în Exeter. Așteaptă să-i sosească un prieten cât de curând, după care vor purcede împreună spre Irlanda. L-am cunoscut pe vremea când mergeam la război și m-a căutat acum, când era în trecere pe aici.

Nesta a pufnit neîncrezătoare:

— Ba știi mai multe decât dai de înțeles, John. De ce atâta mister?

A fost scutit să mai răspundă la întrebare, pentru că Ridefort tocmai cobora treptele șubrezite. Curând s-au apucat de băut bere

și de mâncat două orătănii fierte pe care Nesta a pus să fie aduse de la bucătăria din spatele hanului. Apoi au sosit și alți călători, iar ea s-a dus să se ocupe de ei, astfel că cei doi bărbați au găsit vreme să continue conversația cu glas scăzut, spre durerea neconsolată a lui Edwin, care obișnuia să tragă cu urechea la discuțiile clienților, o boală de-a lui fără leac.

— Am plecat din Paris de aproape șase săptămâni, a murmurat Gilbert. Maestrul probabil că a transmis deja porunci grabnice templierilor din Londra.

— De unde să știe că te afli în Anglia?

De Ridefort a zâmbit întristat.

— După cât de mult ai călătorit prin lumea aceasta, s-ar cuveni să știi că Sărmanii Cavaleri ai lui Hristos au cele mai bune servicii de informații de pe pământ. Există templieri sau agenți de-ai lor în fiecare oraș și port cât de cât mai răsărit. Nu se întâmplă nimic care să le scape – au nevoie de știri ca să-și desfășoare afacerile uriașe. Ei îi finanțează pe cei mai mulți dintre regii Europei și dau bani cu împrumut oricărui om care plătește o dobânda îndestulătoare. Cu siguranța au aflat că am luat o corabie de la Harfleur până la Southampton. Curând vor porni pe urmele mele, iar priceperea lor în a găsi oameni este legendară. E firesc să știu asta – doar am fost unul dintre ei în ultimii cincisprezece ani.

A privit cu un aer cercetător de jur împrejurul sălii mari, trecând în revista fețe de neguțători, meșteșugari, călători și femei ușoare, care constituiau clienții Hanului Bush, de parcă printre ei s-ar fi aflat deja și vreun cavaler templier.

— Mai devreme ori mai târziu, mă vor prinde din urmă, dacă eu și Bernardus nu plecăm din ținut înainte de sosirea lor.

John începuse să se sature de afirmațiile repetate ale lui de Ridefort privind soarta cruntă ce-l aștepta.

— Păi. dacă nu ai dezvăluit acel mare secret de care vorbeai, atunci de ce trebuie să te temi?

— Pentru că am părăsit Ordinul și am încălcat practic toate regulile stabilite de Sfântul Bernard. Asta este de ajuns. Se consideră un păcat de moarte, iar viața noastră nu mai face două parale. Dacă suntem prinși, în cel mai fericit caz, putem spera să ne alegem cu aruncarea în temniță pe viață și cu nesfârșite penitențe.

Apoi a rupt o bucată de pui, iar de Wolfe a spus cu glas tare ceea ce avea în gând.

— Nu știu să existe templieri aici ori în apropiere de Exeter. Există o mică Preceptură dincolo de Tavistock, la vreo cincisprezece mile depărtare.

— John, dar eu știu cum acționează templierii. Comandamentul principal din Londra va trimite oameni în căutarea mea. S-ar putea ca ei să le ceară sprijinul templierilor locali, dar grosul căutării va porni de la Noul Templu de pe malul Tamisei. Gravitatea secretului este atât de mare, încât ei nu vor încredința o asemenea răspundere unor cavaleri ori sergenți de la țară. După noi vor veni frați cu rang înalt.

Pierzându-și oarecum răbdarea, de Wolfe a pufnit.

— Gilbert, o ții una și bună cu secretul ăsta al tău! De unde știu cei din Ordin că ești în posesia lui și că s-ar putea să-l aduci la cunoștința altora? Și, la o adică, de ce ai dori să faci așa ceva? Nu trebuie să aibă în vedere cei cincisprezece ani în care ai slujit Ordinul cu mare credință?

De Ridefort a lăsat deoparte resturile puiului și a împins bucata groasă de pâine care se îmbibase cu sos.

— Gândul acesta mă chinuiește tot timpul. Câtă vreme ne-am aflat la Paris, eu și Bernardus ne-am arătat prea deschiși și am pus în discuție multe lucruri. Noi ne-am închipuit că purtam discuții academice și savante cu camarazii noștri, dar, pe măsură ce adevărul ni s-a arătat în fața ochilor, după ce am aflat despre multe chestiuni pe care nu ar fi trebuit să le supunem cercetării, am fost avertizați, iar după aceea, ponegriți. Eu și așa mă saturasem de aluziile șoptite pe la colțuri în legătură cu unchiul meu, pe care templierii mai tineri îl acuză acum în cel mai fericit caz de nepricepere, iar în cel mai rău caz de trădare, când se referă la purtarea lui dezastruoasa din Țara Sfântă.

— Iar nepoții vor plăti pentru păcatele unchilor[1], nu? a răstălmăcit John cu oarecare cinism vorbele Bibliei.

— Frații din ordin nu numai că începuseră să mă disprețuiască și să mă suspecteze, dar și preoții din afara lui au început să murmure, punând la cale minciuni. John, în Franța se coc lucruri grave, îndeosebi în partea de sud-vest, de unde provine de Blanchefort. Cu toate că, în general, templierii se arăta înțelegători față de catarii de acolo, privind credințele lor

[1] Aluzie la cea de-a cincea poruncă: „...Eu sunt un Dumnezeu zelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinților...“ (Ieșirea, 20,5) (n.tr.)

primejdios de nechibzuite, puterea Romei și a armatei sale de preoți devin nemulțumite și răzbunătoare – iar o parte din această putere a pornit împotriva mea și a lui Bernardus.

— Așadar, acest secret este o chestiune ce ține de credința creștină? l-a întrebat de Wolfe, încercând să deslușească mai limpede acea istorie care îi scăpa printre degete.

— S-ar putea zice și așa, fără teama de a greși prea mult, l-a aprobat Gilbert, cu un aer precaut. Când va sosi momentul, vei ști și tu, dimpreună cu restul lumii, asta dacă nu vom fi reduși cumva la tăcere.

Mai multe nu a vrut să spună, indiferent cât de mult l-a descusut John, iar când Nesta a venit să li se alăture, conversația s-a purtat pe alte subiecte. De Ridefort era curios să afle care erau celelalte îndatoriri ale coronerului, pentru că asemenea slujbă nu exista în altă țară în afară Angliei. După ce au terminat de mâncat și au mai băut bere și apoi vin, de Wolfe i-a explicat în ce consta dregătoria lui și a descoperit că are în față un ascultător atent, care avea de pus multe întrebări iscoditoare. Velșa roșcovană a stat și i-a ascultat pe cei doi bărbați, iar la un moment dat, John a observat ca privirea ei aluneca mereu spre profilul atrăgătorului francez. Într-un târziu, Nesta a trebuit să plece precipitată pentru a potoli țipetele și păruiala dintre servitoarele ei de la bucătărie.

De îndată ce au rămas din nou singuri, de Ridefort a revenit la lucrurile care îl îngrijorau cel mai mult.

— John, o să rămân la han mai toată ziua și nu voi ieși mai deloc prin oraș.

— Aici nu te știe nimeni, asta este sigur, a spus de Wolfe ca să-l liniștească, dar o să fiu cu ochii în patru în ceea ce te privește. Atât ofițerul meu, Gwyn, cât și băgăciosul meu copist știu tot ce se petrece în orașul acesta. La fel și Nesta, fiindcă veni vorba – ea află lucruri ce se petrec și în afară orașului!

De Ridefort a întins mâna peste masa și cu degete puternice l-a strâns de cot pe John.

— Să-mi dai de știre dacă auzi de sosirea vreunui străin. Nu trebuie neapărat să fie în straie de templier – când situația o cere, noi nu ne îmbrăcăm în uniformă.

— Știu că nu purtați cămașa lungă de zale, dar cu siguranță aveți pe voi mantia alba cu cruce roșie pe umăr, nu?

— Așa sună regula, John, dar ea nu se respecta întotdeauna când se călătorește atât de departe de Comandamente și

Precepturi. Și doar cavalerii și capelanii poarta mantie albă – capelanii o au prinsă în față, dar noi, ceilalți, trebuie să o lăsăm pe a noastră să atârne liber. Cei de rang mai mic. precum sergenții, poartă mantii cafenii ori negre, dar toate au crucea roșie pe umăr.

De Wolfe a oftat.

— Alb, negru ori cafeniu, cu cruce ori fără. Gwyn și Thomas vor fi foarte atenți în următoarele zile. Acum trebuie să mă duc acasă, altfel o să mă certe nevasta.

Oarecum neliniștit, l-a lăsat pe de Ridefort în tovărășia amantei sale și a pornit spre Martin's Lane. Era după-amiază târziu și la acea oră nu mai existau cadavre, violuri ori atacuri, care să-l împiedice să se retragă puțin.

În timp ce trecea prin dreptul incintei catedralei, a văzut o silueta familiară venind spre el, înveșmântată într-o mantie neagră. Era un bărbat cu părul alb și puțin creț, fața ascetică și ochi albaștri deschis care priveau luna cu seninătate. Era John de Alençon, arhidiaconul de Exeter, unul dintre prelații la care John ținea cel mai mult, și care locuia într-una dintre casele de pe Canon's Row, o alee de-a lungul laturii de miazănoapte a incintei. După ce s-au salutat și au vorbit despre una și alta, de Wolfe s-a gândit că s-ar putea folosi de cunoștințele clericului în vârstă ca să înțeleagă anumite lucruri la care Gilbert de Ridefort făcuse doar aluzie.

— Am întâlnit recent un vechi prieten care e cavaler templier pe care l-am cunoscut pe vremea cruciadelor, a început el, schimbând întru câtva adevărul. El mi-a stârnit curiozitatea în legătură cu credințele și secretele ciudate care par să le învăluie ordinul.

Arhidiaconul l-a luat de braț și l-a îndrumat către șirul de case ce aparțineau prebendarilor.

— Vino să stăm nițel de vorbă, John. Nu te-am mai văzut de când calul tău de luptă a căzut și ți-a rupt piciorul.

Ascetismul preotului nu mergea până într-acolo încât să refuze un clondir de vin bun, astfel că nu mult după aceea s-a așezat la masa din lemn neprelucrat aflată în odaia lui sărăcăcioasă, unde singurul ornament era un crucifix simplu din lemn atârnat pe perete. În față aveau o ploscă cu cel mai bun vin de la Poitou și fiecare a ridicat în mână câte o cupă grea, plină ochi.

— De unde acest interes brusc față de teologie, *Crowner* John?

l-a luat el cu blândețe peste picior. Nu te știam un om care să-și rezerve prea mult timp Atotputernicului și asta e un mare păcat!

De Wolfe a surâs puțin rușinat. Era adevărat că se ruga doar când nu avea încotro și atunci făcând-o în grabă și de mântuială – la slujbă se ducea din an în Paște, mai precis, la marile sărbători sau când Matilda îl bătea la cap să o însoțească la vreo slujba plicticoasa de la biserica St Olave.

— Asta mi se trage de când l-am întâlnit din nou pe acest tovarăș de cruciadă, care acum aparține Comandamentului din Paris al templierilor. Unele dintre lucrurile despre care mi-a vorbit m-au făcut curios, atâta tot. Se spune de către unii că ordinul lor are o altă concepție asupra creștinismului decât noi, ceilalți – este adevărat?

Voia să-l tragă pe preot de limbă fără să dea nimic în vileag, o sarcină foarte dificil de realizat în cazul cuiva atât de șiret și inteligent ca John de Alençon -, însă clericul s-a arătat încântat să-i vorbească despre ceva ce avea legătură cu Credința.

— Sunt de acord cu tine că organizarea lor este oarecum aparte, a spus arhidiaconul. Cu toate că ei sunt sub directa protecție a Sfântului Părinte de la Roma, mulți oameni ai bisericii și-au arătat îngrijorarea în legătură cu statutul privilegiat al templierilor.

— Și cum se face asta? l-a întrebat imediat de Wolfe.

— Ei nu se supun poruncilor date chiar de cei mai înalți episcopi, plecându-și genunchiul doar în fața Papei. Ei recrutează nu doar bărbați credincioși, îndeosebi din rândul celor bogați, care au pământuri și bogății de dăruit, dar atrag de partea lor și cavaleri excomunicați și persoane cu vederi religioase pe care nu toți le împărtășim, a spus el pe un ton dezaprobator.

Auzind acestea, coronerul a ridicat întrebător din sprâncene.

— Am auzit că unii îi acuză pe templieri de erezie – dar cum se poate asta, în cazul unui ordin de oameni atât de credincioși, care se bucură de privilegiile Romei și sunt patronați de Sfântul Bernard?

Preotul cărunt s-a uitat cu șiretenie peste buza paharului către prietenul său.

— Asta este o discuție cam ciudată pentru tine, John. De obicei, tu vorbești mai mult de oameni uciși sau cadavre mutilate. Cum îmi explici interesul acesta pe care, peste noapte, îl ai față de templieri?

De Wolfe a suspinat – nu putea să ascundă nimic vechiului său prieten.

— Se pare că acest om s-a îndepărtat de Ordinul templierilor. Mai multe nu pot să spun, dar m-am întrebat dacă litigiul său cu ordinul este real ori dacă nu are cumva mintea tulburată, și își închipuie că este persecutat.

Arhidiaconul a părut nedumerit.

— Ar fi un lucru neobișnuit ca cineva să se despartă de ordin – frații sunt legați de el pentru toată viața. Și despărțirea de ordin aduce după sine o situație foarte gravă, deoarece templierii nu sunt nicidecum recunoscuți pentru toleranța și bunătatea lor față de cei care li se împotrivesc în vreun fel.

— Dețin vreun secret întunecat pe care nu l-ar voi cunoscut de toată lumea?

— E plină lumea de zvonuri, dar majoritatea sunt simple vorbe aruncate la întâmplare. De-a lungul anilor, templierii au fost acuzați de multe lucruri.

— Cum ar fi? a insistat coronerul.

— Idolatrie, inclusiv venerarea unui cap lipsit de trup, numit Baphomet – ba chiar și crucificarea Domnului nostru și scuiparea pe Crucea cea Adevărată. S-a cutremurat și apoi și-a făcut semnul crucii în timp ce a spus aceste cuvinte, amintindu-i în acest fel lui de Wolfe de copistul său. Dar eu cred că acestea sunt vorbe de ocară despre un ordin care este privit cu ochi buni de Roma.

John a simțit ca pătrunsese pe un teren periculos pentru de Ridefort, dacă Biserica recunoscută manifesta cumva antipatie față de Ordinul templierilor. A abătut discuția spre subiecte mai nevinovate, cu toate că și-a dat seama că preotul rămăsese încă intrigat de interesul sau pentru asemenea probleme.

Și-a petrecut o oră cu John de Alençon, iar când plosca de vin s-a golit, arhidiaconul l-a condus până la ușa casei lui înguste. În timp ce și-au luat rămas-bun, ultima remarcă a preotului a dovedit că nu uitase subiectul de început al discuției lor.

— John, sfătuiește-ți prietenul să se uite mai des peste umăr, dacă s-a pus de-a curmezișul față de vrerea Sărmanilor Cavaleri ai lui Hristos. Să nu uite că ei au un braț foarte lung!

**

Când a ajuns în apropierea casei sale, de Wolfe l-a văzut pe Gwyn dând târcoale prin Martin’s Lane și vorbind cu Andrew fierarul, care bătea o potcoavă unui murg castrat. Uriașul din

Cornwall arăta mai răvășit decât de obicei, având vestonul zdrențuit din piele groasă ceva mai tocit decât de obicei, iar pantalonii din serj fiindu-i mai boțiți deasupra cizmelor înnămolite. Singura parte intactă a ținutei sale era teaca mare, în care-și ținea sabia lată, ce-i atârna de banduliera diagonala pe care o purta pe umărul drept.

— Ai purtat vreun război cât am lipsit eu? l-a întrebat coronerul când s-a apropiat de ofițerul său, care avea părul și barba, ambele de un morcoviu aprins, vâlvoi și încâlcite, de parcă ar fi trecut prin nenumărate garduri dese din mărăcini.

Gwyn i-a zâmbit bine dispus și a bătut cu palma peste mânerul spadei.

— Adineauri a avut loc o încăierare la Abator – nu se poate să nu fi văzut dacă vii de la Bush.

— Avem treabă acolo? Ce s-a întâmplat? a întrebat poruncitor de Wolfe.

— Un mort și doi răniți urât de tot, i-a răspuns Gwyn. Pe unul l-am străpuns chiar eu, după ce ucisese un om.

De Wolfe pornise deja spre piața de carne, care se afla de cealaltă parte a incintei Catedralei.

— Vino cu mine, omule, și povestește-mi pe drum ce s-a întâmplat.

— În oraș au venit niște oameni, în grup, mânând vreo douăzeci de porci. Au luat o tarabă pe Beli Hill, la jumătatea drumului spre Southgate Street, și s-au apucat să sacrifice câțiva grăsuni, vânzând rasoalele la un preț mai scăzut decât măcelarii din Exeter.

— Ori erau descreierați, ori aveau nevoie disperată de bani! a exclamat de Wolfe, în timp ce grăbeau pasul spre locul faptei. Și nici măcar nu e zi de târg! Măcelării localnici nu aveau cum să îndure așa o mizerie.

— Nici n-au îndurat-o – decât vreo câteva minute. Au început să răcnească la ei, apoi le-au răsturnat taraba. Porcii au scăpat și au început să alerge de colo până colo, negustorii se băteau, iar cumpărătorii și privitorii răcneau ca niște apucați.

— Pai, ce-au păzit *portreeve*-ii și notabilitățile ? Unde erau ei și bailivii lor?

— Au apărut curând după aceea, dar încăierarea a devenit generală. Apoi au apărut ciomegele și cuțitele, până și vreo două săbii vechi. A fost o debandadă de neînchipuit!

Au luat-o grăbiți prin Aleea Ursului, trecând apoi prin Strada Porții de Miazăzi, pe Piața de Serj aflându-se ceva mai la vale de Abator, în adâncitura pe care o făcea drumul care se ridica apoi din nou către poartă. În acea zona se agitau de colo până colo o mulțime de oameni, dar nici urma de bătaie.

— S-au liniștit cu toții, a exclamat Gwyn, parcă dezamăgit. Acum o jumătate de ceas puteai crede că aici era iadul pe pământ.

John de Wolfe și-a croit drum printr-un grup de curioși din apropierea unei tarabe răsturnate, ca să ajungă în mijlocul drumului. Nu avea spada la el, dar stătea cu o mână pe mânerul pumnalului, pregătit pentru orice eventualitate. Dincolo de vacarmul murmurelor și a nemulțumirilor, a auzit un glas cunoscut, care striga de la câțiva metri depărtare.

— Gabriel! Ce se petrece acolo? a răcnit de Wolfe și și-a făcut cărare printre oameni ca să ajungă la sergentul castelului, care, împreuna cu alte patru gărzi înarmate, îi împingeau pe privitori, ca să facă loc liber în jurul câtorva trupuri ce zăceau pe pământul însângerat.

După ce John a răzbătut prin zidul alcătuit din oameni, având-l și pe Gwyn alături, la început și-a închipuit că avusese loc un masacru, pentru că noroiul era pe jumătate amestecat cu sânge.

— *Crowner,* nu e sângele omului tău! l-a asigurat sergentul, iar fața i s-a destins într-un soi de zâmbet. Mai tot ce vezi e sânge de porc, deși chiar și porcii ăștia de oameni au adăugat ceva la mizeria de acolo!

De Wolfe a scăpat o sudalmă când doi porci negri, speriați de lume, s-au izbit de picioarele lui, după care s-au năpustit în mulțime. A intrat în zona de nămol moale și însângerat și s-a uitat la un cadavru, apoi la doi bărbați care stăteau întinși pe jos și gemeau. Unul avea o rană mare la cap, din care sângele șiroia din belșug, iar celălalt, chircit de durere, se ținea de pântece. Printre degetele lui, sângele de un roșu-închis, se scurgea pe pământ.

Gwyn s-a aplecat deasupra celui care avea rana la stomac.

— Eu l-am aranjat pe amărâtul asta, a zis el cu glas gutural. El l-a spintecat pe omul nostru din Exeter.

Treptat, Gabriel și oamenii lui reușiseră să reinstaureze ordinea, îndepărtându-i pe gură-cască și punându-i pe alții să ridice la loc tarabele dărâmate. Ici și colo se mai vedea un amestec

de valuri de serj și de lână pieptănată, hălci de carne de miel și de porc – dintre care multe ajunseseră în noroi, motiv pentru care tot soiul de țânci și câinii se jucau cu ele. Câțiva hoți, profitând de vălmășag, culegeau de pe jos rasoale și măruntaie, încercând să îndepărteze o parte din nămolul prins de bucăți înainte de a o șterge cu prada lor.

— Dar unde sunt ceilalți, care au dat buzna în oraș? s-a răstit de Wolfe la cei care asigurau ordinea.

— Pe doi dintre ei i-am legat fedeleș acolo, *Crowner,* i-a răspuns Gabriel, făcându-i semn către o casă aflată foarte aproape. Ceilalți au scăpat cu fuga. Au trecut deja dincolo de poartă.

John s-a uitat în jos, la bărbatul mort și la răniți.

— Ați face bine să duceți cadavrul la casa lui, dacă e localnic.

Gwyn a dat din cap în semn că a înțeles.

— Da' cu ceilalți doi ce facem?

De Wolfe s-a uitat la rana de la cap a primului bărbat care zăcea la pământ. Părul îi era îmbibat de sânge, însă hemoragia părea să se fi oprit. Omul se ridicase în șezut, gemea, dar era conștient.

— Dacă rana nu se infectează sau supurează mai târziu, omul ăsta va trăi. Gabriel, du-l la temnița de la Poarta de Miazăzi. Negoțul ilegal e treaba autorităților orașului, nu-l privește pe rege.

— Mă bucur că recunoști asta, măcar o dată, John.

Întorcându-se, de Wolfe l-a văzut pe *sheriff* stând în spatele lui, arătând foarte elegant cu mantia scurta, de culoare cafenie, trasă peste tunica verde și lungă. Pe cap avea un coif foarte strâns din fetru cafeniu, legat pe sub bărbie, iar încălțările îi erau la modă, cu botul ascuțit și răsucit în sus.

De Wolfe a făcut semn către cadavru, apoi a îndreptat degetul către celălalt bărbat.

— Richard, ăștia doi sunt în sarcina mea.

— Dar numai unul este mort, *Crowner,* a spus de Revelle pe un ton sarcastic.

— Celalalt are o rană mortală, a spus de Wolfe, fără drept de apel. După aproape douăzeci de ani petrecuți pe câmpul de luptă, se putea considera o autoritate în ceea ce privea rănile grave. Ăsta pierde cheaguri de sânge din burtă, așa că n-o să reziste multă vreme. Ofițerul meu i-a înfipt spada în organele vitale în timp ce el îl ucidea pe bărbatul din Exeter.

Victima despre care tocmai vorbea se prăbușise în lateral, iar

fața lui căpătase o tentă cenușie. Un preot, un vicar-cântăreț de cor de la catedrală, și-a făcut drum prin mulțime și a îngenuncheat alături de bărbat, ținându-i capul în poală. A apăsat crucea mică, pe care o purta în jurul gâtului, pe fruntea victimei și, în latină, a rostit încet o rugăciune pentru iertarea păcatelor, care acum se adresa unor urechi surde.

— Nici nu are rost să-l mai duc pe amărâtul ăsta până la temniță, *Crowner,* a spus Gabriel, dar o să mă ocup de cadavrul lui și o să-i vâr pe ceilalți trei în temnița de la poartă.

— Fă bine și adu un doftor ca să se uite la rana ăstuia. N-am vrea să moară înainte să fie spânzurat, a bubuit vocea cuiva abia sosit. Ea aparținea unui războinic impunător, cu barba căruntă și despicată, care purta o cămașă lungă de zale și o cască rotunda din fier.

Ralph Morin, conetabilul castelului, venise împreuna cu *sheriff*-ul și cu vreo doisprezece oșteni, ca să potolească scandalul. A preluat comanda de la sergentul său și le-a ordonat gărzilor înarmate să împrăștie mulțimea. Mormăind nemulțumiți și suduind, oamenii s-au dus pe la treburile lor, după care tarabele s-au deschis din nou și oamenii au început să-și vadă de târguieli.

În timp ce cadavrul era îndepărtat pe o un pat împletit din nuiele, de Wolfe și cumnatul sau au pornit pe strada mare spre castel, avându-i pe Ralph Morin și pe Gwyn de o parte și de alta.

— Nu înțeleg de ce unii negutători din afară orașului riscă să vină la piață, a spus *sheriff*-ul pe un ton morocănos. Și-ar putea așeza tarabele la câteva sute de metri dincolo de ziduri și nimeni nu ar mai avea nimic de împărțit cu ei.

-Portreeve-ii și notabilitățile orașului respectă cu strictețe monopolul pe care oamenii liberi îl au între zidurile orașului. Ei plătesc dări suplimentare și au dreptul să scoată cât mai mulți bani din negoțul lor, a zis Ralph Morin. Dacă orice om liber și orice fugar poate veni ca să-și vândă marfa la un preț mai mic pentru că nu are de plătit nici o dare, orașul s-ar ruina peste noapte.

— Mâine-dimineață va trebui să pornesc o investigație privindu-i pe aceștia doi, a bombănit de Wolfe. Fiindcă celălalt sigur va muri până atunci.

— John, ți-i spânzur eu pe ceilalți trei netrebnici, s-a oferit de Revelle. Mâine se ține tribunalul Comitatului și pot să amân deliberările până după ancheta pe care o faci tu.

De Wolfe a scuturat cu încăpăţânare din cap.

— Îţi mulţumesc, Richard, dar nu este nevoie. Dacă ucigaşul ar trăi până atunci, l-aş lăsa să fie judecat de următorul Tribunal Itinerant, dar cum nu are nici o şansă de supravieţuire, nu mai este nevoie. În cazul în care ancheta nu stabileşte altceva, infracţiunea care rămâne valabilă se referă la negoţ, nu la crimă, astfel că de ea se pot ocupa şi notabilităţile oraşului. Nu este treaba nici unuia dintre noi.

Richard de Revelle a plescăit din limbă ca să-şi arate exasperarea faţa de felul în care de Wolfe interpreta sistemul juridic, dar, aflându-se în perioadă de probă după participarea la revolta împotriva regelui, nu putea acţiona la fel de despotic precum o făcuse până atunci.

În timp ce mergeau grăbiţi prin vântul înţepător de martie, Ralph Morin a îndreptat discuţia către un subiect care nu putea stârni chiar atâtea controverse.

— Ce se întâmpla pe coasta de miazănoapte? O să facem ceva ori nu?

— O să-l trimit pe Sergentul Gabriel până acolo cu câţiva oameni ca să vadă cum se prezintă lucrurile şi dacă acolo se practica pirateria organizată, a zis de Revelle cu un aer de cunoscător.

John s-a simţit cuprins de exasperare că *sheriff*-ul îşi însuşise sugestia de parcă ar fi fost chiar a lui, dar a reuşit să-şi reprime orice încercare de protest.

— Mâine-dimineaţă vreau să plec imediat după întrunirea tribunalului, a zis el. Aşa am putea parcurge cea mai mare parte a distanţei până la căderea întunericului şi am ajunge la Ilfracombe în următoarea zi.

— Credeam că te interesează ce se petrece la Appledore, a protestat *sheriff*-ul.

— Adevărat, ne interesează şi Bideford şi. probabil, şi Combe Martin. Trebuie totuşi să mai vorbesc o dată cu supravieţuitorul acela. Poate-şi aduce aminte ceva care să ajute la identificarea atacatorilor. Când am vorbit cu el prima dată, se simţea prea rău ca să ne poată fi de vreun folos.

O vreme, au rămas cu toţii tăcuţi, iar curând au ajuns pe strada principală, cam îngustă, a oraşului. În timp ce au trecut prin dreptul Asociaţiei Ghildelor, dinspre uşa arcuită a noii clădiri din piatră au apărut două siluete care s-au grăbit să-i abordeze pe

drum. Era vorba de doi *portreeve*-i din Exeter, Hugh de Relaga și de Henry Rifford. Ei fuseseră aleși de notabilități pentru a conduce organizarea cetățenească a orașului, întrucât comerțul, sub forma piețelor și a târgurilor, a comerțului cu lână și pânzeturi, făcuse din Exeter unul dintre cele mai prospere orașe din Anglia. Hugh de Relaga, partenerul lui de Wolfe în comerțul cu lână, era un individ gras, binedispus, dornic de un trai bun și iubitor de straie sclipitoare. El contrasta izbitor cu Henry Rifford, un prosper negustor de produse din piele, un bărbat mereu serios, cu un chip destul de sumbru, trecut de vârsta mijlocie. Faptul că în urmă cu câteva luni, Christina, frumoasa lui fiică, fusese violată cu o brutalitate extremă, nu avusese nicidecum darul de a-l înveseli pe bietul om.

— S-a terminat totul? Ce pagube s-au făcut? a întrebat Rifford pe un ton agitat. Cei doi examinaseră conturile municipale într-o cameră din spate a Asociației Ghildelor și tocmai aflaseră de încăierarea care avusese loc în Southgate Street.

— Copistul nostru a zis că a murit un om – e membru al ghildelor? a întrebat de Relaga?

Richard de Revelle și-a luat libertatea de a explica ce se petrecuse, fără a scăpa prilejul să lase impresia că el știa tot și ca fusese și instrumentul care restabilise ordinea. Acum știind cum stăteau lucrurile, *portreeve*-ii s-au liniștit, dar au hotărât să se ducă însoțiți de copiștii lor până la Abator și la Piața de Serj ca să le demonstreze cetățenilor ca se sinchiseau de ceea ce se petrecea în oraș.

— Trebuie să mergem și pe la casa mortului și să ne convingem ca șeful ghildei lui știe tărășenia și va oferi sprijin familiei lui, a spus de Relaga, dovedind, ca de obicei, că îl interesa soarta oamenilor năpăstuiți.

Înainte de a se desparți, de Wolfe le-a reamintit și de celelalte răspunderi legale pe care le aveau.

— Cum ucigașul e mort, nu va fi nevoie să aducem pe nimeni dinaintea judecătorilor regelui -, dar cei trei oameni din închisoarea voastră vă privesc.

Vrând să aibă ultimul cuvânt de spus, *sheriff*-ul nu s-a lăsat mai prejos:

— Mâine, în cadrul Tribunalului de comitat, i-aș putea judeca pentru tulburarea liniștii publice – dar dacă vreți să-i judecați voi pentru comerț ilegal, sunteți bine-veniți.

Aruncând această săgeată veninoasă drept salut de despărțire, au mai făcut câțiva pași, după care de Wolfe a ajuns la o scurtătură ce dădea spre Martin's Lane, astfel că i-a lăsat pe ceilalți, care și-au continuat drumul spre castelul Rougemont. Oftând din rărunchi, a deschis ușa de la stradă și s-a pregătit să vadă chipul sumbru al soației lui când avea să-i spună că va pleca încă o dată într-o expediție spre coasta de miazănoapte a comitatului.

CAPITOLUL CINCI
În care Crowner John ține o anchetă

În ciuda presimțirilor lui întunecate, imediat ce a intrat în sala mare, John a descoperit că Matilda era neașteptat de amabilă. Își schimbase iar straiele, iar acum purta o rochie albastră, despre care știa că era cea mai bună a ei. A încercat să deschidă discuția aducând vorba de încăierarea din Southgate Street, însă ea nu s-a arătat deloc interesată de spusele lui, fiindcă o frământau cu totul alte gânduri.

— L-ai așezat pe bietul om într-un loc demn de rangul lui? De parcă taverna aceea de nimic ar putea oferi ceva cumsecade.

Resentimentele ei foarte vii față de Nesta fuseseră ținute în frâu în perioada cât John rămăsese țintuit la pat după ce-și rupsese piciorul, însă asta era de-acum istorie, ea începând din nou să-l împungă la fel ca înainte pe această temă.

— E cel mai bun han din oraș – cu siguranță mai bun decât camera aceea din Curre Street, unde stătea cu alți pelerini jegoși, a ripostat el cu glas gros.

— Ar fi trebuit să rămână aici. E cald, liniște și mai potrivit pentru un bărbat de rangul lui, a zis Matilda cu o convingere de nezdruncinat.

— Dar el a vrut să se mute la un han. El a ales.

— Dar tu n-ai făcut nimic pentru a-l încuraja să accepte invitația noastră, adevărat?

De Wolfe s-a așezat pe celălalt scaun din fața focului și a măsurat-o chiorâș pe Matilda.

— Eu spun că nu e prea bine să ni-l apropiem prea mult pe acest om, a mormăit el. Dacă spusele lui sunt adevărate, înseamnă că face un joc tare primejdios, atât față de templieri, dar și față de Biserică, în general, și mai ales față de Roma.

Cu mâna ale cărei degete erau încărcate de inele, Matilda a făcut un gest sugerând că nu credea o iotă.

— John, nu-ți mai căuta scuze. Credeam că ți-e bun prieten.

— N-aș spune că mi-e prieten, ci mai degrabă o cunoștință din trecutul meu de războinic. Îi sunt dator ca oricărui altuia.

— Păi, atunci, nu se cade să-l lăsăm să putrezească în hanul acela păduchios, alături de jumătate dintre nespălații și nenorociții din Devon.

— Ce vrei să spui cu asta? a întrebat el bănuitor.

— Trebuie măcar să-l chemăm la noi astă-seară, ca să mănânce și el cum se cuvine. I-am spus lui Mary să gătească ceva bun, dacă e în stare – și să facă mâncare cât să ajungă și pentru un oaspete.

— Vrei să vină aici la masă?

— Sigur! Trebuie să ne cerem scuze în vreun fel pentru că tu ai respins oferta mea de a-l găzdui sub acoperișul nostru. Trimite-l pe Simon până la taverna aceea cu un mesaj pentru Sir Gilbert, ca să vină aici la căderea serii, pentru a lua masa cu noi. Sper că mai ai niște vin din acela franțuzesc, mai de Doamne ajută, în dulapul tău din colț, a zis ea. și a făcut semn către un intrând din holul întunecos, unde John ținea câteva butelci din piatră, sigilate, pe care le cumpărase de la un importator de vinuri din Topsham.

El a rămas tăcut, boscorodind-o în gând pe Matilda pentru că-și vâra nasul în treburile lui. După ce aflase părerea arhidiaconului, simțea instinctiv că apariția neașteptată a lui Gilbert de Ridefort nu avea să-i aducă nimic bun. Însă simpla rezistență pasivă nu i-a slujit la nimic, deoarece Matilda a continuat să-l fulgere cu privirea până când el, fără nici o tragere de inimă, s-a ridicat și s-a dus în curte ca să-i dea porunca lui Simon. A tândălit apoi o vreme pe lângă Mary, stând pe un taburet din bucătăria ei. Aceasta era o colibă acoperită cu paie, având o vatră pentru gătit, două mese din lemn neprelucrat, pe care se aflau stivuite oale și cratițe, iar într-un colț, salteaua pe care el avusese cândva parte de vreo oră ori două de amor cu Mary.

— Vizitatorul asta i-a căzut cu tronc. Sir *Crowner,* a zis Mary, în timp ce a mestecat într-un ceaun mare de fier, înnegrit de funingine, care stătea pe niște pirostrii deasupra focului. Nesuferita aia de franțuzoaica i-a periat părul și i-a dichisit rochiile aproape toată după-amiaza. Cred ca-l place pe bietul om. dar geaba gândurile ei, dacă el este templier.

Văzând-o pe Mary cum se strâmba în timp ce mesteca în ceaun, John a rânjit satisfăcut.

— Fata mea, eu aș spune ca a fost templier. Cu toate că asta n-ar face-o nicidecum mai norocoasă în fața lui.

Ea i-a aruncat o privire peste umăr.

— Mi se pare de toată jalea să vad o femeie în toată firea ca ea

scurgându-i-se ochii după un bărbat. Trebuie să recunosc, totuși, că omul e tare arătos, și ar putea suci mințile oricărei femei. Numai ca. fiind călugăr-luptător sau cum li se mai spune, el n-a putut bucura pe nimeni.

De Wolfe a întins mâna după o bucată de prăjitură cu miere, însă Mary a retras platoul cu o mișcare iute, lăsându-l cu buza umflată.

— Sir *Crowner,* astea sunt pentru după-masă. Doamna mi-a cerut să fac un efort deosebit în seara asta, așa că m-am dus să mai cumpăr niște carne de porc și ceapă – pentru ca, la vremea asta, ce altceva mai bun poți găsi de mâncare? Nu-i pot pune dinainte oaspetelui acesta atât de important pește sărat – stăpâna m-ar ologi, după cât e de cătrănită.

De Wolfe tocmai se pregătea să o întrebe dacă văzuse încăierarea din piața de carne când prin ușa întredeschisa a apărut nasul ascuțit, urmat de fața uscățivă și de trupul schilav al copistului, Thomas de Peyne.

— Tu de unde-ai mai răsărit? a mormăit coronerul. Credeam că stai pe-acasă, mânjindu-ți noada cu niște grăsime de gâscă, pregătindu-te de plimbărica pe care o s-o facem mâine dis-de-dimineață, când o să plecăm spre miazănoapte.

Pirpiriul copist a gemut la gândul că va petrece încă o zi întreagă în șa. Însă știrea pe care o adusese depășea orice necazuri personale ar fi avut el.

— *Crowner,* mi-ai poruncit să stau cu ochii în patru după orice vizitatori de vază în oraș, a început el cu glas ascuțit și tremurat, ca de obicei.

În cursul dimineții, de Wolfe le băgase în cap lui Gwyn și Thomas că trebuia să facă pâlnie urechile la orice zvon, pentru a descoperi dacă în oraș ori în incinta catedralei se întâmpla ceva ieșit din comun. Cei doi nu aveau cunoștință de temerile lui de Ridefort că putea fi urmărit, însă copistul avea obiceiul de a trage cu urechea la bârfele fraților ecleziastici și a slugilor acestora.

— Ia să vedem ce-ai aflat, iscoada fără pereche ce-mi ești? l-a luat John pe sus.

— A sosit un preot străin, care i-a făcut astăzi o vizită Episcopului Marshal, a ciripit Thomas.

— Păi ce fel de veste e asta, ia zi? Preoțimea se vântură mereu prin orașul nostru.

Copistul a pufnit cu un aer de superioritate.

— Nu și când e vorba de un trimis al Vaticanului, *Crowner!*

De Wolfe s-a ridicat brusc în picioare, cât pe ce să dea cu capul în grinzile joase ale colibei.

— De la Roma? De unde știi tu asta?

— Se zvonește c-ar fi vorba de un nunțiu papal. Deocamdată, doar atât se știe.

— Și ce naiba mai e și nunțiul ăsta papal? l-a repezit de Wolfe.

— E ca un trimis – ori o persoană cu o însărcinare specială.

— E totuna cu legatul?

De Wolfe era destul de neștiutor în privința ierarhiei din sânul bisericii.

Thomas, care era un izvor nesecat de cunoștințe, a clătinat cu vigoare din cap, apoi s-a grăbit să-și facă semnul crucii.

— Nu, legatul e un ambasador la o curte regală – o persoană mai de vază, aproape întotdeauna cu rang de episcop. Se spune că omul acesta este abate.

— Cine e și de unde vine?

Thomas a făcut un gest a neștiință, înălțând ceva mai sus umărul stâng.

— Nimeni nu știe asta, deocamdată. Era tare obosit la sosire de atâta mers călare, având doi slujitori solizi drept gărzi personale.

— Și unde a tras pentru noapte? La palatul episcopului?

Scribul a clătinat iarăși din cap.

— A plecat mai departe după ce i-a transmis salutări lui Henry Marshal și a ieșit deja din oraș, din câte știu eu.

De Wolfe a rămas o clipă pe gânduri. Gilbert de Ridefort părăsise Comandamentul din Franța în urmă cu doar șase săptămâni, astfel că ar fi fost imposibil ca Roma să fi primit vestea și să trimită pe cineva după el – asta ar fi durat trei sau chiar patru luni. Însă omul putea să fi venit de la Paris ori de la Templul din Londra. Ori poate nu sosise în legătura cu de Ridefort. ceea ce părea cea mai plauzibilă explicație.

— Ai auzit cumva cum arăta acest preot?

Thomas s-a bătut ușor peste bărbia rotundă.

— Vicarul cu care am vorbit l-a văzut la față. Era scund.

Exasperat, de Wolfe a exclamat:

— Scund! Și tu ești scund, lua-te-ar ciorile, și jumătate din oamenii comitatului, la fel.

Thomas s-a concentrat.

— A mai zis ceva... A, da, avea nasul de o formă ciudată.

Coronerul a scăpat un geamăt de iritare.

— Și nasul tău are o formă ciudata, nătărăule. Seamănă cu bombeul de la cizmele șerifului, lung și ascuțit! Alta lămurire, mai bună, n-ai găsit?

— *Crowner,* dar nu l-am văzut! Toate astea le-am aflat stând de vorba în fugă cu un vicar, a scheunat Thomas.

Chiar dacă nu voia să recunoască, de Wolfe s-a calmat la gândul că omul său își dăduse toată silința.

— Ei, să faci bine și să încerci a afla numele acestui abate, de unde a venit, unde a tras peste noapte și – mai presus de toate – de ce a venit în Exeter.

În ochii copistului a apărut o expresie șireată:

— Pai, cum să fac asta dacă o să merg la Ilfracombe ori Appledore, *Crowner?*

De Wolfe s-a strâmbat la el.

— Prea bine. Și-așa ești un soi de piedică din cauza poneiului acela deșelat și prăpădit al tău. Rămâi aici și să-mi afli tot ce se poate despre acel om. Dacă vom avea ceva de scris pe pergament despre călătoria noastră de mâine, o să-ți dictez eu când ne vom întoarce.

Cu un zâmbet de satisfacție că va fi scutit de pedeapsa de a-și roade și învineți fundul în șa, micuțul răspopit a șters-o ca să-și continue activitatea de spionaj.

**

În ciuda disprețului arătat de Matilda, Mary a făcut mâncare bună din ceea ce se putea găsi la sfârșitul iernii lungi. Verdețurile au dat o savoare deosebită cărnii de porc, verzei și cepei și, în al doilea rând, pâinea, untul, brânza și prăjiturile cu miere, toate proaspete, puteau satisface gustul și burdihanul oricui, mai ales când erau stropite cu vin, bere ori cidru.

De Wolfe a stat tăcut mai tot timpul mesei, ascultând-o pe nevasta lui cum se agită și încearcă să-i intre în grații chipeșului lor oaspete, care se purta cu ea pe atât de galant pe cât se făcea ea de râs. A încântat-o cu istorisiri privind viața din Franța, iar ea i-a răspuns lăudându-se peste măsură cu strămoșii ei normanzi. Cu toate că se născuse și crescuse în Devon, trăind mai toată viața la Revelstoke ori Tiverton, ea își petrecuse o dată o lună sau două la o rudă îndepărtată din Normandia, de unde sosise familia de Revelle în urmă cu un secol. Pornind de la acest lucru, ea se proclama ca aparținând primei generații de normanzi, întreținând

această iluzie prin disprețul ei suveran față de saxoni, dar îndeosebi față de celți. Pentru o persoana cu o percepție fină a detaliilor, jocul acela ridicol trebuie să fi fost din cale afară de bătător la ochi, însă el a continuat să se prefacă, iar acest lucru a făcut-o pe Matilda să fie și mai topită după el. Conversația s-a purtat pe teme de interes imediat abia după ce s-au ridicat de la masă și s-au așezat în jurul focului, iar bătrânul Simon le-a mai adus vin.

— N-ai primit nici un semn de la prietenul tău din Franța? l-a întrebat cu glas gros coronerul.

— Bernardus de Blanchefort? Nu, socotesc că ar fi trebuit să sosească deja, dar cu vremea ce domnește în Canalul Mânecii, nu se știe niciodată. Poate stă să aștepte vânt prielnic.

A urmat o diversiune, pentru că Matilda, aproape copleșită să audă de un al doilea nobil francez, a ținut să afle toate amănuntele legate de acel compatriot așteptat de Ridefort.

— Este tot templier și a luptat alături de mine în Țara Sfântă. După aceea, vreme de un an sau cam așa ceva, s-a întors la Preceptura din apropierea proprietăților părintești de la poalele Pirineilor, după care a fost trimis la Paris, unde a slujit la același Comandament cu mine.

Fața lătăreață a Matildei s-a destins într-un zâmbet de admirație.

— Sunt convinsa că este vorba de o persoană care a dovedit același eroism ca și tine când ați apărat credința în Țara Sfântă.

De Wolfe, al cărui renume de luptător în cruciade nu avea pereche, a simțit că sosise momentul să mai domolească duetul plin de admirație care se înfiripa.

— Am auzit astăzi de un alt vizitator venit din Franța. S-ar părea că Exeterul a devenit o zonă tare căutata de franțuji.

Auzind acestea, atitudinea lui Gilbert s-a schimbat pe dată și l-a măsurat cu fereală pe John.

— Despre cine este vorba? Nu cumva vreun templier?

De Wolfe a clătinat rar din cap.

— Din câte-am aflat, un preot. Se zvonește ca ar fi abate de la Paris, care a făcut o scurtă vizită episcopului nostru, după care și-a văzut de drum.

Chipul lui Ridefort a pălit. Teama lui nu izvora dintr-un exces de imaginație, ci din sumbra realitate, a gândit coronerul.

— Cred că știi mai multe despre el, adevărat? Cum arăta?

De Wolfe a luat o gură de vin din cupă și a înghițit-o încet.

— Am aflat asta de la cineva care a aflat de la altul – doar bârfe de la catedrală, de fapt. Mi s-a spus doar că era scund și avea un nas pe care nu-l uiți cu una. cu două. Și-a așezat cupa cu atenție pe brațul drept al scaunului. Iar copistul meu a spus că era nunțiu papal, dar nu știu ce mai înseamnă și asta.

De Ridefort a sărit în sus de parcă ar fi fost împuns cu un pumnal și, în mișcarea bruscă, a lovit cu piciorul vătraiul de fier, care a căzut cu zgomot pe podea. Fața lui a devenit pământie, iar degetele i s-au crispat. De Wolfe, care îl văzuse luptând neînfricat în arșița bătăliilor din Palestina, a băgat de seamă că omul era aproape îngrozit doar auzind vorbindu-se despre un vizitator ce trecuse prin Exeter.

— Înseamnă că m-au dibuit până și în orașul acesta – nici nu încape îndoială, a șoptit el.

Simțindu-i deznădejdea, Matilda s-a uitat îngrijorată la noul ei idol.

— Cine este acest preot și de ce te-ai îngrijorat, Sir?

De Ridefort a început să pășească prin fața focului, apoi s-a lăsat să cadă pe scaun.

— Îngrijare e puțin spus, draga mea doamnă, a zis el, chinuindu-se să se controleze. Nu-i cunosc numele, dar era un abate de la Fleury care uneori venea să stea de vorbă cu Maestrul de la Comandamentul nostru. Era mic și avea un nas foarte ciudat. Însă, oricine ar fi, faptul că a sosit aici ca nunțiu papal nu înseamnă decât că se află pe urmele mele.

— Ce este acela un nunțiu? l-a întrebat Matilda.

— După cum spune Thomas, care se pricepe la toate cele care țin de Biserica, este un mesager de la Roma, a lămurit-o de Wolfe.

— Și ce-i atât de deosebit la nasul lui? a insistat ea. uitându-se la de Ridefort.

— Dacă este cumva preotul de care-mi amintesc eu, el avea un nas fără rădăcină. Pornea chiar din frunte, fără adâncitura aceea obișnuită dintre ochi.

— Adică un adevărat nas roman! a intervenit John.

— Din câte înțeleg nu e momentul să faci remarci neroade, John, l-a repezit Matilda. Și ce ai de gând să întreprinzi?

De Wolfe a socotit că venise momentul să-i readucă pe cei doi cu picioarele pe pământ și să gândească limpede.

— Dar stai puțin, pentru numele lui Dumnezeu! Nu avem nici

un motiv să credem că acest om are ceva de a face cu Sir Gilbert. A intrat în oraș însoțit de două gărzi, i-a făcut o vizită scurtă episcopului, după care a plecat. De ce trebuie să ne gândim neapărat că îl interesa Sir Gilbert, pe care, în afară de noi, nimeni din oraș nu-l știe?

Fața lui de Ridefort a mai căpătat ceva culoare, însă starea sa de neliniște a persistat.

— Îți mulțumesc pentru încercarea de a mă mai liniști, John, însă coincidența este tare neobișnuită. Un trimis al Sfântului Părinte sosește într-unul dintre cele mai îndepărtate orașe din Europa, la câteva zile după venirea unui templier renegat. De ce altceva ar fi trecut pe aici, dacă nu să mă caute?

S-au ciorovăit pe această temă vreme de câteva minute, iar de Ridefort s-a arătat neclintit în convingerea lui că vânătoarea în privința persoanei sale devenise tot mai strânsă.

— Până la sosirea lui Bernardus, trebuie să plec din Exeter și să mă ascund într-un loc mai puțin cunoscut, a exclamat el, deosebit de agitat. Nu-mi poți sugera vreun sat îndepărtat din apropierea orașului?

— Ce-ai zice să te duc la o mănăstire ori la o abație? Sunt multe din acestea prin ținut, care ar fi bucuroase să-ți ofere ospitalitate, s-a trezit vorbind Matilda, care ținea cu disperare să joace rolul fecioarei salvatoare a eroului ei.

Însă de Ridefort a respins cu vehemență o asemenea sugestie.

— Locurile de rugăciune vor fi primele pe care le vor cerceta acești oameni. Se pot bizui pe preoți, din orice ordin, că se vor supune poruncilor Romei de a anunța apariția oricărui călător ori străin care seamănă cu mine. Apoi, brusc, i-a venit o idee. Sunt gata să pun rămășag că acesta a și fost mesajul pe care abatele l-a adus în întregul comitat, s-a dus la Episcopul Marshal pentru ca el să transmită porunca în întregul ținut.

— Aș putea afla de la arhidiacon dacă așa stau lucrurile, a zis de Wolfe. Apoi s-a plesnit peste frunte când și-a dat seama că va lipsi câteva zile, lucru pe care până în acel moment evitase să i-l comunice nevestei. Mâine în zori trebuie să plec la Ilfracombe, așa că până la întoarcere nu voi reuși să fac nimic.

S-a ales cu o privire otrăvită din partea Matildei și și-a dat seama că ea urma să-i țină o întreagă predică după plecarea oaspetelui.

— Eu te-aș sfătui să stai în han și să nu te aventurezi pe afară,

decât noaptea, și atunci doar dacă trebuie. Eu încă mai cred că nu te caută nimeni în oraș – cine ar putea ști cum arăți? Mai ales că nu mai porți barbă și mustață. Nici măcar eu n-am reușit să te recunosc.

— Și când te întorci? l-a întrebat de Ridefort. Trebuie să mă mut cu orice chip undeva departe de oraș.

— O să fiu plecat din oraș vreme de două nopți și mă voi întoarce în cea de-a treia zi, puțin înainte de închiderea porților. Și atunci o să-ți aranjez ceva. Mai mult de-atât nu se poate.

Templierul renegat a trebuit să se mulțumească și cu atât.

**

În ciuda absenței lui Thomas, care le era mai mereu o povară la drum lung, călătoria către Ilfracombe le-a luat o zi și jumătate, în parte din cauza ploii torențiale, care transformase drumurile în mlaștini chiar din prima după-amiază. Coronerul și ofițerul său, urmați de Sergentul Gabriel și patru oșteni, au călărit până la Umberleigh în prima zi și și-au petrecut noaptea într-un hambar. În următoarea dimineața și-au continuat drumul, drept prin Bamstaple, ajungând la Ilfracombe pe la amiază.

Acolo, John nu a mai aflat nimic nou față de vizita lui de dinainte, cu singura excepție că epava se destrămase cu totul, din ea rămânând doar câțiva dulapi groși, azvârliți printre stânci. Singurul supraviețuitor, Alain Bretonul, se mai înzdrăvenise și locuia acum aproape de port, astfel ca John nu a mai trebuit să urce până la bordeiul pastorului. Era îngrijit de familia unui proprietar de vas din oraș, asta până când avea să sosească vreo corabie care să-l ducă la Bristol ori la St Malo, unde să fie dat în grija patronului său ori a familiei.

Coronerul l-a interogat din nou pe Alain, dar tânărul nu și-a mai amintit nimic care să ajute la identificarea piraților, în afară de faptul că la bord se găseau și doisprezece vâslași.

Gabriel l-a întrebat pe arendaș ce se întâmplase cu leșul marinarului.

— L-am îngropat în spatele bisericii – acolo sunt mai bine de zece morminte de marinari, majoritatea necunoscuți, oameni care au fost aruncați de mare pe țărmul nostru.

Sergentul și coronerul i-au întrebat pe arendaș și pe alți câțiva din port dacă aveau știință de alte atacuri piraterești din zona. În afara câtorva zvonuri vagi care menționau toate porturile și

cătunele având măcar o barcă de pescuit, începând cu Minehead și terminând cu Padstow, acuzațiile oamenilor nu aveau nimic concret, ele părând a-și avea izvorul în neînțelegerile dintre săteni.

Nu mai exista nici un motiv ca de Wolfe și oamenii săi să mai zăbovească la Ilfracombe, astfel că după ce au îmbucat ceva și au băut bere în casa arendașului, pentru care John i-a dat nevestei omului câteva pence, cei șapte bărbați au pornit spre Appledore. Micuțul port se afla pe celălalt mal al râului, unde se uneau râurile Taw și Torridge, și, deși, în linie dreaptă, cele două sate erau despărțite de douăsprezece mile, au fost siliți să treacă prin Bamstaple și Bideford ca să ajungă acolo, parcurgând o distanța aproape dublă.

Până să ajungă la Bamstaple se înserase, astfel că de Wolfe s-a văzut silit să ceară din nou loc de dormit la micuțul castel al lui de Tracey, deși stăpânul era tot absent, de asta dată fiind plecat la o cabană de vânătoare pe undeva, la țară.

În dimineața următoare, au plecat cu toții călare spre Bideford, ca să traverseze singurul pod peste râul Torridge, pentru ca apoi să parcurgă cele trei mile până la Appledore. Aici au putut admira, fără entuziasm, colibele întinse de-a lungul țărmului și cele câteva case mai solide, așezate pe panta de deasupra plajei.

— *Crowner,* încă un loc jalnic! a bombănit Gwyn nemulțumit, aruncându-și privirea roată peste locuințele sărăcăcioase și colibele care abia se țineau în picioare, cu năvoade atârnate pe pereți.

— Dacă ăștia de aici sunt pirați, înseamnă că nu le merge prea grozav, a adăugat Gabriel cu cinism.

Satul era ridicat pe un promontoriu ce înainta în estuarul nisipos al celor două râuri, marea aflându-se la o milă depărtare, undeva în stânga lor, unde dunele late mărgineau oceanul. Nu exista un port propriu-zis, la fel ca la Ilfracombe, astfel ca vasele erau trase pe nisip în partea adăpostită a peninsulei joase. Pe uscat, ferite de flux, se aflau cinci ori șase bărci de pescuit, însă nici urmă de vreun vas care să poată înfrunta apele oceanului. La început, satul li s-a părut părăsit, dar de îndată ce mergeau pe singurul drum care trecea printre cele zece-douăsprezece locuințe, câteva femei, unele cu copii ținuți pe coapsă, au apărut în pragul ușilor ca să-i privească uimite pe străini.

— Pe Dumnezeul meu, aici nu are cum să existe vreo flotă de pirați, a zis sergentul, privind cu dezgust satul în care ajunseseră

după ce călăriseră aproape două zile. Ăștia de aici nici n-ar putea aduna un echipaj pentru un vas care să aibă jumătate din mărimea celui pe care îl căutăm noi.

Gwyn s-a arătat suspicios.

— De acord că pare puțin probabil – și totuși, zece oameni zdraveni, având câteva arme, ar putea dovedi un vas mic de mărfuri dacă are marinari mai buni și luptători mai tari.

De Wolfe a aruncat o privire în jur. Văzând doar femei și copii, a zis:

— Haideți să găsim pe cineva pe care să-l luăm la întrebări.

Unul dintre ostași a coborât de pe cal și s-a dus către cea mai apropiată colibă cu acoperișul din paie, unde o femeie grasă stătea rezemată de ușorul ușii. Câteva clipe mai apoi, s-a apropiat de coroner.

— Femeia spune că bărbații sunt fie la pescuit, fie la tribunalul manorial de la Bideford. Însă la vreo două case mai la vale a rămas un bărbat care este bolnav.

S-au deplasat câțiva metri mai jos pe drumul prăfos, iar ostașul a intrat într-un bordei. A apărut cu un bărbat între două vârste, care mergea cu ajutorul unei cârje pe care o ținea strânsă în scobitura umărului, de parcă n-ar fi vrut să o piardă. Având proaspătă în minte amintirea propriului picior rupt, de Wolfe a coborât de pe cal și a făcut câțiva pași către invalid.

— Sunt Sir John de Wolfe, coronerul comitatului, a zis el cu blândețe.

Bărbatul l-a salutat din cap, iar chelia lui a strălucit în lumina neașteptată a razelor soarelui, care tocmai ieșise dintre nori.

— Mi-a zis ostașul domniei tale. Ce necazuri v-au adus până în sătucul nostru amărât? (Sosirea unui grup de ostași și a unui reprezentant al regelui nu avea cum să fie un prilej de bucurie pentru oamenii acelui sat, însă bărbatul s-a arătat mai puțin speriat când a aflat ca oamenii legii voiau să afle vești despre pirați). Aici. În Appledore? a făcut el, cu mare mirare în glas. Noi abia ne scoatem cele necesare traiului muncind câmpiile de colo, iar câțiva dintre bărbații noștri prind și ei câțiva pești pentru stăpânul nostru sau pentru a-i vinde la Bamstaple. Nici măcar nu avem un arendaș, ca toată lumea; la noi vine cel din Bideford ca să ne mai dea porunci.

— Asta nu v-ar putea împiedica să plecați cu vreo barcă pentru a mai jefui câte ceva din când în când, a zis Gwyn, măsurându-l

cu ochi neîncrezători.

— Nu avem nici un vas care să poată ieși pe mare – nici unul nu e mai mare decât cele de pe plajă, a zis el, și s-a dezechilibrat când a arătat cu cârja spre bărcile trase pe nisip, dintre care nici una nu avea mai mult de șase metri lungime.

Gwyn s-a uitat lung la ele, apoi s-a declarat de acord.

— Bretonul acela a zis că vasul care i-a atacat avea câte șase vâslași pe fiecare latură. Așadar, ar fi trebuit să aibă tot atâtea strapazane de-a lungul parapeților. Și atunci ar fi fost mai mare decât găoacele alea de acolo.

Gabriel era bănuitor din fire și nu se lăsa convins chiar atât de ușor.

— Acelea sunt doar bărcile aflate aici, amice, a mârâit el. Chiar nu aveți vase mai mari?

Săteanul a clătinat din cap.

— V-am mai spus, n-avem nici o barcă mai mare decât acelea! Neguțătorii se duc mai sus pe râu, către Bideford. Acolo e mai adăpost și există și chei, și un oraș cum se cuvine. Câteodată, mai apare câte-un vas mai mare din Țara Galilor ori Cornwall, care să ne aducă și noua câte-o încărcătură de var pentru câmpuri și să ia niște grăunțe, dar asta se-ntâmplă doar de vreo două ori pe an.

— Și ce țineți în coliba aceea mai mare? l-a întrebat coronerul, arătând cu degetul către o construcție din nuiele și lut, care avea un acoperiș vai de mama lui din paie, care ajungea până la nivelul solului.

— Acolo e o șură, unde ținem fânul pentru iarnă, niște var, dar și niște napi, ca să avem ce mânca peste iarnă. Dar am terminat deja totul, așa că acum mâncăm pește.

Ca să fie sigur că respectiva clădire nu era doldora până la acoperiș cu mărfuri furate, vizitatorii s-au apropiat și au aruncat o privire, dar săteanul nu-i trăsese pe sfoară: în interiorul năpădit de mucegai se găseau doar resturile proviziilor pentru iarnă ale cătunului.

De Wolfe l-a îndrumat pe bărbat să-și vadă de sănătate și a pornit în fruntea grupului, mergând de-a lungul malului apusean al râului Torridge, către Bideford.

— Dacă se petrec acte de piraterie în zona asta, ele s-ar desfășura doar cu știrea lui Richard de Grenville, a spus el. Oamenii din satele lui n-ar putea să dispară zile în șir pe mare fără ca el să afle de lipsa lor.

— Sa fie intendentul și arendașii lui amestecați în vreo asemenea viclenie fără știrea lui? a sugerat Gabriel.

Călare, el și Gwyn îl încadrau pe coroner.

Uriașul din Cornwall, care cunoștea obiceiurile din satele aflate pe coastă, a respins o asemenea posibilitate.

— De unde să facă ei rost de o corabie îndeajuns de rezistenta pentru a ieși pe mare fără ca stăpânul locului să afle? Nici n-ar avea bani să construiască una și să o păstreze fără a se da de gol. Ori cel care a pus la cale pirateria este seniorul, ori noi suntem alături cu drumul și socotim că pirații ar fi din Appledore.

— N-ar putea fi vorba de nelegiuiți? a întrebat Gabriel. Dumnezeu mi-e martor că sunt mii de răufăcători ce bântuie prin codrii și mlaștinile Angliei. Iar cei stabiliți pe coastă s-ar putea apuca de piraterie, în loc să devină tâlhari și hoți de drumul mare.

Gwyn și-a trecut degetele prin mustața lui ca o junglă.

— Se prea poate, dar de unde să aibă nelegiuiții o corabie ca lumea? Doar atacând vreun sat sau port și furând una, dar nu s-a primit vreo reclamație privind asemenea fărădelege făptuită în Comitatul de Apus.

In timp ce și-au continuat drumul, au examinat și altă posibilitate. Poate că pirații veniseră din Țara Galilor, Irlanda ori chiar Bretania, dar Alain susținuse sus și tare ca atacatorii vorbiseră în engleză, ceea ce excludea ideea unor incursiuni ale unor răufăcători din țările celtice.

Vreo douăzeci de oameni, bărbați și copii, au trecut prin dreptul lor, îndreptându-se spre Appledore după ce participaseră ca martori, jurați sau reclamanți la judecățile manoriale ce se desfășurau o dată la două săptămâni. Ei s-au uitat curioși și oarecum temători la grupul de bărbați înarmați venind călare dinspre satul lor, însă, în afară unor saluturi bolborosite și a unor gesturi de a-și da părul din ochi, oamenii și-au văzut de drum grăbind pasul atât cât au putut.

— Ăștia care tocmai au trecut pe lângă noi nu arată defel în stare să atace o corabie, a mormăit Gwyn. Abia dacă s-ar pricepe să fure câțiva porci.

Ajunseseră deja la Bideford. Micuțul oraș avea vreo șase vase trase pe uscat de-a lungul cheiului, iar fluxul începuse să le ridice pe unele de pe nisipul noroios. Cu ochi priceput de fost marinar, Gwyn le-a examinat pe fiecare, căutând vreuna cu furcheți pentru șase rame, însă nici unul nu avea asemenea adăugiri.

Fortificațiile orașului constau într-un val de pământ pe coama căruia se înălța o palisadă veche din lemn, cu toate că, mai recent, porțile fuseseră reconstruite din piatră. Richard de Grenville locuia într-un castel de mici dimensiuni, care era mai curând un conac fortificat, însă el plecase în vizită la domeniile lui din Winchester, pentru că depusese o reclamație Cancelarului, Walter Longchamp, în legătură cu niște terenuri pe care le revendica. Își luase soția și restul familiei cu el, lăsându-l pe administratorul sau să se ocupe de toate, inclusiv de judecata din acea zi. Acesta îi oferise coronerului mâncare și băutură și îl invitase să rămână peste noapte împreuna cu oamenii lui. În timp stătea în sala mare și mânca pâine proaspăta și gustoasă cu brânză și sorbea din vinul cel mai bun al lui de Grenville, John a discutat cu administratorul despre piraterie.

Un bărbat masiv cam de vârsta lui de Wolfe. cu barbă și mustăți negre, administratorul i-a răspuns:

— Anul trecut am pierdut și noi un vas. Unii spun că s-a scufundat după ce a plecat de aici spre Bude, dar noi n-am găsit nici o urma de naufragiu.

— De aceea crezi că a fost atacat de pirați? l-a întrebat John.

— La vreo două săptămâni, marea a azvârlit un cadavru pe Bancul Braunton. Avea răni despre care sunt aproape sigur că erau făcute de o secure sau un satâr. Unii au zis ca rănile au apărut în urma izbirii trupului de stânci, dar acolo unde l-am găsit nu erau pietre. Eu spun ca rănile erau făcute de o armă ascuțită.

— Asta s-a întâmplat înainte de a avea un coroner care să cerceteze omorul, a spus de Wolfe. Cam același lucru s-a întâmplat în apropiere de Ilfracombe și vrem să-i descoperim pe cei care au făptuit așa ceva – și să-i spânzuram! (Apoi i-a zis administratorului fără ocoliș că oamenii din Appledore fuseseră bănuiți de astfel de fapte, însă vorbele lui au stârnit un hohot de râs, nu indignarea omul.)

— Prostovanii aceia n-ar fi în stare să captureze nici un coraclu[1] plin cu măicuțe, darămite o corabie comercială! E de mirare că reușesc să găsească marea, cu bărcuțele lor de pescuit, atât de proști sunt. Asta e din cauza căsătoriei între rude de

[1] Barcă de formă aproape rotundă, făcută din nuiele împletite cu bordaj din piele, folosită și în prezent în Țara Galilor. Irlanda sau partea de est a Angliei, (n.tr.)

sânge, înțelegi, atât e de departe satul de alte așezări, unde bărbații și-ar putea găsi neveste.

Jumătate din cătunele din Anglia erau la fel de mici și îndepărtate, iar de Wolfe s-a întrebat de ce administratorul vădea un asemenea dispreț față de satul respectiv, însă, înainte de a putea pune câteva întrebări lămuritoare, omul lui de Grenville s-a reîntors la subiectul pirateriei.

— *Crowner,* nu-ți mai pierde vremea căutând în sate precum Appledore. Știu prea bine cine ne-a furat vasul – și sunt convins că același lucru s-a întâmplat și cu cel de la Ilfracombe. A tăcut o clipă, ca să dea mai mult dramatism vorbelor lui, și l-a privit în ochi pe de Wolfe. De Marisco, el este făptașul. Numai că nu ai cum să ajungi până la el, așa cum stă cocoțat pe coastele stâncoase de la Lundy. El socotește că insula aceea nu face parte din Anglia – și de aceea îi nesocotește legile. Oamenii lui sunt o adunătură de briganzi și pirați însetați de sânge. Acolo trebuie să cauți.

Convingerea lui era atât de puternică, încât de Wolfe a început să creadă că omul avea dreptate.

CAPITOLUL ȘASE
În care Crowner John își vizitează mama

Călăreții au ajuns din nou la Exeter cu puțin înainte de închiderea porților și de căderea întunericului, deși, pe măsură ce luna martie se apropia de sfârșit, seara venea tot mai târziu. Gwyn i-a părăsit de acolo, ducându-se la casa lui din St Sidwell's, iar ostașii au plecat spre castel, lăsându-l pe de Wolfe în urmă ca să-și bage calul în grajdul fierarului.

A traversat drumul către propria casă și, în vreme ce își scotea ostenit hainele de călărie în vestibul, a auzit glasuri în casă. Flămând și însetat, a deschis ușa de la sală cu un aer posomorât, mult mai dornic să-și umple burta decât să se ocupe de vreun vizitator. Când s-a îndreptat spre vatră, l-a văzut pe Gilbert de Ridefort discutând plin de vioiciune cu Matilda. Îmbrăcat cu o tunică simplă de culoare cafenie, fiindcă își lăsase mantia cu glugă pe un taburet din apropiere, el s-a ridicat plin de curtenie la intrarea lui John.

— Mult stimata dumitale doamnă mi-a ținut de urât până la întoarcerea ta, a zis el. Abia așteptam să aflu dacă ai și alte vești, îndeosebi privitoare la un loc unde m-aș putea ascunde în mai multă siguranță.

În loc să-l întâmpine cu o expresie posomorâtă, Matilda i-a zâmbit vag lui John, după care s-a interesat cu solicitudine în legătură cu starea piciorului după o călătorie atât de lungă.

— Masa de seară are să fie gata curând, John, a adăugat ea, lucru care nu-i prea stătea în fire. I-am spus lui Mary să facă un efort, deoarece l-am invitat pe Sir Gilbert să cineze din nou cu noi.

De Wolfe a gemut în sinea lui la gândul că va trebui să-l suporte pe acel oaspete când de fapt el nu voia decât să mănânce, iar apoi să se ducă la Bush, ca să o vadă pe Nesta. Până și șederea lângă vatră cu o ulcică de bere în mână ar fi fost de preferat în loc să îi asculte, vrând nevrând, pe Matilda și pe Gilbert, preamărind gloria și măreția Normandiei.

S-a lăsat pe bancheta abia eliberata de Gilbert de Ridefort, care s-a așezat pe cealaltă, vizavi.

— Ai ceva vești? a insistat fostul templier.

De Wolfe a clătinat obosit din cap.

— În nordul comitatului nu am aflat nimic nou. Am bătut

drumul de pomană...

— Dar ce mai știi despre acel preot? Au mai apărul cavaleri necunoscuți prin oraș?

— Abia am pus piciorul în Exeter, așa ca nu am de unde ști, a zis el pe un ton morocănos. Trebuie să mă duc la castel după ce mănânc și poate aflu ceva acolo.

— Am impresia ca în seara asta fratele meu participă la un ospăț dat de Ghilda Ciubotarilor, a zis Matilda, în glasul căreia revenise deja tonul obișnuit de iritare.

Cu toate acestea, de Wolfe era decis să se lupte pentru a-și găsi un motiv plauzibil ca să se ducă la Bush.

— Asta are să fie ceva mai târziu în seara asta, iar eu am oricum alte treburi pe cap în cămăruța mea, dacă acea hrubă din subsol poate fi numită astfel.

În sala mare a apărut Mary, care a așezat tot ce trebuia pe masă, urmată de Simon, care abia stătea în picioare sub povara unui braț de butuci pentru foc. Apoi s-a întors și a adus vin și bere, iar după aceea, vreme de o oră, cei trei au mâncat și au băut. De Wolfe a rămas mai mult tăcut. Încercând să-și astupe urechile ca să nu o mai audă pe Matilda, care nu-l slăbea pe de Ridefort cu întrebări despre viața lui în Franța. Lui de Wolfe îi era greu să împace imaginea de luptător neînfricat. pe care și-o făcuse despre de Ridefort pe vremea cât se aflaseră în Palestina, cu aceea a omului politicos și curtenitor, care se pricepea să se poarte cu femeile atunci când apărea o asemenea situație.

Cu toate acestea, de Wolfe a perceput o nuanță de neliniște în glasul lui de Ridefort și a devenit conștient de privirile întrebătoare pe care acesta i le arunca mereu, când reușea să mai scape de insistențele neroade ale Matildei. În cele din urmă, coronerul și-a făcut mila de el și i-a dezvăluit planul său de a-l instala undeva în afară orașului.

— Am hotărât să te duc în satul meu natal, locul unde m-am născut și unde familia mea are un conac, s-a oferit el.

Fața lui de Ridefort s-a luminat nițel, iar ușurarea lui a fost evidentă, cu toate că, printr-o strâmbătura, Matilda, și-a dat de gol sentimentele; își disprețuia rudele prin alianță, iar acestea o iubeau la fel de mult.

— Dar ești convins că mă vor accepta, John? a întrebat de Ridefort. Și unde se află acel conac?

— La Stoke-in-Teignhead, la vreo cincisprezece mile spre

miazăzi de Exeter, nu departe de coastă. Se află la câteva ore de mers călare fără să ne zorim, atâta vreme cât apa fluxului este destul de scăzuta ca să putem traversa râul la Teignmouth.

— Nu-i un conac prea impresionant, a pufnit Matilda, dar e suficient de departe, recunosc, dacă într-adevăr crezi că trebuie să renunți la condițiile mai bune de la oraș.

— Cu excepția ospitalității dumitale, doamnă, nu am avut prilejul să cunosc prea multe din Exeter, a remarcat Gilbert. Stau toată ziua ascuns în hanul acela, ca să nu atrag deloc atenția asupra mea.

John s-a ridicat masându-și șalele care îi amorțiseră după o zi întreaga petrecuta în șa. Piciorul păruse că suportase călătoria surprinzător de bine și nu-l durea deloc fiind la fel de sigur ca înainte pe el.

— Ei. acum trebuie să mă ocup de niște treburi. Rămâi aici ori te întorci la han?

Matilda și-a îndreptat ochii către fostul templier cu o expresie atât de rugătoare, încât lui John aproape că i s-a făcut mila de ea.

— Păi tocmai spuneai că te simți ca într-o temnița în acel loc, așa că n-ar fi rău să mai rămâi o vreme în pace dinaintea unui foc strașnic. O să cer servitoarei să ne mai aducă niște vin.

Lui de Wolfe îi era totuna dacă fostul templier ar fi avut-o pe Matilda pe pardoseala rece a încăperii, dar a bănuit că nici măcar neînfricatul cavaler n-ar fi făcut față unei asemenea încercări. În timp ce se îndrepta spre ușă, i-a promis lui de Ridefort că-l va duce la noua ascunzătoare a două zi dimineață.

— Să fii pregătit cu bagajul și calul. Ne vedem la Bush imediat după crăpatul zorilor.

Spunând acestea, a dispărut în întunericul de pe Martin’s Lane, pornind în direcția opusă castelului Rougemont, unde se afla *sheriff*-ul.

**

Trecuse cam multă vreme de când coronerul nu se mai tăvălise în pat cu țiitoarea sa, de aceea a profitat de un răgaz când erau mai puțini mușterii în tavernă, și și-a petrecut o oră cu ea în încăperea micuță de la catul întâi. În sala mare, plină de fum care ocupa tot parterul clădirii se găseau vreo douăzeci de clienți, majoritatea cunoștințe vechi de-ale lui John, astfel că nimeni nu a remarcat în mod deosebit faptul că el a urcat scara lată din colț; legătura lui cu Nesta le erau tuturor prea bine cunoscută ca să

mai dea naștere unor bârfe.

Încăperea Nestei avea un pat adevărat, cu picioare scunde și nu obișnuita saltea de paie așezată direct pe podea. John i-l cumpărase cu un an în urmă, ca nici unul dintre ei să nu răcească din cauza curentului rece care bătea permanent la nivelul podelei. Acel pat rezistase vitejește activităților desfășurate în decursul celor douăsprezece luni de existență, iar dulgherii franțuji meritau felicitări pentru faptul că picioarele lui rămăseseră întregi după zbenguielile celor doi.

Acum, după ce se iubiseră, stăteau îmbrățișați și ghemuiți sub acoperământul din piei de oaie cusute între ele. Pe un ton ironic, Nesta l-a întrebat dacă îl mai durea spatele.

— O fi de la prea mult călărit pe ziua de azi, Sir *Crowner* – ar trebui să te mai îngrijești de sănătate!

Drept pedeapsă, el a pișcat-o ușor de coapsă. Dar în același timp și-a îngropat fața în buclele roșcate de pe ceafa ei.

— Tocmai mă-ntrebam cum s-o fi descurcând Sir Gilbert de Ridefort cu Matilda în aceste momente. O fi reușit să scape de avansurile ei pătimașe?

Amuzată, velșa a chicotit.

— Nu-mi pot închipui ca bietei femei să-i treacă asemenea gânduri prin minte – poate doar pentru preotul de la St Olave's.

Gândul la nevastă i-a adus aminte lui de Wolfe că stătea destul de prost cu timpul.

— S-ar cuveni să dau o fugă până acasă și să-l salvez pe sărmanul om înainte ca ea să sară pe el, a zis el și a început să-și caute straiele pe podea, în apropierea patului.

Nesta s-a strecurat de cealaltă parte a patului și, pe întuneric, s-a îmbrăcat repede.

— Și eu trebuie să văd de treburile hanului, fiindcă prostovanul acela bătrân de Edwin și fetele alea obraznice și certărețe o să-mi gonească toți mușteriii cu purtarea lor. A deschis ușa grosolană din lemn, lăsând să pătrundă o geană de lumina de la un felinar lăsat să ardă pentru ca oaspeții să-și găsească drumul până la saltelele lor. Să vii jos să mai bei o cană de bere înainte de-a pleca – ultima bere făcută a ieșit mai bună ca niciodată, chiar dacă mă laud singură.

O femeie deosebita și o amantă încântătoare, Nesta era și o bucătăreasă foarte bună și o talentată producătoare de bere. De Wolfe deplângea de multe ori faptul că barierele sociale și

căsătoria lui îl împiedicau să trăiască mai mult alături de acea bijuterie de femeie.

S-a ridicat din pat și și-a tras cămașa de corp și tunica lungă, de culoare cenușie, tăiată în față și în spate pentru a putea calări. Ciorapii lungi și negri îi ajungeau până la coapse. iar încălțările cu bot ascuțit și întors în sus, precum și centura grea, îi completau îmbrăcămintea. Își lăsase jos mantia cu glugă, făcută din piele de lup.

Când a coborât treptele de lemn spre berărie, luminata de flăcările pâlpâitoare ale unui foc mare și de lumânările din seu de pe mese, de Wolfe a zărit o silueta familiara stând în apropierea ușii. Când a ajuns jos, Nesta tocmai trecea grăbită să o îndemne la treabă pe una dintre servitoare, dar s-a oprit o clipa ca să-i spună:

— Thomas te așteaptă răbdător de vreo zece minute – zice ca are un mesaj pentru tine.

Apoi s-a îndepărtat, iar el s-a dus spre micuțul copist, care a sărit în picioare și, clipind ca o pasăre, s-a uitat la fața lui de Wolfe, iar ochii lui au sclipit în lumina lumânărilor.

— Am descoperit cine era preotul – acela venit din Franța, a rostit el cu glas scârțâit. Nespus de recunoscător coronerului pentru că-i oferise o slujbă, lucru care-l salvase de sărăcie lucie și probabil de moarte prin înfometare. Thomas se arăta întotdeauna disperat să-și arate valoarea în fața stăpânului său. Cu toate că de Wolfe și Gwyn îl tratau cu mare dispreț, el se dovedise în numeroase rânduri extraordinar de util în anchetele unor decese suspecte.

— Bun, cine este? l-a întrebat de Wolfe.

— Un abate de la Paris, pe numele său Cosimo din Modena.

— Modena? Păi asta nu-i în Franța.

— Nu, omul e din nordul Italiei. Am înțeles ca e preot la Vatican, trimis la post în Paris în urmă cu câtva timp ca nunțiu special. Nimeni nu știe care îi sunt îndatoririle speciale, a spus Thomas cu glas fonfăit.

— Și cum de-ai aflat toate astea? Acum unde este omul? l-a întrebat de Wolfe pe un ton poruncitor.

— Am stat de vorbă cu unul dintre benedictinii de la stăreția St James's, care a venit astăzi la o slujba pentru Sfântul Jerome. El mi-a zis că Abatele Cosimo s-a instalat la stăreție, spre marea nefericire a starețului.

— Pai de ce se plânge?

— În primul rând, pentru că acest Cosimo este cistercian. Prin strictețea cu care respectă credința, aceștia îi disprețuiesc pe benedictinii cluniaci, cu toate că ordinele lor au aceeași origine. În plus, a cerut să i se asigure cazarea și hrana pentru sine și doi oameni în baza poruncii Papei Celestine, arătându-i o scrisoare de la Roma prin care se cere supunere totală, chiar și din partea episcopilor, în fața acestui Cosimo.

De Wolfe a rămas pe gânduri auzind știrea și, de mirare, s-a rezemat ușor de ușa hanului.

— Și nimeni nu știe cu ce treburi a venit acest italian aici? Pirpiriul copist părea doborât.

— Sir *Crowner,* asta n-am putut descoperi. Nimeni nu știe. S-ar părea că abatele este o persoană foarte secretoasă.

Rămas pe gânduri, John și-a frecat bărbia aspră din cauza țepilor.

— Ne înțelegem bine cu starețul cel vesel de la St James's, nu-i așa?

Încântat că i se cere părerea, Thomas și-a bălăngănit capul plin de solicitudine.

— Starețul Peter s-a arătat tare amabil când am mers să vedem ce era cu peștele acela mare, acum câteva luni, a zis el aprobator.

Cu puțin timp înainte de accidentul suferit, când bătrânul lui cal îi rupsese piciorul, dar îi salvase și viața, John, Gwyn și Thomas vizitaseră stăreția, deoarece coronerul trebuise să ancheteze prinderea unui sturion. Starețul, un bărbat rubicond și iubitor de vin bun, îi cinstise pe toți cu acel prilej.

— Thomas, mâine-dimineață în zori să fii pregătit cu tot ce ai nevoie pentru o plecare de câteva zile din păduchernița aia din apropierea catedralei, unde stai. Am pentru tine o trebușoară care s-ar putea să-ți placă.

Fostul preoțel a trebuit să se mulțumească doar cu atât, pentru ca John nu i-a dat alte lămuriri.

**

În timp ce călărea pe Odin prin negurile dimineții ce se cerneau de-a lungul râului Exe, coronerul s-a gândit că la vârsta de patruzeci de ani era deja bătrân. Pe vremea când luptase ca soldat, se trezea proaspăt ca o floare, indiferent la ce oră era deșteptat de goarnă, însă acum se simțea cu ochii lipiți, iar mintea îi stătea împâclită multă vreme, până când reușea să alunge

efectele somnului.

În spatele lui călăreau Gwyn pe iapa lui masivă, apoi Thomas, care călărea de-a curmezișul pe spinarea poneiului de landă. Alături de el se afla Gilbert de Ridefort, care stătea drept ca un băț pe calul lui castrat, de culoare cenușie. Arăta întocmai ca un cavaler templier, chiar dacă nu era înveșmântat cu mantia largă și albă, având crucea mare pe ea.

Cei patru mergeau în tăcere, fiecare cufundat în propriile gânduri, cu toate că la fiecare câteva sute de pași, Gilbert arunca câte o privire peste umăr, ca să verifice dacă nu era urmărit pe furiș de cineva prin ceața dimineții.

Au trecut prin dreptul câtorva țărani și negutători care se îndreptau spre Exeter, mulți dintre ei ducând baloturi uriașe în spate ori împingând cotigi cu mărfuri pe care să le vândă la oraș, alții având măgarii deșelați de boccele ori care trase de boi încărcate cu diverse produse. Drumul mergea spre miazăzi de Exeter, către Topsham, micul port de la capul estuarului râului Exe. Între ele se afla stăreția St James, întemeiată cu jumătate de veac înainte de Baldwin, renumit *sheriff* al comitatului. Micuța clădire se găsea pe o pantă, puțin deasupra zonei inundabile a râului, iar John i-a spus lui Gwyn să rămână pe drumul principal împreună cu Sir Gilbert, astfel încât să nu fie văzuți din stăreție, în cazul în care misteriosul preot de la Roma ar fi fost acolo. El și copistul au coborât spre clădire și, după câteva minute, de Wolfe s-a întors singur.

— Așa cum mă așteptam, n-a fost deloc greu, le-a explicat el, după care au pornit în pas mai vioi către Topsham. Se pare că starețul Peter nu-l iubește defel pe acest italian, despre care gândește că s-a abătut asupra lui ca o lipitoare supărătoare.

— Și unde este copistul tău? l-a întrebat de Ridefort.

— Starețul i-a îngăduit să rămână sub acoperișul lui drept un frate călător, care se duce să-și ia parohia undeva în Cornwall. Thomas se pricepe să depene asemenea povești. Ar fi în stare să-i facă a crede ca el este noul arhiepiscop!

— Și cum de-a fost starețul de acord cu așa ceva? a întrebat Gwyn cu glas gros.

— I-am spus că autoritățile laice vor să știe ce caută un nunțiu papal în Anglia fără să-și anunțe prezența. Nu știu dacă acest lucru este valabil ori nu, dar nici starețul n-are habar de așa ceva. Thomas o să spioneze prin stăreție ca să afle cu ce treburi a venit

acest italian în ținutul nostru.

— Eu știu aproape sigur de ce se află aici acest Cosimo, a zis de Ridefort cu amărăciune în glas. Anul trecut a fost trimis să cerceteze erezia catarilor din regiunea Albi din Franța și să-și anunțe apoi stăpânul de la Roma. Acum are o misiune asemănătoare; aceea de a mă găsi pe mine.

De Ridefort confirmase deja că preotul Cosimo din Modena era cel pe care îl știa de la Comandamentul din Paris. Acum era convins că acest abate fusese trimis să-l captureze pe el ori să-l lichideze.

Poate și speriat la gândul că se găsea atât de aproape de abate, templierul a impus un ritm foarte grăbit, astfel ca într-o jumătate de ora au ajuns în neînsemnatul port Topsham, de unde au luat bacul care traversa râul către mlaștinile de pe malul apusean. De acolo, am mers în trap mărunt spre Powderham, apoi spre Dawlish, primul sat de pe coastă. În timp ce treceau pe acolo, Gwyn și-a urmărit stăpânul cu coada ochiului și, așa cum se aștepta, l-a văzut uitându-se lung la o casă frumoasă de piatră de pe singura stradă a satului.

Parcă împins de un drăcușor, ofițerul cu păr roșcat n-a rezistat ispitei de a face un comentariu, de neînțeles pentru de Ridefort, cu toate că acesta se gândea cu precădere la soarta sa.

— Cam puține vase scoase pe plaja, *Crowner,* a remarcat Gwyn, cu un aer de falsă inocentă. Unele dintre ele sunt corăbii ce se pot chiar aventura pe mare – parcă toată flota Normandiei a tras aici.

De Wolfe s-a mulțumit să-și dreagă vocea – își dăduse seama la ce făcea uriașul aluzie. Una dintre țiitoarele lui preferate, blonda Hilda, locuia la Dawlish. Era soața lui Thorgils Barcagiul și, cum mai toate vasele ce traversau Canalul Mânecii se odihneau în portul mic, probabil că omul se găsea acasă, cu frumoasa și tânăra lui nevastă.

Lipsit de posibilitatea de a-i face acesteia o vizită, coronerul a rămas cu ochii la drum, apoi au continuat să meargă de-a lungul coastei cale de câteva mile, până când au ajuns la valea largă a râului Teign. În locul de vărsare în mare, un banc de nisip îngusta râul foarte mult, astfel că la reflux caii puteau trece cu ușurință pe acolo. În acea dimineață au fost norocoși și au putut traversa prin vad fără să mai aștepte deloc. La amiază, cei trei călăreți mergeau șerpuind în josul unei văi frumoase și împădurite, ajungând la Stoke-in-Teignhead. Conacul era așezat puțin în afară

satului, care era alcătuit din vreo douăsprezece case și colibe și o biserică nouă dedicată Sfântului Andrei, toate arătând ceva mai bine decât cele din alte așezări.

Tatăl coronerului, Simon de Wolfe, a cărui familie venise de la Caen în ultimii ani ai secolului precedent, murise pe câmpul de bătălie în campania din Irlanda. Cu toate că, la fel ca și fiul său, își petrecuse mai toată viața luptând, Simon fusese și un proprietar grijuliu și bun de pământuri, având două conace la Stoke și la Holcombe, în apropiere de coastă, care rămăseseră în stare foarte bună, și se purta bine cu sătenii.

În curtea din jurul casei, servitorii și oamenii liberi aflați acolo, s-au grăbit să-l salute pe John. care era preferatul lor, pentru că acum John de Wolfe, fratele lui, William, și sora lor, Evelyn, împărțeau deopotrivă onoarea de proprietari, iar mama lor, Enyd, se bucura de drept pe viață asupra conacului.

Administratorul lor, Alsi, de origine saxonă, a ieșit în curte ca să se ocupe de adăpostirea și hrana cailor, apoi l-a însoțit cu multă amabilitate pe de Wolfe și de Ridefort până în casă. Gwyn s-a dus ață la coliba ce găzduia bucătăria, unde știa din experiența că fetele pline de viață de acolo or să-i dea mâncare și băutură până ce va simți că e gata să plesnească.

Casa era solid construită din piatră – una dintre ultimele fapte bune ale lui Simon, înainte de a muri fusese aceea de a pune la dispoziția familiei sale o casă bine făcută, care să reziste unui atac, deși, din fericire, de decenii întregi nu se mai înregistrase nici o luptă în acel ținut. Palisada, care înconjura curtea interioară, era încă rezistentă, însă podul mobil de peste micul șanț cu apă nu fusese ridicat de ani de zile, ceea ce arăta clar ca trăiau vremuri de pace.

— Alsi, restul familiei mele e acasă? l-a întrebat de Wolfe în timp ce urcau scara exterioară către intrarea spre catul de sus.

— Sir John, mama și sora dumitale sunt aici. Fratele este plecat să supravegheze defrișarea de noi sfori în Pădurea de Apus.

Auzind o poveste ce era cunoscută urechilor lui, John a zâmbit. Cu toate ca William arăta aproape la fel de bine făcut ca și el, nu avea sânge de soldat în vine. El manifesta entuziasm doar pentru agricultură și gestionarea proprietății, lucru care lui John îi convenea de minune, pentru că primea o parte din profituri. Împreună cu partea pe care o primea constant din afacerea de export de lâna, pe care o avea cu Hugh de Relaga, beneficia de un

venit suficient fără a trebui să se spetească.

Ajuns în solariu, l-a prezentat pe Gilbert de Ridefort mamei și surorii sale. Enyd de Wolfe era o femeie în vârsta de șaizeci de ani, încă atrăgătoare, cu fire cărunte în parul ei blond – John moștenise trăsăturile și părul tatălui său. Enyd era celtă pură, ceea ce explica în parte antipatia Matildei față de ea. Tatăl ei fusese din Cornwall, iar mama, velșă, iar aptitudinea lui John de a vorbi cursiv acele limbi se datora faptului că Enyd îl învățase atunci când era mic.

Evelyn era o femeie mereu veselă, cam plinuță, în vârsta de treizeci și patru de ani, care încă nu se căsătorise. Voise cândva să se călugărească, însă, pe drept cuvânt, mama ei bănuise că era prea nestăpânită pentru a suporta servituțile valului și insistase ca ea să rămână acasă, pentru a ajuta la organizarea treburilor conacului.

De Wolfe le-a oferit o versiune prescurtată a necazurilor lui de Ridefort, accentuând faptul ca acesta dorea un loc discret în care să aștepte sosirea camaradului său din Franța. Mama lui, cu un ascuțit spirit de observație, cunoscând de-a fir a păr caracterul fiului ei, și-a dat seama perfect că bărbatul avea nevoie de ceva mai mult decât liniște și pace, dar nu a spus nimic și, împreuna cu Evelyn, i-a făcut o primire foarte caldă. Gilbert a devenit o persoana fermecătoare și curând le-a avut pe cele două la degetul mic. S-a oferit chiar, după ce s-a opus într-o oarecare măsură, să stea la hanul din apropiere ca să le scutească de efortul de a-l găzdui, însă ele nici nu au vrut să audă de așa ceva.

— Iar asta nu pentru ca acel cămin al bisericii ar fi rău, a spus Evelyn cu mândrie. Tata l-a înființat pentru călători, pentru ca aceștia să nu tragă la berăria zgomotoasă și plină de fum. Însă aici te-ai simți mult mai bine.

După cum intuise ea situația, ar fi voit să adauge și „mai în siguranță", dar și-a ținut gura.

După o masă bună. Gilbert a fost condus într-o încăpere micuță în care se intra din sala mare, singura cameră în afara solariului și a iatacului doamnelor. El și-a lăsat pe podea sacul mare în care-și ținea toate bunurile și s-a uitat cu mulțumire la salteaua groasă din paie ce se întinsese pe jos pentru el. În vreme ce John se pregătea să plece spre Exeter, de Ridefort l-a rugat să i se trimită vorbă în legătură cu orice noutate care ar fi apărut.

— Tare mult aș vrea ca omul tău să afle adevăratul scop al

vizitei lui Cosimo din Modena, s-a rugat el.

— Dar nu pot crede că un preot scund ți-ar putea primejdui viața, a spus de Wolfe. Nici măcar cele două gărzi ale lui nu ar reuși să prindă un templier înarmat.

— Da, personal nu ar fi în stare, i-a răspuns de Ridefort. Numai că omul se pricepe ca nimeni altul să facă planuri și să întindă capcane. Alții se ocupă de mânuirea armelor, te asigur de asta. De aceea țin să aflu dacă în ținut mai apar luptători străini. John, sper că o să mă înștiințezi cât mai curând, da? a încheiat el cu o expresie de implorare în ochi.

Promițând să-l înștiințeze în privința oricăror evenimente mai curioase despre care va avea cunoștință, dar mai ales să-l anunțe când va sosi Bernardus de Blanchefort, coronerul și-a luat rămas-bun, îmbrățișându-și mama și sora.

După ce l-a recuperat și pe Gwyn, au pornit amândoi călare prin West Wood ca să-și salute fratele. Putea să-l întâlnească în drum spre casă, mergând prin fâșia de pădure ce mărginea râul, iar de acolo îndreptându-se spre Kingsteignton, pentru că fluxul sigur avea să-i împiedice să traverseze râul la Teignmouth.

Cu tunica prinsă între picioare și vârâta pe sub o centură lată, în pantalonii de serj, pe care și-i ținea băgați în cizmele rezistente, William mânuia securea cot la cot cu bailivul lui și cu vreo doisprezece țărani din sat. Doborau copaci pentru a extinde suprafața de pământ arabil și, cu ajutorul câtorva boi, trăgeau deoparte trunchiurile pentru a fi folosite drept cherestea sau ca lemn de foc. Crengile mai mărunte se ardeau pe loc, într-un rug impresionant.

— Cred că puțini sunt seniorii care să trudească alături de slugile lor, a mormăit Gwyn, dezaprobând într-o oarecare măsură acea purtare egalitaristă.

— Face asta pentru că-i place să mânuiască securea. Și mie-mi place, dar eu prefer să izbesc cu ea într-un sarazin decât într-un fag. i-a răspuns de Wolfe, privind cu drag la fratele lui.

Când i-a văzut apropiindu-se, William a lepădat securea și, vreme de un sfert de ceas, cei doi frați au purtat o discuție animată, timp în care uriașul din Cornwall l-a ținut discret de vorbă pe bailiv. John i-a explicat lui William situația lui de Ridefort, fiind mai direct cu el decât fusese în fața femeilor.

— Amenințarea care îl pândește îmi pare destul de reală, însă el vede câte un ucigaș îndărătul oricărui copac, a încheiat el. Nici nu

știi ce mult mă voi bucura când va sosi și celălalt templier, pentru a pleca împreună spre Irlanda sau oriunde vor voi să se ducă.

Înainte de a se despărți, William i-a promis să facă tot ce-i va sta în putință pentru ca oaspetele său să se simtă cât mai bine. De Wolfe l-a chemat pe Gwyn, apoi au pornit pe drumul îngust din pădurea care mărginea zona inundabilă a râului. Cerul era înnorat, amenințând cu ploaia, dar cei doi au scăpat neudați și apoi au traversat râul Teign, în locul unde se îngusta mult, la vreo patru mile de vărsarea sa în mare. Mergând la pas întins, sperau să ajungă la Exeter spre începutul serii, urmând drumul de la Kingsteignton prin Ideford și Kenn.

Fiecare cufundat în gândurile lui, John și Gwyn au mers alături. De-a lungul anilor, bătuseră mii de mile împreună, prin zăpezi și furtuni de nisip ori prin lapoviță și soare. Nici unul dintre ei nu era deosebit de vorbăreț și, cu excepția momentelor când, la o cană de bere, depănau amintiri din campanii, conversația dintre ei se limita la chestiuni de interes imediat, precum alegerea unui drum la vreo răspântie ori depistarea din timp a vreunei copite rămase fără potcoavă.

În acea zi, caii lor se arătaseră foarte harnici, iar de Wolfe era încântat de Odin, care se dovedea un urmaș demn de laudă al iubitului său Bran. Mergând la trap mărunt, lăsând armăsarul și iapa să pășească în ritmul dorit de ei, de Wolfe și Gwyn erau în stare să înainteze ore în șir fără să ostenească. Pe drumuri bune și pe vreme însorită, atunci când noroaiele erau uscate, cei doi puteau străbate până la treizeci de mile pe zi. Drumul pe care mergeau în acele momente nu era cel principal dintre Exeter și Plymouth, care se afla ceva mai la miazănoapte, însă era bine bătut și trecea prin multe sate și pământuri cultivate între porțiuni de pădure. De aceea, au rămas cam uimiți când, după un colț al drumului ce trecea printr-o zona de pădure de vreo mila lățime, John și Gwyn s-au trezit față în față cu șase răufăcători înarmați, care aveau de gând să-i prade, fără nici o îndoială.

Scoțând urlete care ar fi făcut pe oricine să-i înghețe sângele în vine, nemernicii s-au năpustit asupra presupuselor victime, vânturând arme care mai de care. Un nelegiuit îmbrăcat doar în zdrențe a răsucit în aer o bâtă foarte lungă, încercând să-l doboare pe Gwyn de pe cal. Alți doi tâlhari l-au atacat din lateral pe de Wolfe, unul fluturând o spadă ruginită, iar celălalt agitând o lance ruptă, din care lipsea o bucată de mâner. Ceilalți trei

răufăcători, înarmați cu o secure, un pumnal și încă o bâtă, au încercat să le taie orice încercare de retragere.

Dacă-și închipuiseră că vor prinde în acea ambuscada doi neguțători grași care se întorceau de la iarmarocul din Kingsteignton, oamenii aceia se înșelaseră amarnic. Coronerul și ofițerul său mai fuseseră atacați de nenumărate ori și prin alte părți ale lumii, astfel că știau de minune cum să se apere.

După primele câteva clipe de derută, reflexele celor doi bătrâni oșteni s-au trezit la viață. Cu toate că de Wolfe nu purta cămașă de zale ori cască, spada lungă îi era prinsă la centură, iar în desaga atârnată de șa avea un bici cu bilă ghintuită. Gwyn purta obișnuita lui cuirasă, destul de bătucită, făcută din piele groasă și fiartă pentru a fi mai rezistentă, care avea umerii ghintuiți. În afară de spada mare și grea, mai avea o secure cu coadă lungă, pe care o ținea prinsă de oblâncul șeii.

Când tâlharii au început să răcnească, s-a auzit și un hârșâit metalic, semn că de Wolfe și Gwyn își scoseseră în același timp spadele din teci. Cu un urlet năprasnic, ce a însoțit rânjetul nebun de încântare că avea să participe la încă o luptă pe viață și pe moarte, Gwyn a tras brusc de hățuri, făcându-și iapa să se ridice pe picioarele din spate și să se răsucească, lăsând-o apoi să cadă cu copitele asupra ticălosului înarmat cu bâta; acesta a scos un urlet de durere când potcoavele de fier l-au izbit în piept. În vreme ce omul s-a tras înapoi, împleticindu-se și căzând pe drum, Gwyn și-a răsucit calul pentru a da piept cu cei doi ticăloși care se apropiaseră din spate. Dându-și seama că greșiseră cumplit atacându-i pe cei doi călăreți, răufăcătorul înarmat cu pumnal înghețase deja și, până să-și vină în fire. Gwyn l-a izbit cu spada peste gât. Cu artera principala tăiată, sângerând abundent și pe jumătate mort, omul s-a prăbușit ca fulgerat pe drumul plin de frunze căzute și putrezite.

În acest timp, de Wolfe a trebuit să reziste atacului dezlănțuit de doi dintre bandiți. Omul cu lancea, având fața contorsionată de furie și rânjind, arătându-și dinții sparți. a încercat să-l împungă. Spada coronerului nu era îndeajuns de lungă pentru a-l atinge pe atacator, de aceea a simțit cum vârful armei celuilalt îi atinge mantia de călărie, însă pielea de lup era suficient de rezistentă pentru a face față împunsăturii. În momentul în care cel de-al doilea bărbat l-a atacat din cealaltă parte, încercând să-l lovească

peste picior cu spada lui știrbă, de Wolfe și-a înfipt pintenii în coastele lui Odin. Peste măsură de agitat, armăsarul a săltat rapid înainte, lăsându-i pe cei doi tâlhari față în față, buimăciți. Trăgând apoi puternic de frâu, de Wolfe l-a făcut pe Odin să se răsucească și a efectuat aceeași manevră ca și Gwyn, făcând calul să se ridice pe picioarele din spate, pentru a se prăbuși cu copitele din față peste cel mai primejdios dintre adversari – omul cu lancea.

În primele momente, ticălosul a reușit să se ferească de copitele calului, însă a căzut în genunchi și a fost strivit de armăsar când, fără milă, John l-a silit pe Odin să se răsucească a doua oară. O copită l-a izbit pe om exact între omoplați și, în ciuda răcnetelor scoase de tâlhari și a nechezăturilor cailor struniți din scurt, John a auzit zgomotul produs de ruperea șirei spinării.

Dându-și seama de greșeala de neiertat pe care o făcuseră, ceilalți patru bărbați au încercat să scape cu fuga. Cel pe care Gwyn îl pusese dintru început la pământ s-a dovedit și cel mai lent, motiv pentru care a plătit cu viața. Acesta a rupt-o la goană spre copaci, însă iapa mare și cafenie a lui Gwyn l-a strivit sub copite înainte ca el să ajungă în pădure. Gwyn își vârâse spada scoasă din teacă sub brațul stâng, pentru a putea ține hățurile cu acea mână, în vreme ce și-a scos securea din desagă și a prins mânerul ei cu mâna dreaptă. Când iapa l-a ajuns din urmă pe fugar, Gwyn a ridicat securea și a făcut-o să șuiere când l-a izbit pe om drept în creștetul capului. Lama i-a despicat țeasta aproape până la ceafă, iar tâlharul a căzut la pământ într-un torent de sânge și creier împrăștiat. Din cauza inerției, uriașul din Cornwall a fost cât pe ce să se izbească de copaci, evitând ciocnirea în ultima clipă, întorcându-și iapa ca să vadă cum se descurcă stăpânul lui în lupta cu ceilalți atacatori.

Cei doi răufăcători scăpați cu viață ajunseseră deja în desișul pădurii, făcându-se nevăzuți printre copaci. Însă de Wolfe l-a urmărit pe ultimul dintre ei de-a curmezișul drumului, având spada pregătită pentru a lovi imediat ce ar fi ajuns la o distanța convenabila. Însă omul a fost norocos: a țâșnit printre doi fagi, la câțiva centimetri de vârful armei. Copacii și tufișurile cu ghimpi dintre ei și marginea drumului se îndesiseră prea mult pentru a îngădui unui călăreț să treacă pe acolo, astfel că Odin s-a oprit brusc, aproape intrând cu botul într-un tufiș încâlcit și plin de

țepi.

Cei doi foști cruciați s-au apropiat unul de celălalt și s-au oprit în mijlocul drumului, unde, cu un zăngănit, și-au vârât spadele în teci. Cu șuvițe de păr morcoviu strecurându-se afară de sub coiful din piele cu vârful ascuțit, Gwyn a rânjit cu o încântare neascunsă.

— *Crowner,* n-am mai purtat de multa vreme o asemenea luptă! a strigat el cu glas gros, dându-se jos de pe iapa masivă pentru a curăța lama securii în iarba înaltă de pe marginea drumului.

S-a îndreptat spre tâlharul al cărui gât îl retezase și, cu piciorul, l-a întors cu fața în sus.

— E mort deja – i s-a scurs mai tot sângele pe pământ.

În vreme ce Gwyn l-a examinat pe răufăcătorul cu țeasta despicată pentru a vedea dacă și el murise, de Wolfe a coborât cu grijă de pe cal. Brusc, și-a dat seama că, contrar așteptărilor lui, piciorul vătămat încă nu-și revenise pe deplin, provocându-i dureri îndeosebi când trebuia să facă eforturi mai mari pe calul de război. L-a mângâiat pe gât pe Odin și i-a șoptit ceva la ureche pentru a-l liniști, căci încă mai tremura de agitație și de oboseală.

După ce și-a domolit calul, John a pornit spre omul pe care-l doborâse slujindu-se de copitele lui Odin. Acesta zăcea pe burtă și, deoarece coronerul se aștepta ca răufăcătorul să-și fi pierdut cunoștința ori să fi murit, a rămas surprins văzându-l pe individ mișcându-se atunci când s-a apropiat de el. Deznădăjduit, omul a încercat să se târâie doar pe coate până spre copac, fără putința de a se sluji de picioare, paralizate pentru că șira spinării îi era ruptă.

După câteva încercări, omul s-a lăsat moale în noroiul uscat de pe drum și a rămas cu fața întoarsa într-o parte, către de Wolfe, ținându-și mâinile sub corp. Când coronerul s-a aplecat ca să îi spună câteva cuvinte, nenorocitul a scos mâna dreaptă de sub el și a făcut o încercare disperata de a-l împunge pe acesta cu pumnalul pe care și-l scosese de la brâu.

Imediat ce de Wolfe s-a tras îndărăt ca să se ferească, Gwyn, care tocmai traversase drumul ca să i se alăture, a tras o sudalma și a dat să-și scoată spada din teacă, însă John a întins mâna spre el, ca să-l împiedice.

— Lasă-l în plată Domnului, Gwyn. Oricum are să moară. Nu are rost să-l ducem atâta drum până la Exeter pentru a fi spânzurat.

— *Crowner,* dar e un tâlhar, așa că l-am putea folosi drept cap al lupului. Mai bine-l ucid pe dată și apoi voi putea cere recompensa.

Cel ce era declarat de un tribunal ca fiind în afară legii, nici nu există oficial ca supus al regelui, iar orice cetățean avea dreptul de a-l ucide pe loc, de parcă ar fi fost un lup. Cel care ducea capul tăiat la temnița comitatului putea cere o recompensă din partea șerifului pentru faptul că ajutase la curățarea pădurilor de cetele de tâlhari înarmați care terorizau drumurile.

De Wolfe a clătinat din cap.

— Nu cred că ar fi legiuit ori frumos ca un coroner ori ofițerul său să ceară recompensa capului de lup. Iar eu ar trebui să țin o ancheta, nu?

Parând dezamăgit, Gwyn a făcut semn către cele două cadavre.

— Cu astea ce facem? O să ții ancheta și pentru ei?

John a rămas câteva momente pe gânduri.

— Nu văd la ce bun toate astea – nu avem cum să le aflăm numele și nici nu putem face dovada originii englezești. Nu exista nici un martor în afară de noi și nimeni nu va ști și nici nu-i va păsa ce li s-a întâmplat acestor oameni. Din punctul de vedere al legii, ei nu exista. S-a întors ca să privească la răufăcătorul paralizat, care își lăsase capul în pământ, o atitudine ce-i trăda deznădejdea. De Wolfe s-a întrebat în treacăt cum s-ar simți dacă ar ști că sfârșitul i-ar fi foarte aproape. Nu era un om înzestrat cu multă imaginație și avea doar câteva noțiuni confuze legate de reînvierea în care preoți păreau să creadă din tot sufletul. Oare avea să-l revadă pe acel tâlhar în Rai – ori în Iad? Oare toți oamenii care trăiseră vreodată se găseau acolo? Toți copiii, sugarii, chiar și cei nenăscuți? I se părea o idee cam greu de crezut. Însă a alungat asemenea gânduri și s-a aplecat să stea de vorbă cu acel om sortit să moară curând. Ce te-a îndemnat să iei calea codrului, omule? Ești cumva un hoț fugar – ori unul care-și căta sanctuar?

Încet, omul și-a ridicat capul cât să se uite la coroner.

— Nu-s nici una, nici alta, lua-te-ar naiba! Am ucis un om în luptă dreaptă, asta după ce mă înșelase la zaruri într-o tavernă din Lyme. Numai că bailivii au depus mărturie mincinoasă. Omul cu care m-am bătut era vărul unui staroste, iar tribunalul m-a condamnat după cinci minute de judecată.

— Așadar, ai evadat și a fugit în codru?

— Nevastă mea și mama l-au mituit pe temnicer – asta le-a lăsat muritoare de foame pe amândouă, căci au pierdut de lângă ele pe cel ce le asigura traiul, fiindcă eu eram fierar. De atunci încoace nu le-am mai văzut – și nici de-acum înainte.

Istorisirea omului suna prea obișnuita ca să mai înduioșeze pe cineva. Deși murdar și îmbrăcat cu straie zdrențuite, după înfățișare, bărbatul nu avea mai mult de douăzeci și cinci de ani.

— Ce facem cu el? l-a întrebat Gwyn pe coroner, încă ținând între degete mânerul spadei. Ar fi mai omenește să-l scutim de chinuri și să nu-l lăsăm în mijlocul drumului, paralizat și cu spinarea frânta.

În timp ce se gândea ce răspuns să-i dea lui Gwyn, de Wolfe a observat că ambii cai se îndepărtaseră, pornind în căutarea unor smocuri cu mai multă iarbă pe marginea drumului. S-au dus amândoi ca să-și ia caii de căpăstru și să-i aducă înapoi, lângă locul unde se purtase bătălia.

O mișcare bruscă făcuta de tâlharul rămas în viață le-a atras atenția către el și astfel au descoperit că omul rezolvase dilema lor. Pumnalul cu care încercase să îl împungă pe coroner rămăsese lângă una din mâinile lui întinse în față. Prinzându-l între degete, s-a slujit de cealaltă făcând un efort disperat de a se ridica de la pământ. Ținând pumnalul cu mânerul sprijinit de sol și cu vârful ascuțit îndreptat spre piept, omul s-a lăsat brusc și cu forța în lama armei. Cu un strigăt gâlgâit, care a răsunat ca un chiot de bucurie, omul se lepădase de viața lui chinuită, murind în noroiul drumului. Gwyn și stăpânul sau au rămas nemișcați, cu frâiele în mâini, după care privirile li s-au întâlnit în timp ce omul a mai tresărit o dată convulsiv.

— A sfârșit-o cu toate, amărâtul, a mormăit Gwyn. Simțind oarece dureri la picior. De Wolfe a urcat în șa.

— Trebuie să trecem pe la arendașul manorial de la Ide. Să trimită pe cineva ca să îngroape cadavrele astea în pădure. Nu e bine să rămână în drum și să se împuțească acolo.

Înainte de a da pinteni calului, a aruncat o ultimă privire la tâlharul care-și pusese singur capăt zilelor și prin minte i-a trecut din nou un gând: încotro se înălțase spiritul acelui om? Uciderea unui om se deosebea de înjunghierea unui porc? Ori era vorba de ceva deosebit pentru a alcătui trupul, brațele și picioarele unui fierar?

S-a blestemat în sinea lui pentru asemenea gânduri prostești –

pesemne ca începuse să îmbătrânească dacă se întreba ce secrete se aflau dincolo de mormânt.

CAPITOLUL ȘAPTE
În care Crowner John aude multe despre templieri

La începutul serii, când s-a întors în Exeter, John s-a dus drept la castelul Rougemont ca să-și viziteze cumnatul. În loc să se ducă la locuința lui din Sidwell's, dincolo de ziduri, lângă Poarta de Răsărit. Gwyn l-a însoțit în oraș, deoarece soția și ceilalți membri ai familiei stăteau la sora sa, în Milk Street.

De Wolfe l-a găsit pe Richard de Revelle în camera lui oficială din donjon, stând de vorbă cu conetabilul castelului, Ralph Morin. Pe masă trona o carafă de vin, iar șeriful i-a făcut semn lui John să-și umple o cupă din cositor. Era un vin bun și vechi din Aquitaine, Franța, iar coronerul s-a arătat foarte încântat să-i facă o pagubă cât mai substanțială cumnatului său, recunoscut pentru zgârcenia lui.

— Nu ne-am ales cu nimic folositor din călătoria asta în partea de nord a comitatului, a început el. Satul Appledore abia dacă e-n stare să pună pe apă două, trei bărci cu rame.

De Revelle a dat nepăsător din cap, de parcă prezența coronerul ui ar fi început deja să-l plictisească.

— Am auzit deja asta de la Ralph. pentru că sergentul i-a raportat cele constatate acolo. Ți-am spus eu, trebuie să cercetăm la Lundy. Cei de acolo găzduiesc pirați de secole.

De Wolfe s-a uitat la conetabilul solid, care stătea în mijlocul încăperii cu picioarele ușor desfăcute și cu brațele încrucișate la piept, de parcă ar fi fost înșurubat în podea. Părul presărat cu fire argintii și barba despicată, împreună cu cămașa lungă de zale și spada impunătoare, sugerau că tocmai coborâse de pe o corabie lungă a corsarilor nordici.

— Te pregătești de vreo bătălie, Ralph? l-a întrebat de Wolfe.

Morin a zâmbi, iar pe obrajii aspriți de vânturi și vreme i-au apărut câteva riduri.

— Nu, John, încă nu ne-a atacat nimeni orașul. Am fost la Bull Mead și am pus oștenii să mai facă puțină mișcare. După atâția ani de pace, s-au muiat de tot. Am avea nevoie de un război ca să se mai dezmorțească nițel.

— Aproape c-am avut unul în urmă cu câteva luni, a mormăit de Wolfe, după care în cameră s-a lăsat o tăcere stânjenitoare, iar conetabilul și coronerul au evitat să-l privească pe *sheriff*.

— Gabriel mi-a povestit despre călătoria până pe coasta de miazănoapte, a zis Morin, ca să salveze situația. Mi-a spus că nu ați descoperit nici urma de bunuri furate sau de vase care să se poată folosi în fapte de piraterie.

John a confirmat cu o mișcare din cap.

— Întocmai, cu toate ca ar fi putut ascunde mărfurile în oricare dintre sutele de șoproane de pe acolo. Cu toate acestea, o galeră cu șase vâsle, așa cum a descris tânărul breton vasul care i-a atacat, nu poate fi ascunsă chiar atât de lesne.

— Acolo exista zeci de limbi de mare și intrânduri, unde s-ar putea dosi câte-un vas, departe de drumurile bătute, a ripostat Richard.

Morin și-a dres glasul.

— Eu nu mă pricep la treburi marinărești, dar coasta aceea, expusă tuturor vânturilor nu oferă adăpost sigur decât în câteva porturi cunoscute.

Făcându-se că nu observă căutătura răutăcioasă a lui de Revelle, de Wolfe și-a mai turnat o cupă de vin până la buză.

— Ar putea veni de departe, bineînțeles, a zis el, din Irlanda, Bretania, sau Galiția, din Spania. S-au mai pomenit asemenea atacuri ale turcilor și maurilor în trecut. Vreme de secole, strămoșii noștri vikingi veneau tocmai din Scandinavia și băgau groaza în toți cei de la Marea Severn.

— N-ar putea fi din Insulele Scilly? Toată populația de acolo pare alcătuită din tâlhari, a sugerat Morin.

De Revelle și-a turnat puțin vin, profitând de acel prilej pentru a muta carafa cât mai departe de cumnatul lui.

— Indiferent de unde ar veni, oamenii ăștia trebuie să aibă un adăpost de unde să întreprindă atacuri, pentru ca apoi să se retragă – doar nu pot rămâne pe mare la nesfârșit. Și-ar mai avea nevoie de un loc unde să dosească furăciunile, de aceea eu cred ca tot Lundy este locul cel mai sigur. De când neamul de Marisco s-a stabilit acolo, n-am avut decât necazuri cu ei – uitați-vă la necazul acesta, cu templierii.

De Wolfe a ciulit urechile auzind vorbindu-se de Cavalerii Crucii.

— Știi mai multe despre asta?

Sheriff-ul a clătinat din cap.

— N-am aflat nimic nou. Dar a cam sosit vremea ca acel cuib de vipere de pe insulă să fie distrus. Dacă regele și-ar petrece mai

multă vreme în țară ca să-și rezolve problemele, poate că treaba asta nu ne-ar mai da dureri de cap.

De astă dată, coronerul n-a mai îndurat să-și țină gura, ci l-a înfruntat direct pe *sheriff*:

— Richard, nu te mai gândi că un alt rege ar fi mai bun. Te rog să ții minte care ți-e locul – regele pe care-l avem este regele pe care-l slujim!

Confruntat cu acel avertisment rostit fără ocolișuri, de Revelle a roșit, și a făcut uitat subiectul sensibil al monarhului mereu absent din Anglia, revenind la problema Insulei Lundy. care intra în jurisdicția comitatului Devon, adică a sa.

— O să întreprind eu ceva, nu vă temeți! Anul trecut, predecesorul meu l-a amendat cu trei sute de mărci pe William de Marisco pentru că nu le-a predat templierilor insula, iar eu voi hotărî o amendă la fel de mare!

Pe fața lui de Wolfe a apărut un zâmbet batjocoritor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, la ce-ar sluji asta? Nici nu s-a sinchisit de amenda de anul trecut și ți-ar lua în râs orice amendă i-ai da pe viitor. Singurul lucru de care ascultă de Marisco este forța armelor.

Cu un gest de nemulțumire, Richard și-a trântit cupa goală pe masă.

— Asta e foarte greu de făcut atunci când ai în fața o insula ca Lundy. Jumătate din an nu te poți apropia de acel loc din cauza vremii, iar când marea se potolește, oricine se îndreaptă către insulă este văzut de la zece mile, asta dacă nu cumva cade vreo ceață.

De Wolfe începuse să-și cam piardă răbdarea cu cumnatul său.

— Hotărăște-te, Richard! Zilele trecute ai zis că Lundy nu te privește. Acum te lauzi că vrei să-l pui cu botul pe labe pe de Marisco, de aceea mă întreb: Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? Iar după aceea, nici n-ai isprăvit de promis, că te răsucești din nou, zicând că e imposibil.

Cu glas gros, conetabilul a întrebat:

— Ce-i cu povestea asta privind pretențiile templierilor asupra insulei? Eu nu știam de o asemenea treabă.

Coronerul s-a așezat pe colțul mesei lui de Revelle.

— După războiul civil dintre Stephen și Matilda, Regele Hernie, în 1156, a declarat ca toată pământurile regale date pe vremea domniei lui Stephen să fie înapoiate Coroanei – ori, cel puțin, așa

afirmă copistul meu care le știe pe toate. William de Marisco nu a dat ascultare poruncii. S-a zvonit că el era un fiu nelegitim al primului Rege Henric, de aceea a socotit ca era mai îndreptățit la acele proprietăți decât oricare altul. Numai că, peste cinci ani, regele a acordat insula Cavalerilor templieri ca parte a daniei sale către Ordinul lor. Nu pentru ca ei ar mai fi avut nevoie de proprietăți, dar cred că a vrut să fie privit cu ochi buni de Papă, care îi sprijinea pe templieri.

— Și ce s-a întâmplat?

— Un grup de templieri – cavaleri, sergenți și slujitori – au încercat să intre în posesia insulei, dar Wiliam i-a împiedicat să pună piciorul pe insulă. Au fost norocoși ca nu s-au înecat.

— Au încercat și în alte rânduri, dar s-a întâmplat același lucru, a adăugat șeriful cu glas morocănos. Apoi, templierilor li s-a dat la schimb o proprietate din Somerset, care aparținea neamului de Marisco, dar au trebuit să plătească o chirie pentru ea, de aceea vor încă să pună mâna pe insulă.

De Wolfe și-a terminat vinul din cupă și s-a ridicat.

— Bine, dar asta nu rezolva problema noastră. Toata lumea știe că neamul de Marisco a păstrat tradiția pirateriei pe insulă, însă nu există nici o dovadă că vasul din Bristol a fost una din victimele lor.

Richard de Revelle a pufnit:

— Nu există nici o dovadă pentru simplul motiv că nu am căutat unde trebuia!

Coronerul și-a lăsat palmele pe tăblia mesei și l-a privit pe de Revelle drept în ochi.

— Noi? Tu ți-ai învinețit fundul călărind până la Bamstaple și chiar mai departe, sau alții? Eu am făcut drumul ăsta de două ori într-o săptămână.

Silit să aibă o reacție pe care mai târziu a regretat-o, *sheriff*-ul a anunțat apoi că va porni într-acolo în fruntea unei cete chiar săptămână ce urma, și i-a poruncit lui Ralph Morin să trimită doi oameni înainte pentru a se ocupa de transportul a aproape patruzeci de oșteni înarmați.

— Iar pentru că voi declara că asta este o expediție în numele regelui, să trimiți vorba către de Grenville la Bidenfort și către Oliver de Tracey în Bamstaple, că avem nevoie de șase cavaleri din partea fiecăruia ca să însoțească forța noastră.

John a ridicat din sprâncene a mirare auzindu-l pe cumnatul

său invocând numele lui Richard Inimă-de-Leu ca motiv al unei expediții destul de nechibzuite împotriva Insulei Lundy. Cunoscând mintea șireată a lui de Revelle și duplicitatea lui obișnuită, John a socotit că *sheriff*-ul încerca să întărească iertarea acordată pe muchie de cuțit de baronii regaliști din comitat în urmă cu câteva luni.

— Abia aștept s-o văd și pe asta, Richard, de aceea o să vin cu tine – sigur o să se lase cu morți, așadar, ar fi de preferat să ai un coroner la îndemână! a exclamat el cu un zâmbet care aducea mai mult a rânjet.

— Și dacă-mi trimiți acolo mai toți oștenii, atunci prefer să merg și eu cu tine, a spus conetabilul cu glas bubuitor. Să speram că Exeter nu va fi asediat câtă vreme vom fi plecați, deoarece garnizoana rămasa va fi alcătuită dintr-un soldat și un copil!

Când au încheiat de discutat în amănunțime problemele legate de călătorie și provizii, John a simțit că de Revelle regreta deja hotărârea luata dintr-un imbold: el nu era nicidecum un războinic. Un politician veșnic neîmplinit, el se pricepea cel mai bine să împartă corvezi, îndeosebi când era vorba de ceva primejdios ori ce presupunea efort fizic. Însă acum era prea târziu ca să mai dea înapoi, hotărârea fusese luată, iar admirația lui mărturisită față de templieri constituia motivul principal al încercării lui de a le oferi acestora proprietatea asupra Insulei Lundy -, dar și dorința de a se bucura de apreciere la Londra și Winchester.

Au pus capăt discuției și s-a dus fiecare la treburile lui. De Wolfe l-a luat pe Odin din curtea interioară și a mers pe jos pe lângă el prin oraș, pentru a-l lăsa la odihnă în grajdul potcovarului. După ce a aruncat o privire prin casă, a aflat că Matilda era plecată, iar Mary i-a dat știrea obișnuită cum că soața îi plecase la o slujbă de seară la biserica St Olave. Refuzând oferta slujnicei de a-i pune dinainte masa de seară, coronerul s-a dus alene până la Bush, simțindu-și piciorul mai rezistent ca niciodată, deși, la sfârșitul zilei, îl cam durea.

Nesta a poruncit de îndată să i se facă de mâncare și curând John se lupta cu o ciozvârtă de porc fiert, întinsa pe o felie groasă de pâine, având în față și un blid din lemn cu ceapă tocată și prăjită în grăsime de vită, plus un morman de varză fiartă. Peste scurtă vreme se intra în postul Paștelui și aceea putea fi una dintre ultimele mese cu carne de care avea să se bucure în

următoarele săptămâni – nici măcar un ou nu li se îngăduia celor care țineau datina cu strictețe, cu toate că în perioada de dinaintea Paștelui dispăreau pe gâtlejuri nenumărate orătănii și hălci de carne de porc.

Când a ajuns pe la jumătatea celei de-a doua stacane de bere. Nesta a venit să stea puțin cu el, lăsându-le nestrunite pe servitoarele din sală. Printre îmbucături, el i-a povestit despre evenimentele la care participase peste zi, despre cum îl dusese pe Gilbert la conacul familiei sale, despre ambuscada organizată de răufăcători pe drum și despre expediția ce avea să pornească spre Insula Lundy. Velșa, dezghețată la minte, a ascultat cu ochi mirați povestirea luptei pe care John și Gwyn au avut-o cu hoții de drumul mare ce bântuiau prin pădurile Angliei. A rămas agățată de brațul lui cât el i-a povestit despre adevăratul măcel făptuit de el și de Gwyn în rândurile tâlharilor, uitând chiar să-și bage sub boneta de pânză cele câteva șuvițe de păr roșcat care i se răzvrătiseră.

După ce John a terminat de mâncat, Nesta i-a făcut semn uneia dintre slujnice să ia felia de pâine ce slujise drept farfurie – aceasta se alătură celorlalte rămase de la multele feluri de mâncare, iar Edwin avea să le ducă cerșetorilor strânși în incinta catedralei, dar și la Carfoix, intersecția centrală dintre cele două drumuri principale ale orașului. Fata i-a adus apoi încă o stacană de bere și i-a zâmbit binevoitoare, ceea ce a făcut-o să se aleagă cu o lovitură peste glezne din partea stăpânei.

— A naibii, ce obraznică și nerușinată, încearcă să-ți facă ochi dulci! s-a răstit Nesta, prefăcându-se geloasă, însă John știa că ea ținea la fetele care serveau la mese și le purta bine de grija pentru că amândouă erau orfane. În afară de faptul că le oferise un cămin, Nesta le păzea fetia până când aveau să-și găsească soți – căci, spre deosebire de multe alte taverne din oraș, slujnicele de la Hanul Bush nu făceau și prostituție pe de lături pentru a plăti o parte din câștiguri către stăpâna lor.

John tocmai îi povestea despre planul de debarcare pe insula Lundy săptămâna următoare – lucru care a făcut-o pe Nesta să se teamă de primejdia ca bărbatul ei să piară de armă ori prin înec – când o silueta impunătoare s-a apropiat de masa de lângă vatră, aproape acoperind-o cu umbra lui.

— A, Gwyn, cel mai iubit ofițer al coronerului meu! a exclamat Nesta și a bătut cu palma în locul liber alături de ea pe bancă și l-

a împins și pe de Wolfe puțin pentru a face mai mult spațiu, astfel încât uriașul cu păr morcoviu să se poată așeza. Având doi bărbați uriași de fiecare parte, Nesta arăta ca o prigorie între un corb și un zmeu roșcovan.

Gwyn nici nu a apucat să deschidă gura că Edwin, al cărui rânjet era subliniat de ochiul orb și acoperit de albeață, ca urmare a unei răni căpătate într-unul dintre războaiele purtate în Irlanda, i-a și trântit o stacană de bere în față. Fără să se supere câtuși de puțin, Gwyn a luat o sorbitură lungă, prin care a golit stacana pe jumătate, apoi și-a trecut dosul palmei peste mustața stufoasă ca să și-o usuce și, în cele din urmă, și-a vărsat tolba cu noutăți în fața comesenilor roși de curiozitate:

— *Crowner,* în oraș au sosit câțiva templieri.

Acela era ultimul lucru pe care coronerul dorea să-l afle în acea seară. Până în acele momente păstrase o atitudine rațională și sceptică privind temerile lui Gilbert de Ridefort și, cu toate că sosirea lui Cosimo din Modena dăduse oarecare credibilitate versiunii acestuia, misiunea acestui abate putea fi explicată în nenumărate feluri. Să fi fost acea întâmplare o coincidență în plus ori templierul din Paris era cu adevărat un fugar ce trebuia să se teama pentru libertatea sa? A așteptat ca ofițerul său să-i mai dea și alte amănunte. Din experiență, știa că ar fi fost în van să îl îndemne – Gwyn avea să vorbească doar atunci când îi venea lui bine.

După ce și-a dres glasul de câteva ori, după ce a mai băut bere și a tras un râgâit, el a continuat:

— Am fost la berăria din colț de la Curre Street și am stat de vorbă cu un tăbăcar pe care-l cunosc. El mi-a zis că văzuse o procesiune frumoasă urcând dinspre Poarta de Miazăzi ceva mai devreme, trei cavaleri călare pe cai de luptă, cu trei scutieri în urma lor și doi cai de cărăușie conduși de un îngrijitor.

— Și ce era așa de frumos la ei? a întrebat Nesta. Ce e atât de neobișnuit să vezi câțiva cavaleri – pesemne ca erau în drum spre vreun castel unde trebuie să-și satisfacă serviciul.

Gwyn a ridicat de pe masă o coaja de pâine pe care fata o uitase acolo și și-a îndesat-o în gura. După ce a mestecat atât cât să poată vorbi din nou, a continuat să-și depene povestea:

— Acești cavaleri aveau costume de zale complete, cu apărătoare pentru gât din zale și coifuri, și la fel erau și scutierii lor. Aveau spade, dar nu purtau asupra lor lănci ori scuturi, astfel

că nu existau la vedere embleme care să poată fi identificate.

— Și pesemne că nu purtau nici surcote, adevărat? s-a răstit coronerul.

Surcota, fiind un strai lung de pânză peste armura de zale, împiedica metalul să sclipească în soare, făcându-l pe cel ce o purta să nu fie atât de vizibil; pe de altă parte, surcota îl ferea pe cavaler de soare, care altfel l-ar fi făcut pe cel îmbrăcat cu armura să se coacă înăuntru, mai ales dacă avea pe el și o cămașă de zale vătuită și jambiere groase. Surcota slujea de altfel pentru etalarea motivului heraldic al purtătorului.

— Nici surcote, așadar, nici cruci roșii ale Cavalerilor lui Hristos, l-a aprobat Gwyn. Dar se pare că aveau cu toții bărbi mari și mustăți, iar părul le era tuns scurt.

— Lucrul acesta e destul de obișnuit acum, cu toate că n-ar fi tocmai la modă, a ripostat Nesta.

Uriașul din Cornwall i-a surâs, deși, în semn de respect față de stăpânul său, s-a ferit să o piște de fund. În semn de glumă.

— În cazuri dintr-astea, există o cale sigură pentru a afla, doamnă – a pune întrebări! Cu toate că acei cavaleri și scutierii lor nu luau în seamă lumea de pe străzi, un flăcău mai obraznic s-a aținut pe lângă dânșii și i-a întrebat încotro se îndreptau. Unul dintre ei i-a răspuns că spre abația St Nicholas, adăugând ca erau templieri care bătuseră drumul tocmai de la Londra în mai puțin de o săptămâna.

Gwyn s-a întors la berea lui, lăsându-l pe de Wolfe să digere acele vești.

— Ce naiba caută aici tocmai în aceste momente? a mormăit el. Să fie doar o coincidența că Gilbert susține că este vânat de templieri ? Iar acum a apărut și treaba asta cu pretențiile templierilor față de Insula Lundy.

Brusc, s-a gândit că probabil scumpul său cumnat ținuse doar pentru sine anumite știri de care avea cunoștință. Având în vedere schimbarea neașteptata, lucru ce nu-i stătea deloc în fire, probabil că dorința de a porni o campanie războinică împotriva insulei Lundy nu era tocmai un impuls, așa cum lăsase el să se înțeleagă. S-a întors către Gwyn, vorbind peste capul Nestei:

— Mâine-dimineață, să te duci până la St Nicholas, și vezi de nu poți afla ceva despre ei. Dacă sunt găzduiți la abație, trebuie să aibă un mandat al Bisericii pentru un anumit motiv. Pământurile cele mai apropiate ce aparțin templierilor se află lângă Tiverton,

așa că dacă au treabă pe aici, atunci e în legătură cu Exeterul.

— Și s-ar putea să aibă legătură cu tovarășul lor, Gilbert de Ridefort, a spus Gwyn cu glas rău prevestitor, punând în cuvinte ceea ce John se temea chiar să gândească.

— Doar dacă nu cumva vor să participe alături de noi la invazia Insulei Lundy de săptămână viitoare, a spus coronerul cu sarcasm. Dar ca să fi știut asta, ar trebui să fie și necromanți, și să poată citi gândurile nobilului nostru *sheriff* cu o săptămână înainte de a și le rosti! Apoi, după o scurtă pauză, a adăugat: Doar dacă ticălosul acela viclean de la Rougemont nu cumva știa dinainte de sosirea lor.

***

Cu toate că următoarea zi era o miercuri, șaisprezece martie, împotriva voinței sale, de Wolfe s-a trezit târât de Matilda la slujba de dimineață de la catedrala din apropiere.

— Orice creștin trebuie să meargă la slujbă măcar o dată pe zi, l-a sâcâit Matilda, însă ea abia de reușea să-l ducă la o biserică de cel mult două ori pe lună.

De Wolfe detesta fiecare clipă pe care o petrecea în naosul uriaș, rece, în care circulau curenți perfizi de aer, ca să asculte bodogănelile unui preot tânăr ori să o însoțească pe nevastă în minuscula biserica de pe St Olave, ca să îndure cântările unsuroase ale grăsanului preot după care Matilda era topită.

După slujbă, John s-a dus pe jos până la castel și a așteptat în chilia mucedă de sub foișor ca Gwyn să se întoarcă de la stăreție. Și-a trecut timpul repetând la latină, pronunțând frazele pe care i le scrisese Thomas. Făcea progrese neîncetat, ajungând să poată citi mai bine decât scria, dar înregistrând rezultate mai bune cu micuțul copist decât reușise sub oblăduirea preotului catedralei.

Cineva a apărut în cadrul ușii scunde, făcând umbră, și, ridicând ochii din pergament, de Wolfe a văzut ca sosise chiar Thomas, având încălțările ieftine și ciorapii subțirei stropiți de noroi, fiindcă în cursul nopții precedente plouase. Tocmai făcuse călare pe ponei cele câteva mile de la Abația St James și murea de dorința de a-și deșerta desaga cu vești în fața stăpânului.

— Am stat la abație, așa cum ai aranjat, *Crowner,* și am încercat să aflu ce l-a adus pe Abatele Cosimo în Devon. În clipa în care a menționat rangul italianului, și-a făcut cruce cu mare zel. N-am descoperit mare lucru, decât ca a venit de la Paris în urmă cu câteva săptămâni și a sosit la noi după ce a trecut prin

Londra, unde a stat la Noul Templu, în apropierea râului Fleet.

— Și cum de-ai aflat toate acestea? a mormăit de Wolfe, întrerupându-l.

— Grăjdarul abației a stat de vorbă cu una dintre gărzile aduse cu el de abate. Acestea nu s-au arătat deloc vorbărețe față de mine, dar mi s-a părut că slujitorii abației au reușit să scoată mai multe de la ei.

— Și gărzile astea sunt străine?

— Nu, sunt normanzi din Anglia și am o bănuială că sunt tot de la templul din Londra, deși nu aparțin Ordinului. Sunt slujitori de rang mic.

— Știam deja că omul venea de la Paris și a vizitat sediul templierilor de acolo – așadar, care-ți sunt adevăratele știri?

— Ieri, omul a plecat călare pe iapa aceea frumoasă, urmat îndeaproape de cei doi bărbați. Și acum sunt tot plecați, căci nu s-au întors noaptea trecută. Thomas a ridicat din umerii firavi și șui și a părut să vorbească în continuare cu ceva mai mare fereală. După ce abatele a plecat, m-am strecurat în chilia lui și am aruncat o privire. Sigur avea de gând să se întoarcă, deoarece unele din lucrurile lui au rămas acolo, inclusiv o tașcă de scris, ca asta, și a arătat tolba lui sărăcăcioasă, în care-și căra penele, cerneala și pergamentele.

— Și, sunt convins, ai aruncat o privire înăuntru, nu?

Micuțul copist a dat vioi din cap în semn de aprobare.

— Păi, *Crowner,* mi-ai spus ca era vorba de ceva important, așa că mi-am primejduit sufletul nemuritor și am cotrobăit prin tașca nunțiului papal, Dumnezeu să mă ierte.

Apăsat de vinovăție, și-a făcut semnul crucii.

— Și ce-ai aflat din tașca aceea, spion mic ce ești? l-a întrebat John.

— Am găsit o scrisoare, veche de cinci luni, din partea Cardinalului Galeazzo din Roma, dându-i aprobare Abatelui Cosimo să descopere și să divulge orice formă de erezie din Franța și țările învecinate. Și, de asemenea, era o misivă mai recentă, cam de opt săptămâni, din partea lui Hugh, Episcop de Auxerre, prin care i se poruncea să urmărească orice renegați de la Adevărata Credința, oriunde s-ar fi găsit aceia, inclusiv pe Insulele Britanice.

De Wolfe a rămas câteva momente pe gânduri.

— Și în pergamentele acestea se menționa vreun nume de eretic ori renegat?

Thomas și-a șters o picătura de condens de pe nasul subțire cu dosul mâinii și apoi și-a tras nasul.

— Nu, ele reprezentau doar instrucțiuni generale pentru nunțiu – dar așa ceva este obișnuit pentru Inchiziție și acțiunile ei împotriva catarilor și albigenzilor din părțile de sud-vest ale Franței.

John nu știa mare lucru despre ereticii din Franța ori din alte părți, dar faptul că mandatul lui Cosimo din Modena părea să fie legat de problemele religioase din sudul Franței, de unde provenea prietenul lui Ridefort, constituia o alta coincidență care era greu de înghițit.

— Și ai mai descoperit și altceva scotocind prin lucrurile lui?

Thomas a clătinat rar din cap.

— Nu, asta a fost tot ce se găsea în tașca aceea, în afară unui tratat religios și a unor lucruri de scris. Dar asta ne arăta destul de limpede că se afla într-o misiune specială pentru a găsi eretici. Poruncile de la Roma și Franța vin de la persoane cu înalte funcții ecleziastice. Thomas a făcut o scurtă pauză ca să-și atingă fruntea, pieptul și umerii, apoi a continuat: Ambele scrisori aveau sigilii mari, unul purtând emblema Sfântului Scaun, iar cealaltă, pe aceea a lui Hugh de Auxerre, care este cunoscut drept șeful Inchiziției din Franța. Așadar, Abatele Cosimo nu a venit în Devon doar ca să admire peisajul și să se bucure de aer curat, ci a ieșit la vânătoare!

De Wolfe s-a mai înmuiat, renunțând la purtarea lui bățoasă fața de copist, și l-a felicitat pentru eforturile făcute ca spion, iar Thomas a început să radieze de bucurie auzind asemenea vorbe de la stăpânul său, acestea fiind cu atât mai prețioase, cu cât coronerul era cam zgârcit cu laudele. Apoi de Wolfe l-a trimis să cumpere de mâncare de la una din tarabele din curtea exterioară, iar el a rămas în chilia mucedă și s-a gândit la înțelesul informațiilor primite.

Apariția unui nunțiu papal, însărcinat să-i descopere pe aceia care se răsculaseră împotriva dogmelor stricte ale Bisericii de la Roma întăreau temerile exprimate de Gilbert de Ridefort, față de care de Wolfe manifestase multă neîncredere. Chiar bănuise la un moment dat că omul suferea de vreo tulburare a minții, născută probabil din vreo nedreptate personală ce i se făcuse, și pe care încercase să o pună pe seama templierilor, dar dacă coincidența

nu era cumva prea mare, misiunea Abatelui Cosimo confirma vorbele templierului renegat.

Dar ce voia să întreprindă prelatul italian? Venise ca să-l convingă pe de Ridefort să-și recunoască purtarea greșită și să-l readucă la sânul dreptei credințe? Ori venise pentru a-l denunța episcopului Henry Marshal – care era, probabil, mai preocupat de propriile probleme decât de un străin oarecare căzut în păcat? Ori cavalerul avea să fie dus cu sila înapoi la noul Templu din Londra ori chiar dincolo de Canalul Mânecii pentru a da ochii cu Inchiziția din Franța? Un războinic templier trecut prin multe lupte nu era o pradă chiar atât de ușoară, chiar dacă Abatele Cosimo venise cu doi oameni înarmați, ce păreau destul de bine făcuți.

Și ce era cu acel Bernardus de Blanchefort, care, după toate probabilitățile, se afla pe drum, de parcă ar fi reprezentat a doua pogorâre? Ori poate că Bernardus era vânatul cel de soi, iar de Ridefort nu prezenta prea mare importanță?

Și, oricum, care era acel „înfricoșător secret“ la care de Ridefort făcuse doar aluzii voalate? Toate aceste întrebări și neputința de a obține măcar un răspuns l-au făcut pe de Wolfe să-și dorească mai multă acțiune și, cu o sudalmă rostită în barbă, s-a ridicat în picioare dând numaidecât cu capul în pietrele umede și acoperite cu mâzgă ale tavanului boltit, dar cam scund. Bolboroseala a făcut loc unei înjurături cum se cuvine și, frecându-și scăfârlia, a ieșit în curtea castelului, întorcându-se cu ură să privească peștera meschină pe care cumnatul i-o dăduse drept cameră de lucru, de Wolfe a socotit că răbdase îndeajuns. Trebuia să se întoarcă în vechea încăpere, chiar dacă ar fi trebuit să fie ridicat până acolo legat cu frânghie și tras cu ajutorul unui scripete. Traversând curtea interioară plină de noroaie răscolite, s-a ferit din calea oștenilor în trecere, a copiștilor care-și dădeau aere și a salahorilor care se opinteau să împingă roabe pline, s-a îndreptat spre poartă, iar mantia mare și cenușie i s-a înfoiat în vântul rece. În corpul de gardă, care se găsea de partea cealaltă a grilajului cu țepi, care stătea ridicat, l-a găsit pe Gabriel răcnind amenințări la adresa unui tânăr oștean, care a șters-o recunoscător când sergentul s-a întors ca să-l salute pe coroner.

— Bună ziua, *Crowner.* Am auzit ca săptămâna viitoare o să plecăm iar spre nordul comitatului.

— Adevărat, așa că fă bine de alege niște oșteni care să nu

sufere de rău de mare, fiindcă *sheriff*-ul ține să pună piciorul pe insula Lundy. De Wofe s-a uitat la treptele ce duceau spre încăperea în care lucrase până nu demult. Săptămână trecută am fost cât pe ce să mă duc de-a berbeleacul pe scările astea blestemate, dar piciorul mi s-a înzdrăvenit, mai ales după atâta efort. Să stai în spatele meu, Gabriel, și să mă prinzi dacă dau să cad pe spate.

Având-l în urma lui pe sergentul destul de temător, a început să urce treptele scării înguste și în spirala. Spre ușurarea mută a amândurora, de Wolfe s-a descurcat mult mai bine decât se așteptau și a ajuns la etaj fără ca măcar să se împiedice o dată. Imediat ce a dat deoparte pânza de sac ce slujea drept ușă, l-a văzut pe Gwyn stând în locul lui preferat, pe pervazul ferestrei, mâncând pâine cu brânză și având la îndemână o cană mare cu cidru. S-a ridicat și a tras pentru John un scaun cam plăpând, singurul obiect de mobilier în afara mesei din lemn, care fusese cărată jos.

De Wolfe s-a lăsat greoi pe scaun și s-a rezemat cu spatele de pietrele aspre ale zidului. Urcușul îl solicitase mai mult decât se așteptase, cu toate că piciorul rezistase bine.

— Dă-mi și mie niște pâine și ceva de băut, omule, și după aceea să-mi spui ce-ai mai aflat.

Gwyn i-a pus în față ceva de mâncare, apoi i-a povestit ce aflase despre cei trei cavaleri necunoscuți care sosiseră în oraș cu o zi în urmă.

— Aseară am colindat berăriile și am tras de limba ba pe unul, ba pe altul, dar, în afara celor care i-au văzut trecând călare prin oraș, nimeni nu știa nimic despre ei. Unii îl auziseră pe grăjdar spunând că erau templieri, dar deja știam asta.

-- Altceva, nimic? a întrebat de Wolfe. care știa că Gwyn păstra pentru la urmă îmbucătură cea mai de soi.

— Azi-dimineață am ieșit din oraș prin Bretayne și am ajuns la St Nicholas.

Bretayne era cel mai sărăcăcios cartier din Exeter, numit astfel după britonii de origine celtă care fuseseră împinși acolo atunci când saxonii au cucerit orașul în urmă cu veacuri. Era o mahala cu străduțe foarte înguste și colibe mizerabile în partea de nord-vest a zidurilor, la marginea acesteia aflându-se micuța abație St Nicholas.

— În curte era un fierar care potcovea un cal mare, de luptă,

unul aproape de mărimea lui Bran al tău, a continuat Gwyn. Nu era un cal al vreunui călugăr de acolo și, evident, aparținea unuia dintre templieri. Am intrat în vorbă cu fierarul, iar el mi-a spus că trebuia să termine cât mai repede treaba, pentru că oamenii aceia urmau să plece foarte curând din oraș. L-am întrebat încotro se duceau, dar n-a știut să-mi spună.

— Știa măcar numele celui cu calul?

Gwyn s-a scărpinat în creștet.

— Îl știa și mi s-a părut cunoscut, dar nu știu de unde. N-am reuși să asociez numele cu vreun chip cunoscut ori văzut de mine vreodată.

John s-a arătat nerăbdător să afle mai multe.

— Bine, dar numele?

— Brian de Falaise – țin minte bine, fiindcă de acolo provenea William Bastardul.

Pe de Wolfe nu-l interesa în acele clipe originea lui William Cuceritorul, și s-a concentrat asupra acelui nume.

— A existat un asemenea templier la Acre. Un bărbat masiv și gras.

— Asta e valabil pentru mulți bărbați – îndeosebi templieri! a remarcat Gwyn.

— Dar ceilalți doi? l-a întrebat coronerul.

Ofițerul său a clătinat din cap.

— N-am zărit pe nici unul dintre ei, iar fierarul nu știa altceva. Am vorbit și cu un călugăr care dădea la sapă în grădină și l-am întrebat cine erau vizitatorii, dar el mi-a zis să-mi caut de drum, al naibii nenorocit, a mai zis el, și apoi a dat peste cap și ultima înghițitură de cidru. Dacă vrei să afli mai multe, fă bine și trimite-l pe piticul nostru acolo. Cu crucile lui și cu vorbăria lui latino-păsărească, el se pricepe să le intre călugărilor și preoților pe sub piele.

De Wolfe l-a aprobat și i-a zis ce descoperise Thomas în cealaltă abație.

— Dacă nimic altceva nu merge, mă duc chiar eu până la St Nicholas și o să-i întreb pe acești oameni ce caută aici. Aș putea să mă slujesc de faptul că am fost în cruciadă, mai ales dacă Brian de Falaise e vreunul dintre ei.

Gwyn s-a ridicat greoi în picioare și aproape că a ocupat jumătate de cameră.

— Ei, păi n-or să stea acolo toată ziua, dacă e să-i dăm crezare

fierarului. Îi spuseseră să se întoarcă pe la ora închiderii porților, ca să se uite la potcoavele celorlalți cai după călătoria lor de la Londra.

De Wolfe s-a ridicat și a pornit către capul scărilor.

— O să-ncerc să le fac o vizită astă-seara ori mâine. Până atunci, însă, când se întoarce amărâtul acela de copist al nostru, o să-l trimit să tragă cu urechea pe la St Nicholas. A tras deoparte pânza de sac și s-a dat deoparte, ca să-l lase pe omul din Cornwall să i-o ia înainte.

— Mergi înaintea mea, Gwyn. Dacă o să mă duc în nas, măcar să cad peste tine!

**

În acea dimineață, la cincisprezece mile depărtare, sora lui John era la slujba ce se ținea la biserica din Stoke-in-Teignhead, așa cum făcea în fiecare zi de când era copilă. Cu toate că dorința ei de a deveni călugăriță se stinsese de multă vreme, rămăsese totuși foarte credincioasă, dar asta nu-i afectase caracterul deschis și blând. În acea zi era însoțită de atrăgătorul oaspete aflat la conac, Gilbert de Ridefort.

Mama ei insistase ca de Ridefort să meargă cu Evelyn – Enyd era mai puțin conștiincioasă în ce privea participarea la slujbe, socotind că de două ori pe săptămână era suficient ca să stea cu sufletul împăcat. Ea mai avea un motiv nedeclarat pentru care îl trimisese împreuna cu fiica ei: amândouă știau că Ridefort ascundea mai multe lucruri decât cele declarate de John. Deși nu uneltiseră, amândouă voiau să afle atât cât se putea de la el, iar o plimbare agale până la biserica, aflată la câteva sute de metri depărtare, și înapoi, putea oferi un prilej bun pentru a-l trage de limbă. Lucru ciudat, de Ridefort păruse rezervat în privința participării la slujba religioasă, iar când Evelyn a simțit că el ar fi preferat mai mult compania ei, a trebuit să tragă concluzia că rugăciunile în sine nu-l atrăgeau prea mult pe cavaler. Asta era straniu pentru un templier, și chiar pentru un fost templier, pentru că sigur se obișnuise să-și petreacă zilnic ore nenumărate în biserică.

Însă vorbirea convingătoare a lui Enyd a alungat rezervele lui de Ridefort și, având o slujnică ceva mai mare decât o copilă ținându-se în urma lor, au mers pe jos fără să se grăbească până la biserica St Andrew, reconstruită în piatră de Somon de Wolfe cu puțin timp înainte de moarte. În drum spre ea, au discutat

despre multe lucruri, iar Evelyn, ascultând poveștile lui despre călătoriile prin Franța și Țara Sfânta, a fost vrăjită de farmecul lui.

Cu toate acestea, până să ajungă la biserica, ea nu aflase nimic nou despre motivele prezenței lui în Devon, de aceea a decis să fie mai directă pe drumul de întoarcere. În timpul slujbei, au stat în fața altarului, iar cei cinci ori șase săteni care nu se duseseră la muncă s-au așezat respectuoși în spatele fiicei seniorului lor manorial.

Preotul parohiei, un bărbat rubicond și cu o fire destul de optimistă, a ținut slujba citind ceva mai rar decât de obicei, deoarece a perceput ca oaspetele lui Evelyn era o persoană deosebita, cu toate ca nu și-a dat seama că acesta fusese călugăr templier. Evelyn l-a urmărit fățiș pe de Ridefort în timpul slujbei scurte și a observat că, deși el a respectat mai toate gesturile ce se impuneau, le-a îndeplinit mecanic, fiind lipsit de vreun entuziasm spiritual. Chipul i-a rămas împietrit într-o expresie neutră și nu a rostit nici unul dintre răspunsurile ce se impuneau în timpul slujbei. Ea a simțit că, deși de Ridefort se afla trupește acolo, mintea și gândurile îi rămăseseră închise față de conținutul religios al slujbei. La ușa bisericii, când preotul a condus-o foarte plecat pe doamna a cărei familie îi asigura un trai lesnicios și lipsit de griji, Evelyn l-a prezentat pe oaspetele ei drept Sir Gilbert de Ridefort, dar a plecat împreună cu el înainte de a fi necesare alte explicații.

Când au pornit spre casă. Gilbert a rămas la început tăcut, însă curând ea a reușit să-i dezlege din nou limba.

— Am remarcat că preotul nostru nu te-a prea impresionat prin calitățile lui, așa este, Sir?

Auzind aceste vorbe, el a zâmbit destul de trist.

— Bunul preot a făcut tot ce i se cere și nimic nu i se poate reproșa. Din nefericire, eu am ajuns să am multe îndoieli în privința Credinței pe care o predică el.

Sora lui John a simțit brusc că a nimerit un subiect care i-ar fi putut satisface curiozitatea.

— Am auzit ca mulți oameni ai lui Dumnezeu trec câteodată prin crize de credință.

În timp ce pășeau pe o potecă din cimitirul parohial și printre două tise, el și-a lăsat cu blândețe o mână pe umărul ei.

— Aceasta nu este o criză a credinței *mele,* ci a Credinței însăși. A zis el pe un ton misterios.

— Nu înțeleg, a zis ea, fără să mintă câtuși de puțin.

— Fratele tău ți-a spus că sunt – sau, mai bine zis, că am fost – cavaler templier?

Ea a rămas descumpănită de acest răspuns ocolit.

— Da, dar acești cavaleri cred cu mai multa tărie decât alții, nu? Doar sunteți soldați ai lui Hristos.

De Ridefort a zâmbit către ea, de parcă ar fi trebuit să nu zdruncine credința unui copil în basme.

— Templierii sunt un ordin ciudat. Sigur că suntem puternici apărători ai Credinței, dar probabil că existăm mai curând pentru a o apăra de critici și de îndoieli.

Evelyn a ridicat capul și l-a privit direct în ochi.

— Vrei să dai de înțeles că trebuie să fie protejată credința de îndoielile noastre?

Ajunși la poartă, el s-a întors și a privit în urma. Puținii săteni care fuseseră la slujbă stăteau de vorbă cu preotul în ușa bisericii și nimeni nu era suficient de aproape ca să audă ce-și spuneau cei doi.

— Da, credința a fost apărată vreme îndelungată. Roma este o apărătoare grijulie și puternică și nu suferă să aibă vreun concurent. Acum o mie de ani. Sfântul Petru a luat credința din locul ei de naștere și a transplantat-o în acel oraș, însă au existat și alte feluri de creștinism în Palestina, Egipt și în alte părți, gnostici care nu au vrut să accepte doctrina rigidă a Romei.

Aceste lucruri erau uimitoare pentru Evelyn, care nu știuse altceva decât să se supună regulilor tiranice ale Bisericii și nici nu avea habar că ar fi putut exista și alte păreri.

— Te referi la eretici? a întrebat ea, aproape în șoaptă.

Gilbert a luat-o de braț și au continuat să pășească încet, în vreme ce tânăra fată care îi urma era mai interesată de florile de primăvară răsărite pe marginea drumului decât de conversația greu de priceput a celor doi.

— Eretici? Asta este o descriere prea cuprinzătoare și vagă. Și voi ați avut propria erezie pe aceste insule când, cu secole în urmă, Pelagius a pretins liberul arbitru și gândirea liberă pentru toți oamenii. Iar acum, în sudul Franței, au apărut catarii, albigenzii, care doresc să-și urmeze credința în felul lor – o cale care mă tem că va aduce mânia Romei asupra lor, iar asta cu rezultate dezastruoase.

Evelyn a simțit un fior rece în dreptul inimii și, ca și Thomas de

Peyne, o dorință irațională de a-și face semnul crucii. Sa fi fost acel bărbat, care își lăsase palma pe umărul ei, un eretic primejdios, un anticreștin?

Însă ea avea o voința puternică și a hotărât să ia taurul de coame.

— Și ce legătura are asta cu templierii – și cu fuga ta atât de departe în comitatul Devon, după ce ai părăsit Ordinul? Credeam că templierii slujesc ordinul toată viața.

— Evelyn, așa ar trebui să fie. Dar eu și alți câțiva am văzut urme și fragmente ale unui alt adevăr pe care nu trebuia nici măcar să-l bănuim. La începutul acestui secol, când s-a înființat Ordinul, la Ierusalim se descoperise ceva ce trebuia făcut să dispară cu orice preț. Eu nu știu toată povestea, care este cunoscută în întregime doar Marelui Maestru și câtorva cardinali de la Roma. Nu este limpede dacă primii templieri au aflat de fapt acest secret sau comunitatea lor a fost creată de Ordinul Sionului ca să cerceteze mai departe, iar apoi să ascundă ceea ce se descoperise deja.

Evelyn a rămas total derutata.

— Vrei să spui că acum ești fugar pentru că ai ajuns în posesia acestor cunoștințe interzise, chiar în cadrul comunității voastre?

— Întocmai, iar ei se tem că eu și cei ca mine vom divulga acest secret întregii lumi.

În ochii lui a aparut o sclipire, iar glasul i-a tremurat nițel – ceea ce a făcut-o pe Evelyn să creadă că omul era puțin nebun.

— Dar cum au ajuns primii templieri să cunoască acel secret? Și care este acesta, de fapt? a întrebat ea, aproape temându-se că răspunsul lui ar putea da naștere unui trăsnet pornit din ceruri.

Chipul lui s-a schimonosit de durere, pentru că s-a simțit chinuit de nehotărâre și de o suferință de neînchipuit.

— Sunt sfâșiat între jurămintele de supușenie și dreptul tuturor oamenilor de a gândi liber, nestingheriți de credința oarbă. O parte din mine este cuprinsă în lanțurile canoanelor rigide ce mi s-au vârât în minte încă din copilărie, însă pe zi ce trece văd tot mai bine avantajele modului de gândire gnostic – la fel cum gândesc și mulți alți templieri din Franța, care îi privesc cu simpatie pe catari. Ar trebui să am curajul de a spune adevărul întregii lumi – și totuși mă tem.

Evelyn a început să simtă ca răspunsurile lui la întrebări o duceau tot mai departe de înțelegerea exacta a situației.

— Dar ce anume au descoperit acei primi templieri? a insistat ea.

— Li s-a dat o parte din palatul construit deasupra ruinelor Templului lui Solomon, distrus de romani atunci când i-au izgonit pe evrei. Primii câțiva templieri și-au petrecut câțiva ani săpând sub pasajele subterane despre care se spunea că fuseseră grajdurile lui Herod – iar ceea ce au descoperit acolo a fost transportat în sudul Franței, în cea mai mare taină. La nouă ani după înființarea ordinului, cei nouă cavaleri templieri de la început s-au întors pentru totdeauna în Franța.

De Ridefort reușise iarăși să-i răspundă fără să-i împărtășească vreo informație importantă, de aceea ea a încercat din nou.

— Sir, s-ar părea că sudul Franței joacă un rol deosebit de important în toată povestea aceasta, a remarcat ea. Acolo locuiesc și acei catari de care vorbeai mai devreme – și unde își are proprietatea și acest cavaler pe care îl aștepți. Am auzit cândva de la un călugăr vorbăreț că a existat chiar și o teorie cum că Iosif din Arimatea și Maria Magdalena au vizitat zona aceea după moartea Mântuitorului nostru, pentru ca acolo se găsea locul șalvarii pentru mulți evrei care fugiseră din Țara Sfântă.

De Ridefort a râs sec.

— A vizitat? A făcut mai mult decât atât! S-a dus să trăiască acolo, aducând cu sine și Sfântul Potir! Languedoc este noua Țară Sfântă, ceea ce face cu atât mai tragic faptul ca răzbunarea va cădea foarte curând asupra miilor de oameni care trăiesc acolo.

Cu toate acestea, Evelyn nu a reușit să urmărească acele răspunsuri dezlânate, însă, pe măsură ce se apropiau de intrarea în curtea interioară a conacului, a făcut o ultimă încercare:

— Dar cum ar putea ceva ce a fost scos din fundația unui templu să zdruncine însăși fundațiile Sfintei Biserici? a întrebat ea aproape tremurând de emoție.

De Ridefort și-a luat mâna de pe brațul ei și a arătat înapoi, către bisericuță.

— Ce am făcut, de fapt, în timpul slujbei? a întrebat el cu glas ferm. Ne-am înfruptat din trupul și sângele lui Isus cel reînviat, ceremonia care constituie miezul, ba chiar însăși inima Sfintei Biserici de la Roma. Dacă acea credință sacră este sfărâmată, atunci se alege praful și pulberea de cei o mie de ani trecuți de când Paul a făcut din Roma centrul universului creștin.

Au pătruns pe poarta și Evelyn, neliniștită până acolo încât

începuse să-i fie frică de acest bărbat straniu și enigmatic, s-a desprins de lângă el, dornică să discute cu mama ei despre cele auzite.

CAPITOLUL OPT

În care Crowner John primește niște vești îngrozitoare

În dimineața următoare, șaptesprezece martie, a început cu frig și rafale de vânt. Ziua precedenta, care promisese sosirea primăverii, fusese doar o glumă obișnuită pentru părțile de apus ale Insulelor Britanice.

Odin se afla peste drum, unde fierarul se ocupa de potcoavele lui, astfel că, după ce a mâncat o ciorbă fierbinte cu pâine, de Wolfe s-a dus la castel pe jos. În timp ce mergea cu pași mari spre Rougemont, vântul ce bătea în rafale dinspre apus parcă voia să-i smulgă de pe trup mantia tocită și-i azvârlea stropi de ploaie în obraz. Prelatele de deasupra tarabelor înșirate pe strada fluturau năvalnic, gata să sară din ramele lor, iar vânzătorii ambulanți și negutătorii se înfofoliseră în mantii și cape, așteptând ca mușteriii să-și facă puțin curaj și să înfrunte natura dezlănțuită.

În timp ce pășea, John s-a bucurat că piciorul încetase să-l mai supere, părând ca-și revenise la normal, recăpătându-și vigoarea, dar scăpând de durerea, nu puternică, dar sâcâitoare pe care o simțise vreme de săptămâni în șir. A cugetat îndelung la seara precedentă, când petrecuse câteva ore plicticoase, dar fără certuri, alături de nevastă, în fața focului. Greu de crezut, dar ea nu avusese nici o slujbă la care să meargă, astfel că au mâncat de seară într-o pace relativă. Nu avea chef să mai plece la Bush, deoarece știa ca Nesta se dusese la o întâlnire a hangiilor de la Palatul Ghildelor, ca să discute despre prețul crescut al orzului și efectele acestuia asupra prețurilor practicate la bere. Cum recolta fusese sărăcăcioasă în anul dinainte, iar regele ceruse o cantitate uriașă de grâne pentru aprovizionarea armatei sale din Franța, prețul multor alimente de bază crescuse. Acest lucru se adăuga nemulțumirilor populației, care și așa plătea dări prea multe, lucru care, după cum se temea de Wolfe, îl putea încuraja pe Prințul John să înceapă a unelti din nou împotriva fratelui său regele, care era plecat din țară mai tot timpul.

Costul crescând al vieții fusese unul dintre subiectele de discuție, destul de firav, dintre el și Matilda, cât stătuseră în fața focului, după ce mâncaseră. El a desfăcut o butelcă de vin și, bine dispuși de el, amândoi s-au mai destins nițel – în ultima vreme, Matilda părea să aprecieze din ce în ce mai des câte un păhărel,

două. Discuția a alunecat în mod inevitabil către Gilbert de Ridefort, iar John s-a văzut silit să-i povestească nevestei despre cele descoperite de Thomas în legătură cu Abatele Cosimo și cu sosirea celor trei templieri în ziua precedentă. Ea s-a arătat sincer îngrijorată față de siguranța cavalerului și a recunoscut îmbufnată că de Wolfe avusese dreptate să îl ascundă tocmai în Stoke-in-Teignhead. Nu numai atât, dar ea a adăugat câteva informații culese chiar de ea, căpătate în acea zi de la enoriașii mai curioși ai bisericii St Olave, care se afla la câteva sute de pași de abația St Nicholas.

— Spui că unul dintre cavalerii aceia era Brian de Falaise, a zis ea, iar eu am aflat că ceilalți doi se numeau Godfrey Capra și Roland de Ver.

John nu auzise nicicând despre acest din urmă cavaler, dar și-l amintea vag pe Godfrey Capra, căci și el participase la marele sfat de la Gisors. Acea adunare fusese supranumită și „Despicarea Ulmului," ceea ce păruse a avea un mare efect asupra organizării templierilor, iar Gilbert de Ridefort participase și el, un lucru despre care John nu putea crede că fusese o simplă coincidență.

Acum, în timp ce făcea ultimii pași spre poarta castelului Rougemont, de Wolfe a suspinat, pentru că nu reușea să plaseze toate frânturile de informații într-un soi de schemă. Era limpede că trebuia să îi atace în mod direct pe acești templieri, dacă voia să descopere ce anume îi adusese în Exeter. S-a întors în corpul de gardă, însă, în loc să-și forțeze norocul încercând să urce scara în spirală, a vârât doar capul în puțul scării și a răcnit ca să-i atragă atenția lui Gwyn. De sus s-a auzit un urlet de răspuns, apoi ofițerul său a coborât scara în tropot, urmat de Thomas de Peyne.

— La ora opt trebuie să participăm la mutilările de săptămână asta, i-a anunțat el. Thomas, copistul *sheriff*-ului ți-a dat lista cu oamenii?

Micuțul copist cu spinarea cocârjată a scormonit prin tașca lui diformă și a scos de acolo un petec de pergament, pe care l-a consultat.

— *Crowner,* sunt trei, și unuia trebuie să-i iei mărturisirea. De Wolfe s-a încruntat.

— Mărturisire? De la care?

— S-ar părea că omul vrea să se facă informator, ca să-și salveze viața, dacă nu și mâna dreaptă.

Informatorul era nelegiuitul care dorea să-și salveze viața dând în vileag pe complicii săi, motiv pentru care putea scăpa de pedeapsa capitală, poate chiar să abjure regatul sau chiar să fie lăsat în libertate.

Coronerul a mormăit ceva în sinea lui și a pornit în fruntea celorlalți să traverseze curtea interioară, către subsolul donjonului, care era pe jumătate sub nivelul solului. Acea porțiune întunecoasă și mucedă era în parte temniță, în parte depozit și în parte cameră de tortură, peste care domnea, mai ceva ca un rege, Stigand, un temnicer neînchipuit de gras, care avea mintea unei gărgărițe. Cripta era împărțita pe jumătate de un zid de piatră, în care, o poartă ruginita din fier dădea într-un pasaj de-a lungul căruia se înșirau câteva celule mizere. Restul era un spațiu liber, iluminat sărăcăcios de lumina ce pătrundea prin ușă, dar și de aceea provenită de la câteva făclii fixate pe ziduri. Podeaua era din pământ umed bătucit și, într-un intrând din colț, Stigand își avea locul de dormit pe o saltea umpluta cu paie. În afara acelei nișe, se mai găsea un loc pentru făcut focul, ce-i slujea atât pentru gătit, atâta cât se putea, cât și pentru înroșirea diferitelor fiare și instrumente de tortură. În acele momente, deasupra buștenilor, se afla un ceaun uriaș din metal, plin cu smoală, obținută din mangalizarea în bocșă, care bolborosea amenințător.

În timp ce coronerul a sosit însoțit de cei doi asistenți ai săi, coborând cele câteva trepte de la nivelul curții interioare, pe ușa de fier a temniței a apărut o procesiune din cale afară de întristătoare. Conduși de Gabriel și de un ostaș, trei deținuți, îmbrăcați în zdrențe și având cătușe grele la încheieturile mâinilor și la glezne, au apărut împleticindu-se pe podeaua denivelată. Împinși înainte de alți doi oșteni. Stigand a încuiat ușa dinapoia lor, apoi s-a dus legănându-se spre foc. unde, pe o bancă scundă, se aflau o serie de instrumente de tortură. În mijlocul subsolului se afla deja un mic grup de observatori, printre care un preot de la capela garnizoanei St Mary, în cazul în care vreunul dintre deținuți ar fi murit în timpul torturilor. Ceilalți erau Ralph Morin, conetabilul castelului, Herry Rifford, unul dintre cei doi *portreeve*-i ai orașului Exeter. și *sheriff*-ul Richard de Revelle, împreună cu unul dintre copiștii de la Tribunalul de Comitat, care îi condamnase pe acei acuzați.

Soldații i-au împins și i-au târât pe cei trei bărbați, așezându-i

într-un rând, cu fața la oficialități, astfel încât copistul, un bărbat gras, care avea o părere deosebit de bună despre importanța sa, a putut începe citirea amănuntelor privind sentințele celor trei.

— În primul rând, Robert Thebaud, măcelar din acest oraș, ești condamnat pentru că, în repetate rânduri și cu voie, te-ai slujit de greutăți mincinoase și de măsluirea cântarului pentru a obține foloase necuvenite. Oficialul a întors o foaie de pergament și a revenit la alt document. Anul trecut, în luna iunie, ai fost condamnat la o amendă de zece mărci de către tribunalul notabilităților din acest oraș. Și, cu aceeași ocazie, ai fost avertizat că la următoarea infracțiune vei fi pedepsit prin spânzurare ori mutilare.

Sclipitor îmbrăcat cu o mantie scurtă de culoare verde, pe care o iubea tare mult și pe care o purta aruncată, cu o neglijență studiată, pe un umăr, *sheriff*-ul a făcut un semn cu mâna înmănușată către copist.

— Se mai cunosc și alte fărădelegi ale acestui ticălos?

Rifford, un bărbat între două vârste, burduhănos, cu un gât scurt și ochi proeminenți, era *portreeve*-ul care reprezenta notabilitățile și ghildele din oraș. El a împuns acuzator cu degetul către nenorocitul Robert, un bărbat mătăhălos, de obicei cu o față rumenă și jovială, acum cenușiu de spaimă.

— A fost avertizat de ghilda măcelarilor anul trecut că, dacă mai greșește o dată, va fi dat afară din ghildă și nu va mai avea dreptul să-și continue meseria în orașul nostru. Asta se va întâmpla chiar acum și, în orice caz, slujindu-se doar de o mână, nu va mai avea putința de a sacrifica vite și să taie carnea!

Thebaud a căzut în genunchi și a început să vorbească bolborosit, cerând îndurare, dar nimeni nu l-a luat în seamă; cei prezenți erau obișnuiți cu astfel de rugăminți din partea condamnaților.

Copistul a trecut la cel de-al doilea caz, un saxon mohorât, al cărui păr blond atârna pe spate.

— Britric din Totnes, ai fost prins în Piața de Serj încercând să plasezi monede de un penny care erau pilite. La locuința ta, bailivul orașului a găsit o punguța cu pilitură și scule potrivite pentru măsluirea monedelor.

Monedele de argint de un penny erau de multe soiuri și unele se aflau în circulație de mai bine de un veac, provenind de la diferite monetării din toată țara. Pilirea marginilor și topirea

argintului pentru valoarea lui devenise o infracțiune obișnuită, dar gravă. Majoritatea monedelor aveau o cruce pe o fața, iar la baterea monedelor, brațele crucii se făcuseră mai lungi, ajungând până la marginea monedei, asta din dorința de a face ca pilirea să fie mai ușor vizibilă. Contrafacerea monedelor era o infracțiune a cărei pedeapsa era spânzurătoarea, însă plata cu monede pilite era pedepsită aproape la fel de nemilos.

Britric a părut că rămâne nepăsător în fața acuzațiilor care i s-au adus, astfel încât copistul a trecut la ultimul infractor, un tânăr cu ochi vicleni care fugeau de colo-colo, și cu dinți strâmbi ieșindu-i din gură.

— William Pagnell, ai fost condamnat pentru că te-ai însoțit cu hoți cunoscuți, care au acționat acum două săptămâni la bâlciul de la St Jude. Ceilalți trei hoți au fugit cu mărfuri furate de la diferite tarabe, în valoare de cel puțin cinci mărci, însă doar tu ai fost prins. Cum bunurile furate găsite asupra ta, anume, o lumânare, valora doar nouă pence, ai scăpat de spânzurătoare pentru hoție.

Copistul, care citea totul cu un glas monoton, a fost întrerupt de coroner.

— Ăsta e omul care vrea să devină informator?

— Da, Sir *Crowner.* Dacă ceilalți sunt prinși și confirmă că și acest Pagnell făcea parte din bandă, atunci vor fi spânzurați cu toții, chiar dacă acum acestui om i se taie o mână ori nu.

Pagnell s-a alăturat tovarășului său aflat deja în genunchi pe pământul umed, făcând lanțurile să zornăie când a ridicat mâinile împreunate ca să cerșească îndurare de la de Wolfe.

— Sir *Crowner,* vreau să-mi mărturisesc mica mea vină și să primesc iertarea ta prin dezvăluirea numelor celorlalți care m-au făcut să aleg un drum greșit, a scâncit el.

De departe s-a auzit dangătul slab al clopotului catedralei, iar Richard de Revelle și-a plesnit palmele înmănușate una de alta, semn că-și pierduse răbdarea.

— Hai, copist, treci mai departe. Am lucruri mai importante de făcut azi.

Funcționarul înfumurat s-a răsucit spre coroner cu o expresie întrebătoare pe chip.

— Îl accepți ca informator, Sir *Crowner?*

— Da, dacă asta înseamnă că prin mărturisirea lui îi putem prinde pe hoții cei mari, a mormăit el.

Pagnell s-a grăbit să adreseze mulțumiri, apoi a căpătat ceva mai mult curaj.

— Iar dacă mărturisesc tot ce știu și promit în numele Sfintei Fecioare și a tuturor sfinților că nu o să mai păcătuiesc de aici încolo, îmi lăsați mâna nevătămată? Fără ea, eu și familia mea vom muri de foame, pentru că eu sunt cioplitor în lemn. N-am găsit de lucru vreme de două luni și am furat lumânarea aceea doar ca să cumpăr pâine să astâmpăr foamea copiilor mei.

Richard de Revelle a pufnit exasperat.

— Toți nenorociții care ajung aici deapănă aceleași și aceleași povești de scuză și promit să se cumințească, iar imediat cum ajung afară se apucă de furat sau ucid pe careva.

Pentru a-l irita și jigni pe cumnatul său, dar și dintr-un sentiment de compasiune, de Wolfe a făcut un gest către gărzi și temnicer.

— Duceți-l înapoi în celula lui. O să-i ascult mărturisirea și abia după aceea o să hotărăsc ce să facem cu el.

— *Crowner,* ce drept ai să te amesteci în hotărârile tribunalului prezidat de mine? s-a răstit *sheriff-ul* la John.

— Obligația de a asculta mărturisiri din partea informatorilor mi-a fost stabilită anul trecut de o lege a Tribunalului Itinerant, i-a răspuns înțepat de Wolfe, fulgerându-l pe de Revelle cu privirea. Și poate ții și tu minte că legea aceea a fost dată de judecătorii regali – adică de judecătorii regelui, care ne este stăpân!

Abia reușind să-și ascundă un rânjet de satisfacție văzând umilirea șefului său, Gabriel a dat ordin uneia dintre gărzi să-l ducă pe deținut, iar când Stigand s-a tras înapoi, ca să se așeze mai aproape de foc. procedurile cumplite au continuat. Totul s-a desfășurat cu iuțeală și eficiență, fără nimic din solemnitatea unei execuții. Două gărzi l-au prins pe saxonul blond, iar unul dintre ei, slujindu-se de o cheie grosolană, i-a desfăcut cătușele. Temnicerul cel obez a adus de-a rostogolul pe podea un trunchi gros de copac, pătat înfiorător cu sânge închegat și uscat, și l-a așezat în picioare ca să închipuie un butuc înalt de aproape șaizeci de centimetri. Victima a fost silită să se așeze în genunchi, iar Stigand i-a prins mâna dreaptă și i-a întins-o pe butuc. Apoi a întins mâna după secure, a scuipat pe lama ei și a izbit cu iuțeală, făcând lama să șuiere și a retezat mână de la încheietura, dintr-o singură lovitură.

În ciuda atitudinii sale nepăsătoare de mai devreme, Britric a

scos un țipat ascuțit și a leșinat; din arterele tăiate ale brațului, sângele a țâșnit pe butuc, iar mâna a căzut pe podeaua înnoroită. Respirând greu după efortul făcut pentru a mânui securea, temnicerul a scos o cârpă murdară din buzunarul șorțului său mizer din piele și a pus-o peste încheietură, ca să oprească puțin hemoragia. Saxonul căzuse pe podea, dar una dintre gărzi i-a ținut brațul în sus, în vreme ce Stigand s-a întors către vasul cu smoală, aflat încă pe foc. A amestecat conținutul cu un băț, pe care apoi l-a folosit pentru a lua un ghemotoc mare din substanța cenușie și lipicioasă. Smulgând cârpa, a lipit smoala direct pe carne și pe terminațiile osoase, întinzând-o peste ciotul de braț, pe care, pe măsură ce s-a răcit, s-a și întărit. Apoi, cu un gest nepăsător a ridicat de jos mâna, prinzând-o de degetul mare, și a azvârlit-o în foc unde, scoțând un șuierat și înnegrindu-se, degetele s-au contractat ca o gheară, parcă sugerând încă o dată durerea cumplită pe care o simțise cel pedepsit.

Membrii grupului au urmărit acea scenă cu indiferență, mai puțin Thomas de Peyne, care, deși asistase de nenumărate ori la așa ceva după ce intrase în slujba coronerului, încă se simțea îngrețoșat la vederea sângelui și a mâinii tăiate care era tratată cu atâta lipsa de simțire.

Doi oșteni l-au târât pe Britric înapoi pe poarta de fier și s-au întors ca să repete procedura pentru măcelarul cuprins de tremur, Robert Thebaud, care a început să urle imediat ce i s-au scos lanțurile și nu a încetat decât atunci când a fost dus târâș înapoi în celulă.

Abia așteptând să ajungă în camera sa, Richard de Revelle a dat să se îndrepte către ușă dar, parcă amintindu-și brusc ceva, s-a întors să i se adreseze lui de Wolfe.

— Expediția către Lundy este aranjată pentru luni, John. Vom pleca în zori și sperăm să ajungem la Bamstaple pe la căderea întunericului.

Apoi, cu un ultim gest elegant făcut cu mâinile înmănușate, a plecat grăbit la treburile sale, urmat cam fără chef de către conetabil, lăsându-l pe coroner să intre în temniță, unde, din cauza urletelor și a gemetelor celor doi bărbați mutilați, abia a reușit să audă mărturisirea hoțului.

**

O oră mai târziu, de Wolfe a urcat treptele până în camera sa din tumul porții și s-a alăturat lui Gwyn și Thomas, care mâncau

de zor obișnuita brânza și pâine, udate din belșug cu cidru.

După ce trăsese cu urechea la bârfele din incinta catedralei, Thomas nu avea nimic nou de anunțat în legătura cu abatele italian. Cosimo nu-l mai vizitase pe episcop, astfel că nu avea de unde să știe dacă el se întorsese la stăreția St James.

— Dar tu, Gwyn, ce-ai reușit să mai afli? De la tavernă nu se pot afla vești mai folositoare decât de la catedrală?

Înainte de a-i răspunde, slujindu-se de pumnal, ofițerul a îndepărtat o coajă verzuie de pe bucata lui de brânză.

— Nu prea multe, *Crowner.* Spui că soața ta știa deja numele celorlalți doi templieri. Aseară, m-am dus la vreo două berării jegoase din Bretayne și am stat de vorba cu un rândaș și un salahor de la St Nicholas. S-ar părea că cei trei sunt conduși de acel Roland de Ver, care vine de la Noul Templul din Londra, cu toate că înainte a stat la Paris. Are părul și barba roșcate, așa zice salahorul, dar, în rest, se știu puține despre el.

— Dar ceilalți? Unul este Godfrey Capra, pe care l-am văzut amândoi la Gisors, când s-a iscat gâlceava dintre Prințul Richard și bastardul acela de rege francez!

— Da, îmi aduc aminte de el. Era un om slab, tuciuriu, cu o mutră acră. Se născuse în Kent – așa am auzit -, dar n-a mers niciodată în Palestina cu noi. Apoi a mușcat o bucată de brânză tare ca piatra și a mestecat-o. Celalalt pe care îl cunoaștem amândoi este Brian de Falaise. Rândașul a zis ca și el a sosit de la Comandamentul templierilor de la Londra, deși el vine de fapt din Normandia.

Stând pe taburetul lui de lângă masă pe care scria un rezumat al confesiunii făcute de informator pe care John o luase de curând în temnița împuțită a lui Stigand, Thomas ascultase totul în tăcere, dar s-a silit dator să intervină:

— Când am fost la Winchester, în suita Episcopului de Rouen, era un preot care fusese la Gisors, la sfatul acele din 1188, despre care vorbiți. El mi-a spus că deși a fost o sfadă în principal politică între bătrânul Rege Henric și Philip al Franței, acolo s-a mai întâmplat ceva ce i-a afectat pe templieri.

— Și tu știi, piticule, ce a fost de fapt? l-a întrebat omul din Cornwall pe un ton morocănos.

Thomas și-a plimbat alene ochii șireți de la coroner la ofițerul său.

— Se pare că atunci când ordinul lor a fost înființat, templierii

primeau porunci direct de la o organizație religioasă mai puțin cunoscuta la Ierusalim, care se numea Ordinul Sionului. Se spunea că ar fi fost înființat de Godfrey de Bouillon cu câțiva ani înainte de a elibera Orașul Sfânt de sub sarazini. Apoi, el a instalat ordinul în abația Notre Dame de Mont Sion, din afara zidurilor orașului.

— Și ce naiba are asta de a face cu ceea ce s-a întâmplat la Gisors? l-a întrebat Gwyn pe un ton lipsit de politețe.

— La întâlnirea de acolo, din '88, la care ați fost și voi, Ordinul de Sion s-a certat cu Marele Maestru al templierilor, astfel că, după aceea, fiecare și-a urmat propriul drum, Ordinul schimbându-și numele în Stăreția de Sion.

Micuțul copist a făcut o pauză, ca pentru a da mai multă greutate deznodământului:

— Chestiunea este că așa-numita „Despicare a Ulmului" a fost de fapt o referire ocultă la schisma definitivă dintre Ordin și templieri și nu are nici o legătură cu acea neînțelegere prostească dacă trebuia ca englezii sau francezii să stea la umbra copacului. Și ceea ce cred că are o mare importanță în privința lui Gilbert de Ridefort este că adunarea de la Gisors a avut loc la doar câteva luni după ce unchiul lui, Gerard de Ridefort, a pierdut din nou Ierusalimul în favoarea mohamedanilor, ca urmare a unei presupuse incompetențe și trădării.

Chestiunea aceasta depășea puterea de înțelegere a lui Gwyn de Polruan, care s-a întors supărat și dezgustat la pâinea lui cu brânza, însă de Wolfe a analizat câteva clipe cele spuse de Thomas.

— Așadar, acum avem în Exeter un preot de la Paris care are legături strânse cu Inchiziția, un templier de vază de la Preceptura din Paris, care a fost prezent la Gisors – și toți au sosit aici la câteva zile după nepotul Marelui Maestru căzut în dizgrație!

Auzind vorbele coronerului, copistul a ridicat din umerii firavi și strâmbi și s-a uitat rânjind la stăpânul său, pentru a-i arăta ca el considera că toate acele evenimente erau strâns legate între ele.

— Cu cât scăpăm mai repede de acest cavaler rătăcitor, cu atât mai bine! a mârâit coronerul. Dar nu va pleca decât după ce i se alătura acel de Blanchefort.

Gwyn și-a terminat mâncarea și a luat o înghițitură strașnică din vasul cu cidru. După ce a slobozit un râgâit gargantuesc, și-a șters mustața.

— Cel puțin asta nu este treaba coronerului, a spus el, neștiind nicidecum că foarte curând vorbele lui aveau să se dovedească neadevărate.

**

Clopotul catedralei a bătut pentru slujbele de la orele 3, 6 și 9 după care de Wolfe s-a întors în Martin’s Lane ca să vadă ce făcuse fierarul cu calul său. La grajduri, l-a găsit pe Odin legat cu un căpăstru simplu de un inel prins în perete. Cu un aer mulțumit, armăsarul masiv mânca ovăz dintr-o găleată făcută din pânză groasă; copitele îi fuseseră curățate, iar cele câteva caiele desprinse fuseseră bătute bine.

Coronerul a început să stea de vorbă cu Andrew, tânărul fierar și potcovar, și tocmai se înfierbântaseră discutând despre harnașamente de război când, ieșind de pe ușa casei lui de Wolfe, o siluetă s-a grăbit să traverseze drumul. Era Mary, cu părul blond scăpat de sub boneta, ale cărei șireturi încă nu apucaseră să fie legate pe sub bărbie.

— Sir John, vino repede! Stăpâna este într-o stare de nedescris – a sosit Alsi, administratorul de la Stoke.

După ce a urmat-o în fugă, ajungând pe cealaltă parte a străzii, Mary i-a explicat ca nu știuse că se afla la grajduri și, de aceea îl trimisese pe Simon până la Rougemont ca să-l caute.

În sala mare, Matilda stătea pe unul dintre scaunele din apropierea focului, aplecată în față și suspina neconsolată, în vreme ce Alsi se agita pe lângă ea fără nici un folos.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? a întrebat John, apropiindu-se de nevastă și lăsându-și ușor mâna pe umărul ei. A pățit mama mea ceva?

În aceeași clipă, Matilda a încetat să se văicărească și a ridicat capul, după care l-a săgetat cu o privire urâtă.

— Numai tu ești de vină, om fără inimă! a răcnit ea, ridicându-se pe picioarele ei groase și începând să se bată cu pumnii în piept.

John a împins-o la loc pe scaun, iar ea a reînceput să suspine. El s-a întors către administrator, un bărbat pe care îl cunoștea de când era copil.

— Alsi, ce se petrece? De ce ai venit aici?

Saxonul cărunt și slăbănog, rămas în hainele de călărie, a ridicat brațele, de parcă ar fi voit să-și ceară scuze.

— Trebuia să te fi găsit întâi pe tine, Sir John, ca să te anunț,

înainte ca Lady Matilda să afle vestea. Nici nu-ți închipui ce îndurerat sunt că i-am provocat o asemenea suferința. Dar n-am știut că o va afecta în asemenea măsură.

— Ce tot spui acolo, omule? Ce s-a întâmplat?

— Oaspetele tău de la Stoke, Sir Gilbert. E mort – a fost ucis!

Cu toate că de aproape douăzeci de ani încoace decesele violente făceau parte din viața lui de Wolfe, atât ca oștean, cât și în calitate de coroner, acea veste l-a zdruncinat în mod deosebit. Temerile lui de Ridefort și confirmarea faptului că ele fusese întemeiate, se terminaseră printr-o tragedie.

În vreme ce Matilda se legăna în continuare plângându-și tristețea pentru pierderea cavalerului ei, John s-a lăsat să cadă greoi pe celălalt scaun și a rămas cu privirea ațintită la administrator.

— Când s-a petrecut asta – și cum?

Agitat, Alsi se chinuia să-și desfacă o cataramă mare care îi ținea pe umeri mantia grea de călărie.

— Sir John, ieri, spre sfârșitul după-amiezii, Sir Gilbert s-a dus să se plimbe călare. Se arătase nemulțumit de faptul că se plictisise să stea între patru pereți, de aceea a împrumutat o iapă din grajd și a plecat călare, spunând ca nu se va îndepărta de pe proprietatea conacului. Însă la căderea întunericului, când a văzut că nu se întorsese, mama ta a trimis niște grăjdari să-l caute, crezând că se rătăcise în pădurea dintre Stoke și râu. Alsi a tăcut o clipă și a scos un oftat tremurat. Înainte să se întunece de tot, oamenii l-au găsit – adică, au descoperit întâi iapa, care rătăcea singură. După aceea, la câteva sute de pași depărtare, dincolo de un șir de copaci de pe malul râului, l-au găsit zăcând fără viața pe pământ, plin de sânge.

— Nu se putea să fi căzut de pe cal, ori să fi dat cu capul în vreo ramura mai joasă? (în clipa când a rostit aceste cuvinte, de Wolfe și-a dat seama ca vorbise gura fără el pentru ca nici un cavaler templier, îndeosebi unul care luptase în Outremer, nu ar fi căzut astfel la pământ ca să moară în timpul unei plimbări.)

Alsi i-a confirmat imediat gândurile:

— Nu a fost nicidecum un accident, după cum te vei convinge când o să-i vezi rănile. A fost ucis cu premeditare. Sir, și încă într-un mod foarte ciudat.

CAPITOLUL NOUĂ
În care lui Crowner John i se amintește de Sfânta Evanghelie după Ioan

— John, chiar dacă îți era prieten și oaspete, tot coroner ai rămas și m-am gândit că se cuvine să respectăm legea. Am lăsat cadavrul acolo unde l-am găsit, a spus William de Wolfe cu tristețe în glas, conștient de faptul că un om ce îi fusese lăsat în grijă acasă își găsise moartea după numai două zile de găzduire.

Fratele lui s-a străduit să-l asigure că nu trebuia să se simtă vinovat pentru acea tragedie.

— Nu trebuia să se aventureze singur pe afară, mai ales intr-un loc pe care nu-l cunoștea, William. În Exeter a fost mai mult decât agitat, dar părea să-și închipuie că pustietatea de la țară nu presupunea nici un risc.

Cei doi mergeau călare pe drumul ce ducea de la conac spre râul Teign, împreună cu Gwyn, Thomas, Alsi, un arendaș și doi grăjdari de la Stoke, toți urmându-i îndeaproape. De Wolfe plecase de la Exeter imediat ce reușise să o liniștească pe Matilda, care îl învinuia neîncetat pe motiv că nu se îngrijise ca de Ridefort să fie păzit zi și noapte. El a bănuit că ea se slujea de acea tragedie pentru a-i acuza familia de neglijența în asigurarea pazei lui de Ridefort.

Simon îi adusese pe Gwyn și pe Thomas de la castelul Rougemont spre casa din Martin’s Lane și în mai puțin de o oră erau cu toții în drum spre Stoke-in-Teignhead, făcând cele șaisprezece mile în patru ore, fiindcă trebuiseră să aștepte scăderea apei la vadul de la Teignmouth. Sosind după-amiaza, au pornit drept spre locul morții, care era păzit de doi săteni liberi, lăsați acolo cu o noapte înainte de către William.

— L-am trimis pe administratorul nostru ca mesager la Exeter, în locul unui bailiv, după cum spui tu că cere legea, i-a explicat fratele său în timp ce mergeau. El a pornit cu câteva ore înainte de crăpatul zorilor împreuna cu unul dintre rândași, mergând pe drumul dinspre țărm, știind că la ora aceea fluxul va fi mare. Ne-am gândit că nu avea nici un rost să organizăm o vânătoare pentru prinderea făptașilor, în mijlocul pădurii și la vreme de noapte.

John l-a aprobat.

— Nu trebuie să facem nici dovada originii englezești la ancheta pe care o voi ține – identitatea lui ca normand este de netăgăduit. Treaba mea este să aflu cum a murit.

— John, orice ai spune, eu mă simt răspunzător în mare măsură pentru moartea lui. Ar fi trebuit să insist să iasă însoțit, dar eu nici măcar n-am știut că a plecat. Eram la Kingsteignton să vând niște oi, când a ieșit.

— La ce oră a fost găsit, William?

— Era aproape întuneric, așa că sigur trecuse de a șasea oră, dacă ținem seama de perioada asta a anului. Dacă nu i s-ar fi găsit iapa, am a mă îndoi că i-am fi descoperit cadavrul până a două zi dimineața, asta cel mai devreme, pentru că era ascuns vederii.

Când au ajuns la scena omorului, de Wolfe a constatat că fratele sau nu se înșelase. Din drum pornea o potecă de-a lungul pârâului numit Arch, care curgea pe dealurile molcome dinspre Stoke spre râu. Poteca mergea prin pădure către Coombe, apoi revenea pe marginea apei. Vegetația era foarte deasă de-a lungul malurilor râului, care era lat și avea nivelul apei crescut din cauza fluxului, cale de două mile în amonte fața de vadul de la Teignmouth. Dincolo de ierburile rezistente și de cele câteva desișuri aflate deasupra apei, copacii începeau brusc și erau extrem de deși la marginea pădurii, unde se puteau bucura de mai multa lumină. La mai puțin de cincizeci de pași de poteca îngustă și cam la aceeași distanță de liziera, cadavrul lui Gilbert zăcea într-un mic luminiș, unde se afla și un fag mare, doborât de o furtună.

— Se află exact în poziția în care l-am găsit, doar că l-am acoperit cu o mantie, în semn de respect, a spus William cu un aer sumbru, în timp ce au coborât de pe cai la marginea luminișului. Cei doi săteni liberi stăteau pe trunchiul prăbușit și, la sosirea stăpânilor lor, s-au ridicat ușurați, sperând că acum puteau pleca.

Coronerul, fratele său și Gwyn, au înaintat spre locul unde silueta înțepenită stătea întinsa sub mantie. Thomas a rămas mai în spate, împreuna cu servitorii, apoi și-a luat inima în dinți și s-a apropiat de cadavru.

Unul dintre oamenii liberi a ridicat mantia și au văzut că de Ridefort stătea cu fața în jos în buruienile dintre două tufișuri mici de soc, ce crescuseră în spațiul gol lăsat de prăbușirea

fagului. Toate ierburile erau călcate în picioare de jur împrejurul cadavrului, iar de acolo se despărțeau două urme prin iarba abia răsărită printre copaci. Sângele închis la culoare se uscase pe frunzele din imediata apropiere a mortului și, cu toate că fața îi era ascunsă de vegetație, lângă cap se mai vedea o băltoaca de sânge.

Înainte de a atinge cadavrul, Gwyn și stăpânul său au privit atent de jur împrejur către luminiș.

— Aici n-au pătruns caii. Orice s-a întâmplat aici a fost pe pământ, a afirmat Gwyn.

— Se văd multe urme de copite în noroiul dintre copaci, care duc spre potecă, a zis unul dintre țăranii ce păziseră mortul, făcând un semn către lateral.

— E îmbrăcat de sus până jos, dar n-a avut mantie pe vremea asta rece, a remarcat John.

— Dar mantia cu care l-am acoperit era a lui, *Crowner,* a zis același țăran liber. Zăcea pe pământ la vreo douăzeci de pași depărtare, pe unde se văd și urmele de copite.

De Wolfe s-a lăsat într-un genunchi alături de cadavru. Așa cum stătea întins cât era de lung pe pământ, coronerul și-a dat seama ce bărbat înalt fusese de Ridefort.

O verificare rapidă de aproape a alungat speranța că totul fusese doar un accident, pentru că tunica de lână, de culoare roșu-închis a cavalerului era sfâșiată pe o lungime de vreo zece centimetri puțin deasupra centurii, pe partea stângă. Pânza era îmbibată în sânge de jur împrejur, deși, din cauza culorii materialului, acel lucru nu se văzuse limpede de la depărtare.

— La prima vedere, s-ar părea că nu mai are altă rană, a remarcat de Wolfe, însă a fost lovit și în cap. A pipăit, și a simțit o umflătură în partea din spate a craniului, iar când a dat părul în lături, a văzut o răsătură mare și decolorată pe scalp.

— Dar ce-i cu sângele de lângă față? a întrebat William, al cărui chip pălise, pentru că nu era obișnuit să vadă de aproape pe cineva care suferise o moarte violentă.

El era fermier, nu om de acțiune, iar astfel de lucruri îl tulburau mai mult decât și-ar fi închipuit oricine.

— Sângele acesta a apărut când a tușit și scuipat – sângele este mai deschis la culoare și mai spumos decât celălalt, din coastă, care e închis la culoare. Asta înseamnă că rana de la piept i-a fost făcută cât era încă în viață și sângele i-a pătruns în gură.

— Dar se poate să fi fost inconștient din cauza loviturii de la cap, a raționat Gwyn.

Coronerul s-a ridicat și i-a făcut semn ofițerului să întoarcă mortul pe spate. Chipul frumos căpătase o paloare violacee, cu excepția nasului și bărbiei, care erau mai palide.

William s-a uitat îngrozit la mort.

— Are fața vânătă! A fost și strangulat?

Fratele lui a scuturat din cap.

— Acela este sângele care s-a adunat după moarte – nasul și fața sunt mai palide pentru că fața s-a proptit pe ele de pământ.

Mortul avea ochii închiși, dar din gură i s-a prelins un firicel de sânge rozaliu, ca o spumă. Mâinile lui Gilbert stătuseră întinse pe lângă cap până atunci, însă acum, după ce fusese întors cu fața în sus, brațele îi rămăseseră ridicate rigid în aer, într-o parodie grotescă de implorare.

— Aha, m-am înșelat când am spus că nu mai sunt și alte răni! A exclamat coronerul. A prins una din mâini de încheietură ca să examineze palma. E țeapăn, dar asta era de așteptat, dacă a murit seara trecută. Dar uitați-vă la astea! A indicat cu degetul arătător spre palma fiecărei mâini, unde se vedea câte o rană neclară în centru, care nu străpunsese până spre dosul palmei. Cu ajutorul lui Gwyn, el i-a scos centura lui de Ridefort, care avusese un pumnal ce stătea încă în teacă și a ridicat cămașa și tunica pentru a dezgoli pielea de dedesubt. A îndepărtat prin frecare cea mai mare parte din sângele uscat de pe piele și a văzut o incizie verticală clară, care trecea peste marginea coastelor, mergând spre subsuoară, pornind puțin peste talie.

Thomas mai făcuse câțiva pași în față, silindu-se să se uite la cadavru, ținându-și mâna stângă peste față, ca să-și reprime greața. După ce a privit lung la rănile deschise și-a făcut grăbit semnul crucii și a rostit câteva vorbe în latină.

— Ia mai ține-ți gura, ce Dumnezeu! s-a răstit Gwyn la el. Ce tot boscorodești acolo?

— Sfânta Evanghelie după Ioan, capitolul nouăsprezece! a scheunat copistul.

De Wolfe s-a holbat la el.

— Ce naiba spui tu, piticule?

— Rană de suliță în coastă – și semnele de pe palme! a spus el, cu un șuierat melodramatic.

William, care mergea la biserică ceva mai des decât fratele său,

a dat cu convingere din cap.

— Crucificarea – sulița înfiptă la sfârșit în coaste și urmele de cuie din palme!

John și-a mutat privirea de la William către Thomas și a început să priceapă.

— Sugerezi cumva că a fost crucificat?

În ciuda faptului că ocolea cât putea biserica, Gwyn s-a aplecat să examineze picioarele cadavrului. Acesta purta cizme de călărie înalte până la pulpă, însă nu se vedea nici un semn că pielea ar fi fost înțepată. Ca să se convingă, i le-a scos din picioare, împreuna cu ciorapii lungi de lână.

— N-are nimic pe picioare, iar înțepăturile de pe mâini nu străpung palma, a obiectat el.

Cu o expresie de indignare pe fața, Thomas l-a țintuit cu privirea.

— E o crucificare simbolică, ignorantule!

Starea de agitație neobișnuită îl făcuse să capete atâta curaj cât să-și insulte colegul.

Coronerul și-a șters sângele de pe degete trecându-și-le prin iarbă și s-a ridicat în picioare.

— Aici nu mai avem ce face. Să ducem mortul la biserica din Stoke, unde să poată sta cum se cuvine, până îl voi putea examina mai îndeaproape.

În timp ce se îndepărtau de cadavru, de Wolfe a spus că va trebui să deschidă o anchetă în acea după-amiază și să se întoarcă la Exeter la primele ore ale dimineții.

— Acolo se află niște oameni pe care trebuie neapărat să-i văd. Începând cu un grup de templieri și cu un preot italian.

**

În cursul călătoriei de la Stoke-in-Teignhead până la Exeter, grupul condus de John a fost foarte melancolic. De Wolfe ținuse o anchetă superficială în după-amiaza precedenta, iar Thomas notase pe pergament toate detaliile legate de oamenii care găsiseră cadavrul și o prezentare pe scurt a rănilor. Lovitura de la cap putea fi dată cu orice obiect dur, începând cu latul unei spade și terminând cu un ciot de lemn luat de pe jos. Rana din coastă era clar conturată și adâncă și ar fi putut să fie făcută de o sabie ascuțită ori de o suliță. Rănile superficiale din palme, ca niște zgârieturi mai adânci, fuseseră făcute cu vârful unui pumnal ce se răsucise în carne; acestea erau toate rănile. Sângerarea pe gură

fusese pusă de John pe seama unei răni profunde în plămânul stâng, iar altceva nu mai avea de descoperit.

— Oare tăieturile din palme nu sunt urmarea faptului că sărmanul om a încercat să se apere cu mâinile goale de vreo armă? sugerase William mai târziu.

De Wolfe respinsese o astfel de idee, pentru că nu semănau cu răni obișnuite pentru cineva care se apără, plus că erau identice la ambele mâini. Hotărâseră să ducă mortul înapoi la Exeter decât să-l îngroape în biserica St Andrew din Stoke. Motivul declarat de John fusese că un cavaler templier ar trebui să fie depus măcar pentru o vreme într-o catedrală și să fie îngropat acolo – asta în cazul în care nu exista o biserică a templierilor în apropiere –, însă el mai avea un motiv pentru a proceda astfel, pe care deocamdată îl păstră doar pentru sine. Cum folosirea unei căruțe trase de boi i-ar fi ținut mult în loc în călătoria lor de întoarcere, a decis ca mortul să fie înfășurat într-o pânză groasă de sac și să fie pus pe spinarea unui cal de povară legat cu o frânghie de iapa lui Gwyn.

Călătoria le-a luat cinci ore, de Wolfe neștiind sigur cine mergea cel mai încet, calul castrat ce ducea cadavrul, ori Thomas care călărea de-a latul șeii, ca femeile. La începutul după-amiezii, când au sosit la Exeter, l-a convins pe prietenul său arhidiacon să primească mortul înăuntru și să-l așeze pe unul dintre altarele laterale, de la baza turnului de miazănoapte al catedralei. A avut grijă să nu descrie și să nu lase la vedere rănile de pe corpul lui Gilbert, asta pentru situația în care John de Alençon cerceta mai în amănunt și refuza să accepte sub acoperișul său un posibil renegat religios care avea răni ce păreau o blasfemie.

Matilda nu era acasă, iar Mary i-a spus că ea își petrecuse aproape toată ziua la St Olave, rugându-se pentru sufletul lui Gilbert de Ridefort. De Wofe a plecat de acasă și, avându-l pe Gwyn alături, a mers pe străzile ce duceau la stăreția St Nicholas.

— De data asta am avut noroc, a exclamat Gwyn când au pătruns pe sub o arcadă în curtea mică. Au văzut trei cai superbi priponiți, de care se ocupau grăjdarii stăreției.

De Wolfe s-a uitat la armăsarii masivi, care erau la fel de impunători ca niște cai de luptă.

— Sper că bagi seama că templierii nu duc niciodată lipsă de bani! a remarcat el cu cinism.

Dinspre ghereta de la poartă a apărut un portar care i-a

îndrumat spre camera de oaspeți, o prelungire a micii stăreții către capătul curții. Acelea erau doar câteva chilii în care se intra dintr-un coridor îngust, având o încăpere comună, ceva mai mare, la capăt. După ce a bătut în ușa deschisă, coronerul i-a găsit pe cei trei cavaleri stând pe bănci, în jurul unui foc deschis. Când s-a prezentat, ei s-au uitat întrebător spre el.

— Sunt John de Wolfe, coronerul regelui pentru acest comitat. Cred ca i-am cunoscut pe doi dintre voi mai demult în Țara Sfântă, cât și în Franța.

Brian de Falaise era un bărbat în jur de patruzeci de ani, aproape la fel de masiv ca și Gwyn, cu părul tuns scurt în jurul țestei, ca să-i încapă sub coif, barba mare și mustața de un castaniu închis. Fața lui era aspră și bătută de vânturi, avea nasul mare și presărat de puncte negre și, prin întreaga lui înfățișare, sugera un tiran agresiv și intolerant.

— A, îmi aduc aminte de tine! Ți se spunea John cel Negru la Acre și Ascalon, a spus el cu glas gros. Din câte țin minte, erai un apropiat al Regelui Richard.

Cel de-al doilea templier era un bărbat ceva mai tânăr, înalt, subțirel și ciolănos, cu părul negru, după cum îi erau și mustața și barba ce îi încadrau falca inferioara. Dacă de Falaise se arătase bătăios, Godfrey Capra s-a dovedit morocănos și îndărătnic. Și el l-a recunoscut pe de Wolfe.

— Sunt sigur ca te-am mai văzut, dar nu-mi amintesc unde, a zis el, cu un glas care era prea ascuțit pentru un bărbat atât de înalt.

— Asta a fost la Gisors, la Despicarea Ulmului, când am avut sfada aceea cu franțujii, i-a răspuns de Wolfe.

Cel de-al treilea cavaler, conducătorul grupului, nu avea cum să-și amintească de vreo întâlnire anterioară cu coronerul comitatului. El s-a prezentat drept Roland de Ver, cu un glas moale și cu un aer de oarecare superioritate. Probabil trecut puțin peste treizeci de ani, era la fel de înalt și zvelt, cu păr castaniu deschis, pomeți înalți și barba și mustața obligatorii pentru cavalerii templieri. Ochii lui păreau bănuitori și i-au dat lui John impresia că omul era suspicios in privința oricui și a orice.

În vreme ce Gwyn a rămas așteptându-l în curte, de Wolfe a fost invitat să se așeze alături de ei, după care au depănat câteva amintiri nevinovate despre Palestina și Franța. Apoi l-au întrebat ce treabă avea cu ei.

— Oricum voiam să vă fac o vizită, pentru că știam că îi cunosc pe cel puțin doi dintre voi, a început John. Cu toate acestea, astăzi vă aduc trista veste privind unul dintre camarazii și cavalerii voștri.

John le-a urmărit fețele cu multă atenție ca să vadă dacă spusele lui declanșaseră vreo reacție, însă cei trei călugări-soldați l-au privit fără să-și trădeze vreo emoție.

— Și cine este acest cavaler? a întrebat încet de Ver.

— Gilbert de Ridefort a fost ucis acum două seri, undeva la țară, la vreo șaisprezece mile depărtare.

S-a lăsat liniște, iar de Wolfe a simțit că aceasta nu se datora uimirii sau surprinderii, ci faptului că fiecare se gândea cum ar fi fost mai bine să reacționeze.

— A. era nepotul fostului nostru Mare Maestru, care a căzut în dizgrație, a spus într-un târziu Brian de Falaise, cu glas nepăsător și lipsit de emoție, fără să întrebe ce căuta un templier de origine franceză tocmai în Devon.

— Ne pare rău să aflăm că a avut parte de o moarte violentă. Dar asta li s-a întâmplat multor templieri – poate mai tuturor celor care au pierit, pentru că noi suntem soldați ai lui Hristos, a susținut Roland de Ver, pe un ton calm și măsurat.

Socotind, probabil, că trebuia să spună și el câteva cuvinte, Godfrey Capra a adăugat cu o strâmbătura:

— Dar el nu mai era templier – își renegase jurămintele sacre.

Ceilalți doi i-au aruncat o privire destul de furioasă, prin care îl îndemnau la prudență, lucru ce nu i-a scăpat lui de Wolfe.

— Așadar, știați că se afla aici, adevărat?

— Auzisem că se găsea în Anglia, i-a răspuns de Ver, pe un ton rezervat.

S-a lăsat din nou liniște și, ca și cum templierii ar fi simțit că lipsa lor de curiozitate devenise suspectă, masivul de Falaise și Capra au pornit să vorbească în același timp.

— Dar cum a murit?

— Ce s-a întâmplat, *Crowner?*

Ceva anume din atitudinea lor l-a prevenit pe de Wolfe să fie rezervat în privința amănuntelor, deoarece trebuia să păstreze un as în mânecă în confruntarea cu acei bărbați redutabili.

— A fost prins într-o ambuscadă pe când călărea într-o pădure. Probabil ca ucigașii lui au știut unde stătea și l-au urmărit până acolo.

S-a lăsat apoi altă tăcere stânjenitoare, după care Roland de Ver s-a foit pe bancă.

— Noi nu ne putem preface că ne pare rău să aflăm asemenea știre, de Wolfe, El nu mai era unul de-ai noștri, iar familia lui a pătat numele ordinului nostru.

— Cred că asta era în sângele lor, atât al unchiului, cât și al nepotului, a spus Brian de Falaise pe un ton disprețuitor, prin care și-a dat în vileag firea răutăcioasă din născare.

Apoi cei trei s-au uitat la de Wolfe cu un aer sfidător și arogant.

— Vreau să vă spun că eu sunt coronerul numit de rege și, deși azi-dimineață am pornit o anchetă privind cadavrul, asta nu înseamnă că am încheiat cercetările. Trebuie să notez toate investigațiile pentru data viitoare când judecătorii regali vor veni în Exeter – iar aceste investigații nu sunt deocamdată nici pe departe încheiate.

Roland de Ver a ridicat din umeri.

— Îți dorim succes, *Crowner.* Asta nu ne privește.

Atitudinea disprețuitoare față de activitatea sa l-a făcut pe de Wolfe să ia foc.

— A fost templier – ori cel puțin un fost templier. Voi sunteți trei membri importanți ai acestui ordin, care, din întâmplare, ați sosit în comitat cu puțin înainte ca el să fie ucis cu brutalitate. Cred că am tot dreptul să vă pun unele întrebări, fie și numai pentru a elimina anumite presupuneri.

Cu chipul brusc împurpurat, de Ver a sărit în picioare.

— Nu ne mai pune atâtea întrebări, *Crowner!* Ori, mai bine zis, de la noi n-o să primești răspunsuri. Scopul prezenței noastre în Devon nu te privește. Noi suntem mai presus de lege. Cunoști prea bine ordinul nostru ca să înțelegi ca Sfântul Părinte de la Roma ne-a acordat imunitate în fața autorităților regilor și prinților creștinătății – dintre care mulți ne sunt datori atât pentru sprijin financiar, cât și militar.

De Wolfe a simțit că spumega auzind acestea, dar știa că cei trei aveau dispensa pe care o invocau în favoarea lor. Până și iubitul său monarh, Richard, era un aliat statornic al templierilor și n-ar fi voit să audă spunându-se ceva de rău împotriva lor. De aceea, cu glas ceva mai împăciuitor, a zis:

— Desigur, domnilor, dar eu sper că veți fi buni să dați o mâna ajutor la demascarea oricărui ticălos care a ucis, pe cel care cel puțin până nu demult, a avut un trecut onorabil în cadrul

ordinului vostru. Din proprie experiență, l-am cunoscut pe de Ridefort în Palestina, și știu că a luptat multă vreme cu bravură în Cruciadă.

Înroșindu-se de furie, Brian de Falaise a lovit năprasnic cu palma în banca pe care stătea.

— Și eu și de Ver am luptat în Outremer, la fel ca tine. Numai că noi ne-am păstrat credința neclintită după aceea, fiindcă nu am avut în vine sângele otrăvit al celor din neamul de Ridefort!

John si-a păstrat cumpătul în fața celor trei bărbați furioși.

— Eu sunt ofițer al regelui în acest comitat și am de aflat cine l-a ucis pe acest bărbat. Trebuie să vă întreb, așadar: ce căutați în Exeter? Și unde ați fost acum două zile? Știu că ați lipsit din locul acesta unde ați primit găzduire.

Se așteptase la o furtună de injurii și proteste la aceste vorbe, însă a avut a se confrunta doar cu o muțenie îndârjită. Doi dintre templieri s-au uitat la conducătorul lor, de Ver.

Cavalerul lui Hristos, slab, aproape uscățiv, s-a adresat cu răceală coronerului.

— Nu ne vom coborî să răspundem la întrebările tale insultătoare, *Crowner.* Nu ai autoritatea de a ne întreba ce facem – și nici să afli ce misiune avem. Știu că ofițerul tău superior, *sheriff*-ul Richard, arată mai mult respect față de templieri, iar noi ne vom plânge imediat lui în legătură cu purtarea ta, astfel ca el să-ți interzică să ne mai sâcâi cu întrebări.

Arcuindu-se și aducând cu un corb negru și uriaș, de Wolfe a îndreptat degetul spre cei trei cavaleri.

— *Sheriff*-ul nu mi-e în nici un caz superior. El nu are autoritatea de a-mi spune cum să-mi desfășor cercetările. Răspund doar în fața regelui!

De Ver a făcut un semn de nepăsare cu mâna.

— Omule, nouă nu ne pasă. Dacă asta te mulțumește, o să mă plâng regelui când mă voi întoarce în Franța. Glasul i-a devenit mai aspru, aducând a șuierat printre dinți. Dar eu cred că nu te îndoiești că autoritatea Papei depășește pe aceea a oricărui funcționar mărunt ca tine. Acum, dispari din ochii noștri, Sir *Crowner,* și nu ne mai tulbura. Te vâri în treburi despre care nici măcar nu ai habar cât de importante sunt.

Insultat și exasperat, de Wolfe n-a rezistat ispitei de a le azvârli o ultimă săgeată otrăvită în clipa când s-a îndreptat spre ușa deschisă.

— Pesemne că una dintre aceste treburi de mare importanța are legătura cu „înfricoșătoarea taina" despre care mi-a povestit Gilbert de Ridefort.

Aceste vorbe i-au făcut pe cei trei să se ridice brusc în picioare, iar bătăiosul de Falaise s-a pipăit neputincios după mânerul spadei, numai pentru a descoperi că o lăsase în chilia sa atunci când se hotărâseră să se odihnească în camera comună.

— Ce știi despre asta? Ce anume ți-a spus de Ridefort? s-a repezit să întrebe de Ver.

Coronerul a ieșit afara, în lumina zilei.

— La fel ca și voi, domnilor, nu vreau să răspund la întrebările voastre. Sunt apărător al legii și eu pun întrebări aici.

— Ai grijă, John de Wolfe, l-a avertizat Godfrey Capra cu glas mânios. Ești un slujitor neînsemnat dintr-o parte uitată de Dumnezeu a unei insule aflate departe de lume. Însă brațul lung al Romei te poate ajunge și strivi ca pe o gânganie, oriunde te-ai afla.

De Wolfe a ignorat amenințarea lui Capra și, înainte de plecare, le-a mai comunicat un mesaj:

— Dacă aveți vreo compasiune ori respect față de trecerea în neființa a unuia dintre voi, aflați ca de Ridefort urmează să fie îngropat mâine în incinta catedralei.

Spumegând în sinea sa, dar stăpânindu-se, a pășit afară pe sub arcada stăreției și, împreuna cu Gwyn, a ieșit în stradă.

CAPITOLUL ZECE
În care Crowner John se înfurie

Era deja după-amiază târziu și, imediat ce a plecat de la stăreția St Nicholas, de Wolfe s-a gândit că se cuvenea să-l anunțe pe *sheriff* de uciderea unui cavaler normand pe teritoriul său – și să descopere care era atitudinea lui de Revelle față de aroganții cavaleri templieri. Ajuns la poarta castelului Rougemont, de Wolfe l-a trimis pe Gwyn în camera lor ca să-i spună lui Thomas de Peyne să meargă la stăreția St James de pe râu pentru a vedea ce mai putea afla despre mișcările abatelui Cosimo și a oamenilor lui siniștri, îndeosebi pe unde umblaseră în ultimele două zile.

Apoi s-a dus în donjon și a intrat peste cumnatul său, care era cufundat într-o discuție cu doi dintre perceptorii săi. *Sheriff*-ul urma să facă în curând una din cele două vizite anuale la Winchester pentru a prezenta dările încasate în Devon în ultimele șase luni. Această „fermă“, cum se numea acestea, era o sumă fixată dinainte de ministrul de finanțe al regelui, iar dacă reușea să stoarcă mai mult de la populație, *sheriff*-ul putea păstra diferența pentru sine. Acest lucru explica de ce demnitatea de șerif era atât de jinduită și stârnea o asemenea concurență între notabilități. Pe vremea domniei lui Richard, funcția de *sheriff* se vindea de către rege pentru o sumă uriașă, iar majoritatea cumpărătorilor erau baroni sau chiar episcopi. Unii reușeau chiar să devină *sheriff*-i peste trei comitate în același timp.

De Wolfe a așteptat nerăbdător cât de Revelle a bătut apa în piuă dojenindu-i pe perceptorii din Tavistock și Totnes pentru că întârziaseră cu banii colectați, amenințându-i cu pedepse înspăimântătoare dacă nu veneau cu toată suma până la sfârşitul lunii. În cele din urmă, cu coada între picioare, cei doi au scăpat de gura *sheriff*-ului, iar John și-a părăsit locul din ambrazura ferestrei și s-a îndreptat spre cumnatul său, care stătea la masa încărcată cu suluri de pergamente.

— Avem pe cap un cavaler normand care a fost ucis, *sheriff*-ule, a început el simțindu-se satisfăcut atunci când a observat ca aceste cuvinte l-au ajutat să-i capteze atenția.

Cum de Revelle probabil nu avea habar de prezența lui Gilbert de Ridefort în comitat, a trebuit să-i spună povestea de la un cap la altul, iar când a încheiat, *sheriff*-ul a început să se agite.

Ridicându-se de pe scaunul său, el s-a apucat să măsoare încăperea în lung și-n lat, prin fața focului.

— Un templier eretic? La ce altceva ne-am mai putea aștepta, pentru numele lui Dumnezeu? Și care era secretul pe care susținea că-l cunoaște?

Coronerul a ridicat din umeri.

— Habar nu am – și nici nu mă interesează. A murit odată cu el, probabil, fiind așadar în siguranță. Dar, ca ofițeri care păstrăm legea în acest comitat, suntem și păstrători ai păcii regelui, astfel ca îndatorirea noastră este să-l descoperim pe făptaș. A fost o crimă oribilă, o ambuscadă, o lovitură în cap, iar apoi o înjunghiere ritualică.

Pe *sheriff* nu-l interesau amănuntele și nici trebuința de a face vreo arestare. Pe el îl interesa mai mult poziția sa în fața anumitor persoane cu mare influență.

— Zici că în oraș se află un nunțiu papal și trei cavaleri templieri?

De Wolfe l-a măsurat cu dispreț în ochi.

— Hai, lasă, Richard, nu mai face pe neștiutorul cu mine. Știi prea bine că se află aici – te-ai dus la o discuție cu episcopul în urmă cu câteva zile, ca să te întâlnești cu acest Cosimo din Modena. Și nu cred că spionii pe care i-ai trimis prin tot orașul și comitatul nu ți-au spus de sosirea a trei cavaleri ai lui Hristos, dacă nu ți-au spus-o chiar ei, lucru care acum mi se pare puțin probabil.

Sheriff-ul a încetat să mai măsoare încăperea și a privit în schimb pe fereastra îngustă.

— Da, auzisem ceva despre ei, a recunoscut el cu șiretenie.

— Și ce treabă au aici? Fiindcă eu știu de ce a venit Cosimo! Are o scrisoare de împuternicire din partea Vaticanului să descopere eretici.

De Revelle a ignorat ultima replică, dar s-a agățat de prezența în oraș a templierilor pentru a-l struni pe John.

— Acei trei cavaleri importanți se află în comitat ca să cumpere proprietăți pentru ordinul lor, s-a rățoit el la John. Se bucura de binecuvântarea Cancelarului să trateze cu orice baron – ori episcop – pentru cumpărarea de terenuri profitabile de la oricine dorește să le vândă. S-a întors apoi la scaunul lui pliant și s-a lăsat pe el. Templierii au deja proprietăți la Templeton, în apropierea conacului meu manorial de la Tiverton, dar mai vor

spre apus, poate chiar lângă Torbay ori Plympton. Și, iată, celălalt conac al meu de la Revelstock se află în direcția aceea și poate îi ajut să găsească și pământ în apropiere.

— Asta ți-au povestit ei, adevărat? Ciudat că au sosit aici exact când unul din templierii renegați, urmărit de un emisar al Papei, este găsit ucis undeva, la țară!

De Revelle s-a uitat urât la soțul surorii sale, regretând pentru a nu știu câta oară ca ea s-a măritat cu acest individ îndărătnic și băgăcios în toate cele, care nu-l lăsa să se bucure de viața confortabilă pe care o avea.

— Au venit în recunoaștere după noi proprietăți pentru templieri, te asigur! Doar știi bine ce bogății posedă și trebuie să le investească în pământuri, spre beneficiul nostru, al tuturor.

De Wolfe și-a lăsat capul spre de Revelle, care se aplecase deasupra mesei.

— Și de ce conducătorul lor, acest Roland de Ver – până nu demult un important templier la Comandamentul lor din Paris – a bătut atâta cale, doar ca să cumpere câteva sfori de pământ?

Șeriful a fluturat o mână cu o falsă nonșalanță:

— John, ai face bine să-l întrebi chiar tu asta.

— Am făcut-o – și mi s-a spus să-mi văd de treburile mele. De ce ar fi atât de sensibili și secretoși dacă au venit aici doar pentru a se tocmi pentru niște terenuri?

Fața lui de Revelle s-a împurpurat, doar barba bine tunsă și mustața păstrându-și culoarea.

— Vrei să spui că deja i-ai sâcâit cu întrebările tale? John, nu ai acest drept. Templierii au o putere și o influență imense!

— Îndeosebi în fața ta, fără îndoială, a zis de Wolfe sec. O să te alegi cu vreun comision gras dacă-i ajuți să cumpere pământuri prin comitatul tău?

— Afacerile de care mă ocup nu te privesc defel, Coroner John.

Pe fața lui John a apărut unul dintre rânjetele lui rare, dar șui.

— O să scoți un comision prea mic de la un eretic mort, Richard. Fiindcă tocmai de aceea au venit aici acești cavaleri.

— Își văd de interesele lor de templieri, te asigur! a strigat furios de Revelle.

— Asta o cred, deși interesul lor actual nu este pământul! Dacă vor să facă investiții, ai face bine să-i inviți să vină cu noi luni. Poate că așa vor reuși să-și recâștige pământurile de pe Lundy!

Cu acea împunsătură usturătoare, John a plecat, convins că

vicleanul său cumnat știa mult mai multe despre vizitatori decât recunoștea.

Se întunecase deja când a plecat de la castel, îndreptându-se pe jos spre casă. Matilda era tot plecată, pesemne încă rugându-se pentru sufletul lui Gilbert de Ridefort, astfel că John a profitat de această împrejurare pentru a vizita Hanul Bush, petrecând și o oră cu Nesta în încăperea ei de la etaj. După o zbenguiala foarte plăcută cu ea sub pieile de oaie, a coborât în sala mare și a continuat seara încântătoare cu o găină fiartă, ceapă și varză călite, totul făcut să alunece mai ușor pe gâtlej de o bere de cea mai bună calitate.

În timp ce stătea pe bancheta preferată din apropierea vetrei, atrăgătoarea proprietăreasă a tavernei i-a ținut de urât, stând față în față cu el, cu coatele pe masă și uitându-se afectuoasă la bărbatul zvelt și gânditor, pe care îl iubea. Au discutat o vreme de una și alta, lucruri lipsite de importanță, pentru că de Wolfe îi povestise deja de moartea ciudată a templierului fugar.

În cele din urmă, el a împins deoparte mormanul de oase de găină și felia groasă de pâine îmbibată cu sos și s-a concentrat asupra stacanei de bere.

— Așadar, luni pleci la Lundy? l-a întrebat Nesta, îngrijorată. Să te ferești, John, atât de mare, cât și de oamenii care trăiesc pe insulă.

Trăgându-i de limbă pe mai toți călătorii ori marinarii ce treceau prin hanul ei. Nesta era la curent cu toate știrile din Devon și cunoștea prea bine prostul renume de care se bucura acea insulă singuratică, așezată la vreo douăsprezece mile de coasta nordică.

În timp ce el a asigurat-o că se va păzi, lucru ce avea să fie asigurat de participarea unui grup numeros de cavaleri și oșteni care făceau parte din corpul expediționar al *sheriff*-ului, bătrânul Edwin s-a apropiat șchiopătând de masă și i s-a adresat folosind vechiul său titlu militar.

— Căpitane, te-a căutat cineva când erai... cum să spun, sus, ceva mai devreme.

Apoi a rânjit spre coroner, iar ochiul cu albeață i-a strălucit înfiorător în orbită.

Deloc încântată de acea pauză inutila, Nesta s-a răstit la el:

— Cine era, prostănac bătrân?

Edwin și-a ridicat umerii firavi pe sub tunica de lână.

— Nu l-am mai văzut până acum. Un gentleman, fără îndoială, îmbrăcat în haine de călărie, cu cizme și pinteni. A întrebat de coroner, dar n-a zis cine e și nici ce voia cu el.

— Și ce i-ai zis? Că se afla sus cu mine? a întrebat ea, pe un ton amenințător.

Bătrânul oștean a surâs, arătându-și cioturile înnegrite ale dinților.

— Nu, i-am zis că aproape sigur coronerul va veni aici cam într-o oră. Omul n-a zis nimic și a ieșit.

— Dar cum arăta? l-a întrebat John.

— Mare, înalt, fără mustață sau barbă. Nu i-am văzut părul, fiindcă avea un coif din piele legat pe sub bărbie. Părea să aibă în jur de treizeci de ani ori ceva mai mult.

— Nu era vreun bailiv venit să anunțe vreo moarte violentă?

— Nu arăta defel ca un bailiv. Mai curând a soldat.

De Wolfe s-a uitat la Nesta.

— Eu cred că a fost cel pe care-l așteptam de multă vreme, Bernardus de Blanchefort. Dacă așa stau lucrurile, îl așteaptă o surpriză tare neplăcută.

Apoi, de masă s-a apropiat cu pași hotărâți altcineva; era Gwyn de Poruan, nu vreun templier.

— *Crowner,* am două vești. Prima, broscoiul acela de copist al nostru l-a văzut pe preotul italian în incinta catedralei. Până să apuc eu să-l trimit la stăreție, a apărut Thomas, spunând că acest Cosimo a venit la palatul episcopului însoțit de doi bărbați înarmați. Episcopul Marshal e încă plecat, dar omul i-a întâlnit pe doi dintre arhidiaconi și pe capelan.

— Și Thomas are habar unde au fost acești oameni în ultimele două zile?

— Deloc, dar caii lor erau obosiți și stropiți de noroi, ceea ce înseamnă că au străbătut drumuri lungi.

De Wolfe și-a dres glasul ceva mai tare decât de obicei, modul lui obișnuit de a reacționa când nu avea nimic folositor de spus.

— Și ce vești spuneai că mai ai?

— Sergentul Gabriel a fost trimis la poartă de *sheriff* ca să-mi spună că are porunca să te cheme la el de îndată.

— Pentru ce?

— Nu știu... dar Gabriel a zis că doi dintre scutierii templierilor au apărut acolo acum vreo oră.

De Wolfe s-a ridicat greoi în picioare.

— Cred că trebuie să mă duc. Poate ca aceşti cavaleri ai lui Hristos s-au gândit mai bine şi au găsit cu cale că e cazul să stea de vorbă cu mine.

Apoi, de Wolfe urmat de Gwyn, a pornit fără prea multă tragere de inimă înapoi către Rougemont.

**

John de Wolfe se înşelase crezând ca cei trei templieri ar putea să-şi schimbe întru câtva atitudinea. Când a ajuns la donjonul castelului, în camera şerifului nu mai încăpea nimeni de atâţia templieri şi de sergenţii lor. Spre deosebire de felul în care se înfăţişaseră în Exeter până atunci, acum toţi trei purtau crucea mare şi roşie a Ordinului lor pe umărul mantiilor. Brian de Falaise şi Roland de Ver aveau mantii albe, semn de celibat, iar Godfrey Capra, care fusese căsătorit înainte de a deveni cavaler, avea o mantie neagra. Deşi nu purtau armuri ori coifuri, şi nici surcote cu crucea roşie pe piept, cavalerii aveau săbii lungi legate la banduliere. Sergenţii lor, bărbaţi cu feţe severe, care erau mult mai în vârsta decât majoritatea scutierilor, se retrăseseră în spate, fiind îmbrăcaţi în straie sobre de culoare cafenie, pe care se vedea crucea mare.

Imediat ce John a intrat şi a rămas lângă uşă, masivul Brian de Falaise s-a uitat urât la el.

— Uite-l, de Revelle! Spune-i acestui om să-şi vadă de treburile lui, altfel va fi vai de el!

După acel început, ce nu promitea nimic bun, s-a pornit un tărăboi cu acuzaţii şi proteste, dintre care unele formulate de Richard de Revelle. De Wolfe a răspuns pe acelaşi ton şi, vreme de câteva minute, cei prezenţi nu au reuşit să se înţeleagă între ei. Apoi, Roland de Ver a bătut cu mânerul pumnalului în masă şi, cu o voce tunătoare, a cerut să se facă linişte.

— Sa ne păstrăm cumpătul! Coroner, nu vreau să am o neînţelegere personală cu tine. Îmi dau seama că ai anumite îndatoriri încredinţate de către rege şi îţi respect fidelitatea cu care doreşti să-ţi îndeplineşti atribuţiile legale.

Oarecum înmuiat de acea afirmaţie de bun simţ, de Wolfe a înaintat către masă şi a dat aprobator din cap către conducătorul grupului.

— Când un om este ucis, tulburând pacea regelui, îndeosebi un cavaler normand, acest lucru nu se poate trece cu vederea.

— Dumnezeu nu va trece asta cu vederea, iar asta este ceea ce

contează, a spus de Ver cu pioșenie. Cu multa vreme în urmă, Papa Eugenius i-a declarat pe templieri independenți de arhiepiscopi, și știi prea bine ca Roma a decretat către toate statele din Europa că ordinul nostru nu se supune legilor naționale. Prin urmare, nu ai nici o jurisdicție asupra noastră și nu te poți amesteca în treburile noastre. A făcut o pauză și a schimbat tonul, devenind acuzator. Nu numai ca respingem dreptul tău de a ne interoga, dar noi dorim să te interogăm. Ne interesează faptul ca ai fost, din câte se pare, foarte apropiat de Gilbert de Ridefort, și mă refer îndeosebi la insinuările tale că ți-a dezvăluit anumite informații. De Wolfe, ți-a împărtășit ori nu unele dintre credințele lui eretice și nebunești?

— Nu mi-a împărtășit nimic – și chiar dacă mi-ar fi vorbit despre așa ceva, nici nu m-ar fi interesat. Pe mine mă interesează un singur lucru, iar acela se referă la moartea lui și la cel care i-a pricinuit-o. Roland de Ver a dat de înțeles că nu l-a crezut și și-a făcut din nou cunoscută intenția lui fermă de a nu răspunde la nici o întrebare pe acea temă.

Coronerul s-a uitat lung la fața calmă a soldatului-călugăr.

— Vrei să spui că ai vreo legătură cu moartea celui ce v-a fost camarad ca templier, dar refuzi să îmi răspunzi la întrebări? a vorbit el cu glas bubuitor.

— De Wolfe, fii atent ce vorbești, s-a răstit la el Brian de Falaise, însă de Ver a ridicat o mână în aer, cerând liniște.

— Ultima parte a întrebării tale este corectă. Nu ai dreptul să ne interoghezi în legătură cu nimic. Prima parte nu are un răspuns, pentru ca nu vom spune nici da, nici nu, la întrebările pe care ni le vei pune. Noi nu-ți interzicem – și nici nu-ți putem interzice – investigarea acestei morți. Ești liber s-o faci și chiar ai datoria să procedezi astfel, atâta vreme cât nu încerci să ne întrebi nimic despre asta, ori despre orice alt subiect pe care noi decidem să nu-l discutăm.

Exasperat, de Wolfe a clătinat din cap.

— Mda, deci preferați să discutați despre proprietățile templierilor din Devon? Acesta mi se pare un subiect nevinovat.

Cumnatul său a profitat de prilej ca să intervină.

— Tocmai le-am spus acestor buni cavaleri despre expediția pe care o vom întreprinde luni spre nord, iar ei au fost de acord să ne însoțească. Ne-ar fi de folos sprijinul a șase războinici cu experiență, mai ales că sunt interesați de revendicarea insulei

Lundy de către ordinul lor.

Apoi s-a făcut liniște, ceea ce a permis tuturor să se mai liniștească. De Wolfe și-a dat seama că hotărârea templierilor rămânea de neclintit și. pentru că purta un vag respect ordinului lor, s-a văzut silit să se recunoască înfrânt în orice atac direct împotriva lor, deși rămăsese extrem de bănuitor în ceea ce privea amestecul lor în moartea lui de Ridefort. Și-a mutat privirea de la unul la altul, inclusiv la cei trei scutieri tăcuți, cu expresii sumbre, și a simțit că, având în vedere credința lor fanatică față de ordin, oricare dintre ei l-ar fi putut ucide, dacă așa primise porunca. Însă în acele momente nu vedea nici o cale să facă ancheta, deși s-a hotărât să continue cercetarea prin orice alte mijloace va avea la îndemâna.

Ceilalți au interpretat tăcerea lui drept înfrângere, astfel că atmosfera s-a mai destins într-o oarecare măsura, iar Roland de Ver i-a cerut *sheriff*-ului amănunte în legătură cu plecarea de luni dimineață și cu aranjamentele privind găzduirea, hrana pentru oameni și animale până la Barnstaple. Coronerul a tăcut tot timpul cât s-au discutat aceste lucruri și s-a tras deoparte când cei șase templieri au ieșit, iar cavalerii l-au salutat doar cu o mișcare din cap, după care au plecat spre stăreția St Nicholas.

A rămas singur cu Richard de Revelle, care a respirat adânc.

— John, de ce te iei la harță cu orice persoană cu autoritate pe care o întâlnești? l-a întrebat el, cu un aer destul de plouat. Templierii reprezintă cea mai puternică forța, nu doar în Anglia, ci în întreaga creștinătate – și, cu toate astea, pe nepusă-masa, tu reușești să ți-i pui în cap cu acuzațiile tale!

— Și mortul era templier, dar se pare că nimeni nu se sinchisește de el, i-a răspuns de Wolfe cu glas înțepat.

— Roland de Ver mi-a spus că omul era un renegat, a zis *sheriff*-ul. Cine suntem noi să scotocim prin misterele acestui ordin ocult? Stai deoparte, John, nu este treaba noastră.

De Wolfe avea propriile idei în legătura cu acest lucru, dar, pe de altă parte, știa că era inutil să se certe cu de Revelle pe acea temă. Richard se arăta dornic doar să le facă pe plac oamenilor puternici din preajma lui, oameni care, chiar dacă nu-l puteau ajuta să urce pe scara socială, cel puțin nu-i puneau piedici în dorința lui permanenta de a se bucura de favoruri.

— De ce, mă rog, s-au arătat nerăbdători să participe la expediția noastră de luni? l-a întrebat John, încercând o cale de

atac ușor schimbată.

— Cum ți-am mai spus, ei susțin că scopul vizitei în Devon este acela de a căuta noi proprietăți – așadar, ce poate fi mai firesc decât ca cei trei cavaleri-luptători și scutierii lor să cerceteze de ce nu au putut intra în posesia Insulei Lundy, care le-a fost acordată de atâția ani?

De Wolfe a trebuit să admită că justificarea părea acceptabilă, având în vedere numeroasele ocazii în care pretențiile templierilor la acea proprietate rămăseseră nesatisfăcute, deoarece aceștia nici măcar nu fuseseră lăsați să pună piciorul pe insulă. S-a gândit cu cinism că poate acum, după ce îndepliniseră porunca de a-l îndepărtă pe Gilbert de Ridefort, considerau că s-ar cuveni să beneficieze de câteva zile de distracție în serviciul ordinului lor.

De Wolfe s-a ridicat de pe marginea mesei, iar șeriful a ridicat cu subînțeles o pană și un pergament de pe tăblie, dând de înțeles că voia să-și continue treaba.

— Și cum ar trebui să procedez în cazul acestui cavaler mort? Să-l arunc în vreo groapa din cimitirul catedralei și să fac totul uitat?

De Revelle l-a prevenit pe coroner cu pana de scris.

— Eu așa te-aș sfătui. Nici nu vreau să știu de el, mai ales că acum cei trei templieri ne-au avertizat în legătură cu el. Fă totul uitat. John. Vezi-ți de următorul caz – e mai sigur așa.

Pufnind dezgustat de indiferența cumnatului său, John a ieșit din cameră și s-a dus acasă, dar se părea că nu era sortit să-și găsească pacea în acea noapte. În fața ușii de la intrare l-a găsit pe copistul său țopăind de pe un picior pe celălalt de frig și de nerăbdare, cu poruncă de la arhidiacon să-l viziteze neîntârziat la domiciliul său din Canon’s Row.

Cam fără chef, dar relativ fericit că mai amână șederea în compania nevestei, coronerul i-a făcut semn lui Thomas să-l însoțească și a mers cei câțiva pași pe Martin’s Lane, continuând apoi de-a lungul laturii nordice a incintei catedralei. Mulți dintre cei douăzeci și patru de prebendari ai catedralei locuiau acolo, împreuna cu vicarii lor, cu preoții secundari și cu servitorii, toți bărbați, deoarece nici unei femei nu i se îngăduia să locuiască în incintă.

John de Alençon era arhidiacon de Exeter; ceilalți trei care dețineau ranguri importante în ierarhia episcopală erau arhidiaconii în alte părți ale diocezei. Prieten foarte bun cu John,

de Alençon era un susținător declarat al lui Richard Inimă-de-Leu, lucru ce nu se putea afirma despre episcop, trezorier și precentor. Un normand subțiratic, ascetic, avea un simț ascuțit al umorului, însă în acea seară, când de Wolfe a intrat în biroul său aproape gol din casa îngustă din fața catedralei, acesta părea doar o amintire.

— John, am primit vizita acestui abate din Italia, a început arhidiaconul, fără altă introducere. Cum episcopul a plecat la Canterburry, a trebuit să-l primesc eu în capitul și să-i ascult poruncile aduse tocmai din Franța și Roma.

Glasul lui părea încărcat de amărăciune, pentru că întâlnirea cu un emisar atât de puternic trebuie să fi fost destul de traumatizantă.

— Și ce porunci ți s-au dat, John? a întrebat de Wolfe cu glas domol.

— Că mortul pe care l-ai adus de nu știu unde nu trebuie să șadă dinaintea unui altar din catedrală – și că el nu trebuie înmormântat în cimitirul din incintă.

Coronerul a rămas cu privirea ațintită la prietenul său.

— Și atunci ce o să se întâmple cu el? Îi vârâm o țepușă în inimă, și-l îngropam în miez de noapte la o răspântie de drumuri? Doamne Dumnezeule, prietene, mortul a fost călugăr, slujitor al Regulii lui Benedict. Nu se poate să-l îngropăm fără să-i punem ceva la căpătâi, doar nu e sinucigaș!

Preotul slăbănog, înveșmântat în negru din cap și până în picioare, a părut întristat, dar a rămas neclintit.

— Acestea sunt poruncile pe care le-am primit și, după ce mi s-a arătat o împuternicire semnată de la Vatican, nu am mai putut decât să mă supun.

Grație talentului de iscoadă al lui Thomas, John știa că respectiva scrisoare exista și era autentică.

— Dar de ce? Acum câteva ore ai îngăduit ca el să se odihnească în Turnul de nord.

— Asta a fost înainte ca abatele Cosimo să mă fi informat în legătură cu unele lucruri, John.

— Și care sunt aceste lucruri?

John de Alençon a clătinat cu amărăciune din cap, făcând ca buclele de pe tâmple să se ridice.

— Asta nu-ți pot spune. Mi-e interzis. E de ajuns să spun că, având în vedere răul pe care acest Gilbert l-ar fi putut face, nici

nu mă surprinde că a avut parte de un asemenea sfârșit. E de mirare că nu a fost despicat în două de un trăsnet ceresc.

Din spatele lor s-a auzit un geamăt și, privind în jur, coronerul l-a văzut pe copistul său care își făcea semnul crucii de parcă ar fi fost apucat.

— Și nu-mi poți spune chiar nimic, prietene? a întrebat el moale.

— Nici măcar ție, John. La fel ca spovedania, unele lucruri rămân tainice, iar porunca unui mesager venit din partea Sfântului Părinte este tainică, indiferent cât de mult ne displace ea.

— Bun. și atunci ce se întâmplă cu cadavrul lui Gilbert? Îl azvârli afară din casa Domnului pe care l-a slujit toată viața?

Arhidiaconul l-a privit cu ochi neînduplecați.

— Nu sunt convins că, în ultima vreme, acest om a vrut să-l slujească pe Dumnezeu. Dar este târziu, așadar voi putea pretinde că acum nu pot face nimic și totul va rămâne pe mâine dimineață.

— Și ce se va întâmpla?

— Există un mic cimitir în spatele bisericii St Bartholomew. L-am convins pe preotul parohiei să îngropăm mortul acolo, mâine-dimineață, fără o slujba mare. Pământul este sfințit și fără îndoiala că Abatele Cosimo n-o să fie prea încântat, dar eu sunt dispus să-i suport dojenile ca să-l îngropăm pe acest templier în pământ sfințit, chiar dacă diavolul i-a pătruns în suflet în ultimele lui zile de viață.

De Wolfe și-a dat seama că prietenul său risca foarte mult, atât ca să-i facă lui pe plac, cât și pentru odihna sufletului lui de Ridefort.

— Nu îndrăznesc să țin slujba, dar William Weston, preotul de la St Bartholomew, îl va încredința pământului rostind cuvinte cerute de împrejurare. Lui nu i-am spus toată povestea – nici nu se putea, după ce am primit porunci de la Cosimo – așa că nu-și va da seama de adevărata situație.

De Wolfe a trebuit să se mulțumească și cu atât, după care, fiind târziu, s-a dus acasă pentru a da piept cu Matilda, care avea ochii înroșiți de plâns.

CAPITOLUL UNSPREZECE
În care Crowner John participă la o înmormântare

Coborârea lui Gilbert de Ridefort în mormânt pentru odihna veșnică s-a făcut a doua zi dimineață pe fugă și aproape în secret. Curând după crăpatul zorilor, doi gropari au dus trupul înfășurat în linţoliu pe o targa de la catedrala până la biserica St Bartholomew, o biserică din Bretayne, care avea un mic cimitir lipit de porțiunea de nord-vest a zidului orașului. Imediat după ce a bătut clopotul de ora nouă, câțiva oameni au apărut prin ploaia rece și s-au așezat pentru scurtă vreme în jurul mormântului proaspăt săpat.

Fără sicriu, dar înfășurat bine în hainele sale, cu un linţoliu din pânză cusut deasupra, fostul cavaler templier a fost coborât în groapă de cei doi salahori, în vreme ce uscățivul preot al parohiei, înveșmântat într-o capă lungă din piele care-l apăra de ploaie, a boscorodit ceva neinteligibil din slujba pentru morți. Spectatorii – deoarece, cu excepția Matildei, ceilalți cu greu s-ar fi putut numi „îndurerata adunare" – au rămas departe de marginea înnoroită a gropii, de parcă ar fi dorit să se disocieze de defunct. În afară de John de Wolfe și nevasta lui. la înmormântare au asistat cei trei cavaleri templieri, ai căror scutieri au rămas nepăsători la o oarecare distanță, apoi Gwyn, Thomas de Payne, și abatele Cosimo din Modena, de asemenea însoțit de departe de însoțitorii lui cu aer sumbru. Dincolo de zidul de piatră care separa cimitirul bisericii de strada îngustă s-au ițit capetele câtorva oameni curioși, să afle ce se petrecea în parohia lor sâmbătă la o oră atât de matinală.

John a avut puternica impresie că toți cei din cimitir veniseră pur și simplu pentru a se convinge că acel renegat primejdios și eretic era băgat în pământ și că nu reînviase sub forma unui nor de fum mirosind a pucioasă.

Atmosfera s-a destins vizibil când groparii s-au apucat să arunce pământul cu cazmalele peste cadavru, iar după câteva minute de la începerea ceremoniei, mormântul fusese deja acoperit, iar participanții au început să se împrăștie în tăcere.

De Wolfe era surprins de prezența „opoziției" așa cum îi socotea pe toți ceilalți. După părerea lui, toți erau suspecți, singura problemă fiind că, având nouă potențiali ucigași, i-ar fi fost

imposibil să spună care era adevăratul ucigaș, ori ucigașii; felul în care murise Gilbert sugera că ar fi putut fi atacat atât de un singur om, cât și de mai mulți.

Planul inițial al coronerului fusese dat peste cap de refuzul îngropării templierului în catedrală. Sperase să încerce „ordalia catafalcului“ cât cadavrul se afla acolo. Îl adusese de la Stoke sperând că-i va convinge în vreun fel pe templieri și pe abate să apară acolo înainte de înmormântare, pentru a vedea dacă rănile lui de Ridefort ar fi sângerat din nou în prezența ucigașului. În sinea sa, nu era prea convins că acea procedură mistică ar fi condus la vreun rezultat, însă ea era aprobată de Biserică, iar el auzise povestindu-se că în trecut, când suspecții fuseseră siliți să atingă catafalcul, cadavrul sângerase. Acum cei trei templieri l-au ignorat, însă Roland de Ver a dat discret din cap drept salut, în direcția Matildei, după care a ieșit grăbit din micul cimitir.

Pe de Wolfe îl interesa mai mult abatele Cosimo, deoarece încă nu-l văzuse până în acel moment. Așa cum îl descrisese Thomas, acesta era un bărbat scund, slăbuț, între două vârste, cu un profil facial ciudat, pentru că fruntea îi cobora într-o linie absolut dreaptă, formând un nas proeminent. Avea părul negru și tenul pământiu, cu un aspect pronunțat mediteranean. Ochii lui, mici și negri, și buzele subțiri care îi acopereau parțial dinții ieșiți în afară, îi dădeau o înfățișare de animal rozător. Așa cum a afirmat ceva mai târziu Gwyn, care nu se ferea de cuvinte, acel om era felul de jivină pe care voiai să o calci în picioare dacă ți-ar fi tăiat calea.

În timp ce s-a îndreptat spre poartă, abatele s-a uitat în dreapta și a dat impresia că a privit prin de Wolfe, fără a-l băga în seama, de parcă acesta nici n-ar fi existat. Cei doi acoliți cu fețe acre au strâns rândurile în spatele lui, după care au dispărut cu toții în ploaie, urmându-i îndeaproape pe templieri. Brutele abatelui, despre care de Wolfe a aflat ceva mai târziu că aparțineau de fapt grupului de gărzi de la Templul din Londra, erau bărbați masivi, cu tunici și mantii în culori sobre, care păreau să vorbească foarte rar și nu zâmbeau niciodată. Nu a reușit să le afle numele, iar ei se uitau la cei care se apropiau de Cosimo cu ochi suspicioşi, ducând discret mâinile la spade sau pumnale, de parcă s-ar fi așteptat la o tentativa de asasinat dintr-o clipa în alta. Când a trecut de poartă și s-a uitat lung după cei trei, John a văzut că abatele Cosimo îi ajunsese din urmă pe

cavaleri și purta cu aceștia o discuție foarte animată.

Matilda și-a exprimat imediat dorința de a se duce la St Olave și, având în vedere prostul renume al cartierului Bretayne, a cerut ca bărbatul ei să o însoțească până acolo, cu toate ca biserica se afla la doar câteva sute de pași depărtare. Străduțele de acolo erau mărginite de colibe din chirpici, majoritatea având acoperișuri din brazde de pământ ori paie și stuf, multe dintre ele fiind găurite și aproape destrămate. Multe dintre locuințe abia dacă puteau fi numite colibe, deoarece stăteau înclinate, gata să cadă, sprijinindu-se de cele alăturate. Căile de acces abia de puteau fi numite alei, pentru că doi oameni de-abia puteau trece unul pe lângă altul, iar pe jos erau resturi, gunoaie și glod, iar câini, pisici, șobolani, orătănii și câțiva porci se băteau pentru puțin loc cu țâncii care abia învățau să umble, cu toții părând a nu lua în seamă mizeria și ploaia mohorâtă.

Urmat de Gwyn și Thomas care mergeau cu pași apăsați, de Wolfe și-a condus nevasta spre locul ei preferat de rugăciune, după care, oarecum ușurat, le-a sugerat celorlalți să se îndrepte spre Hanul Bush pentru discuții și odihnă.

Pe când traversau Fore Street, Gwyn s-a uitat de câteva ori peste umăr, după care s-a oprit în mijlocul drumului și a privit în urmă.

— Cine se tot ține de coada noastră?

De Wolfe s-a răsucit brusc și, preț de o clipă, a trăit senzația de *déjà vu,* trimițându-l cu gândul la primele apariții ciudate ale lui de Ridefort. Un bărbat cu o pălărie din fetru, de pelerin, cu boruri foarte largi, se afla în urma lor, învăluit într-o mantie îmbibată de apă, de o culoare nisipie. De Wolfe a recunoscut pălăria ca aparținând unuia dintre oamenii ce se uitaseră peste gardul cimitirului în urmă cu câteva minute.

— Ce s-a întâmplat, amice? Vrei ceva cu mine? l-a provocat el.

Înalt și bine făcut, bărbatul s-a apropiat, iar Gwyn a făcut un pas spre el, ducând mâna la pumnal. Coronerul își făcuse destui dușmani și, la fel ca oamenii lui Cosimo, uriașul din Cornwall era mereu în gardă. Însă grija lui era inutilă dacă vorbele bărbatului s-ar dovedit adevărate.

— Sir John, sunt Bernardus de Blanchefort. Cred ca mă așteptai.

**

În timp ce din mantia așezată pe paravanul din nuiele împletite

din apropierea mesei preferate de John ieșeau aburi, nou-venitul stătea în fața unei felii groase de pâine, pe care se găsea șunca sărată și ceapă, și a unei stacane de bere. Templier ori nu, se părea că bărbatul avea dreptul să mănânce carne de animale cu patru picioare, lucru pe care călugării obișnuiți nu îl făceau; filozofia călugărilor-luptători cerea războinicilor să-și păstreze întreaga forță, motiv pentru care ordinul le interzicea membrilor săi să postească. Desigur, acest războinic se înfrupta din carnea pregătită de Nesta cu o poftă care arăta că nu prea mâncase mare lucru în acea zi. Coronerul și ajutoarele sale stăteau la masă, având în față câte o porție de mâncare ce părea modestă în comparație cu aceea a flămândului nou-sosit. Nesta și Edwin se foiau prin preajma. În timp ce se grăbeau să aducă mâncare și băutură, băgăciosul chelner nu reușea să-și ascundă curiozitatea la fel de bine ca stăpâna lui, Nesta.

— Am sosit aici ieri, venind de la Weymouth, după ce am avut parte de o călătorie groaznică de vreo săptămână, de când am plecat din Caen, le-a explicat de Blanchefort printre înghițituri. Mi-am petrecut noaptea trecută într-o tavernă păduchioasă, nu departe de aici, al cărui patron, un prostovan gras și zgârcit, a ținut să mă scuture de bani.

— Willem Flamandul, de la Hanul Sarazin! a spus Nesta pe un ton indignat, din capul mesei, unde se așezase. Prin felul în care își conduce spelunca aia ordinară, face de râs hanurile din Exeter.

Coronerul îi povestise deja lui Bernardus despre moartea prietenului său templier. Acesta îi mărturisise că venise la îngropăciunea de la cimitirul bisericii St Bartholomew nu pentru că știa că defunctul era Gilbert de Ridefort, ci pentru că îl căuta pe John de Wolfe pentru a i se înfățișa. Cineva de la poarta castelului îi spusese că John se afla la cimitir, dar când îi văzuse pe templieri și pe abatele Cosimo, rămăsese uimit și se ferise de coroner până când ceilalți se făcuseră nevăzuți.

— La început nu mi-am dat seama cine putea fi mortul, dar la vederea acelor lupi de la Noul Templu și de la Paris mi-am dat seama că nu putea fi vorba decât de Gilbert de Ridefort.

În timp ce spunea acestea, de Wolfe l-a examinat mai bine. Dacă Gilbert se dovedise un bărbat atrăgător și elegant, acest francez din sud era un individ dintr-o bucată, tăios, care se exprima într-o maniera directă și bătăioasă. Fiind cu câțiva ani mai tânăr decât John, omul avea o față pătrățoasă, păr castaniu-

închis și sprâncene groase. Partea de sus a feței îi era bronzată, însă bărbia și zona din jurul buzelor îi erau mai palide, pentru ca își rasese de curând barba și mustața, însemne ale apartenenței la Ordinul templierilor. De Wolfe a bănuit că acest om era și mai fanatic în privința credinței decât Ridefort, mergând probabil până la obsesie.

— Dacă vor putea, ne vor ucide pe amândoi, a spus el într-un târziu, după ce terminase de mâncat și dăduse deoparte felia groasă de pâine, trăgându-și în față stacana de bere. Acum, după ce Gilbert a fost redus la tăcere, eu voi fi următoarea țintă. Însă mie nu-mi pasă de ei, pentru că această taină trebuie dezvăluită, pentru a împrăștia mitul care a apăsat lumea vreme de o mie de ani!

În glasul lui se insinuase un ton evanghelic, cu toate că nu vorbise tare și își însoțise cuvintele de priviri furișe în jur. La acea oră, în sala mare de la Bush, se mai aflau câțiva oameni, toți localnicii despre care de Wolfe știa că sunt neguțători sau comercianți.

— Ai de gând să ne dezvălui acest mister? a întrebat de Wolfe. De Ridefort n-a vrut să ne divulge secretul – deși se pare că acest lucru l-a costat viața.

— Sigur că da – și încă foarte curând. Dar aș vrea să fac asta într-un mod care să nu poată fi făcut uitat de forțele care-mi stau împotrivă.

Cu toate că John nu manifesta absolut nici un interes în privința dezvăluirilor teologice pe care acești templieri țineau să le facă, Thomas, copistul său, era atent la fiecare cuvânt rostit. Ghemuit la capătul mesei, cu fața lui uscățivă și ochii pătrunzători fixați asupra lui Blanchefort, el stătea cu gura căscată, atent la fiecare cuvânt.

— Are vreo legătură cu abaterea catarilor și a albigenzilor de la sfintele învățături? a întrebat el cu glas scâncit, ținând strâns micuța cupă de cidru, de parcă s-ar fi agățat de o ultimă fărâmă de siguranță în fața ereziei ce amenința să cuprindă întreaga lume.

— O legătură există, însă, în comparație cu acele credințe, este la fel de impunătoare cum sunt Alpii pe lângă un mușuroi de furnici, a afirmat de Blanchefort pe un ton amenințător.

Asta l-a făcut pe Thomas să se crucească așa cum nu o mai făcuse până atunci, de parcă ar fi dorit să se păzească de diavolul

însuși.

— Bine, dar de ce ai venit în Devon – și ce vrei să faci, de vreme ce ai ajuns aici? l-a întrebat coronerul, care nu-și pierduse spiritul practic și a cărui prioritate era să-l afle pe ucigașul lui Gilbert de Ridefort.

— Ca și Gilbert, am venit aici în speranța că voi găsi un refugiu, și să scap de mânia Bisericii fondatoare. Nu țin să devin un martir, pentru că vreau să mă bucur de singura viață ce-mi este dată. Dar, dacă este să mor pentru adevăr, așa cum a făcut-o de Ridefort, nu am nimic împotrivă. Amândoi am încercat să ne căutăm scăparea într-o țară mai tolerantă față de credințele religioase, cum ar fi Scoția. El a sugerat să fugim din Franța tocmai până acolo, lucru care este foarte primejdios pentru oricine încalcă dogmele rigide impuse de Roma.

— Dar de ce ați ales Devonul? Este o zonă necivilizată în comparație cu Europa.

— Gilbert a sugerat că pe aici ar fi drumul potrivit spre Scoția, trecând poate prin Irlanda. Pornind pe jos din Franța până spre ținuturile nordice, ar fi fost foarte greu să traversăm toată Anglia, unde se găsesc atâtea Precepturi ale templierilor și nenumărate dioceze ale Romei, care sunt răspândite de-a lungul și de-a latul țării. Iar el și-a adus aminte că tu, John, erai un om cu mintea deschisă și aflase că erai din Devonshire. Nădăjduiesc că vei putea să mă ajuți.

— Și ce anume dorești de la mine? l-a întrebat de Wolfe, cu o expresie foarte bănuitoare. Încercarea lui de a-l ajuta pe de Ridefort sfârșise dezastruos și nu avea chef să o pățească încă o dată.

— Am venit aici doar din dorința de a primi sprijin pentru a-mi continua călătoria. Voiam să știu cum e mai bine să procedez în numeroasele porturi ce se găsesc de-a lungul acestor coaste, într-un ținut în care am crezut că brațul lung al ordinului și al Inchiziției nu au cum să ajungă. Se vede treaba că m-am înșelat amarnic. Nu-mi dau seama cum, dar ei au descoperit încotro se îndrepta Gilbert, probabil torturând vreun nefericit din Paris, căruia el i-a mărturisit unde se ducea.

De Wolfe și-a apropiat fața de cea a lui Bernardus, cât pe ce să-l împungă cu nasul masiv și coroiat.

— Ai vorbit despre toate astea la timpul trecut. Să înțeleg acum

că ai alte intenții? l-a întrebat el cu glas apăsat.

Fostul templier a ridicat din umeri.

— Încă vreau să-mi salvez pielea, dacă se mai poate – mai ales că, fiind în viață, aș reuși să-mi transmit mesajul. În Franța, dar și în alte părți ale lumii, există mulți alții din cadrul ordinului care nu sunt mulțumiți de aceasta situație. Însă ei nu par pregătiți să divulge totul așa cum intenționam eu și Gilbert.

S-a oprit și a sorbit îndelung din cana de bere, după care a continuat:

— Acum, după ce Gilbert de Ridefort nu mai este în viață, sunt dispus să risc divulgând acest secret tuturor celor care se arată dornici să-l audă și să suporte consecințele, a zis el cu glas hotărât.

— Ce vrei să spui cu asta? l-a întrebat de Wolfe, temându-se că acel bărbat încăpățânat era în stare să aducă noi necazuri pe capul celor care se ocupau de păstrarea legii în comitat.

— A sosit vremea să nu ne mai ascundem când știm asemenea secrete. Vreau să declar totul în fața cât mai multor oameni – iar pentru asta cred că mă voia adresa mulțimii mâine-dimineață de pe treptele catedralei!

Până și Gwyn s-a oprit din mestecat auzind așa ceva, iar Thomas a lăsat impresia ca era pe punctul de a leșina. Cu excepția lui Bernardus, dintre cei de față, doar pirpiriul răspopit își dădea cel mai bine seama de gravitatea propunerii cavalerului, dacă aceasta avea vreo legătură cu erezia ce bântuia în Languedoc din sudul Franței. După cum și Gilbert îi spusese lui Evelyn în ziua morții sale, Thomas la rândul lui cunoștea îngrijorarea crescândă a Romei față de aceia care aveau păreri gnostice privind creștinismul, și era conștient de mânia tot mai mare a puterii ecleziastice la adresa catarilor și a altora ca ei din Franța.

— Cum adică, o predică ținută pe treptele catedralei?! a exclamat de Wolfe, care a avut impresia că nu auzise bine. Păi, episcopul sigur ar avea ceva de spus despre asta – ori ar protesta, dacă s-ar afla în oraș.

De Wolfe se gândise că arhidiaconii și ceilalți canoni importanți îi vor ține locul lui Henry Marshal dacă un călugăr renegat va predica erezia în fața de vest a catedralei.

— Și cine crezi că va veni să te asculte? a bombănit Gwyn, pe care religia îl lăsa rece.

— Voi aștepta până după încheierea slujbei mari, ca să-i prind

pe credincioși în timp ce ies din biserică, a spus Bernardus, cu o strălucire de bucurie ciudată în ochii căprui, ceea ce, în ciuda declarațiilor lui de mai devreme, i-a sugerat lui John o dorință neînfrânată de a deveni martir.

— N-ai rezista acolo nici măcar cinci minute, a zis el. Într-o clipita, canonii i-ar asmuți împotriva ta pe cei care strâng pomenile.

— Cinci minute mi-ar fi prea de ajuns pentru a răspândi semințele îndoielii – și poate că urechile preoților catedralei vor fi mai receptive decât cele ale oamenilor simpli.

De Wolfe începuse să creadă că acel om nu era în toate mințile, însă faptul că Gilbert de Ridefort avusese aceleași convingeri – iar de Blanchefort susținea că existau și alții în Franța și chiar în Țara Sfântă care gândeau la fel – cântărea destul de greu în fața ipotezei ca putea fi vorba de tulburarea mintală a unui individ izolat. Gândindu-se la planul lui Blanchefort de a ține o predică eretică, și-a dat seama că acest lucru putea fi o capcană prin care îi putea face pe ucigașii lui de Ridefort să se dea de gol. Dacă fostul templier încerca să-și pună în practică acea idee nebunească, atunci exista posibilitatea ca împotriva lui să fie folosite mijloace similare pentru a-i închide gura, iar făptuitorii s-ar fi dat de gol.

În vreme ce omul a început o dezbatere teologica aprinsă cu Thomas, care stătea fața în față cu el și era foarte atent, coronerul a pus în balanță riscul de a-i primejdui viața cu șansele de a-i identifica pe ucigași. A socotit că dacă acest nesăbuit ținea să-și vâre singur gâtul în laț – ori, mai degrabă, să fie ars pe rug – asta îl privea personal, dar, pentru a îndepărta într-o oarecare măsură acea posibilitate, n-ar fi fost rău dacă intenția lui de a răspândi erezia ar fi fost anunțată dinainte. În acest caz, cei care i se opuneau ar fi putut acționa înainte ca de Blanchefort să dea în vileag ceva cumplit.

— Sigur ai avea mai mulți ascultători dacă s-ar ști dinainte de predica pe care vrei s-o ții, a zis John prefăcut. Noi am putea răspândi știrea fără multă trudă. Thomas, aici de față, are putința de a lansa zvonul în rândul clericilor și al celor care locuiesc în incinta catedralei. Apoi s-a uitat către Gwyn cu un surâs strâmb și a continuat: Iar ofițerul meu ar putea vorbi despre asta aproape în fiecare han și berărie din Exeter, deși, pe cei care merg des la tavernă, nu-i interesează prea mult noile concepții religioase.

De Blanchefort a acceptat acest sfat cu o grabă care l-a făcut pe de Wolfe să se rușineze de propria lui fățărnicie, dar și-a liniștit conștiința la gândul că în acest fel îi salva probabil viața, dacă nu chiar și libertatea, creând condițiile pentru a fi arestat înainte de a făptui o trădare ecleziastica.

De Wolfe a profitat de ocazie ca să schimbe subiectul.

— Îi cunoști pe cei trei templieri pe care i-ai văzut în cimitirul bisericii St Bartholomew?

— Pe Godfrey Capra nu-l știu, i-a răspuns Bernardus. Dar pe ceilalți îi cunosc bine. Roland de Ver a avut un rang foarte înalt la cartierul general de la Paris până acum un an. Cred că acum a fost trimis la noul Templu din Londra, ca să-i muștruluiască și pe cei de acolo, introducând aceeași disciplină pe care Maestrul a cerut-o și în Franța. Iar Brian de Falaise mi-e cunoscut din Outremer, unde s-a dovedit a fi un războinic foarte curajos, deși indisciplinat.

— Când i-am întrebat ce caută în această parte a Angliei, au pretins că au venit cu gândul de a căuta noi proprietăți pentru templieri.

— Mi se pare tare greu de crezut, a zis Bernardus cu dispreț. De asemenea lucruri se ocupă cavalerii mai bătrâni, care au trecut de vârsta bătăliilor – ori, și mai probabil, sergenții acestora. E ridicol să crezi că trei cavaleri de rang atât de înalt au fost trimiși cu o misiune atât de simplă.

— Dar ce caută acel abate italian? Pe el îl cunoști?

De Blanchefort a trântit cana goală pe masa, iar Edwin a venit în fugă să i-o umple dintr-o carafă mare.

— Cosimo din Modena? Da, îl știu – dar cine nu-l cunoaște în Franța? E omul Romei, cu toate că șade la o stăreție din apropierea Parisului. Are însărcinarea specială de a descoperi și spiona orice erezie și se bănuiește că este unealta lui Hugh, episcop de Auxerre și al lui William al Mâinilor Curate, arhiepiscop de Reims, care și-a făcut un crez din a stârpi orice formă de vrajbă când vine vorba despre dreapta credință catolică. Dar se crede ca răspunde doar în fața Romei pentru faptele sale.

De Wolfe s-a uitat la Thomas, care i-a adresat un surâs satisfăcut, confirmându-i astfel că el descoperise deja aceste adevăruri.

— Și care dintre ei este cel mai primejdios? a insistat coronerul, sperând că astfel va mai face încă un pas în depistarea celui care

l-a ucis pe de Ridefort.

— Dintre toți, Cosimo are sufletul cel mai otrăvit, dar mă îndoiesc că el ar putea făptui ceva cu mâna lui. Tocmai de aceea călătorește însoțit de cei doi paznici: să-i apere pielea de miile de oameni care ar voi să i-o jupoaie de pe ciolanele nenorocite – și să împlinească cine știe ce mârșăvii le poruncește el.

— Iar templierii?

— Mai toți membrii ordinului nostru sunt oameni de onoare, care nu au știința de marele secret pe care Cavalerii Sărmani ai lui Hristos l-au păzit trei sferturi de veac. Abia de curând s-a aflat adevărul care începe să tulbure conștiințele câtorva cavaleri ca mine. (Apoi a făcut o pauză pentru a sorbi din bere.) Aceștia trei sunt slugi oarbe ale Regulilor, oameni care sunt în stare să îndeplinească orice misiune poruncită de Maeștrii din vreo țară ori de Comandanții Caselor. Acest Roland de Ver are rang de comandant de cavaleri, o treaptă mai înaltă în ierarhia ordinului, ceea ce face și mai ridicolă ideea că a venit aici în misiune pentru a cumpără pământuri.

Dinspre catedrală s-a auzit un dangăt de clopot, iar de Wolfe și-a golit stacana cu bere și s-a ridicat în picioare.

— Dacă ești atât de hotărât să ții acea predică nebunească, mai ai o zi ca să te pregătești, dar eu te sfătuiesc să nu-ți arați fața prin oraș, așa cum a făcut de altfel și Gilbert de Ridefort cât a stat aici. Ai putea trage Ia acest han – fiindcă e mult mai bun decât Hanul Sarazinul.

De Blanchefort și-a plimbat privirea prin sala mare a hanului, dar a clătinat din cap.

— Arată mai bine, dar eu am calul în grajdul lor și desagile în podul de la Hanul Sarazin. Pe de altă parte, cred că e un loc unde nu m-ar căuta vrăjmașii mei, deoarece am înțeles că acesta e cunoscut drept cel mai bun han din Exeter.

Nesta a zâmbit încântată de compliment, deși asta însemna că pierdea un mușteriu cu bani.

Înainte de plecare, John i-a șoptit Nestei:

— Pune-i pe Edwin și pe fete să dea sfoară în țara că mâine, după slujba, pe treptele catedralei va avea loc o dezvăluire – aș vrea ca vestea să se împrăștie peste tot.

Hanul Sarazinul era la doar câțiva pași depărtare, pe Stepcote Hill, o stradă ce ducea spre râu. De Wolfe a așteptat în capătul străzii, pe Idle Lane, până a văzut silueta lui Bernardus, cu

pălăria mare trasă bine peste față, ajungând cu bine la ușa hanului.

Apoi i-a dat poruncă lui Gwyn, dar îndeosebi lui Thomas, să-și petreacă restul zilei anunțând predica promisă de Bernardus de Blanchefort, după care s-a îndreptat spre casă. S-a gândit să-l anunțe pe prietenul său, arhidiaconul, despre intenția fostului templier, dar nu l-a lăsat inima să făptuiască o asemenea trădare, cu toate că asta i-ar fi salvat probabil viața.

Cu toate acestea, când a ajuns acasă, i-a povestit Matildei. După înmormântare, o cuprinsese tristețea și John nu avea nici cea mai vagă idee cum va reacționa ea la știrea că în oraș mai sosise un eretic. Stând pe scaunul așezat în apropierea vetrei, ea l-a ascultat în tăcere.

— Sir Gilbert ne-a anunțat de venirea lui, a spus ea cu glas stins și monoton. Oare va avea și el aceeași soartă?

După ce de Wolfe i-a povestit de intenția nou-sositului de a face o declarație publică privind înfricoșătorul secret al templierilor, Matilda a ieșit din starea de apatie și a prins viață văzând cu ochii.

— Cu toate că am avut o părere foarte bună despre Gilbert de Ridefort, trebuie să recunosc acum că voința Domnului a fost aceea care a făcut ca el să cadă lovit pentru gândurile lui păcătoase – dar măcar el le-a ținut pentru sine. Dar acest om a venit cu intenții necurate și diavolești. Ce are să se aleagă de lumea asta, John? A coborât Antihristul pe pământ, ori vom asista curând la un Armagedon? Pe măsură ce s-a înfuriat, glasul ei a devenit tot mai strident. Farmecul exercitat de Gilbert asupra Matildei părea să se fi stins odată cu moartea lui. Ca de obicei, ea s-a dezlănțuit împotriva lui de Wolfe. Și tu ai o vină în toată povestea aceasta, John, l-a dăscălit ea, aplecându-se și burzuluindu-se la el. Trebuia să-l trimiți pe de Ridefort cât mai departe de ținutul nostru, imediat ce ți-ai dat seama că aducea cu el o asemenea erezie. Cred că era posedat de diavol de m-a făcut să-l apreciez și să-l prețuiesc atât de mult, când de fapt el a fost tot timpul un lup în blană de oaie.

De Wolfe nu a reușit să priceapă vorbele rostite de Matilda, dar a socotit că era mai înțelept să-și țină gura, astfel că ea a continuat să-și verse năduful.

— În ceea ce-l privește pe omul care tocmai a sosit în oraș, ar trebui să-l denunți pe dată Bisericii – dar și fratelui meu. Să fie arestat și dat acelora care îi pot închide gura păcătoasă.

John a avut impresia că Matilda ar fi fost candidatul perfect la șefia Inchiziției din vestul Angliei, dar din nou s-a gândit că era preferabil să se abțină și, în schimb, să-i țină isonul.

— Tocmai asta vreau să fac, dar în felul meu, a zis el cu șiretenie. Am răspândit zvonul că intenționează să facă niște dezvăluiri, astfel încât până mâine-dimineață, autoritățile catedralei vor ști de intențiile lui. Dacă ele îl iau cât de cât în serios, îl vor împiedica să vorbească – și, neîndoielnic, acești templieri ori abatele din partea Inchiziției îl vor convinge să părăsească orașul. Dar nici eu, nici fratele tău nu avem vreo putere asupra lui. Pentru că nu vrea să făptuiască nimic împotriva legii.

Matilda era departe de a se lăsa convinsă.

— Ar trebui spânzurat, John. Dacă cineva scoate vreo vorbă împotriva neprețuitului tău rege, sari neîntârziat și răcnești: „Uite trădătorul!“, dar se pare că nu te tulbură câtuși de puțin trădarea cumplită împotriva împăratului nostru ceresc!

John și-a reprimat dorința de a se sfădi cu ea pe tema jurisdicției diferite a puterii ecleziastice și civile pentru că atunci când era vorba de probleme de crez, argumentele Matildei se bizuiau în primul rând pe tăria glasului ei și pe convingerea că preoții și Scripturile aveau o putere covârșitoare.

— Ei, eu am făcut tot ce am putut în privința asta. Eu sunt coroner, nu episcop. Nu e defel treaba mea – numai ucigașul lui de Ridefort mă interesează, cu toate că Richard m-a avertizat să nu mă vâr.

Matilda a redevenit posacă și închisă în sine, lucru care îl deranja pe John mai mult decât țipetele și ocările ei. După o vreme, a început să simtă acea tăcere ca pe o povară insuportabilă și din această cauză i-a zis că se duce până la camera lui de la castelul Rougemont, sub pretextul ca trebuia să se pregătească pentru călătoria la Bamstaple peste ceva mai mult de o zi. Asta n-a făcut decât să stârnească supărarea care mocnea în sufletul Matildei. Ea a luat imediat foc și s-a apucat să-l boscorodească pentru că o lăsa singură mai tot timpul: expediția către Lundy sigur avea să dureze cel puțin cinci zile. De data asta, singurul argument în favoarea lui a fost că însuși fratele ei sugerase și organizase o asemenea incursiune, lucru pe care s-a chinuit să i-l explice pentru a răspunde astfel învinuirilor ei de a o neglija dinadins.

Într-un târziu, cu un suspin de ușurare, a ieșit din sala mare și a înșfăcat mantia cenușie ca să se apere de burnița fină care cădea din nou asupra orașului.

CAPITOLUL DOISPREZECE
În care Crowner John pregătește o arestare

John de Wolfe și-a petrecut câteva ore liniștite în cămăruța sărăcăcioasă și pustie de la catul porții castelului. Până și umezeala încăperii neîncălzite era preferabilă tovărășiei glaciale a nevestei. Și-a folosit timpul exersând cititul în limba latină, plimbându-și degetul încet de-a lungul rândurilor înșirate frumos și ordonat de Thomas și articulându-le doar din buze.

Textul era pe suluri pe care copistul său le scrisese pentru cazurile curente, pe pergamente de culoare crem-deschis, cusute laolaltă pe lungime, care se înmânau judecătorilor regelui când aveau să vină la următorul Tribunal Itinerant. Aceștia nu-și mai făcuseră apariția de multă vreme, dar se zvonise că se aflau în Dorchester și probabil vor porni și spre Devon peste vreo lună sau două, ca să audieze litigiile civile și cazurile grave de crime pe care de Wolfe reușise să le smulgă Tribunalului condus de *sheriff*.

John își îmbunătățea săptămânal aptitudinea de a citi pergamentele iar acum se poticnea parcurgând un caz recent de viol pentru a-și împrospăta memoria. Femeia, o tânără văduvă, susținea că fusese atacată în curtea din spate a propriei case din Goldsmith Street. Afirma că fusese bătută și violată și adusese în sprijinul reclamației o cârpa mânjită de sânge, dovada aproape obligatorie cerută pentru a susține o asemenea acuzație. Când o examinase, de Wolfe descoperise zgârieturi pe obraji și brațe, o vânătaie la un ochi și câțiva dinți rupți. Se știa și cine fusese atacatorul, un căruțaș care trăia cu ea de câteva luni. Bailivul notabilităților și una dintre gărzile sale fuseseră chemați de femeie și de sora ei, care organizaseră și căutarea făptașului, cu toate că nu fusese nevoie de așa ceva, întrucât autoritățile l-au găsit pe om stând liniștit în casă și bând bere. În baza acuzației celor două femei, căruțașul fusese arestat pe loc și târât în temnița din turnul de la Poarta de Miazăzi. Dacă bailivul nu l-ar fi înștiințat pe de Wolfe, bietul om ar fi fost adus în fața tribunalului ce se întrunea o dată la două săptămâni sub conducerea *sheriff*-ului și ar fi fost aproape sigur spânzurat, cu toate că el susținuse cu tărie că nu făcuse altceva decât să-i tragă văduvei o chelfăneală pentru că-i furase niște bani din pungă în vreme ce el dormea. Cât privea

violul, el susținea că se culca cu femeia cel puțin o dată pe zi și că ea o făcea cu mare bucurie.

În ciuda protestelor la fel de vehemente ale lui Richard de Revelle, John insistase că o acuzație atât de gravă precum violul trebuia prezentată judecătorilor regelui, de aceea a examinat chiar el femeia, însoțit de o babă care slujea drept moașă în acea parte a orașului. Nu se constataseră dovezi evidente de viol, însă coronerul știa ca în cazul unei femei care fusese măritată nu se putea exclude posibilitatea unei relații sexuale cu forța, cu toate că urmele de pe față întăreau mai mult convingerea ca fusese vorba de o simpla agresiune. De aceea, hotărâse să consemneze toate lucrurile constatate și să-i lase pe judecătorii regelui să decidă cine spunea adevărul. Cum aceasta era o infracțiune care putea fi pedepsită prin spânzurare, de Wolfe nu putea elibera omul în baza plății unei cauțiuni împovărătoare, astfel că acesta trebuia să stea în temniță până când era judecat de Tribunalul Itinerant, spre necazul notabilităților și al *sheriff*-ului, care trebuiau să plătească jumătate de penny pe zi pentru întreținerea lui. Se întâmpla de multe ori ca deținutul să evadeze, de obicei mituindu-i pe temniceri, dar singura cale de scăpare era să fugă în pădure, devenind proscris, ori de a cere drept de sanctuar, iar apoi să abjure regatul.

De Wolfe a împins sulul deoparte, considerând că-și forțase privirea și mintea suficient pentru acea zi. Văzând prin deschizătura din zid care slujea drept fereastră că ploaia continua să cadă la fel de monoton, și-a strâns mai bine mantia în jurul trupului și s-a gândit la ultimul eveniment care îi complica existența, sosirea lui Bernardus de Blanchefort. Ar fi dorit din toată inima ca acel om să se afle la o mie de leghe depărtare de Exeter, pentru că, atâta vreme cât rămânea în viață, treburile lui nu-l priveau pe coroner. Datorită insistenței cu care Gilbert de Ridefort susținuse că John îi era prieten, atât el, cât și acest Bernardus îi căzuseră pe cap, iar el își asumase sarcina de a-i proteja, lucru pe care nu reușise să-l ducă la bun sfârșit în cazul lui de Ridefort. „Dar să-l ia naiba! Să-și țină predica aia blestemată!“ a mormăit coronerul în barbă, privind la pereții dezgoliți ai încăperii. „Dacă vrea să se sinucidă, treaba lui. Mâine, templierii ori șobolanul acela de italian îl spintecă dacă apucă să scoată mai mult de două vorbe în fața catedralei.“

Dar hotărârea de a și-l scoate din minte pe Bernardus de Blanchefort n-a ținut mult. Tocmai când se gândea să treacă pe la Hanul Bush pentru primul pahar de bere al serii, a auzit un tocănit cunoscut de încălțări pe trepte și, curând, Thomas a dat deoparte pânza de sac ce slujea drept ușă. Părea îngrijorat și agitat.

— *Crowner,* trebuie să te duci la catedrală pe dată, ca să vorbești cu arhidiaconul. El m-a trimis să te caut.

— Dar ce-i cu graba asta, Thomas?

— Așa cum mi-ai poruncit, am lansat zvonul cum că mâine se va ține o predică la catedrală, a zis el, și și-a făcut cruce numai gândindu-se la asta. Le-am spus-o câtorva vicari, unor secundari și unui canon în timp ce mă plimbam prin incintă, dar și mai târziu, când am luat masa în casa unde locuiesc. În mai puțin de un ceas, lumea a început să se agite, iar câțiva preoți și călugări au venit la mine să mă întrebe de oră și loc, unii dintre dânșii deja înfuriați. Apoi, nu cu multa vreme în urmă, au apărut doi canoni care au fost cât pe ce să-mi aducă vină că încurajez erezia, deși le-am spus că eu doar transmisesem zvonurile pe care le auzisem.

— Zi mai departe, omule! Ce vrea arhidiaconul?

— John de Alençon l-a trimis pe cantorul său să mă caute, pentru că vrea să stea cu tine de vorbă imediat despre tărășenia asta. Vrea să vă întâlniți îndată în Capitul.

— Dar de unde știe el că am vreo legătură cu asta?

— Faptul că l-ai cunoscut pe templierul care a murit l-a făcut să presupună că ai de-a face și cu acest nou-venit.

— Dar n-am nici un amestec! s-a răstit de Wolfe pe un ton iritat. Îmi doresc să nu fi auzit de nici unul dintre dânșii. Dar cred că acum trebuie să cobor cu tine. Gwyn ce-a făcut?

— A cutreierat prin câteva berării ca să răspândească zvonul – nici nu i-a venit greu, sunt convins! a adăugat pirpiriul copist cu un zâmbet. Iar adineauri l-am văzut vorbind cu niște gărzi de jos, așa că-mi închipui că o să le spună și lor.

Efectele publicității făcute de Gwyn s-au văzut chiar mai iute decât în cazul lui Thomas. Când John și copistul său au ajuns la poarta castelului, Sergentul Gabriel tocmai se grăbea spre ei, venind din direcția donjonului.

— *Crowner, sheriff*-ul te cheamă la el. E ceva legat de un alt templier care vrea să țină o predică mâine. Mi s-a părut că era foarte furios din pricina asta. Te așteaptă imediat în camera lui.

De Wolfe a scos un oftat lung.

— Nu se poate, Gabriel. Trebuie să-l întâlnesc pe arhidiacon în Capitul. Spune-i *sheriff*-ului că dacă vrea să vorbească despre asta, să vină de îndată la catedrală.

Hotărât să nu facă sluj la orice vorbă de-a lui Richard de Revelle, de Wolfe i-a făcut sergentului semn să se dea la o parte și, urmat de Thomas, a pornit cu pași mari spre strada mare și incintă.

L-a găsit pe John de Alençon așteptându-l nerăbdător în Capitul, o structură pătrată din lemn aflată lângă Turnul de Miazăzi, în care se țineau adunările zilnice ale canonilor și ale clericilor de rang mai mărunt. De-a lungul a trei pereți se găseau bănci fără spetează, iar lângă cel de-al patrulea se găsea un pupitru de la care se citea un capitol din Evanghelie, motiv pentru care se și numea capitul. Într-un colț, o scară din lemn ducea către bibliotecă. Firavul arhidiacon se plimba agitat de colo-colo, măturând podeaua cu sutana. Ochii cenușii și fața uscățivă îi accentuau înfățișarea lui ascetică.

— John, ce e cu vestea asta pe care am auzit-o în legătură cu ziua de mâine? Oare când se va sfârși povestea asta?

De Wolfe s-a lăsat greu pe o bancă și și-a ridicat mâinile cu palmele înainte, exasperat parcă și dorind să se apere.

— Nu am nici un amestec. A mai apărut un templier, de astă dată ținând cu orice chip să rostească nu știu ce adevăr religios. Nu-i pot porunci, așa că ce ai vrea să fac?

Abătut, de Alençon s-a așezat pe aceeași bancă, alături de coroner.

— Mare păcat că episcopul nu este aici. Asta trebuia să fie răspunderea cuiva cu o autoritate mai mare. Am primit vizita lui Cosimo și a cavalerilor, care mi-au vorbit despre temerea lor că se pune la cale o mare erezie.

Deodată, s-a auzit un zgomot de ușă trântita, iar în Capitul a intrat Richard de Revelle, cu mantia verde fluturând în vânt și cu o expresie de mare nervozitate pe fața lui cu trăsături ascuțite.

— John, te joci cu focul, a început el, fără nici o altă introducere. Am auzit că mâine are să se întâmple un lucru extrem de nechibzuit și s-ar părea că tu nu ești defel străin de asta.

De Wolfe a sărit în sus:

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-am nici un amestec! A

apărut în oraș un fanatic religios și, nici una, nici două, toată lumea socotește ca e protejatul meu.

— Așa ceva nu trebuie să se întâmple! a răcnit *sheriff*-ul. Acești trei templieri de vază îmi atârnă de gât ca niște pietre de moară. Când vor auzi așa ceva, vor cere ca acel om să fie arestat.

— Măcar știi despre cine este vorba? s-a stropșit de Wolfe la el. Vrei să-l arestezi, dar habar n-ai cum îl cheamă.

— Cine e? l-a întrebat de Revelle.

— Un templier – sau, mai bine zis, un fost templier. Fără îndoială că a fost dat afară din ordin, a remarcat de Wolfe.

Arhidiaconul, care îl detesta pe *sheriff* în aceeași măsură ca și de Wolfe, n-a rezistat ispitei de a-l pune la punct pentru modul abuziv în care vorbise.

— Iartă-mă, de Revelle, dar țin să te anunț că nu ai nici o autoritate în incinta catedralei, ci doar pe drumuri, și că nu prea înțeleg cum poți aresta pe cineva doar pentru că amenință să țină o predică pe teme religioase, comițând sau nu un sacrilegiu. Aceste chestiuni țin strict de autoritatea Bisericii și a Curții de consistoriu.

Richard de Revelle a încercat să tragă spuza pe turta lui.

— Tot ce se poate, stimate arhidiacon, dar dacă scandalul iscat de predica asta eretică dă naștere unor tulburări publice sau chiar unei revolte, care s-ar putea răspândi și dincolo de incintă, atunci în mod sigur reprezintă o încălcare a păcii regelui și intra în jurisdicția mea.

Cei doi bărbați care purtau numele de John nu s-au putut abține și au schimbat zâmbete cinice auzind aceste vorbe ce veneau din partea unui sprijinitor recunoscut al prințului ce încerca să-l răstoarne pe rege.

— Mă bucur foarte mult să aud că vrei să aperi pacea suveranului nostru Richard Inimă-de-Leu, *sheriff*-ule, și o să țin minte asta, a spus preotul cu glas dulceag.

— Și atunci nu ai de gând să întreprinzi nimic pentru a împiedica această mârșăvie? a întrebat de Revelle, spumegând.

— Nu putem îngădui nimănui să predice lumii de pe treptele catedralei noastre, a zis arhidiaconul, îndeosebi când se zvonește că omul pune la cale o erezie, pesemne aceea a catarilor, deoarece se spune că el vine din acele părți ale Franței.

Ușa Capitulului a scârțâit din nou deschizându-se și, de astă dată, înăuntru a pătruns o întreagă armată. Cei trei cavaleri

templieri i-au făcut loc lui Cosimo din Modena, apoi au intrat și cinci servitori, așezându-se în ordine în partea din spate a încăperii.

— Zvonurile circulă tare repede în orașul acesta, a remarcat John de Alençon cu calm, privind grupul de oameni uzi, de pe hainele cărora picura apă, întrucât ploaia de afară se întețise între timp.

Scundul preot italian a pășit spre mijlocul încăperii și s-a oprit în fața arhidiaconului care era cu mult mai înalt decât el și, gâfâind ușor, a început să vorbească pe un ton pițigăiat.

— Am fost înștiințat că mai avem de a face cu încă un sacrilegiu! Este de datoria mea să am știință despre asemenea oameni primejdioși, îndeosebi dacă vin din Franța, și vă spun că acest Bernardus de Blanchefort constituie o amenințare gravă la adresa Bisericii noastre Mamă. El trebuie luat și trimis acasă, pentru a i se arăta calea greșită pe care a apucat-o.

— Și care sunt aceste căi greșite, frate Abate? l-a întrebat arhidiaconul cu gravitate.

Cosimo și-a plimbat privirea indescifrabilă de la coroner la arhidiacon.

— E vorba de credințele perverse, nelegiuite și infame ale acelora din regiunea Albi, Languedoc. Acestea sunt atât de mișelești și de mincinoase încât, chiar dacă nu îi ating deloc pe oamenii educați ca noi, dacă ar fi predicate în public, unii cu mintea mai slabă ar putea fi influențați de ele și le-ar îmbrățișa.

— Nici nu trebuie să i se îngăduie să deschidă gura, a bubuit Brian de Falaise, aflat la vreun metru depărtare de el.

Gâtul lui ca de taur și obrajii aspriți de vânturi se împurpuraseră de furie, iar de Wolfe a bănuit că dacă nu și-ar fi lăsat spada acasă când plecase spre biserică, acum ar fi vânturat-o prin aer, făcând-o să vâjâie.

— Bine, dar unde este acest blestemat? a întrebat Richard de Revelle. L-a văzut cineva? Cum de-am ajuns să aflăm că se găsește în Exeter și că voiește să facă nebunia asta mâine?

L-a fulgerat cu privirea pe cumnatul său. bănuind ca el stârnise această nouă problemă.

John a socotit că un adevăr trunchiat era de preferat negării absolute.

— El m-a oprit pe stradă astăzi, după îngroparea prietenului său, templierul.

— Aceștia nu sunt templieri! s-a răstit la el Brian de Falaise. Dacă ar fi fost descoperiți, ar fi fost alungați din rândurile noastre și acoperiți de rușine, dar au preferat să fugă de noi.

— Așadar, voi îi căutați pe acești oameni, nu doar pământuri de vânzare, adevărat? a remarcat de Wolfe, pe un ton acuzator în glas.

Ronald de Ver a intervenit în discuție:

— Noi căutam proprietăți de cumpărat, sigur că da. Dar în călătoria noastră ni s-a spus să îi căutăm și pe frații noștri rătăciți, despre care se bănuia că vor veni în această parte a Angliei. S-a uitat cu reproș la de Falaise, care a continuat să scoată flăcări pe nas. De Ver a continuat: Prietenul meu, aici de față, nu procedează prea bine judecându-i pe amândoi cu atâta asprime. Dacă i-am fi întâlnit în peregrinările noastre, am fi încercat să-i convingem să se întoarcă împreună cu noi, pentru a li se explica în ce greșeală au căzut și pentru ca apoi să facă toate eforturile de a reveni pe calea cea dreaptă.

Auzind acestea, Godfrey Capra și Brian de Falaise s-au uitat unul la celălalt, de parcă ar fi fost prima oară când aflau așa ceva, însă au dat dovadă de înțelepciune și și-au ținut gura.

Arhidiaconul a intervenit din nou în discuție, deoarece, în sinea lui, era extrem de îngrijorat – la fel ca și prietenul său, coronerul – în legătură cu sfârșitul însângerat al lui Gilbert de Ridefort.

— Abate Cosimo, mie nu-mi este deloc limpede ce misiune ai în Devon. Ai venit cumva pentru acești doi templieri?

Italianul cu profilul atât de ciudat s-a întors spre arhidiacon, care era mai înalt.

— Îmi pare rău, dar nu pot discuta asemenea chestiuni. După cum bine știi, sunt nunțiu papal și, drept urmare, am puterea deplină de a mă purta așa cum este mai avantajos pentru Sfântul Scaun. Dar îți pot spune totuși că sunt însărcinat să împiedic orice erezie, oriunde ar apărea ea.

După ce i s-a spus în acest fel să-și vadă de propriile treburi, John de Alençon s-a uitat lung și încruntat la de Revelle.

— *Sheriff*-ule, ce se poate face? Cu toate că ți-am declarat mai devreme că incinta catedralei este în afară jurisdicției tale, îți înțeleg temerea că s-ar putea să se petreacă unele tulburări. Deja unii dintre preoții și călugării mei au venit la mine să îi lămuresc în legătura cu zvonurile care s-au răspândit.

Cu un gest dramatic, Richard și-a aruncat mantia peste un

umăr.

— Îl voi aresta pe acest om de îndată ce-și arată fața pe-aici. Iar după asta voi găsi și o acuzație potrivită.

În ciuda unei căutături înghețate din partea lui Roland de Ver, Brian de Falaise i s-a adresat lui de Revelle cu glas apăsat:

— Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de el! Nu avem nevoie de pretexte legale, fiindcă e un membru renegat al ordinului nostru și. prin urmare, trebuie să se supună disciplinei noastre. Așa cum spune conducătorul nostru, trebuie să-l trimitem la Noul Templu pentru a-l aduce pe drumul îndreptării.

De Wolfe s-a întrebat dacă acea „îndreptare" presupunea smulgerea brațului din umăr într-o cameră de tortură, însă n-a mai apucat să spună ceva, pentru că preotul din Modena a intervenit în ceartă:

— Important este ca acestui om care tulbură apele să nu i se îngăduie să deschidă gura în public, a șuierat el. În doar cinci minute petrecute în fața unor oameni proști, dar impresionabili, ar putea declanșa ceva ce ar face un rău inimaginabil Sfintei Biserici. Nu-mi pasă dacă *sheriff*-ul îl spânzura ori dacă templierii îl duc cu forța la Londra, atâta vreme cât nu este lăsat în libertate, căci ar putea oricând să înceapă să răspândească ideile lui eretice. Cu o față care, brusc, i-a amintit lui de Wolfe de un șarpe, preotul i-a aruncat o privire otrăvită și i-a spus direct: Te fac în parte răspunzător pentru această situație. Pari a fi foarte legat de acești doi oameni – sper că nu ai înclinații către asemenea idei nebunești.

S-a uitat peste umăr, către ușă, locul unde, cu un aer amenințător, cei doi însoțitori ai săi păreau să păzească ușa.

— Vreau să am oamenii mei în incinta catedralei mâine, ca măsură de siguranța în cazul în care ceilalți nu-și fac datoria.

Spunând acestea, și-a tras pe cap gluga ascuțită a rasei lui negre, s-a apropiat grăbit de oamenii lui și a ieșit însoțit de ei, dispărând în noapte.

După aceea, templierii, arhidiaconul și *sheriff*-ul s-au întors cu toții către coroner.

— Ia spune, John, unde e omul? s-a răstit de Revelle. S-ar părea că știi mai totul despre el. În fapt, avem doar cuvântul tău că el există!

— Bernardus de Blanchefort există, fii liniștit, așa cum a existat și de Ridefort, a mârâit Brian de Falaise. I-am văzut pe amândoi în

Outremer – și atunci erau ciudați. De Ridefort avea ciudățenia în sânge, iar blestematul ăla de unchi al lui a și dovedit-o!

John de Alençon a ridicat o mână de parcă ar fi înălțat o rugă.

— John, știi cumva unde se află acum?

— N-am idee unde este, a spus coronerul, ceea ce era aproape adevărat. Cred că e tot în oraș, pentru că porțile sunt închise, deși s-ar putea să fi plecat de când l-am văzut eu, în cursul după-amiezii.

De Wolfe s-a simțit cu conștiința împăcată, socotind că nu mințise de-a dreptul, pentru că, de fapt, nu știa cu precizie unde se afla Bernardus în acele momente, deoarece, imediat ce aflase că va trebui să se ducă în Capitul ca să încaseze o papară strașnică din cauza fugarului, îl prinsese pe Gwyn în camera gărzii de la castel și îl trimisese la Hanul Sarazinul pentru a-l scoate pe templier de acolo și a-l ascunde în altă parte până dimineața.

Unul dintre sergenții templierilor a făcut câțiva pași în față și i-a șoptit ceva lui Roland de Ver. Cavalerul a dat aprobator din cap și s-a tras gânditor de urechea dreaptă.

— Este inutil să pornim în căutarea lui de Blanchefort în această noapte. Eu nu l-am văzut niciodată, iar frații mei de față îl cunosc doar din vedere, așa că dimineața vor ieși pe străzile din jurul catedralei ca să dea de el.

De Ver și-a strâns mai bine mantia albă cu crucea roșie în jurul trupului, pregătindu-se de plecare.

— Indiferent ce-ar fi, acestui om nu trebuie să i se îngăduie să urce treptele catedralei, ca să nu mai vorbim că nu trebuie lăsat să rostească nici „Bună dimineața", a zis el.

Întorcându-se apoi pe călcâie, a ieșit din încăpere cu un aer trist, urmat de *sheriff,* apoi de ceilalți cavaleri ai lui Hristos, și de sergenții acestora.

Cei doi John au rămas față în fața, urmăriți de Thomas, care, lângă pupitrul de citit, părea copleșit de emoție.

— John, ai un mare talent să te vâri în tot soiul de situații disperate, a zis arhidiaconul, făcându-i un semn din ochi, cu toate că lucrurile erau destul de grave. În urmă cu câteva luni a fost uciderea acelui bijutier, apoi afacerea aceea cu prințul John. Iar acum ne aduci eretici în oraș și în catedrală. La ce ne mai putem aștepta?

De Wolfe i-a adresat vechiului său prieten unul dintre

zâmbetele sale pe care le împărțea cu zgârcenie:
— Născocesc eu ceva, nu-ți fie teamă!

CAPITOLUL TREISPREZECE
În care Crowner John joacă o farsă

Slujbele de dimineață și cea mare s-au ținut în balconul catedralei, începând cu ora nouă. Primele trei slujbe au fost de fapt scurte rugăciuni, în principal intonarea unor psalmi. De obicei, după ce slujba principală a zilei se încheia, clericii, care participaseră deja la slujba de la primele ore ale zilei, iar apoi la adunarea din Capitul care se ținea la ora șapte, erau mai mult decât dornici să mănânce în jurul orei unsprezece.

Însă în acea dimineață de duminică, nici măcar ghiorăiturile nu reușiseră să-i îndepărteze pe mulți dintre canonici, vicari, secundari și coriști de fațada dinspre apus a catedralei, atrași acolo de zvonurile care circulaseră încă din ziua dinainte. Perspectiva unei abateri de la șirul nesfârșit și plictisitor de slujbe, aceleași și aceleași chipuri și aceeași priveliște a orașului episcopal în miezul orașului mare, făcuse ca acolo să se strângă o mulțime de oameni, numărul clericilor fiind dublat și de sosirea a zeci de cetățeni.

Oamenii erau dominați de curiozitate, nu neapărat de dorința de a se mai lumina la minte, deși unii dintre oamenii mai în vârstă, atât laici, cât și clerici, erau indignați sau iritați de faptul că cineva ar fi avut îndrăzneala sfruntată de a încerca să propovăduiască erezii chiar de pe treptele catedralei.

Clericii îmbrăcați cu robe negre ieșeau unul după altul pe ușă în soarele palid – pentru că, în sfârșit, ploaia contenise –, dar se vedeau siliți să încetinească din cauza mulțimii adunate în jurul laturii de apus a uriașei clădiri. Unii, a căror dorință de a mânca era mai mare decât aceea de a asista la un eveniment ce se anunța dramatic, s-au îndreptat alene către locuințele lor, hotărâți să meargă acasă dacă nu se întâmpla nimic interesant până ajungeau la marginea incintei. Mulți alții însă forfoteau lângă trepte, flecărind și privind în jur, doar, doar vor reuși să-l zărească pe renegatul ce promisese că va dezvălui o taină înfricoșătoare.

În mijlocul acelei mulțimi în continuă viermuială, se găseau și câteva stânci de neclintit, sub chipul santinelelor hotărâte să împiedice orice manifestare împotriva Credinței. Cei trei templieri și sergenții lor erau așezați la intervale egale de-a lungul clădirii, foarte aproape de trepte. În centru stătea abatele Cosimo, flancat

îndeaproape de brutele lui mute, care priveau în jur cu o ostilitate bănuitoare. Ceva mai în spate, într-un arc la marginea spațiului deschis din fața laturii de apus a catedralei, stătea *sheriff*-ul, împreună cu Ralph Morin, conetabilul castelului și vreo șase oșteni sub comanda Sergentului Gabriel.

Arhidiaconul John de Alençon stătea cu coronerul în apropierea portiței cu grilaj din ușa centrală închisă ce dădea spre navă, dar nici unul dintre secunzii lui John de Wolfe nu se afla cu el.

Câte un val de speranță răzbătea prin mulțime când cineva vedea ori își închipuia că observă pe cineva străin apărând în incinta catedralei. În câteva rânduri, s-au auzit murmure care, după ce au crescut în intensitate, s-au stins, iar în asemenea momente se putea observa cum apărătorii adevărului se foiesc neliniștiți și încordați, gata să intervină.

— L-ai văzut pe acest de Blanchefort seara trecută, ca să-l descurajezi? l-a întrebat arhidiaconul, imediat ce rumoarea provocata de o nouă falsa alarmă s-a stins.

— În afară de acea primă întâlnire, n-am mai dat ochii cu el, a spus de Wolfe cu sinceritate, deoarece îl folosise pe Gwyn ca intermediar. Dacă are minte, va evita ambuscada asta, dacă nu cumva ține să împărtășească soarta prietenului său.

Brusc, la capătul îndepărtat al catedralei, către colțul ce dădea spre Canon’s Row, s-a creat agitație și gălăgie. Oamenii au întors capetele, au arătat cu degetele, iar murmurele și hărmălaia i-a făcut pe câțiva dintre oștenii lui Gabriel să-și croiască drum prin mulțime. Însă unul dintre slujitorii preotului italian le-a luat-o înainte, precum și sergentul lui Brian de Falaise, urmat îndeaproape chiar de cavalerul templier. Ei s-au apropiat de cineva care dăduse colțul clădirii dinspre latura de miazănoapte, ațintându-se aproape de zid până a ajuns la marginea celor șase trepte lungi care se întindeau mai jos de cele trei uși mari. Odată pornită, mișcarea, oamenii, ca un val, s-au repezit înainte, sentinelele împingând și zbătându-se să ajungă în primul rând.

Arhidiaconul a întins gâtul subțire ca să vadă mai bine și a dat să înainteze și el, însă John de Wolfe, cu un zâmbet abia schițat pe fața lui serioasă, a rămas locului. Primul care l-a ajuns din urmă pe nou-venit a fost omul lui Cosimo, care l-a prins pe bărbat și l-a făcut să se răsucească. Acesta purta o pălărie cu boruri largi, trasă peste față, o mantie lungă și cenușie cu glugă,

pliată în așa fel încât să-i acopere gâtul și o parte din chip. Era vorba de un bărbat masiv, înalt și lat în spate.

De Falaise a fost al doilea care l-a ajuns și, cu un strigăt triumfător, l-a înșfăcat de braț. În aceeași clipa, *sheriff*-ul și Cosimo s-au desprins din mulțime și au alcătuit un mic cerc în mijlocul mulțimii de clerici și orășeni.

— Se pare ca l-au prins, așa că, Slavă Cerului, nu va mai apuca să-și rostească predica diavolească! a exclamat arhidiaconul, însă coronerul a rămas impasibil, convins că nimeni nu va face vreo încercare de a vorbi cu păcat în public. S-a uitat cum bărbatul urmărit s-a smuls furios din strânsoarea câtorva care încercau să-l rețină strigând în același timp: „Ereticule!" ori „Antihristule!"

O clipă mai târziu, cineva i-a smuls pălăria de pe cap, după care mantia i s-a desfăcut, ceea ce l-a făcut pe om să răcnească plin de supărare:

— Dați-vă jos de pe mine, fir-ați voi blestemați! Ce, nu mai poate omul să iasă la o plimbare duminica fără să fie atacat?

Părul roșcat, răvășit ca o căpiță de fân în furtună, mustața uriașă, au dovedit că presupusul eretic era de fapt Gwyn de Polruan, care se străduia din răsputeri să nu hohotească de râs văzând necazul celor care încercaseră să-l captureze.

— Cine naiba ești? a răcnit de Falaise. care nu-l mai văzuse până atunci pe ofițerul coronerului. Străduindu-se și ei să rămână serioși, Ralph Morin și Gabriel i-au explicat cine era omul. Cu toate că nici ei nu-l recunoscuseră până în acel moment pe Gwyn, Morin și Gabriel și-au dat seama pe dată cine pusese la cale acea farsă. Și *sheriff*-ul a înțeles cine era instigatorul, dar asta nu l-a amuzat câtuși de puțin.

— Nătăfleț mare ce ești! Ce te-a apucat? s-a răstit el la bărbatul din Cornwall.

De Wolfe a simțit că sosise momentul să sară în ajutorul omului său, așa ca și-a croit drum până a ajuns lângă el.

— A. Gwyn, bine că ai apărut și tu, a zis el cu voce puternică. Ca de obicei, iar ai întârziat.

Abatele Cosimo și Roland de Ver au vrut să știe ce se petrecea, deoarece amândoi și-au dat seama ca omul reținut nu era nicidecum Bernardus de Blanchefort.

— Omul asta și-a bătut joc de noi! s-a oțărât Richard de Revelle.

Coronerul l-a fixat cu o privire rece.

— De când îi este interzis unui cetățean să se plimbe liniștit prin incinta catedralei, *sheriff*-ule?

Richard de Revelle s-a uitat chiorâș la cumnatul său.

— John, nu mai face pe nevinovatul cu mine. De când a început bruta asta de ofițer al tău să poarte pălării de pelerin și mantie cenușie? Îmbrăcămintea lui obișnuită e mantia aceea zdrențuită, din piele, și un sac în jurul capului.

— Atunci ar trebui să ne arătăm încântați că a început să aibă gusturi mai alese, i-a replicat John cu sarcasm.

Mulțimea a simțit că distracția se încheiase și că de-acum nu mai avea să apară nici un eretic. Cosimo era însă bănuitor și a continuat să privească în jur, întorcându-și capul cu mișcări bruște, ciudate.

— Asta n-ar putea fi vreo farsă, o diversiune ca să-i îngăduie lui de Blanchefort să se strecoare pe lângă noi? a șuierat el către Roland de Ver. I-a înghiontit cu putere în coaste pe cei doi slujitori ai săi, ca să se ducă în grabă spre capetele fațadei de Apus, ca să fie cu ochii pe orice necunoscut, însă eforturile acestora s-au dovedit zadarnice.

— Hai, Gwyn, mai avem treaba, a spus de Wolfe pe un ton apăsat, făcându-i cu ochiul lui Ralph Morin.

Cei doi s-au îndepărtat, lăsându-i pe templieri să se uite cu ochi bănuitori după ei și pe *sheriff* exasperat, încercând din nou să aibă o discuție cu arhidiaconul, care abia de reușea să-și ascundă un zâmbet de ușurare pentru ca preceptele iubitei lui Biserici nu fusese puse la îndoială de nimeni în acea zi.

**

Ajuns în fața casei sale din Martin’s Lane, de Wolfe și-a recuperat pălăria și mantia de la Gwyn și l-a întrebat de Thomas de Peyne.

— Au plecat așa cum am vorbit?

Încă încântat de rolul jucat de el în farsa pe care o puseseră împreuna în scenă, Gwyn a dat afirmativ din cap.

— Imediat ce s-a crăpat de zori, Thomas l-a luat pe templier de la Sarazin și a plecat cu el pe Poarta de Miazănoapte. Oricât de încet ar merge mârțoaga aia a piticului, tot cred că au trecut deja de Crediton.

— În ce loc îi vom întâlni marțea ce vine?

Gânditor, Gwyn s-a tras de un capăt al mustății.

— Are să fie greu dacă suntem cu toți ceilalți. I-am zis lui

Thomas să-l ascundă pe de Blanchefort undeva departe de Bidefort, iar apoi să ne întâlnim lângă pod la amiază. Cred că până la acea vreme o să ajungem la pod.

După ce Gwyn s-a dus la treburile lui, de Wolfe a intrat în casă, unde a mâncat în tăcere cu Matilda. Ea s-a interesat în puține vorbe dacă ereticul apăruse, iar el i-a răspuns, la fel de scurt, că nu apăruse nici picior de Bernardus de Blanchefort. Nu a adus vorba de mascarada răutăcioasă jucată de Gwyn, fiindcă nu voia să-i dea nevestei sale un nou prilej de a-l face cu ou și cu oțet.

Simon a apărut în sală cu o carafă din vinul care începuse să-i placă Matildei mai mult decât peștele sărat, napii și varza pe care Mary le aducea de la bucătărie. De Wolfe a urmărit-o fără să se ferească pe nevastă să cum a băut o cană de Poitou roșu, iar apoi cum a umplut-o din nou. De la Anul Nou, când pățise rușinea cu fratele ei, care se amestecase în rebeliunea neizbutită împotriva regelui, observase că Matilda își căuta alinarea nu doar în rugăciuni și credință, ci și în plosca de vin.

După ce au terminat întristătoarea masă, ea a strigat-o pe Lucille, care a ajutat-o să urce în solariu ca să stea întinsă pe pat până la ora următorului ei pelerinaj la biserica St Olave.

John a profitat de acest prilej ca să se ducă în Idle Lane, unde s-a dus și el în pat – în cămăruța Nestei, de la catul hanului Bush. Au făcut amor cu multă însuflețire, și nu doar o dată, după care au rămas unul lângă celălalt, John ținându-și brațul petrecut pe după umărul ei, într-o plăcută stare de oboseală. După ce bătăile inimii i-au revenit la normal, John a privit alene către bârnele neprelucrate ale podului, urmărind din ochi împletitura de nuiele de răchită de culoare cafenie care sprijinea stratul gros de paie ce alcătuia acoperișul. I-a descris apoi scena petrecută în cursul dimineții în incinta catedralei, iar Nesta a vrut să știe de ce își călcase pe inima ca să-l ajute pe de Blanchefort.

— Ca și de Ridefort, omul acela a fost cruciat și cavaler templier, iar pe templieri i-am admirat mereu pentru curajul și priceperea în lupta, i-a explicat el Nestei.

— Voi, bătrânii soldați, întotdeauna vă luați apărarea unul altuia, nu? a zis ea, pe un ton ușor critic. El a pișcat-o ușor de pântec cu mâna liberă, iar ea s-a zbătut în joacă pe sub velința din blănuri de oaie.

— Nu e numai asta, a spus el. dar îi promisesem lui Gilbert că-i ajut pe amândoi să scape – și, cum mă simt oarecum răspunzător

de moartea lui, trebuie să-mi țin cuvântul dat.

Ea s-a întors spre el și l-a sărutat pe gât.

— Nu tu l-ai ucis, John. Altcineva a mânuit bâta și sulița. Ai idee cine ar fi putut face asta?

Privirea coronerului a căzut pe scândurile grosolane care împărțeau podul pentru a crea acea cameră din colț. Cu toate că nu oferea cine știe ce confort, avusese parte de mai multe bucurii în acest locșor decât oriunde pe acest pământ. A alungat gândul acela și i-a răspuns la întrebare.

— Doar unul dintre templieri ori scutierul vreunuia – cu toate că aș prefera s-o fi făcut șarpele acela de abate sau oamenii lui. Acum nu mai am nici o șansă să descopăr cine l-a ucis, a adăugat el cu părere de rău. Sperasem să mă slujesc de Bernardus ca de o momeală ca să-l atrag pe ucigaș să mai facă o încercare, dar în centrul orașului Exeter ar fi aproape imposibil. A trebuit să-l scot din oraș ca să rămână în viața.

Proprietăreasa hanului s-a strâns mai aproape în scobitura făcută de brațul lui John și s-a uitat la profilul ferm al feței sale lungi.

— Și cum vrei să-l scoți din țară, ia spune?

— Thomas s-a dus înainte cu el, iar eu voi încerca să găsesc un vas la Bideford ori în apropiere, care să-l ducă în Țara Galilor ori Irlanda.

— Dar dacă e văzut de vreunul dintre cei care îl vânează?

— Trebuie să-i țin departe unii de alții, dar hăitașii nu l-au văzut niciodată decât ca templier, cu barbă și mustăți, de aceea sper că nu-l va recunoaște nimeni.

— Nu-i găseai mai curând vreo corabie din porturile apropiate – cum ar fi Topsham ori Brixham?

Pesemne că mintea îi era prea toropită de senzația plăcută oferită de patul cald și de trupul gol al femeii, pentru că în acel moment de neatenție a făcut o gafă de neiertat.

— Mă gândisem și la asta. Poate că Thorgils Barcagiul din Dawlish l-ar fi luat la bord, dar el nu merge decât în Franța, iar acela este ultimul loc de pe pământ unde Bernardus ar vrea să ajungă.

A simțit-o pe Nesta crispându-se lângă el. Cu toate că în ianuarie, la vremea luptei sale eroice și necugetate de pe terenul de turnir, Nesta și Hilda, soața lui Thorgils, stătuseră alături din grijă față de viața lui, ele încă se socoteau rivale la afecțiunea și

trupul lui. Adevărat, Nesta era încredințată că avea întâietate în ceea ce privea atenția pe care el le-o acorda, dar știa prea bine ca blonda mlădioasă ca o trestie îl putea seduce cât ai clipi, oricând i s-ar fi oferit prilejul, iar ea nu reușise să-și controleze sentimentul de gelozie care a izbucnit în sufletul ei când a auzit numele satului Dawlish.

De Wolfe s-a blestemat în sinea sa pentru lipsa de sensibilitate și a tras-o pe Nesta mai aproape, de parcă ar fi vrut să o facă una cu el, dar ea a rămas inertă și distantă. Ca un făcut, împotriva voinței lui, în minte i s-a insinuat șerpește imaginea Hildei. Nu mai vorbise cu ea din ziua când își rupsese piciorul și nu mai făcuse amor cu ea de după Slujba de Crăciun, însă acum imaginea trupului ei suplu și a chipului frumos i s-au strecurat nechemate în minte. O cunoștea pe Hilda de când era copilă și se iubiseră uneori de pe vremea când ea avea cincisprezece ani, dar cum era fiica unuia dintre arendașii manoriali ai tatălui sau, nu i-ar fi putut deveni nicicând soție.

Cu un geamăt de frustrare, a strâns puternic din pleoape ca să alunge acea imagine și s-a rostogolit pe o parte, prinzând-o pe Nesta într-o strângere aproape violentă. Aproape disperat, i-a sărutat ochii, gâtul și gura și a simțit-o topindu-se lângă el, răspunzându-i la săruturi cu o dăruire care l-a asigurat pe John ca bătălia din acele momente fusese câștigată.

Erau prea moleșiți ca să mai facă din nou amor, de aceea au rămas multă vreme doar îmbrățișați, fără să-și vorbească; John minunându-se de senzația pe care o încerca atingând-o pe buze, sâni, pântec și picioare. În strădania de a alunga imaginea persistenta a Hildei, s-a silit să se gândească la Matilda și, în felul în care mintea rătăcește pe tărâmul visării după o partidă de amor, John și-a amintit de zilele de început ale căsătoriei lui, din urmă cu șaisprezece ani. Fusese o căsătorie lipsită de dragoste, pusă la cale de tatăl sau, care a văzut doar avantajele care rezultau din faptul că fiul său intra în bogata familie de Revelle. Matildei nu-i făcuse deloc plăcere să-și îndeplinească obligațiile nupțiale, astfel ca relațiile lor la vreme de noapte se răciseră treptat, mai ale că de Wolfe își petrecea zece luni pe an în vreo campanie războinică.

De un an sau doi, de când renunțase la meseria de războinic, coabitarea lor silită nu adusese o deșteptare a pasiunii unuia pentru celălalt. Cu ochii minții, a revăzut-o la masa de prânz din

acea zi, când ea băuse vin de parcă ar fi fost bere, și și-a amintit că ultima oară încercase să facă amor cu ea în urmă cu multe luni, când ea se îmbătase. Episodul se dovedise un eșec jalnic și se încheiase cu acuzațiile ei și cu hotărârea lui John de a nu mai repeta vreodată o asemenea tentativă.

Acum, după ce Nesta își revenise din proasta dispoziție de mai devreme, curiozitatea ei înnăscută a reînviat și l-a întrebat despre amestecul templierilor în misiunea din ziua următoare spre Lundy.

— Pretextul invocat de ei este că doresc să pună la încercare voința lui William de Marisco de a împiedica membrii ordinului de a pune piciorul pe insulă, i-a explicat John. Dar eu bănuiesc că nu au încredere în mine în ceea ce-l privește pe de Blanchefort și de aceea vor să mă țină tot timpul sub observație.

— Și au dreptate, hoțomanule! l-a sâcâit ea. Dar tu crezi că exista vreo speranță de a-l îmblânzi pe acest stăpân al insulei Lundy?

De Wolfe s-a uitat în tavan și, cu o strâmbătură, a zis:

— Aproape nici o speranță, din câte știu eu despre el. Nici nu încape îndoială ca pe insulă găzduiește un cuib de pirați, dar nu aș putea spune dacă oamenii de pe vreunul dintre vasele lui au ucis mai tot echipajul corăbioarei care a naufragiat în apropiere de Ilfracombe.

— Ce l-a făcut pe scumpul nostru *sheriff* să fie de acord cu expediția asta? De obicei, nu-i place să-și riște viața.

— Îi respectă peste măsură pe templieri, nu știu din ce motiv. Își închipuie probabil că, gudurându-se pe lângă dânșii, își va realiza ambițiile. Se știe că templierii au o putere de neînchipuit în toate țările. Până și regele Richard le ține partea, de aceea pesemne ca de Revelle speră că, oferindu-le ajutor, va intra în grațiile regelui după fapta lui mârșavă de Anul Nou.

Ea și-a strecurat palma până pe stomacul lui și a descris cerculețe cu degetele.

— Iar tu, John, de ce te amesteci? Mi se pare că e o expediție primejdioasă și, după mine, nu cere prezența coronerului.

— Ba o cere, să știi. Există acea epavă, care îmi cade mie în sarcină, și am avut și un mort, dar și o mărturie clară privind felul în care a fost ucis restul echipajului. Asta sigur ține de răspunderile mele.

John și-a tras brațul de sub umerii Nestei, pentru că

începuseră să-i amorțească degetele, și și-a continuat explicația.

— Cu toate că nu am avut timp să-i înștiințez pe judecătorii regelui și să capăt răspuns, oricărui coroner i se poate trimite o însărcinare specială din partea Justițiarului Suprem sau a judecătorilor regelui pentru a rezolva aproape orice aspect al legii și administrației. Sunt sigur că dacă ar fi avut știre de reapariția pirateriei în Marea Severn și că insula Lundy ar putea găzdui un cuib de pirați, *Curia Regis* ar fi cerut să se întreprindă o acțiune de felul celei în care pornim noi mâine.

— Ce este *Curia Regis* asta de care vorbești? a întrebat Nesta cu glas somnoros.

— Curtea regelui – nobilii care îi dau sfaturi. Acum, când se află în Franța, țara este condusă practic de Cancelar și de Justițiarul Suprem, dar mai toți baronii și episcopii au ceva de spus în ceea ce privește mersul lucrurilor.

Nesta ațipise deja și curând, cu capul lipit de al ei, John a adormit alături de ea.

A doua zi dimineață, când a mers călare până la castelul Rougemont și a văzut pregătirile ce se făceau pentru expediția spre nordul comitatului, John de Wolfe a retrăit o parte din emoțiile anilor de tinerețe. Trecând călare pe Odin pe poarta castelului, către curtea interioară, a văzut mai bine de douăzeci de ostași în armuri strunindu-și caii și a simțit un val de căldură anticipând bătălia. Mirosul atâtor cai și clinchetele scoase de harnașamente, scuturi și spade i-au trezit amintiri nostalgice din numeroasele campanii la care participase.

I-a urmărit apoi pe Ralph Morin și pe Sergentul Gabriel, care și-au aranjat oamenii înarmați într-o coloană de marș. Cu toții erau în costumație de luptă, cu cămăși de zale și apărătoare pentru gât și coifuri rotunde ca niște lighenașe, cu apărători lungi pentru nas. Fiecare om avea pe piept câte o placă dreptunghiulară de fier atârnată de gât cu niște curele de piele, ca să îi apere inima în cazul unei împunsături de lance, și fiecare avea câte un scut lung și oval prins de oblâncul șeii. Cum stăteau călare pe cai pentru o călătorie lungă, nu aveau lănci sau sulițe, la fel ca soldații pedeștri, în schimb, fiecare era înarmat cu câte o spadă grea sau o secure de luptă.

Cei trei cavaleri templieri stăteau deoparte față de restul soldaților; încă nu încălecaseră, dar arătau splendid cu armurile

lor, alcătuite din cămăși de zale despicate în fața și în spate pentru a putea sta în șa, și apărători de gât sclipitoare din metal, care le atârnau de marginea coifurilor. Fiecare era înarmat cu câte o spadă uriașă ce atârna de banduliera de piele, iar peste armuri purtau surcotele albe ori negre, cu crucea mare de culoare roșie a ordinului pe piept. Sergenții lor așteptau cu un aer vigilent, alcătuind un grup în spatele lor, ținând frâiele cailor de luptă. Toți aveau surcote cafenii peste armuri, fiind înarmați cu securi de luptă sau ghioage ghintuite care le atârnau de șei.

Sheriff-ul se plimba țanțoș de colo-colo, prin fața tuturor, iar un grăjdar i-a ținut calul cât el a inspectat șirul de ostași înarmați, spre iritarea prost ascunsă a lui Ralph Morin. De Revelle era dichisit cu o armură din zale imaculată care, spre deosebire de cea purtata de de Wolfe ori de templieri, nu avea nici o zgârietură, lovitură ori îndoitură, semne ale vreunei participări la o luptă. Peste aceasta, avea o surcotă albă, pe care era brodat blazonul său, un grifon roșu, care apărea și pe scutul sau, după noua modă, care cerea ca însemnele familiei să fie la vedere. Coronerul și-a mânat calul spre baza curtinei de la curtea interioară, unde Gwyn stătea fără să atragă atenția, ținându-și de frâu iapa cafenie, impresionant de mare. Era îmbrăcat cu bine-cunoscutul pieptar gros din piele fiartă și făcuse un gest simbolic pentru șansa de a participa la vreo luptă punându-și pe cap un coif din piele, care avea câteva plăci metalice fixate pe creștet și peste urechi. Se uita cu mare dispreț către *sheriff*-ul de Revelle, care se foia fără rost prin fața ostașilor.

— Ai zice că-i gata să ia cu asediu Ierusalimul! Mă-ntreb dacă știe de care capăt trebuie să țină spada în mână! a bombănit el cu scârbă.

Cu toate că nu era nicidecum un admirator al șerifului, coronerul a simțit că se cuvenea să i se acorde o oarecare cinste.

— Nu te ai zborși atâta la el, omule, doar a fost o dată în campanie în Irlanda, vreme de vreun an.

— Știu, în tovărășia prințului John. Ne-ar fi greu să aflăm care dintre ei a stricat treburile pe acolo.

Era adevărat ca, în 1185, regele Henric îi încredințase fiului său mai mic răspunderea de a supune Irlanda, campanie încheiată cu rezultate catastrofale din cauza incompetenței prințului – în acea perioadă devenise și de Revelle unul dintre simpatizanții săi.

În curtea interioară s-a mai iscat puțină agitație când Morin și *sheriff*-ul au suit în șa, urmați de cavalerii templieri. Gwyn s-a suit pe iapa lui și a întors-o ca să ajungă alături de stăpânul său.

— Cu atâta greutate de fiare pe noi, caii abia o să se miște, a mormăit el. Trebuia să trimitem armurile și restul înainte cu niște căruțe sau pe cai de povară.

John l-a aprobat, dar a bănuit că *sheriff*-ul voia să facă o impresie cât mai bună asupra cetățenilor, dar și a notabilităților orașului Exeter și asupra oaspeților templieri. Ca și Gwyn, coronerul nu-și pusese cămașa de zale, ci doar un pieptar de piele cu platoșă la umăr și un coif rotund, care îi atârna la șa.

Jucând rolul marelui conducător, *sheriff*-ul și-a postat calul foarte vioi în fruntea coloanei, conetabilul castelului urmându-l îndeaproape. Au pornit către poartă când, brusc, de Revelle a ridicat un braț în aer și le-a făcut tuturor semn să se oprească. Pe sub poarta metalică cu țepușe, ridicată în acel moment, au apărut alți trei călăreți, iar cornerul a scăpat un blestem când l-a văzut pe cel care îi conducea.

— Ce Sfânta Fecioară caută și ăsta aici, Gwyn?

Uriașul s-a uitat chiorâș la abatele Cosimo și la cei doi slujitori ai săi care au trecut de intrarea pietruită, pe care copitele cailor au scos zgomot mare, pătrunzând pe terenul mai moale al curții interioare. De Wolfe l-a îmboldit cu călcâiele pe Odin, ca să mai înainteze câțiva pași și să poată auzi ce discuta noul venit cu *sheriff*-ul.

— M-am gândit că ar fi interesant să vizitez partea de miazănoapte a ținutului, a explicat Cosimo, cu glasul său subțire și strident. N-am mai fost în Anglia până acum și aș dori să văd cât mai multe lucruri. Pe de altă parte, cum nu vorbesc engleza, mi-ar fi mai plăcut să rămân cât mai multă vreme alături de oameni care vorbesc normanda.

Auzind aceasta explicație destul de neconvingătoare, din spatele *sheriff*-ului Ralph Morin a zis:

— Bine, dar dacă dăm peste pirați ori dacă stăpânul Insulei Lundy se opune voinței noastre, s-ar putea să avem parte de o bătălie.

Buzele subțiri ale abatelui s-au ridicat ușor.

— Nu te teme, sir, mă voi feri cât mai mult de asemenea aventuri.

Deoarece trimisul papal făcuse cunoscut tuturor că se bucură

de autoritatea nelimitată a Vaticanului, de care se putea sluji pentru a obține orice dorea, *sheriff*-ul s-a înclinat în fața vrerii lui și l-a invitat să se alăture cavalcadei. John știa prea bine că de Revelle era în cârdășie cu episcopul Marshal – alt om credincios prințului – și n-ar fi putut refuza un cleric de rang înalt. De asemenea, John bănuia că, la fel ca pe templieri, pe italian îl interesa mai curând posibilitatea, indiferent cât de mică, de a da de ereticul dispărut în nordul comitatului, decât de a vedea peisajele din Devon. De asemenea, din privirile suspicioase pe care i le aruncau toți străinii de oraș, John și-a dat seama că încă era bănuit de legături cu de Blanchefort – mai ales după scena comică jucată cu o zi în urma de Gwyn în fața catedralei. A socotit că ceilalți îl bănuiau că ar ști unde se află fostul templier, ba chiar că l-ar fi ascuns undeva – lucru adevărat, desigur.

Coloana s-a pus din nou în mișcare, iar trioul papal s-a așezat între osteni și cei șase templieri, care formau ariergarda, asta până când coronerul și ofițerul său s-au alipit la coada coloanei. Au ieșit din castel și au pornit pe strada mare, împrăștiind copiii, câinii și puținii cerșetori din calea lor, după care au ieșit din oraș. Majoritatea orășenilor s-au oprit din treabă sau din târguieli ca să se uite curioși la acea coloană de bărbați înarmați, deoarece, în acele vremuri de pace relativă, era neobișnuit să vadă atât de mulți soldați și cavaleri între zidurile orașului Exeter. În lumina dimineții, au trecut în tropot de copite pe sub arcul Porții de Miazănoapte și s-au așternut la drumul de patruzeci de mile până la Bideford.

**

Cu toate ca un herald ori un mesager al regelui putea străbate chiar cincizeci sau șaizeci de mile într-o zi, distanța pe care călăreții fără poveri asupra lor o parcurgeau de obicei era de aproximativ treizeci de mile, astfel că puteau spera să ajungă abia a doua zi la prânz în Bideford, un orășel aflat pe malurile râului Torridge. Și-au petrecut noaptea la un conac din apropiere de Great Torrington, unde soldații au dormit în două hambare ale unui mic conac manorial aparținând lordului local, Walter FitzGamelin. Ca niște oameni obișnuiți cu condițiile unor asemenea campanii, templierii, de Wolfe, Gwyn și Ralph Morin s-au arătat mulțumiți să doarmă în fân. la fel ca siniștrii slujitori ai abatelui, însă italianul și Richard de Revelle s-au bucurat de ospitalitatea, oferită cam cu strângere de inimă de FitzGamelin în

sala mare a casei-conac. Apariția neașteptată a notabilității în calitate de vizitori nu era niciodată privită cu ochi buni de către stăpânii conacelor sau de sate, îndeosebi că trebuiau să pună la dispoziție hrana pentru aproape patruzeci de oameni și tot atâtea animale, fără să primească nici un bănuț pentru toată osteneala, dar asta nu era nici pe departe atât de grav ca atunci când se afla în trecere câte o cavalcadă condusă de vreun baron important ori de vreo față regească, căci atunci se putea întâmpla ca toată comunitatea să sărăcească de tot. Cu toate acestea, chiar dacă a făcut-o fără mare plăcere, arendașul local a trebuit să se arate ospitalier fără să crâcnească.

Același lucru a fost valabil pentru Richard de Grenville de la Bideford, însă el măcar știuse dinainte de sosirea oaspeților și de obligația sa de a le pune la dispoziție câtiva cavaleri și oșteni de-ai săi. Așa cum era cazul tuturor deținătorilor de onoruri, el primise pământuri de la rege, fie direct, fie printr-un baron, episcop, ori abate, și, în schimbul acelei danii, era obligat să ofere servicii și oameni la vreme de război ori în alte cazuri, atunci când i se cerea acest lucru.

Așadar, de Grenville nu a fost din cale afară de deranjat de această vizită. Micuțul lui imperiu îi aducea venituri frumușele, obținute din dările încasate în port, piețele orașelor și de cele câteva conace, astfel că-și putea permite cu ușurință să-l ajute pe *sheriff* vreme de câteva zile. Pe de altă parte, nu-l iubea mai deloc pe William de Marisco, unul dintre vecinii săi cei mai apropiați, cu toate că îl despărțeau de acesta douăzeci de mile de mare. Clienții lui de pe mare pierduseră multe vase în ultimii ani, iar acest lucru nu ajuta negoțul. Cu toate că unele vase fuseseră atacate de alți pirați, începând cu turcii și terminând cu velșii, el era convins că Insula Lundy avea pe conștiință câteva atacuri, iar speranța că Marisco putea fi adus la ascultare îl făcuse să contribuie cu inima ușoară la acea expediție.

După sosirea coloanei din Exeter la castelul Bideford, care avea un simplu șanț de apă și o curte interioară, ostașii au fost găzduiți în câteva dintre colibele și magaziile lipite de zidurile palisadei, în vreme ce cavalerii și abatele s-au bucurat de condiții mai bune, în sala mare a castelului. Acesta nu era obișnuitul donjon construit pe o movilă de pământ, situat la un capăt al curții interioare, ci o clădire mare din lemn, aflată la poalele colinei, unde locuiau de Grenville și familia sa.

El era un bărbat plăcut, chiar jovial, între două vârste, care începuse să se îngrașe. Nasul roșu și obrajii îmbujorați sugerau că îi cam plăcea să bea vin și bere, lucru confirmat de dărnicia sa când cănile și butelcile cu băutură au început să circule printre oaspeți. Soția lui, o femeie durdulie și rumenă, maternă, a apărut pentru scurtă vreme ca să îi întâmpine pe noii sosiți alături de soțul ei, după care s-a retras în solariul ei, lăsându-i pe bărbați să mănânce și să bea pe săturate, deși după-amiaza abia începuse.

— Am pregătit două vase, dar mareea ne va fi prielnică abia mâine-dimineață devreme, pentru că în seara asta, pe întuneric nu vom putea porni, a anunțat de Greville după ce toată lumea s-a așezat la masa lungă, așteptând să fie serviți.

— O să fie loc suficient pentru toți oamenii? l-a întrebat Ralph Morin. Avem patruzeci de oameni și va merge și trupa ta.

De Grenville, care stătea în capul mesei, a ridicat în aer o stacană din cositor și a răspuns:

— Vor fi șase cavaleri, inclusiv eu, și zece oameni din garda castelului. Vasele ne vor duce cu ușurință – doar nu avem cai și nici alte arme decât cele pe care le vom purta asupra noastră. Echipajele sunt alcătuite din localnici, care cunosc aceste ape înșelătoare, dar și pe cele din preajma insulei Lundy – atât cât se poate, pentru că Marisco nu îngăduie decât oamenilor lui să acosteze acolo.

A început apoi să mănânce, dar masa a fost întreruptă de discuțiile referitoare la expediție.

— Ce știi despre actele de piraterie în apele de aici, de Grenville? l-a întrebat de Revelle. După cum știi, trebuie să cercetăm moartea unui om și echipajul pierdut la Ilfracombe.

— Mulți ar putea fi vinovați de asta, i-a răspuns de Grenville, lăsând jos un picior de clapon ca să-i poată răspunde. Cu toate că aș vrea să cred că cei de pe Lundy sunt răspunzători, există și alte variante. Exista un cuib de pirați și în Insulele Scilly, și, cu toate că bretonii din St Malo operează în principal la sud de Cornwall, ei se reped și pe aici după prăzi mai bogate, de la Bristol. Apoi ar mai fi velșii de dincolo de Swansea, Flat Holm și Porthclais, din apropiere de Menevia, plus irlandezii din Wexford și Waterford.

— Am auzit că unii corsari vin tocmai din Spania, a mormăit Morin, a cărui bărbuță despicată se mișca în timp ce vorbea.

— Ba chiar și de mai departe! Au fost văzute galere maure de pe Coasta Barbară tocmai în largul localității Hartland, și se spune

că erau și unele venite din Turcia.

De Wolfe l-a fixat pe amfitrionul lor cu o privire bănuitoare.

— Dar mi s-a spus că pe mulți dintre pirații noștri nu trebuie să-i căutăm atât de departe. Și pe coasta noastră se pot adăposti, din Cornwall și până în Somerset.

De Grenville a ridicat din umeri.

— Sunt convins că s-ar putea. Cine poate ști ce face echipajul de pe un vas după ieșirea din port? Armele se pot ascunde în magazie, iar echipajul este mai mare pentru a depăși numeric pe cel al vasului ales drept victimă. Satul de care aparține n-o să vorbească despre astfel de fapte, mai ales dacă bărbații aduc acasă ceva mărfuri în aceste vremuri grele. Atâta vreme cât nu lasă nici un marinar viu ca să spună cine i-a atacat, cum ar putea fi acuzați?

— Și nu știi nimic de felul ăsta care să se fi petrecut prin aceste părți? a insistat coronerul, cu toate că și-a dat seama că de Grenville n-ar fi recunoscut așa ceva cu ușurință.

Nici măcar acea întrebare directă nu a reușit să-i alunge buna dispoziție lui de Grenville.

— Știu că data trecută când a venit aici, ați auzit unele povești despre Appledore. Dar, din toate locurile care ar putea fi implicate, am convingerea că satul acela amărât n-are nici o legătură cu astfel de isprăvi. Nu găsești acolo nici loc sigur de ancorare, și nici nu au vreun vas mai mare decât o barcă de pescuit. Nu pot băga mâna-n foc pentru Barlstaple, dar din Bideford nu a ridicat pânzele nici o corabie de pirați, pentru că aș fi știut și eu de asta – și nici n-ar fi nevoie de așa ceva, deoarece veniturile din comerț sunt destul de bune. S-ar cuveni să căutați porturi mai mici, mai depărtate, care au nevoie să-i prade pe alții.

Discuția a deviat spre alte subiecte și, imediat ce a putut găsi un pretext plauzibil, de Wolfe și-a făcut drum afară. A verificat imediat dacă Odin fusese adăpat și hrănit cum se cuvenea și dacă Gwyn era mulțumit de ceea ce mânca și bea în apropierea bucătăriei, alături de alți oameni. Apoi a ieșit pe poarta castelului, fiind salutat stângaci de o garda destul de buimacă și a mers pe drumul de pe malul râului, ajungând în oraș.

Piața era în imediata apropiere a castelului, dincolo de ziduri, și, cu toate că era târziu pentru a mai vinde ceva, multe tarabe și dughene erau încă deschise. În timp ce și-a continuat drumul

spre pod, pe o scenă cu o perdea drept cortină se juca un miracol, iar în fața platformei se strânseseră oameni ca să privească spectacolul. Majoritatea spectatorilor erau femei și copii, dar se vedeau și câțiva bărbați. De Wolfe l-a recunoscut pe Thomas printre aceștia cu trupul lui mic și puțin ghebos, foarte aproape de alt bărbat mai masiv, a cărui față nu se vedea prea bine din cauza unei eșarfe, probabil de Blanchefort, cu toate că trăsăturile nu i se puteau vedea prea bine din cauza gulerului ridicat al mantiei și al pălăriei cu boruri mari. De Wolfe a dat roată mulțimii până când a ajuns să fie văzut clar de copist și a așteptat până ce acesta l-a observat.

După aceea, de Wolfe i-a făcut semn și lăsându-l pe fostul templier să vadă drama în continuare, Thomas s-a apropiat cu un aer firesc de stăpânul său.

— Parcă trebuia să ne întâlnim la pod, nu? a mârâit coronerul.

— Am stat acolo la amiază, dar nu am văzut pe nimeni, așa că ne-am hotărât să venim mai aproape de castel.

— Călătoria încoace a fost mai greoaie decât mă așteptam. A apărut blestematul acela de preot care ne-a ținut în loc. Voi ați avut ceva probleme?

— Doar că de Blanchefort ține să rostească acea înfricoșătoare taină către toată lumea. L-am descurajat spunându-i că Bideford este un orășel atât de îndepărtat de lume, încât ar fi cel mai nepotrivit loc pentru a dezvălui un asemenea adevăr măreț, a adăugat el sec, făcându-și cruce pentru ca nu cumva să se fi contaminat de erezia acelui om. În rest, nu am avut a ne plânge. Am găsit un adăpost în afara orașului, la o femeie care face bere dintr-un sat cam la vreo mila depărtare. Acolo nu ne poate recunoaște nimeni.

— Ai încercat să-i găsești lui Bernardus vreo corabie?

Thomas s-a uitat rușinat la coroner.

— Toată dimineața mi-am petrecut-o căutând așa ceva, *Crowner,* dar toate vasele pleacă doar spre alte porturi aflate de-a lungul coastei. Singurele vase mai mari au fost angajate de Lordul Richard pentru expediția voastră de mâine.

De Wolfe a analizat situația, dar nu i-a venit alt plan în minte.

— Atunci, continuă să cauți. Templierul nostru spune că are suficienți arginți să-și achite costul călătoriei, deci asta n-ar fi o piedică. Numai că avem nevoie de o corabie care să meargă spre Țara Galilor sau Irlanda.

Apoi a stabilit cu omul său să vină la pod la două ore după zorii zilei, joi, iar dacă nu va vedea expediția întorcându-se până atunci, să revină zilnic la aceeași oră până se vor vedea. Făcând un semn discret de amiciție către Bernardus, de Wolfe s-a întors către castel și l-a înștiințat pe Gwyn despre ceea ce se întâmple între timp.

A petrecut apoi vreo două ore cu Ralph Morin și Gabriel, verificând dacă oștenii erau pregătiți pentru ceea ce îi aștepta a doua zi dimineața. Toți își scoseseră cămășile de zale, pe care le atârnaseră pe niște pari de lemn trecuți prin mâneci. Oamenii s-au apucat după aceea să frece zalele de oțel cu șomoioage de fân înmuiate în grăsime de vită, ca să le protejeze împotriva ruginii, mai ales că a doua zi ele aveau să fie expuse aerului umed și sărat al mării. De Grenville a ieșit și el în curtea interioară, ca să-și inspecteze oștenii și cavalerii. Aceștia erau echipați cu armuri și arme de diverse proveniențe, dar arătau destul de bine clădiți pentru a face față misiunii.

În acea seară, ospitalierul lord de Bideford a oferit o masă pe cinste care, deși nu se putea chema ospăț, a fost foarte bogată și generoasă, mai ales în ceea ce privea cantitatea de băutură de pe mese. Doi menestreli aflați într-un capăt al sălii și doi jongleri i-au distrat pe oaspeți între felurile de mâncare. Doamna de Grenville și cele două fiice mai mari au venit la masă, apoi, dând dovadă de mult tact, s-au retras când bărbații au început să bea mai vârtos. În afară de *sheriff,* coroner, conetabil, templieri și abatele din Exeter. la masa lungă se așezaseră și cavalerii din Bideford, capelanul, administratorul, trezorierul și alți câțiva din consiliul orașului, avându-l pe de Grenville în capul mesei.

John de Wolfe s-a trezit stând alături de Cosimo, trebuind să împartă aceeași felie de pâine drept farfurie, care era mereu încărcată cu mâncarea adusă de servitorii foarte conștiincioși și atenți. Deși coronerul nu-l putea înghiți pe italian, n-a avut altceva de făcut decât să se poarte civilizat cu el din respect pentru gazda lor, dar ar fi preferat să stea altundeva decât în compania preotului. Cu toate acestea, n-a avut încotro, și a trebuit să-i răspundă preotului de fiecare dată când conversația nu mai putea fi evitată.

— În ciuda caracterului confidențial al treburilor tale în Anglia, în privința căruia ai fost foarte ferm, nu mă îndoiesc că acei doi

templieri renegați au constituit grija ta de căpetenie, a zis John.

Preotul cu ten măsliniu a ridicat ochii șireți și l-a privit pe John drept în față.

— *Crowner,* ai dreptul să crezi ce dorești. Nu pot nega faptul că, într-o oarecare măsură, și din pricina lor am hotărât să mă aventurez tocmai din Franța, peste Canalul Mânecii, până aici. Și aș vrea tare mult să cunosc adevărul despre acest Bernardus de Blanchefort.

De Wolfe a înfipt cu hotărâre vârful pumnalului său într-o felie de carne sărata de porc, aflată pe felia groasă de pâine dintre ei și a dus-o spre buze. Înainte de a o face să dispară în gura, i-a răspuns preotului:

— Ți-am spus adevărul. Omul m-a oprit în drum și mi-a spus ca voiește să facă nu știu ce declarație publică în fața catedralei. Se vede treaba că i-a venit mintea la cap, iar acum o fi în drum spre vreun loc sigur.

Tot ce rostise el era adevărat, s-a gândit John, în timp ce mesteca – dar nu spusese tot adevărul.

Cosimo și-a luat mâncare cu mișcări mai delicate, slujindu-se de un pumnal subțire din argint.

— Și atunci, unde se află acum? Omul este un nebun primejdios, care n-ar trebui lăsat liber în vreun regat creștin.

Cu toate că nu-l prea interesau chestiunile legate de religie și nici viitorul sufletului său nemuritor, ca mai toată lumea, John manifesta o suspiciune înnăscută fața de popi, aceasta fiindu-i inoculată de familie și de capelanii acesteia. Evita să-i mintă în față, dar era totuși dispus să modifice ușor adevărul în unele împrejurări.

— Nu am știință unde se află, părinte abate, a zis el. simțindu-se cu conștiința împăcată la gândul că Thomas nu-i spusese de fapt în ce sat trăseseră.

Preotul a mestecat, apoi a înghițit îmbucătura, după care, s-a adresat mai mult feliei de pâine decât lui de Wolfe.

— Întregul edificiu al civilizației din Europa depinde de influența și stabilitatea Sfintei Biserici de la Roma. Fără acest cadru de uniformitate şi constanță, națiunile și popoarele războinice s-ar sfâșia între ele într-un an sau doi.

Abatele a mai mestecat o bucățică și, aproape împotriva voinței lui, de Wolfe a așteptat concluzia în urma acelor cuvinte profunde, dar greu de înțeles pentru el.

— Orice lucru care ar putea pune în pericol această stabilitate amenință însăși structura vieții așa cum o cunoaștem noi în Occident și ne-ar putea azvârli în barbaria Africii și Asiei. Iar această stabilitate se bazează pe credințele esențiale ale Creștinătății, pe care Biserica de la Roma a protejat-o vreme de mai bine de o mie de ani.

Abatele și-a ridicat încă o dată ochii alunecoși și l-a privit din nou direct pe coroner.

— Eu sunt gata să fac orice pentru a păstra această stabilitate, împiedicând ca sămânța necredinței să fie sădită în mintea oamenilor simpli. Se prea poate să porți o povară foarte grea pe umeri, *Crowner,* pentru care s-ar putea să răspunzi pe lumea cealaltă, dacă nu chiar în aceasta.

Lănsând acea amenințare prea puțin voalată, abatele a continuat să mănânce și, cât a mai durat masa, nu i-a mai adresat nici o vorba lui de Wolfe.

CAPITOLUL PAISPREZECE
În care Crowner John iese în largul mării

Cum în cursul nopții avuseseră lună aproape plină, fluxul era mare de-a lungul malurilor râului, iar cavalerii și oștenii au urcat la bordul celor două nave *knarr* trecând pe schelele de acces care erau aproape orizontale, nicidecum înclinate. Lung și construit din lemn, podul peste râu era așezat ceva mai sus de cheiul de piatră ce fusese făcut pentru a sluji orașului Bideford, și toate vasele cu catarg fix erau obligate să amareze în partea dinspre mare a podului.

Lumina cenușie a zorilor se strecura prin plafonul spart al norilor, iar vântul bătea ușor dinspre sud-est, ideal pentru a ieși din râul Torridge până la confluența cu Taw, care curgea dinspre Bamstaple către marea deschisă de dincolo de Appledore. Căile navigabile erau sinuoase și mereu schimbătoare, pentru că bancurile de nisip și pragurile de mâl se modificau la fiecare inundație ori furtună, dar beneficiind de acel flux de primăvară, vasele cu fund plat nu aveau a se teme că vor eșua pe vreun banc în următoarele două ore.

Lordul de Bideford a urcat la bordul primului *knarr* împreună cu oamenii lui și cu jumătate din oștenii din Exeter, precum și cu abatele. Ceilalți i-au însoțit pe *sheriff,* templieri și coroner, pe al doilea *knarr.* Imediat ce oamenii au ajuns la bord, căpitănii au ridicat ancora, iar pânzele au fost întinse, umflându-se și împingând vasele cale de trei mile către mare.

De Wolfe a rămas împreuna cu ceilalți cavaleri pe partea stângă a pupei, lăsând latura cealaltă a punții pentru marinarul care manevra cârma, o vâslă mare, legată de un stâlp din parapet. În mijloc stătea stăpânul vasului, un individ cu un aspect necioplit, cu pantaloni tăiați sub genunchi și o tunică scurtă și zdrențuită. Desculț, la fel ca și ceilalți patru membri ai echipajului, el se uita una-două la cer și înjura pe sub mustață. Din când în când, răcnea ordine aproape neinteligibile către cârmaci sau către echipajul care ținea școtele prinse de fiecare dintre colțurile de jos ale singurei pânze, de formă pătrată.

După o jumătate de oră, briza vioaie i-a dus către canalul principal și, de îndată ce au cotit pe după promontoriul unde se găsea Appledore, au simțit valurile mari și lenevoase venind prin

gura ce dădea spre largul marii. Curând, jumătate din oștenii care nu mai ieșiseră niciodată pe mare au început să se simtă rău, mulți stând aplecați peste parapetele grosolane, vărsând în marea învolburată tot ce mâncaseră la micul dejun.

— O să fim o forță a naibii de tare în luptă! a bombănit Gwyn, care stătea ca o stâncă pe punte, având picioarele desfăcute și mâinile la spate. Pe mare, el se simțea la fel de bine ca pe uscat și nu arăta nici un pic de înțelegere ori milă față de cei ce nu erau ca el.

Cu toate că nu suferea în mod deosebit pe mare, nici lui de Wolfe nu-i plăcea mișcarea ritmică a vasului în vreme ce se îndreptau spre bancul de nisip dintre ultimele dune. A respirat ușurat când vasele au ajuns în larg, unde tangajul ceva mai scurt și mai brusc nu provoca o greața atât de puternică. Șeriful arăta la fel de verde la față ca și tunica lui preferată, însă mândria l-a împiedicat să se alăture oamenilor săi care se îngrămădiseră lângă balustrade ca să verse. Doi dintre templieri păreau impasibili, dar Godfrey Capra pălise și devenise neîndoielnic mai tăcut.

După ce au ieșit din estuar, cele două vase de mici dimensiuni au pornit spre apus, cu o mică deviere spre nord, ca să ajungă la Lundy. Deasupra, norii de dimineață se destrămau. astfel că în curând s-au ițit petice albastre de cer limpede, care s-au întins pe măsură ce timpul s-a scurs, iar dinspre răsărit s-a ridicat și soarele palid, care răzbătea când și când printre spărturi. Cu toate că lui de Wolfe vremea i s-a părut bună, stăpânul vasului se uita mereu spre apus și se strâmba la apele oceanului. Din când în când mormăia câte ceva către cârmaci, și arăta spre depărtări.

— Ce-l supără? l-a întrebat coronerul pe Gwyn.

Și fostul pescar se uitase cu atenție la căpitanul îngrijorat.

— Se apropie vreme rea – dar nu pe dată. Vezi norul acela de la orizont?

John a dus mâna streașină la ochi și, ațintindu-și privirea, a văzut o porțiune gri, masivă, în depărtare, ce se întindea în partea de jos a cerului. Lui i s-a părut nevinovată și s-a întors, după care căpitanul a început iar să vorbească spre oamenii lui cu accentul lui local, greu de deslușit.

— Lundy se zărește deja. O vezi? e drept în față, a tradus Gwyn. Aerul era limpede, iar linia închisă trasată de insulă părea o balenă mare, întinzându-se pe linia orizontului.

— Are trei mile lungime, dar mai puțin de una lățime, a explicat căpitanul. O vedem acum din lung, dinspre răsărit, dar pe măsură ce o să ne apropiem de ea dinspre miazăzi, va apărea mai mică.

Cele două vase pluteau cu iuțeală, împinse de vântul aspru și prielnic și de maree, care golea canalul. După aproape două ore, s-au apropiat suficient de mult de Lundy ca să vadă stâncile care, spre capătul sudic, se ridicau la peste o sută douăzeci de metri înălțime. Majoritatea oamenilor își reveniseră după răul de mare și se uitau la stânca aceea uriașă care se înălța la intrarea în Marea Severn. Pe măsură ce se apropiau, au observat capătul ca un pinten al insulei țâșnind spre ei într-un promontoriu întrerupt.

— Aceea este Insula Șobolanului. Singurul loc bun pentru acostare îl aflăm după ce ocolim insulița, iar castelul lui Marisco se află deasupra ei, pe stânci, în punctul cel mai înalt, a explicat proprietarul vasului, arătând cu degetul spre stâncile cenușii.

După ce cârmaciul s-a proptit cu forța în vâsla mare, iar echipajul a mai strâns puțin din pânză, *knarr*-ul a dat ocol promontoriului cu stânci zimțate și au putut vedea plaja pe care se putea acosta, o întindere presărată cu pietriș, de la care pornea o potecă șerpuită și abruptă. Pe vârful stâncilor se vedea o fortificație nu prea înaltă din piatră, dar ea a dispărut din câmpul lor vizual după ce s-au apropiat mai mult.

În zona din apropierea promontoriului marea era calmă, astfel că au navigat spre plajă o vreme, după care șeful de echipaj a răcnit din nou la oamenii săi. Verga a fost coborâtă cu zgomot și a rămas culcată peste pliurile dezordonate ale pânzei, iar *knarr*-ul a început să piardă din viteză. Arătând cu mâna, căpitanul a arătat de ce se ținea departe de țărm. O mulțime de oameni, câteva zeci, se înșiraseră pe mal chiar deasupra apei, iar alții coborau poteca întortocheată și abruptă de pe versant. Chiar și de la acea distanță, oamenii de pe *knarr* au putut vedea cum vârfurile sulițelor și ale spadelor reflectau lumina slabă a soarelui.

— Se vede treaba că au trimis un grup de întâmpinare! a strigat Ralph Morin, care, cu coiful lui vechi, de forma conică, și cu barba ascuțită și despicată, semăna cu unul dintre strămoșii săi nordici. De Wolfe, care examinase locul de debarcare, a ridicat un braț și a arătat către un punct situat sus, pe stânci.

— Ralph, nu trebuie să ne speriem prea tare de ei. Mai bine uită-te sus.

Pe o ieșitură stâncoasă a versantului, au reușit să distingă o structură din bârne de lemn, în jurul căreia se foiau câteva mogâldețe întunecate. Toți luptătorii știau ce reprezenta acel obiect, iar expresia de pe chipurile lor vădea că îl priveau ca pe o amenințare mai mare.

— O catapultă, asta ar fi cu adevărat o problemă, a remarcat Roland de Ver.

I s-a adresat apoi comandantului *knarr*-ului și curând celălalt vas a ajuns alături de ei. Bordurile au fost legate între ele, pentru ca Richard de Grenville să poată participa la consiliul de război.

— Oamenii de pe plajă ne vor opune rezistență? a întrebat Brian de Falaise pe un ton bătăios. Dacă așa stau lucrurile, să debarcăm în forța și să le arătăm cine e mai tare.

— Una e să vorbești, alta e s-o faci, i-a răspuns de Grenville. Dacă va trebui să ne retragem în grabă, nu putem trage vasele pe uscat la reflux. Iar dacă am folosi coracluri pentru a debarca soldații îmbrăcați în zale, le-am primejdui viața. Dacă se răstoarnă bărcuțele, ei se vor duce la fund ca niște bolovani!

— Atunci de ce dracu' am mai venit până aici? a întrebat de Falaise cu glas gros.

Abia aștepta să se încaiere, dar nepăsarea față de propria viață nu era împărtășită cu același entuziasm de ceilalți.

Orice discuție a încetat când s-a auzit un pleoscăit puternic, iar o coloana de apă a țâșnit din mare la o distanță oarecare în fața lor. Proiectilul căzuse la mulți metri în fața lor, dar mesajul fusese limpede. Purtate de briză, vasele se îndreptaseră ușor spre țărm, iar acum căpitanii lor se grăbeau să desfacă odgoanele ce le legaseră și trimiseseră deja oamenii să scoată vâslele lungi peste copastie. Cu toate că această manevră nu s-a dovedit prea eficientă, apropierea de mal și stânci a fost oprită și, treptat, *knarr*-urile s-au îndreptat ușor spre larg.

— La ce distanță bate o asemenea catapultă? l-a întrebat *sheriff*-ul pe John.

Coronerul a ridicat din umeri.

— Greu de spus, dar am putea afla apropiindu-ne mai mult, Richard! E sus pe stâncă, așa că bate la mare distanță, iar proiectilele cad având un impact mai mare.

Catapulta era o mașină de război folosită pentru azvârlirea proiectilelor spre inamic de la o distanță considerabilă. Un braț lung din lemn era prins și rotit vertical într-un cadru rezistent, iar

la un capăt, de obicei mult mai scurt, era fixată o greutate foarte mare. Coșul încăpător de la capătul celălalt putea fi încărcat cu un bolovan mare ori cu pietre mai mici. Câțiva oameni trăgeau de frânghiile fixate de partea de sus a brațului, până ce coșul ajungea în poziție orizontală, când era umplut cu proiectile, apoi, prin eliberarea frânghiilor, greutatea cădea brusc, brațul cu coș era propulsat înapoi în poziția verticală, azvârlind proiectilele înainte, peste marginea stâncilor, acestea căzând asupra țintelor de dedesubt. Atât raza de acțiune, cât și direcția se puteau regla pentru a acoperi toată aria.

Frustrați, cavalerii au rămas în picioare pe punți, iar echipajele au azvârlit în apă două ancore grele din piatră, pentru ca cele două vase să nu se apropie de zona primejdioasă.

— Trebuie măcar să vorbim cu porcii ăștia, ca să vedem dacă ne lasă să tratăm cu de Marisco, a spus de Falaise pe un ton furios. De Ver, dacă dorești, mă duc eu.

Răutăcios, John a sugerat altă soluție.

— Lundy face parte din comitatul Devon, așadar se află sub jurisdicția directă a *sheriff*-ului nostru. El are toate prerogativele, dar și onoarea de a coborî primul pe țărm.

De Revelle i-a aruncat cumnatului său o privire care ar fi trebuit să-l ucidă pe loc, după care s-a îndepărtat de copastia vasului, frecându-și coapsa stângă.

— Sigur că m-aș duce, dar din cauza rănii pe care am primit-o în războaiele din Irlanda mi-e greu să cobor într-una din bărcuțele astea.

De Falaise și-a dat seama de gluma făcută de coroner și l-a bătut cu putere pe umăr pe de Revelle.

— Nu te speria, *sheriff*-ule, sunt sigur că stăpânul corăbiei are frânghie și scripete cu care vei putea coborî peste copastie – și o să vin și eu cu tine.

În cele din urmă, Roland de Ver l-a însoțit pe de Revelle, spunând că, în calitate de conducător al templierilor, era obligația lui de a încerca să negocieze cu William de Marisco în legătură cu refuzul de a ceda ordinului pământul dăruit de rege.

Echipajul și soldații au scos din magazie una dintre bărcile ușoare, acoperite cu piele, și au azvârlit-o peste bord. *Sheriff*-ul s-a văzut silit să facă pe eroul și, în ciuda aerului posomorât, a trecut peste parapetul navei, ajungând în barcă fără a lăsa impresia că ar fi suferit în vreun fel din cauza rânii vechi de la picior. Apoi a

ridicat în aer o vâslă de capătul căreia a legat o tunică albă, cam murdară, luată din cabina echipajului, improvizând astfel un steag de pace. Când de Ver a coborât în barca după *sheriff,* cei de pe uscat au mai slobozit un proiectil cu ajutorul catapultei, însă acesta a căzut foarte departe.

Un membru al echipajului a luat două vâsle scurte, le-a fixat în strapazanele de pe bordajul fragil al bărcii și a început să vâslească. Chiar și cu greutatea suplimentară a cămășilor de zale purtate de cei doi pasageri, barca s-a mișcat ușor și iute pe apă, străbătând repede cele câteva sute de metri până la țărm. Apoi, la o distanța destul de mare, în apă a mai căzut un bolovan aruncat din catapultă, iar valurile mărunte create au făcut barca să se legene.

— Nu au cum să lovească o țintă de dimensiuni reduse, care se mișca atât de repede, a spus Godfrey Capra.

— Atunci să sperăm că nu aruncă mai multe proiectile odată, a mormăit de Wolfe. Dacă lansează un coș de pietre mici, una singură este de ajuns ca să găurească fundul acelei coji de nucă.

— Iar dacă toți oamenii de pe plajă s-ar pișa în ea, atunci sigur s-ar duce la fund, a adăugat Gwyn.

Mica ambarcațiune s-a apropiat de țărm și i-au văzut pe oamenii înarmați adunându-se în locul unde aceasta avea să acosteze. Cei de pe vase au auzit slab câteva răcnete și au văzut sclipirea spadelor și a sulițelor agitate în aer. *Sheriff*-ul rămăsese țeapăn pe bancheta bărcii, fluturând steagul alb tot mai disperat.

— Acum s-au apucat să azvârle cu pietre culese de pe plajă! a exclamat Gwyn, care avea cea mai ageră privire dintre cei care urmăreau scena.

Brusc, l-au văzut pe de Ver înșfăcând steagul de pace de la de Revelle și aplecându-se în față, aproape dispărând din câmpul lor vizual, lăsând la vedere doar spinarea încovoiată.

— Ce-nseamnă asta, s-a lăsat pradă lașității? a urlat de Falaise plin de dezgust, temându-se că șeful său încălca tradiția templierilor de a dovedi un curaj nebunesc în luptă.

Marinarul a întors brusc barca și a început să tragă la rame atât de disperat, de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Micile explozii de apă din jurul bărcii arătau locurile unde cădeau pietrele aruncate de oamenii de pe mal, însă după un minut sau două ea a ieșit din raza lor de acțiune, apropiindu-se cu viteză de vas. Roland de Ver continua să stea pe jumătate ascuns de

copastia bărcii, iar de Wolfe s-a întrebat dacă acesta fusese lovit de vreo piatră sau chiar vreo suliță.

Cu ochii lui ageri, Gwyn a fost primul care a descoperit adevărul.

— Se scufundă! a strigat el, făcând semn către coraclu, care acum avea bordul ceva mai jos.

Marinarul a tras la rame cu o furie dementă, aducând barca, pe jumătate plină de apa. alături de *knarr*. Câțiva oameni au întins mâinile peste bordaj și i-au tras la bord pe de Revelle și pe marinar. De Ver, cu fața aproape sub apă, a rămas aplecat până când au fost ridicați cei doi, apoi i-a urmat în mare grabă, ținând încă în mâini tunica făcută ghemotoc de care se slujise ca să acopere borta făcuta de o piatră ascuțită în fundul din piele întărită cu un strat de smoală al bărcii. După urcarea la bord a lui de Ver, coraclul spart s-a înclinat într-o parte, ducându-se imediat la fund, în vreme ce eroii uzi au ajuns în siguranță printre ceilalți luptători.

— Ticăloșii! Cât pe ce să ne ucidă! a protestat *sheriff*-ul.

De Wolfe a rânjit auzind o asemenea remarcă nefericită.

— Păi de aceea luptăm, Richard – ucidem, ori suntem uciși!

Frustrați, au rămas cu privirile îndreptate spre plajă, unde câțiva dintre apărători țopăiau de bucurie și făceau semne disprețuitoare cu armele către cele două vase. John a observat două vase cu pânze, cam de dimensiunile *knarr*-urilor, trase pe prundiș. Dincolo de ele se găseau două bărci mai lungi și mai zvelte, având strapazane pe ambele părți ale bordajului.

— Uitați acolo galerele lor de pirați, așa arată – iar asta înseamnă că se poate ajunge cu vasul până pe plaja aia afurisită. Dacă n-ar fi fost catapulta, ne-am fi putut apropia cu viteza de mal și am fi sărit în apa mică.

Căpitanul și-a dres glasul și a zis:

— Din păcate, am fi ținte prea ușoare pentru ei, pentru că ar avea timp să-și regleze tragerea. Și n-am putea pleca de pe mal decât la sosirea fluxului.

Gânditor, de Wolfe s-a uitat la celălalt *knarr,* aflat la o sută de metri mai încolo, unde Richard de Grenville vorbea cu abatele Cosimo. I-a venit o idee pe care apoi a discutat-o cu *sheriff*-ul, de Ver și Ralph Morin.

— Dacă am reuși să vorbim cu de Marisco, poate că am avea idee de condițiile pe care le-ar impune pentru a ne îngădui să

ocupăm măcar parțial insula, a spus templierul cu oarece speranță în glas.

John a clătinat din cap.

— Nu cred că cineva care poartă crucea roșie pe mantie are vreo șansa să pună piciorul pe insulă. Dar dacă ne-am sluji de Cosimo drept scut dumnezeiesc, poate că mi-ar permite să cobor pe mal ca să discut cu de Marisco despre piraterie, atâta vreme cât nu îl acuz direct.

Cele două vase s-au apropiat din nou și s-a ținut un nou consiliu de război peste copastii. În cele din urmă, preotul italian a fost de acord să participe, fiind încredințat că imunitatea sa papala îl va proteja chiar și de corsarii sălbăticiți de pe insulă.

În mare a fost coborât un alt coraclu, iar de astă dată Gwyn s-a oferit să slujească drept vâslaș. Avându-l pe abate la provă și pe de Wolfe la pupă, au pornit spre plajă.

— Nici unul dintre noi nu poartă zale, așa că măcar am putea scăpa înotând, a remarcat coronerul pe un ton amuzat, în vreme ce ofițerul său vânjos făcea ca barca să zboare pe apă.

De asta dată, catapulta nu a fost folosită și, după ce au parcurs jumătate din distanța, de Wolfe a observat ca oamenii de pe plajă se liniștiseră, pesemne uimiți de cea de-a două încercare de atacare a insulei de doar trei oameni. Apoi Cosimo s-a ridicat anevoie, s-a lăsat în genunchi pe triunghiul de lemn ce constituia întăritura de la prova bărcii, și a ridicat crucifixul de lemn pe care îl purta de obicei atârnat cu o sfoară de gât.

Când au ajuns în apă mică, iar barca a început să se legene din cauza valurilor care se spărgeau, bărbații de pe mal au făcut câțiva pași înainte, ca să-i întâmpine, unii dintre ei ridicând armele, iar alții culegând pietre mari de pe jos ca să le arunce înspre barcă.

— Sunt abatele Cosimo, emisar de la Roma, a spus cu glas scârțâit preotul, agitând crucea, la fel cum *sheriff*-ul vânturase steagul alb ceva mai devreme.

Gwyn a strâns vâslele și a sărit peste copastie, făcând coraclul să se încline primejdios și aproape azvârlindu-l pe Cosimo în valuri. Apoi a apucat prova bărcii și a tras de ea până când fundul ei s-a frecat de pietre, după care l-a ridicat în brațe pe abate și l-a așezat pe plaja uscată.

În jurul lui s-au strâns vreo doisprezece oameni care l-au măsurat cu ochi bănuitori, dar și-au dat seama imediat că

micuțul preot îmbrăcat cu robă neagră nu putea pune în primejdie pe nimeni. De Wolfe și Gwyn s-au alăturat lui Cosimo și s-au uitat la oamenii care înaintau spre ei. Unii dintre ei erau țărani neciopliți, înarmați cu câte o suliță ori chiar cu seceri, dar aproape jumătate din ei arătau a oșteni, purtând zale ori vestoane de piele, unii cu coifuri, mai toți având o spadă ori o ghioagă ghintuită.

— Vrem să vorbim neîntârziat cu lordul William, stăpânul vostru, a strigat de Wolfe, acoperind cu glasul său bolboroselile acelor oameni. Care e șeful aici?

— Cine întreabă? a strigat un bărbat înalt și slăbănog, cu o barbă neagră și rară pe bărbia ascuțită, care purta o tunică din piele întărită, cu plăci de metal, și un coif cu apărătoare pentru nas.

— Coronerul regelui pentru acest comitat, Sir John de Wolfe, el întreabă!

— Atunci află că nu ești bine-venit. Doar preotul poate să rămână, pentru că e un păcat de moarte să îneci fețe sfinte.

Vorbele acestea au fost urmate de hohotele de râs ale oamenilor, care au apreciat spiritul conducătorului lor, dar de Wolfe s-a apropiat de el și a îndreptat un deget spre pieptul lui.

— Am spus ca sunt coronerul regelui. Să înțeleg că nu-l recunoști pe Richard Inimă-de-Leu drept suveran legiuit? Poate vei fi fiind unul dintre trădătorii care se țin pe lângă Prințul John, nu?

S-au auzit câteva chicoteli din partea celor care stăteau mai aproape, dar fața bărbatului înalt s-a colorat puțin.

— Nu sunt omul prințului – am luptat cu Richard în Aquitania, în ’87.

Coronerul l-a lovit amical peste umăr.

— Păi, și eu am fost acolo – la fel și omul meu, Gwyn. Acela a fost un an bun pentru bătălii.

Brusc, încrâncenarea dintre cele două tabere s-a mai domolit, pentru că bătrânii războinici aveau a se mândri cu o cauză comună.

— Vreți să stați de vorbă cu Sir William? E un drum al naibii de greu de urcat, să avem iertare, abate.

Lăsându-i pe plajă pe mai toți oamenii, pentru a descuraja orice alta încercare de debarcare, bărbatul cu barbă neagră, care a spus ca-l chema Robert de Woolacombe, i-a condus în susul

plajei, către drumul îngust, care era în parte din pământ bătucit, în parte din stâncă, și care avea și porțiuni de trepte săpate în rocă în zonele mai abrupte. Poteca șerpuia la nesfârșit, iar Cosimo gâfâia și respira greu când a ajuns pe culmea înălțimii. Au trecut prin dreptul catapultei, iar de Wolfe a observat mormane de bolovani mari, rotunjiți, și de pietre mai mărunte, gata să fie azvârlite împotriva oricărei nave care se apropia prea mult de insulă.

La peste o sută douăzeci de metri deasupra mării, poteca a ajuns pe culmea povârnișului, unde se deschidea un platou acoperit cu iarbă. Spre partea sudică a insulei, castelul lui Marisco era construit pe marginea stâncilor, în direcția opusă câteva locuințe de fermieri erau împrăștiate pe câmpurile încă lipsite de verdeață, iar insula era străbătută la anumite intervale de câteva ziduri din piatră. Priveliștea era de-a dreptul impresionanta, iar cele două vase arătau ca două jucărioare pe apă.

Grupul a fost condus de Robert și de alți trei oameni înarmați către intrarea ce se vedea într-un zid gros care era lung cât latura dinspre uscat a castelului, creând o curte interioară unde au văzut partea de sus a unui donjon cu două etaje. Zidul exterior avea porți masive fixate într-o arcadă, dar n-au mai apucat să intre în curte, pentru că, în timp ce se apropiau, din castel au ieșit trei bărbați. Din felul sigur pe sine în care mergea, cel din frunte era William de Marisco, stăpânul insulei Lundy. Era un bărbat mătăhălos, cu gâtul gros și roșu, în vârsta de aproape patruzeci de ani, cu ochi spălăciți, bulbucați și o barbă mare și mustață. Părul castaniu, rărit, arăta de parcă ar fi fost bătut de toate vânturile de pe insula de când se știa. Mantia si tunica îi erau zdrențuite și destul de murdare, ca și cum confortul personal nu era la prea mare cinste pe acea insulă îndepărtată.

De Marisco s-a apropiat de străini cu o strâmbătură pe față.

— Cine dracu' sunteți? Robert, de ce i-ai lăsat să debarce pe insulă?

— Acest om e preot. Nu-i puteam împrăștia creierii.

— Avem deja un preot, chiar dacă e beat criță. Cestalalt cine mai este?

De Wolfe s-a uitat la fel de urât la el și a luat o atitudine bătăioasă.

— Sir John de Wolfe, coronerul regelui pentru acest comitat.

Am venit să cercetez o epavă și un omor.

De Marisco s-a uitat lung la coroner și și-a pus mâinile în șolduri, etalându-și spada grea ce îi atârna de bandulieră.

— Am auzit de tine. Ai fost cu regele în Outremer, a spus el apăsat, iar bățoșenia i s-a mai înmuiat. Dar ce vrei de la mine? Și ce caută templierii aceia? S-a întors apoi spre Cosimo. Dar tu, părinte, ce treburi ai pe aici? Pe insula asta are cine să ne țină slujbe.

Abatele din Modena a arborat unul dintre zâmbetele lui ciudate.

— Consideră-mă un om venit să privească, fiule. Am fost rugat să îi ajut pe acești oameni să ajungă pe țărm, pentru ca oamenii tăi să nu-i ucidă.

De Wolfe s-a simțit obligat să se disocieze de templieri, pentru că altfel nu ar fi putut obține nimic din acea vizită.

— Eu n-am nici o legătură cu pretențiile ordinului lor în ce privește insula. Dacă vrei să discuți asta cu ei, te așteaptă, a zis el, și a făcut un semn către mare.

— Să se ducă dracului! Nu-mi pierd eu vremea cu ei. Chiar ați crezut că o mână de oameni înarmați mă poate alunga de pe insula care a fost acordată pe drept strămoșilor mei tocmai din 1154?

— De Marisco, soldații nu sunt aici ca să-i ajute pe templieri să-și reclame proprietatea, i-a răspuns John. A venit și *sheriff*-ul cu noi, deoarece căutăm pirații care au capturat vase de-a lungul acestei coaste și care de curând au ucis echipajul uneia dintre ele. Numele tău a fost rostit mereu în legătură cu asemenea fapte.

Stăpânul insulei Lundy a pufnit în râs.

— Pirați! Pai marea asta geme de pirați. Fiecare al treilea vas ce cutreieră apele astea este pus pe jaf și omor, atunci când oamenii își închipuie că prada este suficient de bună. Apoi a făcut un semn larg spre orizont. Așa sunt de pline apele de ei, că de aici am văzut două corăbii de pirați care se băteau pentru aceeași victimă – și sunt turci, mauri, irlandezi, velși și bretoni, ca să nu mai vorbim de răufăcătorii locali!

— Între care te numeri și tu, să înțeleg? i-a sugerat de Wolfe, admirându-l fără să vrea pe Marisco pentru sinceritate.

Stăpânul insulei i-a surâs ironic.

— N-o să afirm ceva ce-ar putea fi folosit împotriva mea, *Crowner.* Dar spune-mi despre fărădelegea asta pe care o

cercetezi. De ce mă bănuiești tocmai pe mine?

De Wolfe i-a relatat povestea capturării și distrugerii vasului *Saint Isan* și ancheta asupra cadavrului găsit la bord.

— Supraviețuitorul a spus că vasul lor a fost atacat de o galeră cu șase perechi de vâsle, semănând cu cele două care sunt trase pe plaja, acolo jos.

— Ce Dumnezeu, de Wolfe, există sute de bărci ca acelea, mai ales in posesia celor care nu se dau în lături să facă puțină piraterie. Cu ele se poate naviga împotriva vântului și așa se pot prinde din urmă vasele care transportă mărfuri. Dar noi n-am mai ieșit cu vasele noastre de câteva săptămâni – de fapt, una este găurită, fiindcă a intrat în Stânca Șoarecelui și i-au fost smulse câteva scânduri de pe fund.

— Poți spune orice, dar de unde știu eu că rostești adevărul? nu s-a lăsat de Wolfe. Ai două galere pe plajă, tot Devonul o ține sus și tare că Lundy este un cuib de pirați și nici tu n-ai negat asta.

De Marisco s-a împurpurat la fața iritat.

— *Crowner,* nu dau două parale pe ce gândești tu! Ai de gând să mă duci la Bideford în lanțuri, ca să aștept judecata, nu? Ai grijă! Te afli aici doar pentru că l-am tolerat pe acest preot.

De Wolfe a făcut un pas înainte, iar cei doi oameni aflați de o parte și de alta a lui de Marisco au dus mâinile la mânerele spadelor, într-un gest de avertisment.

— Dacă tot ne batem în întrebări, ia spune-mi, primejduiești viața coronerului Regelui Richard din acest comitat? I-am spus deja omului tău, Robert, că Lundy nu este un stat suveran. Face parte din Anglia, iar tu ții insula asta prăpădită separată de Coroană. Dacă procedezi astfel sau dacă ameninți pe reprezentanții regelui devii trădător, de Marisco.

Cei doi bărbați masivi s-au privit provocator, dar de Marisco nu era omul care să bată în retragere.

— Zici că-mi țin insula departe de Coroană? Da, pentru că bătrânul rege Henric a dăruit proprietatea mea bărbaților ăștia care au dreptate tot timpul, și poartă crucea aceea roșie pe piept. Ce treabă au ei cu o insulă englezească? Să stea în Palestina, unde le este locul. Doar n-o să renunț la dreptul meu, moștenit prin născare, doar ca ei să-și sporească proprietățile – mai bine mor! a adăugat el.

De Wolfe, care în sinea lui aproba asemenea păreri, a ridicat din umeri.

— Asta nu este treaba mea, dar va veni o vreme când Londra ori Winchesterul va trimite o armată împotriva ta, iar pe aceea n-o vei putea alunga doar cu o catapultă și cu o mâna de soldați zdrențăroși. Până atunci însă, negi că una din galerele tale a atacat vasul *Saint Isan* și a omorât aproape toți oamenii de la bord?

De Marisco s-a uitat la Robert, omul său, care a clătinat din cap cu multă hotărâre.

— Noi nu am organizat atunci un asemenea atac, jur că ăsta e adevărul.

De Wolfe a remarcat cuvântul „atunci", dar i s-a părut că omul fusese sincer când afirmase că nu participase la jefuirea acelui vas.

— *Crowner,* ai auzit răspunsul meu. Asta e tot ce-ți pot spune, așa că te rog să-ți cauți vinovății altundeva. Din Tunis până la Dublin, orice port îi poate găzdui, așa că-ți doresc căutare plăcută!

Spunând acestea, de Marisco s-a întors și a pornit înapoi spre fortăreața de piatră de pe stâncă. Nu se mai putea face nimic, astfel că John, Gwyn și tăcutul Cosimo, care părea oarecum amuzat de întreaga discuție, i-au urmat pe soldați înapoi spre plajă. Armata de zdrențuroși a lui de Marisco i-a urmărit cu curiozitate în timp ce s-au urcat în coraclu, după care Gwyn a vâslit înapoi către *knarr,* care era ancorat în continuare în afară razei de acțiune a catapultei.

Ajunși la bord, de Wolfe le-a povestit *sheriff*-ului și celorlalți cavaleri despre vizita ce se dovedise un insucces. De Grenville a râs cu cinism când coronerul le-a spus care a fost atitudinea lui de Marisco.

— Ticălosul acela este tare trufaș! Șade pe stânca asta și sfidează toată lumea, care nu are ce să-i facă.

Cei trei templieri l-au ascultat pe de Wolfe vorbindu-le despre refuzul disprețuitor al stăpânului Insulei Lundy privind pretențiile lor la acel pământ, iar hotărârea lor de a acționa a devenit și mai puternică, îndeosebi în cazul lui de Falaise, care aproape că plesnea de furie auzind ca marele lor ordin era luat în râs de un mărunt arendaș de pe o insulă de la capătul lumii.

Roland de Ver s-a întors exasperat către proprietarul vasului.

— Nu mai există vreun loc de debarcare pe coasta, unde să scăpăm de catapulta aceea blestemată? l-a întrebat el.

— Mai sunt câteva plaje, dar proaste, pe latura dinspre răsărit

a insulei, unde se intră greu și cu primejdii – dar mie nu-mi place deloc cum e vremea.

Cu toate acestea, după îndelungi discuții și rugăminți, cei doi căpitani au ridicat pietrele ce le slujeau drept ancore și au pornit spre largul mării, urmăriți cu atenție de oamenii de pe mal, care s-au apucat să răcnească din nou și să facă semne triumfătoare datorită aparentei retrageri a celor ce reprezentau autoritățile. Când cele două vase au cârmit spre nord și au început să navigheze în susul coastei, apărătorii i-au urmărit de-a lungul țărmului dar, din cauza stâncilor, au trebuit să urce până aproape de culmi ca să găsească poteci accesibile. La vreo milă mai departe, vasele s-au apropiat din nou de insulă și au descoperit sub stânci o porțiune de pietriș, în apropiere de o cascadă. Câțiva din oamenii lui de Marisco ajunseseră deja acolo, dar majoritatea se chinuiau să escaladeze potecile abrupte ca să se apropie.

— Căpitane, apropie-te cât de mult poți, i-a poruncit comandantul templierilor și, cam fără voie, cele două vase s-au apropiat până la o sută de metri de plajă, după care au aruncat ancora.

Căpitanul privea mereu cercetător spre cer și, cu toate că stâncile acopereau orizontul spre apus, linia lungă a norului care fusese foarte departe până atunci se vedea tăind cerul, pe când vântul se domolise de tot, fiind de un calm amenințător. Era deja după-amiază; mareea revenea după retragerea ei de șase ore, iar nivelul apei creștea.

— Acum puteți trage vasele cu prova la mal, le-a sugerat Gwyn. O pereche de vâsle le-ar ține pe amândouă cu botul spre țărm, cât oamenii sar în apa mică.

Stăpânii celor două vase au protestat din nou, îndeosebi pentru că se temeau ca ar putea avaria chilele la atingerea unor stânci din apă, dar și din cauza vreunei schimbări bruște a vremii.

Roland de Ver le-a mai potolit temerile promițându-le o plată generoasă, iar primul *knarr* s-a deplasat către țărm, cu toți oamenii adunați la provă, cavalerii templieri stând ghemuiți și lipiți de etravă, cu scuturile pregătite și spadele trase din teacă. Pe celălalt vas, Richard de Grenville stătea în fruntea oamenilor lui, împreuna cu Ralph Morin și cu ceilalți soldați din Exeter. Pe plaja s-au înșirat aproape douăzeci de apărători ai insulei, cam șovăitori în fața acelor agresori care ar fi impresionat pe oricine cu armurile

lor sclipitoare.

Când chila primului vas a scrâșnit frecându-se de prundișul de pe fund, templierii au sărit peste parapet, în apa adâncă până la coapse și au pornit greoi către plajă, urmați de sergenții lor și de doisprezece oșteni. Apărătorii au azvârlit cu sulițe în ei, dar acestea au fost respinse cu scuturile de experimentații luptători. De Wolfe și Gwyn se aflau în spatele grupului de la pupă, așteptând să coboare. Alături de ei se găsea *sheriff*-ul, care, cu un aer tare nefericit, i-a spus cumnatului său:

— Trebuie să ne lăsăm uciși pentru câteva palme de pământ sterp care le aparțin templierilor?

De Wolfe i-a aruncat un zâmbet strâmb.

— Păi, de ce nu? Ar fi mare păcat să nu-ți inaugurezi armura aceea nouă și frumoasă, Richard. Hai odată!

S-a suit pe copastie și a sărit în apa rece exact în momentul în care un val se spărgea și s-a udat până la brâu. Gwyn a sărit și el cu o jerba de stropi, apoi, scoțând un răcnet de încântare, a pornit înainte prin apă, fluturându-și spada pe deasupra capului. Cu un gest de lehamite, *sheriff*-ul i-a urmat, și nu după mult timp toți au ajuns pe malul pietros.

Oamenii de pe insulă s-au strâns în câteva grupuri, pentru că începuse lupta corp la corp. Apărătorii insulei erau avantajați de faptul că stăteau mai sus decât ei pe mal, iar agresorii, uzi, nu erau prea siguri pe picioare decât după ce ieșeau din apă, deoarece pietrișul le fugea de sub tălpi.

Curând au început să se audă strigăte războinice și zăngănit de oțel pe oțel și, cu toate că templierii și Gabriel duceau greul luptei, de Wolfe și Gwyn s-au trezit asaltați de câțiva dintre oamenii lui de Marisco. Coronerul a primit o lovitură puternică peste umăr, alegându-se cu o placă metalică a cuirasei îndoită, dar a întors lovitura și l-a lovit pe om în tâmplă cu o asemenea putere, încât coiful i-a zburat cât colo de pe cap, iar el s-a prăbușit ca secerat pe plajă.

În răgazul astfel câștigat, de Wolfe a observat că pe potecile abrupte coborau tot mai mulți oameni și s-a gândit că în curând invadatorii aveau să fie copleșiți numeric. Spre stânga sa, i-a văzut pe Gwyn și pe șerif luptând cot la cot și, fără chef, s-a văzut silit să recunoască faptul ca reținerea lui de Revelle în a se expune primejdiei dispăruse.

Cu toate că insularii pierdeau teren, pe măsură ce nou-sosiţii luptau ca să iasă din apa învolburată, situaţia s-a înrăutăţit pe neaşteptate. Un val mai mare decât cele de până atunci a lovit cu forţa cel de-al doilea *knarr,* împingându-l pe plajă de-a latul, făcându-l să se încline puternic pe-o parte. Soldaţii care în acele momente se străduiau să sară peste copastie au fost azvârliţi în apă, iar câţiva s-au dus la fund, sub greutatea armurilor. Camarazii lor i-au salvat, astfel că nici unul dintre ei nu s-a înecat, dar valul neobişnuit s-a dovedit a fi primul dintr-o serie, de aceea, aproape imediat, cei doi căpitani au început să răcnească şi să arate spre cerul care se întuneca tot mai mult. Pe mare s-a stârnit brusc o vijelie şi, chiar dacă nu aveau încă pânzele ridicate, vasele au început să se legene din cauza rafalelor şfichiuitoare de vânt. Marea până atunci liniştită a început să se agite, iar în larg se vedeau deja valuri cu creste înspumate.

Gwyn a fost primul care şi-a dat seama de primejdie.

— Trebuie să plecăm pe dată de aici! Vasele nu pot rămâne acolo – o să fie azvârlite pe stânci! a urlat el către stăpânul său. De Wolfe a lovit cu spada pe apărătorul care îl ameninţa cu o ghioagă şi i-a tăiat braţul până la os. Apoi s-a întors cu faţa spre mare şi şi-a dat seama pe dată că trebuiau să se retragă, altfel rămâneau acolo cu toţii.

S-a îndreptat spre Roland de Ver apoi spre *sheriff* şi prin ţipete şi gesturi, i-a făcut să priceapă cum stau lucrurile. Templierii au răcnit câteva ordine către oşteni şi au organizat ariergarda, în vreme ce restul s-au retras către cele două vase, adunându-se în jurul provelor. Unii s-au agăţat de copastii, în timp ce alţii i-au împins de jos. pentru că valurile din ce în ce mai repezi şi fluxul ridicaseră vasele de pe prundiş. În timp ce cobora panta cu spatele, în urma templierilor, de Wolfe s-a împiedicat de trupul omului pe care îl doborâse ceva mai devreme. Dintr-o pornire inexplicabilă, i-a făcut semn lui Gwyn şi, împreună au trecut trupul inert fără prea multă grijă peste copastie, după care au urcat şi ei în *knarr.*

Dispuşi într-un semicerc impenetrabil în jurul provei, templierii au declanşat un ultim atac devastator împotriva adversarilor, doborând doi şi alungându-i pe ceilalţi suficient de departe ca să poată urca la bord fără probleme. Au fost ajutaţi de mulţi alţii, în vreme ce vasul a intrat în ape mai adânci, propulsat de patru membri ai echipajului care trăgeau la ramele lungi. De Wolfe a

aruncat o privire spre cealaltă navă și a observat că și acolo ultimii luptători erau ridicați pe punte.

În timp ce vasele se retrăgeau de pe plajă, apărătorii au început să înjure și să arunce cu pietre, dar după câteva clipe, corăbiile s-au îndepărtat și au ridicat pânzele. Vântul bătea deja tare, iar din cerul de un cenușiu-închis au început să cadă și primii stropi grei de ploaie. S-au uitat în urmă și au văzut câteva cadavre zăcând pe plajă, alți câțiva oameni fiind duși la adăpost sau ajutați să se ridice în picioare de tovărășii lor.

— Ce eșec lamentabil! Ar trebui să ne fie rușine! s-a tânguit de Falaise, apăsându-și furios mâna pe o tăietură adâncă de pe obraz, unde primise o lovitură de bici cu bile.

— Se vede treaba că de astă data Dumnezeu n-a voit să ieșiți victorioși, a zis abatele Cosimo, care, împreună cu cei doi slujitori, rămăsese la bord și urmărise lupta cu un aer ușor amuzat.

— Dacă nu izbucnea furtuna asta, am fi ieșit învingători, l-a contrazis Roland de Ver, uitându-se cu tristețe la o tăietura de pe surcota sa albă, care aproape că despicase în două crucea roșie.

— Eu spun că am avut noroc că am plecat acum, a intervenit *sheriff*-ul. Am văzut un grup mare de oameni coborând poteca și aproape sigur ne covârșeau. Erau de două ori mai mulți.

— Templierii luptă și cu trei oameni odată, l-a pus la punct Godfrey Capra. E o dezonoare să fugi de pe câmpul de bătălie chiar și când sorții îți sunt potrivnici.

După ce vasele au ieșit din adăpostul oferit de stânci și au început să se legene, De Wolfe s-a uitat spre țărm.

— Ralph, am pierdut vreun om? l-a întrebat el pe conetabilul castelului.

— Doi morți, care au rămas acolo și trei răniți, dar nici unul grav. Cu siguranță noi am doborât ceva mai mulți, dar cine a avut timp să-i numere?

Gwyn s-a întors de la prova, unde stătuse până atunci și a rămas în picioare nemișcat, în ciuda legănării vasului.

— Ce facem cu omul pe care l-am aruncat pe punte? Până acum, n-am reușit să scot nimic de la el. Are o lovitură la cap, și s-a ales cu un cucui cât o ceapă mare acolo unde l-ai lovit.

Coronerul uitase de acel om.

— Când ajungem la Bideford, îl băgăm într-o celulă din castelul lui de Grenville. Dacă supraviețuiește, poate ne spune ceva folositor.

Apoi s-a prins mai bine de balustrada de lemn, pentru că stomacul îl anunța că, spre binele său, ar fi fost preferabil ca acea călătorie să se încheie cât mai curând.

CAPITOLUL CINCISPREZECE
În care Crowner John călărește până la Exmoor

Chiar dacă soarta le fusese potrivnică în multe privințe în acea zi, vântul de furtună s-a dovedit blând și i-a cruțat. Briza dinspre sud care bătuse în cursul dimineții s-a transformat într-un vânt puternic dinspre apus când zidul de nori lat cât orizontul a căzut peste ei. Vântul. Împreună cu fluxul, i-a ajutat să călătorească repede, chiar dacă nu tocmai confortabil, pe drumul de întoarcere spre Golful Bideford, iar stropii valurilor au biciuit punțile, iar vasele se zdruncinau și se legănau ca niște cai sălbatici, plonjând cu boturile boante în valurile cu creste albite de spumă.

Au ajuns la intrarea în estuar pe la căderea întunericului și a fost nevoie de toată priceperea căpitanilor și a echipajelor ca să pătrundă fără necazuri în canal. Însă ușurința cu care au intrat în ape mult mai liniștite i-a făcut pe războinicii înfrigurați și uzi până la piele să ovaționeze. Au ocolit Appledore și au luat-o în sus pe râul Torridge pe întuneric, deși lumina slabă a lunii ce răzbatea din când în când printre nori și cele câteva lumini pricăjite dinspre sălașele de pe ambele maluri ale râului le-au permis marinarilor să poată naviga pe ghicitelea în amonte, până la locul de ancorare situat mai jos de podul de la Bideford.

La castelul lui de Grenville, administratorul și slujitorii s-au grăbit să aprindă focuri pentru ca ostașii să-și poată usca hainele și pentru a li se pregăti hrană caldă. În două ore, toți se puseseră pe băut bere, întorcând pe toate fețele evenimentele de peste zi.

Mai târziu, în sala mare, s-au așezat cu toții în jurul focului ce ardea cu flăcări mari în vatra din mijlocul podelei, fumul făcându-i pe mulți să lăcrimeze și să tușească, dar binecuvântata căldură făcea uitate orice alte suferințe, mai ales după ce înduraseră atâtea pe ocean.

De Wolfe s-a așezat pe o bancă, alături de Richard de Grenville. După o vreme, a uitat cu totul de istorisiri și lăudăroșenie, întrebându-se îngândurat ce căuta acolo. Nu progresase în încercarea de a-l descoperi pe cel care îl ucisese pe Gilbert de Ridefort, și nici nu aflase de unde veneau pirații care îi omorâseră pe aproape toți membrii echipajului de pe *Saint lsan.* I-a trecut în revistă pe cei suspecți de moartea templierului. Dintre aceștia, i-ar fi plăcut cel mai mult să-l aibă ca suspect principal pe abate, care

se slujise pesemne de vreunul din slujitorii lui pentru a făptui așa ceva – se îndoia că acel om era capabil să mânuiască armele atât de bine. Dacă acesta ar fi scăpat de acuzație, al doilea suspect în ordinea preferințelor ar fi fost Brian de Falaise, cel mai agresiv și impulsiv dintre templieri. un om care căuta să întoarcă tot timpul insultele reale sau închipuite. Apoi s-a întrebat dacă acele răni nu erau cumva prea subtile pentru un individ destul de simplu, precum de Falaise, astfel că gândurile i s-au îndreptat spre Godfrey Capra, care era mult mai enigmatic – sau spre șeful lor, Roland de Ver. Poate că rana mortală de la cap îi fusese făcută de unul ca de Falaise, dar aluziile biblice ale rănilor din coaste și palme puteau fi adăugate, poate chiar după moarte, de oricare dintre ceilalți cavaleri. Într-un fel, îi excludea pe sergenții cavalerilor de pe lista suspecților, deși, din punct de vedere logic, nu exista nici un motiv ca ei să nu fi participat la crimă.

Cu o ridicare din umeri, a alungat gândurile care nu-l făceau să înainteze nici măcar cu un pas în anchetă și a sorbit și ultimul sfert de cană de cidru. Abia după aceea și-a dat seama că de Grenville tocmai îl întreba ceva.

— Omul acela pe care l-am adus de pe Lundy, cel pe care l-am aruncat în temnița mea de lângă poartă. Ce facem cu el? Vrei să-l iei cu voi la Exeter?

— Nu. Richard de Revelle l-ar spânzura chiar în ziua când am ajunge acolo. Nu am nici o dovadă ca a făptuit ceva rău, în afară de faptul că a luptat pentru stăpânul lui, așa cum i s-a poruncit.

— Dar asta ar fi de ajuns ca să-l atârne în ștreang! S-a opus forțelor legii pe pământul din Devon – s-a împotrivit chiar *sheriff*-ului și coronerului comitatului. A încercat să te ucidă – placa asta de la umăr poarta încă urmele loviturii lui.

John a întins stacana către un servitor în trecere, ca să îi fie umplută.

— Așa o fi, dar eu nu-i port omului pică pentru asta. M-a lovit în luptă cinstită, iar eu l-am izbit mult mai rău în cap.

— Și de ce l-ai luat cu tine?

— Cred că am făcut-o dintr-un impuls – m-am gândit ca prin vis că ne-ar putea spune ceva mai multe despre Lundy.

Amabilul stăpân de Bideford s-a ridicat în picioare și l-a bătut amical pe umăr.

— Eu trebuie să rămân aici ca să mă ocup de oaspeți, dar dacă vrei, te poți duce să vezi ce poți scoate de la el.

Ceva mai târziu, coronerul l-a chemat pe Gwyn, care stătea în jurul unui foc la fel de mare din curtea interioară, unde bea și depăna povești cu Gabriel și alți osteni. S-au dus la celule, două încăperi mici, urât mirositoare, aflate față în față cu corpul de gardă. Garda de noapte le-a adus un opaiț și, la lumina lui tremurătoare, a descuiat ușa. Pe paiele murdare dinăuntru, bărbatul din Lundy stătea lipit de perete, conștient, dar ținându-se de cap și gemând. Singurul obiect din celulă era o găleată mizeră, însă lângă ușa stăteau neatinse o jumătate de pâine și o cană mare cu apă. La intrarea lor, omul a ridicat ușor capul, îndreptându-și ochii spre lumina sărăcăcioasă a opaițului. Avea în jur de treizeci de ani, iar fața lui aspră arăta ca-și petrecuse mare parte din viață pe mare.

— Ați venit să mă duceți la spânzurătoare? a rostit el cu glas răgușit, pe un ton care sugera că puțin îi păsa dacă așa stăteau lucrurile. Ochii lui injectați s-au oprit asupra coronerului, pe care l-a recunoscut drept omul care îl izbise cu spada, după care se prăbușise la pământ lipsit de cunoștință.

— Aproape sigur asta e soarta ce te paște, amice, i-a zis de Wolfe, dar eu nu țin să te văd legănându-te în ștreang, așa că totul atârnă de lucrurile folositoare pe care le poți spune.

— Dar ce anume să vă spun? Nu sunt decât un șerb pe proprietatea lordului William.

— Da, dar cu ce te ocupi? Eu sunt coronerul comitatului și am puterea să-ți cruț viața, asta dacă mi te dovedești de folos.

— Trudesc mai tot timpul la ferma manorială de pe Lundy, dar, când este nevoie, sunt și marinar. De obicei, călătorim până la Clovely și trecem uneori și prin porturile de pe drum.

— Și te ocupi și puțin de piraterie dacă e nevoie? l-a întrebat Gwyn.

Bărbatul a scos un hohot cinic de râs.

— Așa sigur îmi vâr singur gâtul în laț dacă spun da la treaba asta, nu?

— Pirateria, în general, nu mă interesează prea mult, ci doar un anumit atac de acest fel. De Wolfe i-a povestit despre vasul *Saint Isan* și despre dovezile obținute de la flăcăul de origine bretonă. Stăpânul tău, William, neagă faptul că ar fi fost amestecat și m-a poftit să caut în alta parte, dar cum el pretinde că jumătate din vasele aflate între Cardiff și Constantinopole se ocupă de piraterie, asta nu mă ajuta nicicum.

Ochii omului au căpătat mai multă viață când a întrevăzut o speranță de a-și salva viața.

— Dacă vă ajut în treaba asta, o să vorbiți în favoarea mea?

— Dacă ne spui lucruri foarte folositoare, s-ar putea să pun pe cineva să uite ușa descuiată mâine-dimineață. Poate-ți afli singur drumul înapoi până pe insula aceea nenorocită.

— Sir, nici nu vreau să mai pun piciorul acolo. Nu am familie acolo. Dacă aș putea să mă ascund în vreun orășel, aș reuși să-mi câștig libertatea.

Iobagul care reușea să scape din cătunul său și să supraviețuiască în vreun oraș timp de un an și o zi avea dreptul să devină om liber. De la perspectiva spânzurătorii de mai devreme, insularul întrevedea acum un viitor mai bun, asta însă doar dacă îl putea mulțumi pe acel șoim negru care nu-i mai dădea pace cu întrebările.

— Ce-aș putea spune? Știu unele lucruri despre mare și despre vasele care se vântură de-a lungul coastei.

— Care sunt porturile care au reputația de a face piraterie? Sunt unele mai active decât altele?

Omul a dat cu vigoare din cap, fără a lua în seamă durerea pe care i-o provoca acea mișcare.

— Unele porturi, cum ar fi Ilfracombe, și orășelele acestea din amonte, nu se ocupa de așa ceva. Pirații își găsesc adăpost în porturile mai mici, unde mai toți sătenii sunt amestecați în piraterie și unde fiecare își ține gura în legătură cu asta.

— Și care ar fi acele sate?

Omul a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Watchet și Minehead. din Somerset, apoi Lynmouth și Combe Martin, din răsăritul comitatului. Spre apus sunt mai multe – Clovelly, Hartland Quay și Bude sunt cele mai apropiate. Dar sunt și alte corăbii de corsari ce vin de departe ca să atace vasele comerciale pe Marea Severn.

— Ai auzit ceva despre capturarea vasului despre care ți-am vorbit, ce se îndrepta spre Bristol ? Ce se putea întâmpla cu marfa? Ar ajunge undeva pentru a fi vândută?

De Wolfe și Gwyn au rămas aproape de om, care a stat puțin pe gânduri.

— Când s-a petrecut atacul ăsta? a întrebat el.

— Spre sfârșitul primei săptămâni din aceasta lună.

— Atunci sigur n-a fost atacat de vreun vas de pe Lundy.

Atunci n-am ieșit cu nici un vas. Apoi s-a gândit din nou. Mi-am amintit ceva... bârfe auzite de la marinari care au venit pe Lundy de pe Combe Martin cam pe la vremea aceea. Nu ei făptuiseră asta, deși nu se dau înapoi când e vorba de vreun vas, două, cu marfă bună. *Crowner,* în ciuda durerii de cap cu care m-am ales din cauza loviturii pe care mi-ai dat-o, cred că mintea mea nu a luat-o razna și socot că în treaba asta au fost amestecați cei din Lynmouth.

— Lynmoth? Dar e un cătun prăpădit. Puteau amărâții de acolo să ducă pe ocean un vas atât de mare? l-a întrebat de Wolfe.

Încredințat că se putea, Gwyn a dat din cap, clătinându-și coama de păr.

— Câteva căsuțe sunt de ajuns pentru a strânge un echipaj – zece-doisprezece oameni care pot să vâslească și sunt capabili să mânuiască spade sau sulițe. Nici un cătun nu e prea mic pentru așa ceva.

Coronerul s-a uitat din nou la deținut.

— Mai spune.

— Cunosc satul Lynmouth, am intrat acolo de multe ori. S-a uita rușinat la propriile mâini. De Marisco a trimis de multe ori anumite mărfuri pe care le-a căpătat de pe alte vase, ca să fie duse la Taunton și Bridgwater spre vânzare, fiindcă acolo nimeni nu pune întrebări.

De Wolfe a simțit că așa nu obține nici o informație de care să se poată sluji.

— Bun, și în Lynmouth, cine se ocupa de armarea unei galere care să plece de acolo?

— Nu vreau să-mi trădez camarazii, *Crowner.*

— Dacă ușa aceea rămâne închisă, gâtul tău va fi în joc, nu al altuia.

Acest argument convingător a îndepărtat orice rămășiță de fidelitate între hoți.

— Știu câteva nume, dar nu și cine este șeful – ar putea fi chiar stăpânul lor, la o adică. Dar unul ar fi Eddida Curt-arm, un om tare ciudat, cu mâinile și picioarele tare scurte, despre care se știe că e pescar. Un altul care lucrează cu el este Crannog, unul din Cornwall, cu un accent ca al omului tău, aici de față.

Gwyn și-a dres glasul neștiind dacă era cazul să interpreteze asta drept insultă ori compliment.

— Și Adret Picknose, ăsta-i alt nume pe care-l știu. Mai știu

după față și pe alții, dar nu le cunosc numele. La Lynmouth, ei au sigur un vas cu șase perechi de rame. Are catarg, dar e îngust în travers. Îl țin pe plajă, pe partea de apus a gurii râului, cât mai departe, ca să nu fie văzut.

După alte câteva momente, de Wolfe și Gwyn și-au dat seama că omul din Lundy nu mai știa nimic folositor să le spună. Respectându-și cuvântul dat, de Wolfe i-a spus ca în primele ore ale dimineții va fi eliberat fără multă vâlva, pentru că la acea oră porțile castelului erau oricum închise până a doua zi. În orice caz, după izbitura pe care o primise în cap, el avea nevoie de alte câteva ore ca să își vină în fire cum se cuvenea.

— *Sheriff*-ul n-o să se bucure defel că l-ai eliberat, a zis Gwyn cu un aer încântat, în timp ce traversau curtea interioară a castelului. Tare i-ar fi plăcut să pună pe cineva în ștreang ca semn al faptelor lui vitejești.

— Atunci n-o să-i spunem nimic. Să creadă în continuare că omul a rămas întemnițat. Iar dacă informațiile despre Lynmouth se vor dovedi adevărate, poate că va avea destui pe care să-i atârne în ștreang!

**

A doua zi dimineața, cavalerii încartiruiți la castel s-au ridicat de pe saltelele pline cu paie așezate în jurul cărbunilor mocnind din vatra de pe hol și, după ce au luat seama la oamenii și animalele de afară, s-au întors la micul dejun adus la masă de slujitorii lui de Grenville. De Wolfe a povestit ce aflase de la prizonierul adus tocmai de la Lundy, făcându-se a uita că omul dispăruse deja în cețurile dimineții.

— Acum, că ne aflăm aici, în nord, mi se pare firesc să vedem dacă e vreun adevăr în povestea asta legată de pirați care acționează de la Lynmouth, i-a sugerat el *sheriff*-ului.

Richard de Revelle a bombănit ceva despre căutarea de potcoave de cai morți dar, după nereușita de la Lundy, s-a lăsat cu ușurință convins că ar justifica atâta drum bătut dacă ar dobândi o victorie în altă parte.

— Sir Roland, nu este nevoie să mai mergeți cu noi, a spus *sheriff*-ul, adresându-se conducătorului templierilor. Treaba asta nu vă mai interesează în vreun fel, pentru că privește doar fărădelegi făptuite local. Dacă vreți să vă întoarceți la Exeter chiar astăzi, însoțindu-l pe bunul abate, noi nu ne supărăm defel.

Roland de Ver s-a uitat la cei doi camarazi ai săi și aceștia au

clătinat din cap.

— Mulțumim, dar putem să ne întoarcem la Londra prin Taunton, ceea ce ne-ar duce în apropierea acelui posibil cuib de pirați. Dacă tot am bătut atâta cale, am dori să rămânem cu voi – și poate că spadele noastre vă vor fi de folos dacă se mai ajunge la vreo bătălie precum cea de ieri.

Ghemuit la masă și purtând obișnuita sutana neagră, preotul italian a lăsat impresia că dorea să stea cu grupul pornit de la Exeter.

— Sper să mă bucur de compania și protecția acestor Cavaleri ai lui Hristos, pentru ca eu mă îndrept spre Winchester. Ca și ei, nu văd ce rost ar avea să bat atâta drum ca să mă întorc prin Exeter.

Cu toate că motivele păreau justificate, de Wolfe a simțit instinctiv ca acei oameni încă nu-l credeau ca îl pierduse cu totul pe Bernardus de Blanchefort, care reprezenta rațiunea pentru care cele două grupuri se aflau în Devon. S-a întrebat dacă proceda prudent întâlnindu-se cu Thomas la pod peste o ora, dar a hotărât să-și ia masuri speciale de prevedere pentru eventualitatea în care templierii ori preotul ar fi trimis vreun spion după el.

După ce a mâncat, s-a dus în curtea interioară, spunând că vrea să examineze copitele calului său înainte de drum. L-a găsit pe Gwyn și s-a prefăcut ca îl verifică pe Odin, timp în care i-a transmis instrucțiuni ofițerului său.

— Când o să plec la întâlnirea cu Thomas, să mă urmărești de la distanța și să fii cu ochii în patru după cei din grupul nostru. S-ar putea să se țină de mine vreunul dintre scutierii templierilor ori vreuna din brutele lui Cosimo. Dă-mi cumva de știre despre asta, iar eu o să mă feresc de copist și de Blanchefort.

Curând după aceea, a ieșit cu un aer degajat pe poarta castelului și a mers agale de-a lungul râului, către piață, care se umpluse de negustorii care veniseră de cu zori ca să-și vândă mărfurile celor din Bideford. Trăgând cu ochiul spre Gwyn. care umbla fără rost pe lângă malul apei, de Wolfe a cotit fără grabă spre pod. Acesta era o construcție lungă, din lemn, amintind de un păianjen cu picioare lungi. Ca și la Exeter, existau planuri pentru înlocuirea lui cu unul din piatră, dar lucrările nu începuseră încă. A observat două siluete, una înaltă, cealaltă scundă, aplecate peste parapet în locul în care podul pornea de pe

mal. Convingându-se că Gwyn nu părea îngrijorat de nimic, de Wolfe le-a făcut celor doi semn să coboare pe iarba înnoroită de pe cealaltă parte a articulației de reazem a podului. Acolo nu puteau fi văzuți dinspre târg ori castel, însă el îl putea zări pe Gwyn uitându-se pe sub parapet.

Cu mantia lui masivă și pălăria cu boruri mari, de Blanchefort s-a uitat nerăbdător spre coroner.

— Ai reușit să aranjezi ceva? Se pare că e imposibil să găsesc vreo corabie care să plece din acest loc. Aici se află doar vase care navighează de-a lungul coastei.

De Wolfe i-a explicat situația și i-a spus ca în acea zi vor trebui să plece la Lynmouth.

— Acolo există șanse mai mari să găsești vreun vas care să te ducă direct în Țara Galilor. Canalul e îngust, iar pe partea cealaltă se găsesc mai multe porturi de unde pleacă și vase către Irlanda. Ai fi mai ferit decât de pe partea asta a canalului, unde se știe de prezența ta.

— Și ce fac dacă nici de la Lynmouth nu găsesc vreo corabie? a insistat Bernardus.

— Atunci va trebui să te întorci aici ori la unul dintre porturile din sud.

De Blanchefort a părut nemulțumit, dar nu avea de ales, așa ca s-a declarat de acord. În timp ce Thomas s-a interesat de amănuntele practice ale călătoriei, de Wolfe l-a examinat pe fostul templier. Acesta arăta tras la față și ostenit, cu totul altfel decât la sosirea sa în Exeter. Se părea că viața de fugar îl făcea să se topească, de aceea, de Wolfe a sperat din adâncul inimii ca el să se poată îmbarca la Lynmouth – dispărând astfel din viața lui. Bernardus s-a uitat pe sub traversele uzate din lemn ale podului, către târgul care clocotea de viață. Scena folosită pentru piesele cu miracole era la locul ei, iar el a arătat spre ea.

— Poate c ar fi mai bine să renunț la dorința asta de a scăpa și să urc acolo.

De Wolfe a urmărit degetul lui întins.

— Ce vrei să spui?

— Că ar trebui să urc pe platforma aceea și să le spun oamenilor adevărul. Viața mea nu înseamnă nimic, dar cât voi mai fi în stare să duc cu mine secretul acesta împovărător? *Crowner,* lasă-mă să rămân aici și să termin odată cu ce am de zis!

Precipitat, Thomas și-a făcut cruce, iar de Wolfe a oftat.

— Am mai discutat treaba asta, de Blanchefort. Ce rost ar avea să le vorbești cinci minute câtorva orășeni prostănaci, care n-ar pricepe mare brânză și s-ar sinchisi și mai puțin? Până să le explici acelor oameni amărâți ori să-i impresionezi cât de cât, vreo șase templieri și abatele acela nebun și oamenii lui ar apărea la fața locului și te-ar reduce la tăcere pe vecie. Pentru numele lui Dumnezeu – dacă mai crezi măcar în El – du-te undeva ca să poți plănui totul în deplină siguranța, iar după aceea să faci tot ce ți-ai propus. De Wolfe l-a prins pe om de braț și l-a scuturat. Știi prea bine ce te așteaptă dacă te prind de Ver sau Cosimo și te târâie până la Londra sau Paris. Ți-ai pus în gând să te distrugi singur?

De Blanchefort a lăsat impresia că se dezumflă ca o bășică. În pragul agoniei și-a dus palmele la față. De Wolfe s-a uitat la ele și a nutrit speranța că acestea nu vor ajunge la fel de crestate ca ale lui de Ridefort.

Apoi l-a auzit pe Thomas adresându-i-se agitat și și-a revenit.

— *Crowner,* când și unde ne mai întâlnim?

— Noi o să plecam de la castel peste cel mult o oră, pentru că trebuie să ajungem astă-seară la Lynmouth. Până acolo sunt vreo douăzeci și cinci de mile. Să ne urmăriți la o distanță respectabilă și ne vedem din nou la biserica din Lynton, mâine la amiază.

— Dar nu cunosc deloc aceste locuri. Cum o să găsesc biserica?

— Este în satul de pe dealul de deasupra văii care adăpostește Lynmouth. Dar să fii atent la ceilalți, deși eu sper că până atunci, într-un fel sau altul, treaba noastră va fi dusă la bun sfârșit.

Aruncându-i o ultimă privire lui de Blanchefort, care rămăsese cu ochii îndreptați spre târg, de Wolfe a ridicat exasperat din umeri și, după ce a verificat dacă Gwyn, aflat încă departe, făcea vreun semn de avertizare, a urcat malul râului și s-a îndreptat spre castelul Bideford.

**

Întrucât ospitalierul Richard de Grenville și oamenii săi rămâneau în urmă, numărul celor care au plecat din Bideford era mai mic. Grupul condus de *sheriff* număra cu patru oameni mai puțin decât la plecarea din Exeter – doi oameni muriseră pe plaja Insulei Lundy, iar alți doi, răniți ușor, urmau să stea la Bideford până puteau călători acasă pe propriile picioare.

Cu *sheriff*-ul și templierii în avangarda coloanei, urmați de

Cosimo și de slujitorii lui aproape muți în centru, apoi de Ralph Morin, John și de ofițerul său în spate, grupul a ieșit din Bideford pe podul lung și au pornit pe drumul bine bătut către Bamstaple. N-au mai pătruns în oraș, ci au continuat spre nord-est, prin văile împădurite, apoi către zonele mai înalte și mai pustii, care urcau ușor spre Exmoor. Au trecut de satele Shirwell și Arlington, apoi au traversat landa spre Pararcombe, iar adierea mării a ajuns la ei când au cotit ca să o ia spre Martinhoe. Unul dintre oamenii lui Gabriel se născuse și copilărise în zona aceea, astfel că a putut să-i îndrume pe măsură ce așezările au devenit tot mai rare și răspândite pe întinderile aproape pustii ale landei.

Cu excepția discuțiilor banale dintre ostași, călătoria s-a desfășurat în tăcere. *Sheriff*-ul s-a străduit să poarte o conversație cu Roland de Ver, însă interesele lor comune erau atât de puține încât discuția s-a stins înainte de a începe. În timp ce călărea pe iapa lui, abatele părea să se fi cufundat în contemplație, iar coronerul și omul său cel mai apropiat se învățaseră atât de bine cu tăcerea atunci când călătoreau, încât nici nu doreau să schimbe vorbe fără sens.

Cu toate acestea, la fiecare câteva ore de mers se opreau ca să se întremeze din proviziile pe care le cărau în desagile prinse la oblâncul șeilor ori ca să-și hrănească animalele. În timpul acestor popasuri își mai dezlegau oarecum limbile, soldații schimbând vorbe deocheate între ei, iar conducătorii discutând destul de încordați. În vreme ce se apropiau iarăși de coasta, de Wolfe a simțit că sosise momentul să încropească un plan de acțiune. Când s-au oprit la marginea cătunului Martinhoe, aflat la câțiva zeci de metri de marginea stâncilor ce străjuiau marea, el i-a prezentat situația lui Richard de Revelle, care era practic conducătorul expediției.

— Până vom ajunge la Lynmouth se va întuneca de tot, de aceea eu propun să tragem undeva peste noapte, la mică depărtare de acel loc, unde să rămânem nevăzuți. Apoi, dimineața, îi luăm pe toți prin surprindere și vom vedea dacă descoperim vreun semn de piraterie.

Sheriff-ul n-a găsit nici un motiv pentru a respinge propunerea, iar Ralph Morin a vorbit cu soldatul care cunoștea zona, ca să-i ceara sfatul în privința unui loc potrivit pentru a înnopta.

— Sir, ceva mai departe se află o vale stâncoasă, cam la o milă de Lynton. După căderea întunericului, e foarte puțin probabil să

apară cineva care să ne descopere, mai ales dacă înnoptăm pe latura de apus a defileului.

Au mers mai departe până au ajuns la malul marii, unde spre apa învolburată coborau pante abrupte, împădurite sau presărate de stânci dezgolite. Drumul șerpuia de-a lungul câtorva golfuri, apoi urca din nou spre landa, și curând au pătruns într-o vale îngustă, unde iarba și desișurile scunde erau punctate cu stânci ascuțite, care, proiectate pe fundalul cerului arătau ca niște colți rupți. Oșteanul care cunoștea împrejurimile l-a atenționat pe Ralph Morin și a spus:

— Sir, satul Lynton este de partea cealaltă a golfului. Dacă vreți să rămânem nevăzuți, eu nu aș merge mai departe și aș renunța la focuri.

Conetabilul a trimis trei oameni cu caii, pentru a-i lega la jumătate de mila înapoi, fără să se teamă că nechezăturile lor ar putea fi auzite în satul apropiat. Ceilalți au petrecut o noapte chinuită, înfofoliți în mantii și pături luate de pe cai. după ce au mâncat bucăți reci de carne și pâine uscată, primite de la de Grenville înainte de plecarea din Bideford. Au avut noroc și nu i-a plouat deloc, însă prin vale a vâjâit toată noaptea un vânt care părea să geamă.

De Wolfe s-a trezit de câteva ori – după anii de privațiuni din campanii, se învățase să doarmă în pat. și nici măcar mormanul gros de ferigi moarte pe care și l-a pregătit nu a reușit să-l ferească de durerea surdă de ciolane pe care a simțit-o imediat ce s-a întins pe pământul tare. Luna intra și ieșea din norii care se fugăreau pe cer, luminând pietrele ca niște colți știrbi rânjiți spre cer. Pentru cei cu o imaginație mai bogată decât John de Wolfe, adică pentru unii ca sluga sa Thomas, acela era un loc ce părea să stârnească vedeniile unor spirite rele și sufletele zbuciumate ale morților, dar nimic din toate astea nu l-a ținut treaz pe de Wolfe. El s-a gândit doar la durerile de șale cauzate de culcușul tare, sperând că Thomas reușise să îl aducă până acolo pe incomodul Bernardus fără să întâmpine vreun necaz.

Într-un târziu, au venit și zori cenușii și toată lumea a început să se întindă, să înjure și să se ridice cu greu în picioare, căutând din ochi micul pârâu, ca să poată bea o gură de apă și să-și clătească ochii pentru a se trezi de-a binelea. Au mâncat din proviziile pe care și le lăsaseră de cu seară, apoi le-au fost aduși caii ca să încalece și să se pregătească pentru ceea ce le rezerva

acea zi.

— Sfinția Ta, nu este nevoie sa-ți mai primejduiești viața, i-a spus Richard de Revelle cu grijă exagerată și nesinceră, căci era la fel de dornic ca toți ceilalți să nu-l mai vadă pe acel preot ciudat și pe slujitorii lui taciturni. După ce ajungem în sat, vei putea purcede mai departe pe drumul mult mai bun ce duce spre Taunton.

Cosimo i-a aruncat în zâmbet enigmatic.

— Îți mulțumesc, *sheriff*-ule, dar o să-i aștept pe tovarășii mei de călătorie, pe templieri. Mă voi simți mai în siguranță dacă voi calări în compania lor.

Cei șase oameni ai ordinului anunțaseră deja cu hotărâre în glas că vor merge cu oamenii legii până în Lynmouth. atât din curiozitate, cât și din dorința de a-i ajuta să mențină pacea regelui. Cu toate acestea, de Wolfe a simțit că ambele grupuri își puseseră în minte să-l supravegheze până la capăt, ca să se asigure ca nu-i dusese de nas în legătură cu templierul renegat. Din acest motiv, el a socotit că va trebui să fie extrem de precaut când, ceva mai târziu, îl va întâlni pe Thomas.

Imediat ce au încălecat, Ralph Morin le-a sugerat să iuțească cât mai mult pasul când vor coborî spre port, ca să nu le dea timp sătenilor să ascundă eventualele dovezi legate de actele de piraterie, de aceea au pornit intr-un trap mărunt. constatând cu acest prilej că toți caii erau odihniți, vioi și dornici să alerge. Când au apărut în tropot de copite, sătenii din Lynton au ieșit din colibe și case și au rămas cu gurile căscate văzând atâția oșteni, cavaleri și oameni înarmați, care păreau să fi apărut din senin atât de devreme.

Lynton era cocoțat deasupra unei văi înguste, care apărea brusc în peisajul din Exmoor, prin mijlocul căruia curgea firavul râu Lyn. La capătul satului, dincolo de micuța biserică de lemn, pe care de Wolfe voia să o folosească drept loc de întâlnire cu Thomas, drumul cotea brusc spre stânga, dând în vale, și apoi venea râul, care se rostogolea spre marea aflată la vreun sfert de milă depărtare. Grupul de călăreți a încetinit când a început să coboare panta abruptă, iar John a constatat că trebuia să ocolească atent făgașele adânci, pentru că altfel calul său se putea alege cu vreun picior sau cu chișița ruptă.

Alături de el, Gwyn a arătat în jos cu degetul.

— Pe-aici se văd cam multe urme de roți! Sa vină atâtea cărute

după pește?

După câteva minute, au ajuns pe fundul văii, unde drumul era drept și dădea spre o porțiune mai întinsă deasupra plajei, unde de o parte și de alta se înălțau promontorii împădurite, înainte ca apa râului să fie înghițită de prundiș, se forma un iaz mare, care se umplea la fiecare maree mai mare. Pe malurile acestui iaz se aflau câteva bărci mici și coracluri, însă dincolo de el, pe plaja largă, presărată cu pietre, două vase mari începuseră să fie spălate de apa fluxului care înainta.

De fiecare parte a drumului, între râu și dealul din stânga, se găseau câteva colibe și case, mai toate făcute din lemn sau împletituri de nuiele și lut. La capătul îndepărtat, aproape pe plajă, se găsea o clădire mai lungă, având acoperișul din pietre plate, care arăta ca o berărie. La auzul copitelor, bărbații au ieșit din clădiri și, după ce au văzut oștenii în zale, doi dintre ei au rupt-o la fugă spre mare. Câteva femei și copii iscodeau din pragul ușilor, temători să iasă din casă la vederea acelor necunoscuți amenințători.

Trupa s-a oprit în fața tavernei, iar *sheriff*-ul i-a trimis pe Gabriel și pe doi oameni de-ai săi să alerge după sătenii care dăduseră bir cu fugiții.

De Wolfe s-a apropiat călare de *sheriff* și de conetabil.

— Cred ca plaja este cheia întregii tărășenii, a zis el, coborând de pe cal. Nu putem calări pe prundiș, așa că va trebui să o pornim pe jos.

Cosimo și cei doi oameni ai săi au rămas pe cai, în vreme ce restul și i-au legat de tufișurile ce mărgineau malul râului. Apoi, alergând cât de repede le îngăduiau cămășile de zale, l-au urmat pe Gabriel către plajă, unde pământul noroios al străzii satului era înlocuit de prundiș.

După ce au luat-o în stânga văii, plaja s-a lărgit până la un promontoriu stâncos aflat ceva mai departe, iar pe acea prelungire a ei, două vase lungi și înguste stăteau unul lângă celălalt, înălțate ca să rămână uscate. Pe bordul fiecăreia se vedeau strapazane pentru vâslele ce se fixau pe bordaj, precum și un arbore scund și îndesat.

— Galere, întocmai cum a zis prinsul de pe Lundy! a exclamat Gwyn, imediat ce a călcat pe pietrele cenușii și ovale care alcătuiau plaja.

În fața lor, mai bine de douăzeci de oameni au ieșit încet dintr-un șopron lung și dărăpănat din lemn, ridicat mult deasupra nivelului apei la flux, pe panta împădurită. La vederea ostașilor purtând coifuri care veneau spre ei, cei mai mulți au dat fuga înăuntru, iar câțiva au luat-o la goană înspre stânca abruptă, acoperită cu vegetație.

— Intrați imediat în clădirea aceea! a răcnit *sheriff*-ul, care părea să fi căpătat curaj după înfruntarea de la Lundy din urmă cu două zile. Ridicând spada cu ambele brațe, el a pornit în fugă spre clădire, flancat de conetabil și de cei șase templieri.

Convins că aceștia erau în stare să se descurce și fără ajutorul său, de Wolfe a pornit în alta direcție, urmat îndeaproape de Gwyn, dorind să arunce o privire la galerele care se găseau pe plajă. Prima era goala, pentru că nu avea punte care să ofere vreun ascunziș, dar când s-au uitat în cea de-a două, a văzut doi bărbați ghemuiți sub parapet. Imediat ce și-au dat seama că fuseseră descoperiți, cei doi au sărit răcnind în picioare, unul scoțând o suliță ruginită, iar celălalt un pumnal lung.

De Wolfe încă avea spada în teacă, de aceea a făcut un salt înapoi, pentru a câștiga timp să o scoată pentru a se apăra, însă Gwyn, înarmat cu un bici cu lanț, plesni din el în direcția omului cu suliță, smulgându-i arma din mâna. Agresorul a sărit din galeră pe cealaltă parte a bordului și a fugit către stâncă, urmat de complicele lui. care nu a mai încercat să-l atace pe coroner cu pumnalul.

— Lasă-i, Gwyn. Să nu scăpăm lupta de acolo.

S-au întors și au alergat către clădirea de lemn, din care ieșiseră aproape douăzeci de oameni, cu toții înarmați, ca să dea piept cu templierii și soldații *sheriff*-ului. Lupta era însoțită de răcnete și țipete, dar s-a încheiat după cinci minute. Banditii locali nu erau doar în inferioritate numerică, dar nu aveau armuri. Trei dintre ei au fost doborâți în primele secunde, întrucât templierii și sergenții lor stăteau umăr la umăr, alcătuind un zid de netrecut, ucigător. Morin și *sheriff*-ul au rănit pe alții doi, care s-au prăbușit sângerând pe pietre, apoi au alungat alți trei. Localnicii, majoritatea îmbrăcați cu tunici scurte de marinari și pantaloni din pânză, au luptat cu curaj știind că oricum îi aștepta moartea, fie de sabie, fie de laț. Cu toate acestea, situația lor era disperată și, după ce au fost siliți să se retragă și s-au trezit

încercuiți de oșteni, au rupt brusc rândurile și au dat să fugă, lepădându-și armele pe pietre.

Neavând armuri ori arme care să-i împovăreze, doi dintre săteni au reușit să se strecoare printre rândurile strânse ale atacatorilor și s-au alăturat camarazilor lor de la baza stâncilor, unde câțiva dispăruseră deja printre copacii deși. Restul au fost prinși de oamenii lui Gabriel, azvârliți fără menajamente pe prundiș și păziți cu spadele ațintite spre gât sau coaste.

Coronerul si ofițerul său, reținuți de încăierarea din apropierea galerelor, au sosit prea târziu ca să mai participe la luptă, lucru imediat observat de *sheriff.*

— S-ar părea că bătrânețea te-a făcut mai leneș. John! Ori. după două zile, deja ți-a pierit cheful de luptă?

Remarca era prea copilărească pentru a merita o replica pe măsură, astfel că de Wolfe nici nu a luat-o în seamă, adresându-se în schimb lui Ralph Morin.

— Jumătate din tâlhari ăștia au scăpat fugind pe plajă. Trebuie să prindem măcar o parte din ei.

Morin l-a chemat pe Gabriel și, imediat, câțiva oameni au fost trimiși către stânci, ca să prindă măcar o parte dintre fugari. Oșteanul care cunoștea satul, a venit gâfâind spre conetabil:

— Sir, sătenii se pot întoarce în satul Lynton pe povârniș. N-ar fi bine să urcăm cu caii până acolo, ca să-i prindem pe creastă?

— Ralph, lasă că fac eu asta însoțit de câțiva oameni, s-a oferit coronerul. Urmat de Gwyn, a fugit până în locul unde-și legaseră caii, iar sergentul Gabriel și cinci oșteni au venit după ei. Însă când au ajuns la berărie și s-a uitat în susul drumului ce trecea drept strada mare a satului, de Wolfe a observat că aveau și alte probleme. Unul dintre oamenii lui Cosimo atârna de pe cal, având un picior prins în scară, corpul atingând pământul. În gât avea înfiptă o săgeată. Lângă cal se formase deja o băltoaca de sânge, care se îmbibase în pământ.

— Unde naiba este Cosimo? a răcnit de Wolfe. privind în jur. Calul preotului era încă legat de un tufiș, dar în șa nu se afla nimeni și nu se vedea nici cel de-al doilea slujitor.

— Uite colo, *Crowner!* a strigat Gabriel. arătând către ușa scundă a berăriei.

În interiorul întunecat se mișcau câțiva oameni, iar de Wolfe, cu spada în mâna, a dat fuga spre ușă, avându-l pe Gwyn imediat în urma sa. S-a oprit exact pe prag și a privit la ce se întâmpla în

încăperea lipsita de mobilier. Ghemuit și lipit de zidul văruit în alb. abatele Cosimo stătea în genunchi pe podeaua din pământ bătătorit, iar imediat în fața lui, cu sângele șiroindu-i din mâna stânga, se afla cel de-al doilea paznic al său. Acesta ținea în mâna o spadă și o agita fără vlagă spre doi răufăcători aflați în fața lui gata de atac, unul înarmat cu un pumnal, celălalt, cu o secure.

Cei doi agresori le-au sesizat prezența abia când de Wolfe, rămas în prag, a luat toată lumina cu statura lui masivă. Cel cu securea a dat să se întoarcă, însă coronerul ținând spada grea cu ambele mâini, a lovit la nivelul podelei, tăind pantalonii omului și o porțiune considerabilă din fesa piciorului drept. Omul a slobozit un urlet și s-a prăbușit la pământ, iar sângele lui s-a amestecat cu cel care curgea de pe mâneca slujitorului, picurându-i printre degete.

Celalalt s-a răsucit și a sărit cu pumnalul spre Gwyn, care se alăturase stăpânului său. Cu un gest aproape nepăsător, uriașul cu păr roșcovan i-a înfipt spada drept în mijlocul pieptului, cu o putere atât de mare, încât vârful ei a ieșit pe sub omoplatul nefericitului. Garda s-a întors și, cu mâna nevătămată, l-a ridicat pe abate cu blândețe în picioare, fără să scoată un cuvânt.

— Îți mulțumesc, Sir John, ai sosit la țanc, a spus Cosimo cu glasul lui strident. Cu un singur braț nevătămat, omul meu nu ar fi putut să mă apere multa vreme.

— Ce s-a întâmplat, abate Cosimo?

— Așteptam în apropierea cailor când, pe neașteptate, o săgeată l-a doborât de pe cal pe unul dintre oamenii mei. Și celălalt a fost lovit, însă în braț, dar a reușit să-și smulgă săgeata. Când au apărut cei doi indivizi, el m-a adus în mare graba aici, ca să mă adăpostească. Însă cei doi netrebnici ne-au încolțit – s-or fi gândit, pesemne, că m-ar putea folosi ca ostatic pentru a se tocmi când va fi vorba să-și salveze pielea.

— Acum, ca ești la adăpost, trebuie să mă duc în sat – pentru ca altfel, ne scapă alți răufăcători, i-a explicat de Wolfe. Uite, acest sergent se va ocupa de rana de la mâna slujitorului tău.

L-a luat cu sine pe Gwyn și pe ceilalți ostași, apoi, după ce și-au găsit caii, au pornit în galop în susul văii, ajungând să meargă la pas în porțiunea cea mai abruptă a pantei care ducea spre vârf. Ajunși pe platou, s-au uitat lung la cele douăzeci de mogâldețe care alcătuiau satul Lynton, răsfirate în jurul suprafeței deschise prin care trecea drumul. Nu au zărit pe nimeni, ceea ce însemna,

fără îndoială, că locuitorii se ascundeau temători în propriile case.

— Stâncile acelea trebuie să se afle în spatele satului – în pădurile care se află aproape de mare, a spus Gwyn.

S-au rotit către dreapta și au trecut printre două colibe și micile lor terenuri agricole – grădinile și porțiunile de teren care constituiau proprietatea personală a fiecărui sătean. În acea parte a satului nu existau câmpuri cultivate, deoarece distanța până la stânci era foarte mică. În spatele locuințelor se găseau copaci și vegetație sărăcăcioasă, astfel că după ce s-au mai împrăștiat, călăreții au înaintat cât au putut, până când desișurile și panta abruptă i-a silit să se oprească.

— Uite unul... și încă unul! a strigat Gwyn, îmboldindu-și iapa și așezând-o astfel încât să împiedice fuga unui om ghemuit într-un tufiș.

După câteva clipe, au văzut vreo șase bărbați furișându-se printre copaci. Unul dintre ei a fost doborât de un oștean, iar altul, care încerca să scape, dar era prea obosit după ce urcase panta într-o goană nebună tocmai de pe plajă, a fost prins de câțiva oameni înarmați care au sărit de pe cai.

Gwyn și de Wolfe au urmărit alții doi fugari, dar aceștia au dispărut printre copaci.

— Ne-au scăpat câțiva, fir-ar să fie, a strigat de Wolfe cu năduf. Vreo șapte au fugit spre stâncărie și s-au mistuit.

Lăsând doi oșteni să se ocupe de cei prinși și de mort, coronerul și ofițerul său au revenit pe strada mare a satului Lynton, dar nu au găsit nici țipenie de om. Au mers până la capătul celălalt, aproape de zona unde începea valea de piatră, însă drumul era pustiu.

— Cred că se ascund prin case – poate-s ale lor, fiindcă mulți dintre marinari sigur locuiesc aici. Jos, in Lynmouth sunt prea puține case.

John era cătrănit pentru că nu reușiseră să-i prindă pe toți răufăcătorii – judecând după felul în care se opuseseră luptând chiar înainte de a ști măcar ce scop avea expediția condusa de *sheriff,* se părea că toți bărbații din cele două sate erau părtași la fărădelegi.

Lăsându-i pe ceilalți doi oșteni să patruleze prin sat. el și Gwyn au dat fuga până în port, unde Richard de Revelle și Ralph Morin, împreună cu templierii, strânseseră toți prinșii. Aceștia fuseseră legați de mâini și picioare, și stăteau într-un cerc abătut în fața

berăriei. Un mic grup de femei plângeau și se văicăreau, atât pentru cei câțiva morți așezați pe malul râului, cât și pentru prinșii ce avea să împărtășească aceeași soartă curând, pentru că sigur îi păștea spânzurătoarea.

— Ce-ați găsit în șopronul acela de pe plaja ? l-a întrebat de Wolfe pe *sheriff.*

— Mărfuri de tot soiul, lucruri pe care oamenii din sătucul ăsta prăpădit nu și le-ar putea permite, i-a răspuns de Revelle, mulțumit de sine. Luate, neîndoielnic, de pe vasele jefuite, și care aveau să fie trimise la Bridgwater ori Taunton, ori poate chiar la Bristol pentru a fi vândute.

— Mda, cred că o să mă uit la ele mai târziu, când o să le trec pe pergamentele mele, a mormăit de Wolfe. În aceeași clipă a întrevăzut și șansa de a-l face pe Thomas să apară fără a crea vreo suspiciune. I-am zis copistului meu să ne urmeze de la Exeter, când și cum o putea. A avut o diaree cu sânge, dar tocmai se înzdrăvenise la plecarea noastră, de aceea sper că ni se va alătura curând. Tare bine mi-ar prinde cunoștințele lui de scriere. De Wolfe s-a uitat apoi la cer și, cu toate că soarele apărea doar din când în când de sub nori, a socotit că mai erau aproape patru ore până la amiază, când aranjase întâlnirea cu Thomas. Ce trebuie să mai facem aici? l-a întrebat el pe conetabil.

— O să dau foc celor două galere, pentru a nu mai fi folosite vreodată, deși, dacă o să-i spânzuram pe toți prinșii, satul ăsta o să rămână ani în șir fără bărbați. Și-a însoțit vorbele cu un gest către prizonierii nefericiți care stăteau în noroi, dar a fost întrerupt de un strigat scos de unul dintre oșteni, care stătea cu brațul întins, arătând spre un *knarr* care tocmai apăruse aproape de țărm și părea să fi ocolit promontoriul dinspre răsărit.

Fluxul trecuse de maximum și de aceea apa era suficient de adânca pentru a permite vasului să pătrundă pe gura micului râu, pentru ca apoi să se așeze pe plajă. Comandantul și un membru al echipajului au sărit în apa mică și s-au apropiat de sat, privind uimiți scena care li se înfățișă.

Sheriff-ul s-a arătat bănuitor față de nou-sosit, însă era evident că un vas de acel fel nu putea sluji pentru piraterie, și curând s-a stabilit că se numea *Brendan,* din Bristol, și se îndrepta spre Falmouth. Căpitanul primise poruncă să facă escala la Lynmouth pentru a lua zece poloboace cu vin, pe care să le ducă la Falmouth.

— Bineînțeles, provenind dintr-un jaf, s-a stropșit șeriful. De unde să se facă atâta vin într-un loc amărât ca ăsta?

Omul a ridicat din umeri, lui fiindu-i totuna de unde provenea marfa.

— Eu fac doar ce mi se spune, a precizat el. Nu e vasul meu. Eu doar îl conduc.

— Ei, bine, o să rămâi aici până la mareea de mâine, asta e limpede, a zis Gwyn. Doar dacă nu cumva vrei să pleci azi pe înnoptat.

Cu un aer resemnat, căpitanul s-a întors pe vas ca să-și gătească ceva și să doarmă până a doua zi, apoi John a socotit că în curând va veni momentul să plece pentru a-l întâlni pe copistul său.

Înainte de a pleca într-acolo, a mai avut o gâlceava cu cumnatul său în legătură cu probleme de jurisdicție. *Sheriff*-ul anunțase că trebuia să-i judece pe prinși la un tribunal special alcătuit chiar în acea zi, pentru a-i atârna neîntârziat în ștreang, dar de Wolfe s-a opus fără să stea mult pe gânduri.

— Pirateria și crima sunt fapte împotriva păcii regelui. Oamenii ăștia trebuie aduși dinaintea judecătorilor regelui la următorul Tribunal Itinerant!

— Imposibil! Ne aflăm la cincizeci de mile de Exeter și ne-ar trebui aproape o săptămână ca să-i ducem pe acești oameni pe jos până acolo. Iar după aceea, ar trebui să stea în temniță până catadicsesc judecătorii să vină prin Devon. Doar Dumnezeu știe când se va întâmpla asta!

— Judecătorii vor veni luna viitoare, doar știi asta.

— Au spus același lucru și luna trecută, dar n-au mai ajuns în orașul nostru din octombrie. Nu-i putem păzi și hrăni la nesfârșit pe toți nemernicii din partea de apus – iar rezultatul ar fi același. Vor fi spânzurați.

S-au ciorovăit în continuare, dar de Revelle s-a arătat de neclintit. Ralph Morin i-a ținut partea *sheriff*-ului, asta din rațiuni practice, pentru că prinșii erau prea departe de singurul oraș unde s-ar fi întrunit judecătorii regelui. Cu toate că Tribunalul Comitatului, prezidat de *sheriff*, se ținea de obicei în Sala Moot din castelul Rougemont, nu exista nici un temei legal pentru ca el să nu se poată întruni în altă parte a comitatului, atâta vreme cât *sheriff*-ul era prezent.

Cam în silă, de Wolfe s-a văzut silit să fie de acord, în primul

rând din cauza problemelor geografice, dar cu condiția ca el să țină evidența acuzațiilor și a proprietăților acestora în vederea confiscării. Acesta era un alt motiv pentru care avea nevoie de prezența lui Thomas, dar nu putea recunoaște că acesta era prin apropiere.

Coronerul și-a omorât mai bine de un ceas inspectând ceea ce se găsea în șopronul de pe plajă. Reprezenta o adevărată comoară de mărfuri, cu toate că mare parte dintre ele fuseseră deja duse spre vânzare în orașele mai mari din Somerset. Baloturi de mătase, rulouri de lână pieptănată, pânzeturi mai ieftine și grosolane, pânză de sac; toate erau puse morman peste niște butoaie de vin. Mai erau butoiașe de stafide și alte fructe uscate provenind din sudul Franței, ba chiar și o bucată de brânză cu mucegai de la Mendip. Nu știa cu certitudine dacă el, în calitate de coroner, trebuia să facă un inventar complet al tuturor mărfurilor jefuite, dar spera să aibă timp suficient ca Thomas să întocmească o listă, pentru a împiedica șterpelirea acelor bunuri de către săteni ori chiar de către stăpânul manorial. Dacă nu se putea face evidența, trebuiau lăsați în urmă câțiva oșteni până când se trimiteau niște bailivi de încredere de la Bamstaple, pentru a transporta bunurile de acolo și a le pune în siguranță. Se îndoia că proprietarii de drept vor căpăta înapoi bunurile furate, dar mărfurile se puteau vinde pentru ca banii să intre în visteria regelui – asta, dacă oameni precum *sheriff*-ul nu ajungeau să pună mâna pe ele.

S-a întors la berărie, bănuind ca nu mai avea mult de așteptat până la amiază. În fața acesteia se găseau doisprezece pescari care deveniseră corsari, stând ghemuiți în legături, în vreme ce oștenii lui Morin se apucaseră să caute și alte bunuri furate care puteau fi dosite prin case ori magazii pentru depozitarea peștelui.

De Wolfe a plecat mai departe, ducându-l pe Odin de căpăstru și străduindu-se să nu bată la ochi, lăsându-l pe Gwyn să stea cu ochii pe templieri. S-a întrebat dacă aceștia erau încă hotărâți să-l urmărească bănuindu-l că îl ascundea de Blanchefort pe undeva, deși acum, când cei doi paznici ai lui Cosimo fuseseră scoși din luptă, simțea că italianul nu mai constituia o amenințare.

Lynton rămăsese în continuare pustiu, singurii oameni fiind trei soldați care îngropau la marginea satului cadavrul fugarului ucis. Cu excepția unei percheziții din casă în casă, lucru ce avea să se facă probabil mai târziu, nu se putea descoperi unde se

ascunseseră oamenii care fugiseră de pe plajă. De Wolfe a socotit că ei se refugiaseră în pădure ori pe landă, rămânând nevăzuți până când oamenii *sheriff*-ului urmau să părăsească ținutul. Nu exista nici o casa manorială în apropiere, și nici nu știa cine era lordul local – ori dacă acesta știa ori se sinchisea de faptul că supușii lui erau și pirați.

L-a oprit pe Odin în centrul satului și s-a uitat în jur, gândindu-se cum să procedeze în continuare. Biserica se afla în stânga lui: o clădire mică din lemn, de pe vremea saxonilor. Nu avea turlă și nu se deosebea de un hambar, singurul lucru care o evidenția fiind crucea simplă de lemn bătută pe fronton. Profitând de tăcere, s-a așezat și a făcut privirea roată. Apoi a surprins cu coada ochiului o mișcare pe drum, la marginea satului. Din spatele unui tufiș a apărut un ponei pe care, călărind femeiește, stătea Thomas de Peyne, mic și negru, cu mantia subțire-ață, de culoare închisă care, la prima vedere îl făcea să treacă drept preot.

Precaut, copistul a coborât și s-a îndreptat spre stăpânul său, privind pe furiș în stânga și-n dreapta, așa cum îi stătea în obicei.

— Ți-am spus să ne întâlnim la biserică! s-a rățoit coronerul. Și unde-i templierul?

Thomas a aruncat o căutătură temătoare spre clădirea din apropiere.

— Înăuntru sunt niște oameni – m-am uitat eu mai devreme și mi-au strigat să ies.

Abia acum s-a luminat și de Wolfe. Și-a dat seama ce se întâmplase cu bărbații care scăpaseră din Lynmouth.

— Vor să obțină drept de sanctuar? a întrebat el.

Thomas a făcut un gest în semn de neștiință.

— N-am mai stat să-i întreb, dar am văzut ca era niște brute îmbrăcate ca vai de lume. Nu cred că veniseră acolo ca să se roage.

Coronerul a privit în lungul drumului.

— Și cu de Blanchefort ce-ai făcut?

— L-am ascuns într-o pădurice, în afară satului. După ce-am dat de oamenii aceia, m-am gândit că era mai bine să-l las acolo până vorbesc cu domnia ta.

John a dat din cap, socotind că Thomas gândise bine.

— S-ar putea ca asta să ne vină în ajutor, dar el trebuie să rămână ascuns, cel puțin până în seara asta. Are ceva mâncare la

el?

— Nu mult, dar destul ca să-și țină zilele până mâine.

— Ca vechi templier, trebuie că e obișnuit cu condițiile grele. Acum, du-te și spune-i să rămână acolo până la apus, când o să-l aducem încoace. Am ceva treabă cu tine, tocmai în port.

În vreme ce Thomas s-a îndepărtat în grabă, de Wolfe a descălecat și l-a legat pe Odin de poarta simplă a gardului din tufișuri țepoase ce dădea roata curții bisericii. A trecut printre tise și a deschis ușa bisericii. Și-a dat seama imediat ca ceva se întâmpla în celălalt capăt al bisericii și a văzut cinci bărbați grăbindu-se să ajungă și să pună palma pe altarul care era o masă din lemn pe care se aflau o cruce de cositor și două lumânări. În afară lor, nu mai era nimeni în clădire, prin deschizăturile înguste care serveau drept ferestre strecurându-se o lumina sărăcăcioasă care cădea pe podeaua goală, din pământ bătucit. Oamenii s-au uitat cu spaima către silueta amenințătoare ce pășea de-a lungul naosului către ei. un bărbat înalt și întunecat, cu un pieptar de piele și zale, coif metalic și cu o spadă uriașă ce i se legăna la bandulieră.

— Cerem drept de sanctuar! a strigat unul dintre oameni cu glas subțirel, iar strigătul a fost reluat de ceilalți, care s-au chircit văzând că silueta se apropia de ei.

— Sanctuar! Sanctuar!

Coronerul s-a oprit la câțiva pași de ei și i-a examinat. Trei erau foarte tineri, unul era destul de vârstnic, iar ultimul era un bărbat scund, cu trupul strâmb, având capul mare și brațele și picioarele scurte. De Wolfe și-a amintit că prinsul de la Lundy spusese și cum îl cheamă pe acel individ: Eddida Curtam, nume care îl descria foarte bine pe acel om.

— Sunt Sir John de Wolfe, coronerul regelui, a spus el cu glas tunător, care a făcut ca strigătele să înceteze pe dată. Eu respect dreptul de sanctuar și, dacă țineți să-l primiți, asta are să vă salveze viața, deoarece se pare că toți complicii voștri vor sfârși chiar azi în ștreang.

S-a uitat la oamenii din grup. Îmbrăcați cam la fel, cu tunici zdrențuite și decolorate și pantaloni până sub genunchi. Cu excepția piticului, toți aveau părul lung și încâlcit și bărbi și mustăți stufoase.

Acesta avea fața rotundă, cu fruntea înaltă, iar ochii îi sticleau cu o șiretenie pe care de Wolfe a calificat-o drept primejdioasă.

— Și acum ce facem, *Crowner?* Avem dreptul la o perioadă de grație de patruzeci de zile? a întrebat Eddida.

Coronerul a rămas cu brațele încrucișate pe piept și s-a uitat cu răceală la acei oameni.

— Vreau să va spun că sunteți niște ucigași nenorociți, iar de nu ați fi reușit să beneficiați de protecția acestui loc sfințit, ați fi fost puși în ștreang laolaltă cu ceilalți. Însă acum aveți de ales. Vă puteți preda *sheriff*-ului. ca să fiți judecați chiar astăzi în Lynmouth. Ori puteți rămâne aici vreme de patruzeci de zile, timp în care veți primi hrană de la săteni, care trebuie să vă păzească, nu cumva să fugiți, altfel vor plăti amenzi usturătoare. După trecerea celor patruzeci de zile, dacă nu vă mărturisiți vinovăția și nu vreți să abjurați regatul Angliei, veți fi zăvorâți aici fără mâncare și apă, până muriți. Dacă încercați să fugiți de aici, o să fiți socotiți proscriși și orice om vă poate tăia capul fără a fi pedepsit. Și, în sfârșit, începând din această clipa, puteți să-mi mărturisiți păcatele mie și abjura regatul.

După această adevărată predică, John a făcut un pas înapoi și a așteptat, iar oamenii au șușotit între ei. În acest timp, Thomas a intrat pe ușa și, tare agitat, s-a apropiat de coroner, plecându-și mereu câte un genunchi, făcându-și de fiecare dată semnul crucii.

— Bernardus are să rămână acolo unde este până astă-seară, a murmurat el, uitându-se destul de speriat la bărbații cu înfățișare fioroasă care se strânseseră ciotcă în jurul altarului.

Apoi, Eddida, purtătorul lor de cuvânt, s-a desprins de ceilalți și s-a apropiat de singura treaptă ce despărțea altarul rudimentar de restul bisericii.

— *Crowner,* o să mărturisim și o să abjurăm.

— Atunci o să vin ceva mai târziu. Înăuntrul bisericii și în curtea ei sunteți în siguranță – nu e nevoie să stați agățați de altarul acela. Ca să nu fugiți, o să trimit la poartă niște oșteni. S-a întors și a pornit spre ușă, după care a strigat peste umăr: Ieșiți afară și tăiați niște crăci din tisele de acolo. O să aveți nevoie fiecare de câte o cruce, pe care să o purtați în spate, și o să văd de găsesc niște pânză de sac pentru voi.

După aceea, i-a făcut lui Thomas semn să iasă din biserică și a trântit ușa în urmă.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE
În care Crowner John ia o mărturisire

Richard de Revelle nu s-a arătat câtuși de puțin încântat când de Wolfe l-a informat că o parte dintre pirați și-au căutat sanctuar în biserica din Lynton. Când coronerul s-a întors în sat, el tocmai se pregătea să-și înjghebeze tribunalul în berărie. La vederea lui Thomas venind pe urmele lui de Wolfe, cei trei templieri au arătat un interes amestecat cu suspiciune, iar John a observat că au început să discute înflăcărat cu abatele Cosimo. Curând după aceea, Godfrey Capra a plecat călare, iar de Wolfe a fost convins că acesta se dusese la Lynton ca să se uite prin sat și în biserică pentru a verifica identitatea celor cinci răufăcători care ceruseră drept de sanctuar.

Prinșii fuseseră duși în alt șopron care semăna a hambar, exact în spatele tavernei și ținuți sub cheie și pază. Afară se strânseseră femeile satului care plângeau, jeleau și strigau prin pereții subțiri la bărbații lor dinăuntru, a căror soartă era ca și pecetluită.

Sheriff-ul ocupase singura încăpere a berăriei, aducând o masă din lemn și câteva bănci rudimentare. Se rechiziționase pește din captura de dimineață, iar câțiva dintre oamenii lui Gabriel îl pregăteau la foc în spatele clădirii. În ciuda protestelor unuia dintre localnici, pâinea fusese luată cu forța de la câteva case din apropiere, astfel că, în curând, șefilor strânși în tavernă li s-a încropit o masă, iar oștenii au mâncat sub cerul liber.

Perspectiva unei execuții în masă nu le tăiase pofta de mâncare, însă, în vreme ce stăteau la masă, Richard de Revelle s-a apucat să se tânguiască în legătură cu cei cinci care-și găsiseră scăparea în biserica.

— Cum să scape de ștreang doar pentru că au fost atât de lași încât au lăsat pe camarazii lor să lupte și s-au dovedit mai iuți de picior decât oamenii noștri?

De Wolfe desfăcuse carnea de pe un hering prăjit cu cuțitul și acum aștepta să se răcească.

— Nu mă întreba pe mine. Nu eu am făcut legea.

Abatele Cosimo, care ținea în mâna o felie de pâine pe care avea un pește, a ridicat privirea și s-a încruntat.

— Dreptul de sanctuar este una dintre tradițiile sacre ale creștinismului. De fapt, a existat încă înainte de nașterea

Mântuitorului – evreii aveau șase orașe levitice pentru refugiu, iar grecii și romanii recunoșteau și ei acest concept.

Sheriff-ul și-a exprimat dezaprobarea în legătură cu faptul că unele persoane puteau scăpa de ștreang, devenind în acest fel o povară pentru comunitățile din care făceau parte, care trebuiau să îi întrețină.

— M-am gândit să mergem în biserica aia și să-i scoatem afară pe ticăloși! a mârâit el, dar Cosimo, foarte iute la minte, l-a auzit, exprimându-și neîntârziat uimirea.

— Îți interzic să faci așa ceva, *shenif*-ule! Ți-ai aduce pedeapsa dumnezeiasca pentru un asemenea sacrilegiu – și chiar și eu aș fi în stare să te excomunic.

Ca în cazul multor oameni ai vremii, credința lui de Revelle era mai curând o chestiune de obicei decât de convingere, iar perspectiva de a fi exclus din sânul Bisericii nu cântărea prea greu pentru el.

De Wolfe știa prea bine acest lucru, de aceea a adăugat, aducând în discuție un argument descurajator de natură practică:

— Legile date de Henric I prevăd pedepse pentru cei care încearcă să îi rețină cu forța pe cei care și-au găsit salvarea într-un sanctuar – o sută de șilingi pentru cei ce violează o catedrală sau abație, și douăzeci pentru o biserică parohială.

Încă mormăind de nemulțumire, de Revelle a abandonat subiectul și, pentru prima oară, de Wolfe se arăta recunoscător pentru prezența lui Cosimo, deoarece orice încălcare a dreptului de sanctuar i-ar fi răsturnat planurile.

După ce au sfârșit de mâncat, încăperea s-a transformat cu repeziciune în tribunal, cu toate că mirosul pătrunzător de pește prăjit persista. *Sheriff*-ul s-a așezat la masa grosolană, avându-l pe de Wolfe de o parte și pe Ralph Morin de cealaltă.

În absența unui grefier, Thomas a fost pus să stea în capul mesei, pentru că avea la el tașca în care-și ținea pergamentele, penele și călimara cu cerneală, pentru a consemna desfășurarea procesului, urmând ca de Wolfe să prezinte o copie a documentului către judecătorii regelui când aceștia aveau să sosească în Devon.

Gabriel și doi ostași i-au adus pe cei doisprezece prinși, așa cum erau legați laolaltă cu mâinile la spate, perechi-perechi. De Revelle i-a întrebat de nume, cerându-le să precizeze dacă erau saxoni,

normanzi ori de altă origine. În secolul ce trecuse de la Cucerire se produseseră atâtea căsătorii între rase, încât sângele se amestecase, îndeosebi când unii celți rătăciți veneau din Cornwall sau chiar din Țara Galilor, doar traversând marea.

Apoi de Revelle i-a acuzat pe rând de piraterie și omor, lucru negat de fiecare. Răcnind din rărunchi la ei „Mincinoșilor!", *sheriff*-ul a afirmat că fiecare om încercase să fugă și apoi pusese mâna pe armă ca să lupte împotriva autorităților care îl reprezentau pe rege. Pe de altă parte, prinșii aveau două galere și un șopron ce gemea de mărfuri ce nu puteau fi dobândite decât prin piraterie ori contrabandă, fapte care constituiau fărădelegi și se pedepseau cu moartea.

Reacțiile oamenilor erau diverse: unii recunoșteau totul cu un aer sfidător, alții negau, alții nu scoteau nici o vorbă, iar câțiva s-au lăsat în genunchi și, suspinând, au cerșit îndurare. Indiferent de purtarea lor, hotărârea lui de Revelle era una și aceeași: îi declara vinovați de piraterie și crimă și îi condamna la moarte prin spânzurare în cursul acelei zile. Tot procesul n-a ținut mai mult de jumătate de oră. apoi condamnații au fost închiși din nou în coliba și păziți de oșteni.

De Wolfe se simțea stânjenit din cauza procedurilor sumare de judecată și, dacă s-ar fi aflat la Exeter ori în apropierea orașului, ar fi luptat din toate puterile împotriva *sheriff*-ului pentru ca acei oameni să apară în fața Tribunalului Itinerant al judecătorilor regelui. Însă în situația aceea se vedea silit să accepte dificultățile de ordin practic – recunoscând, în același timp, că, în condițiile respective, nu exista nici o alternativa la sentința de „vinovat“ ce se dădea în cazul fiecărui acuzat. Singura lui contribuție la proces a fost să întrebe fiecare pereche de acuzați dacă își aminteau să fi atacat vasul *Saint Isan* în urmă cu două săptămâni, și dacă recunoșteau că uciseseră aproape toți membrii echipajului. Doi dintre cei mai neobrăzați răufăcători au recunoscut că acela fusese ultimul vas pe care-l atacaseră și au mărturisit că îi uciseseră pe marinari. Însă acuzații nu aveau habar cine pe cine ucisese, susținând în mod justificat că, în focul luptei, nimeni nu mai ținuse seama dacă făcuse sau nu vreo victima. Cu toate acestea, aceste mărturisiri i-au slujit destul de bine lui de Wolfe, pentru ca acum îl putea pune pe Thomas să pună la punct ancheta făcută asupra cadavrului de la Ilfracombe și, în cele din

urmă, să pună la dispoziția judecătorilor regelui un verdict clar și de nezdruncinat.

După-amiaza se scurgea ireversibil și când soarele s-a înfățișat privirilor doar o clipă, ascunzându-se apoi după culmea înaltă a versantului, condamnații au fost conduși pe ultimul lor drum. Preotul parohiei lipsea, lucru ce sărise în ochi, mai ales cu acei fugari în biserică. După ce de Wolfe a întrebat unde era preotul, a primit răspunsuri evazive din partea bărbaților în vârstă ai satului, însă, într-un târziu, unul dintre ei a spus ca nu mai aveau un preot de trei luni, cu toate ca nimeni nu-l anunțase pe arhidiaconul de Bamstaple că parohia era lipsită de proteguire pastorală. Le-a fost mai greu să afle ce se întâmplase cu preotul, dar se părea că acesta fusese găsit fără viață la poalele unui povârniș.

Cu simplitatea care îl caracteriza, Gwyn a explicat imediat situația:

— Ori era beat și a căzut de pe platou, ori l-au azvârlit răufăcătorii când el a amenințat că îi va da în vileag.

John s-a gândit că, pesemne, preotul se certase cu sătenii din cauza părții ce credea că i se cuvenea din pradă, dar asemenea speculații i s-au părut inutile. În orice caz, el nu se afla acolo pentru a asculta confesiunile condamnaților în ultimele clipe de viață, însă abatele Cosimo s-a învoit să rostească vorbele cuvenite în latina pentru fiecare dintre ei. Cu toate că fusese răspopit, Thomas s-ar fi oferit bucuros să facă un asemenea gest, de aceea s-a arătat tare dezamăgit când italianul i-a refuzat până și o sarcină atât de neînsemnată.

Pe când se însera, bieții oameni au fost scoși târâș din șopron de oștenii care, în sinea lor, se arătau destul de înțelegători față de niște sărmani care își făcuseră viața mai suportabilă furând de pe vase aflate în trecere prin acea parte a mării, însă trebuiau să-și facă datoria, așa că, unul după altul, amărâții au fost împinși și lăsați să cadă de pe o scară rezemată de ramura unui copac aflat la poalele stâncilor. Lațul, legat de creanga respectivă, era petrecut pe după gâtul fiecăruia și, in timp ce abatele morfolea cuvintele de împărtășanie și făcea semnul crucii în aer, cineva îl împingea pe nefericit de pe scară.

Condamnații cădeau cam un stat de om, astfel că unii mureau instantaneu pentru că li se frângeau gâtul ori le plesneau arterele, cu toate că tresăreau și zvâcneau vreme de câteva clipe în văzul

celor care-și așteptau rândul. Alții, cu ochii ieșindu-le din găvane și limbile scoase de-un cot, se învinețeau la față și se chinuiau minute în șir, asta până când vreun oștean milos îi trăgea brusc de picioare ca să-i scutească de chinuri.

În vreme ce cumplita ceremonie continua, soțiile și familiile victimelor stăteau în spate, suspinând și urlând de neputință, leșinând și azvârlind blesteme către *sheriff* și oamenii acestuia. Un șir de ostași îi ținea pe săteni departe de copacul ce devenise spânzurătoare, slujindu-se de bastoane pentru a-i împinge înapoi atunci când suferința îi făcea să devină disperați.

Cu toate acestea, execuțiile au continuat cu o eficiență sinistră și, la fel ca și procesul în sine, s-au încheiat după o jumătate de ceas. Cadavrele au fost apoi înșirate pe malul râului, alături de cele ale oamenilor uciși în luptă, după care familiilor li s-a îngăduit să le ia pentru îngropăciune.

În lumina crepusculară, de Wolfe l-a abordat pe cumnatul său pentru a discuta cu el despre oamenii care își găsiseră sanctuar. De Revelle și alții se instalaseră deja în tavernă pentru a-și petrece noaptea și mânca din peștele prăjit și pâinea ce rămăseseră, dar și din niște găini costelive, pe care oștenii descurcăreți le găsiseră prin gospodăriile sătenilor.

Ca de obicei, templierii și abatele se aflau și ei acolo, măsurându-l pe coroner cu un aer destul de bănuitor, deși John era convins că nici unul dintre ei nu avea habar de faptul că de Blanchefort se aținea la mai puțin o milă depărtare.

De Revelle a început din nou să-și exprime cu glas tare nemulțumirea față de ideea de a-i face scăpați pe oamenii din biserică, dar John a ridicat o mână și, pe un ton ce nu admitea replica, i-a zis:

— N-are rost să tot protestezi, Richard. Au dreptul să abjure și, cu cât mai repede dispar din regat, cu atât mai bine. Nu am de gând să stau în satul ăsta uitat de lume mai mult decât e nevoie ca să-i văd plecați.

I-a explicat apoi că vorbise cu căpitanul vasului *Brendan,* care urma să iasă în larg – fără poloboace de vin – profitând de fluxul de dimineața. Cu toate că trebuia să ajungă la Falmouth, contra unei sume de bani, el era dispus să mai facă o zi de voiaj și să traverseze marea, până la Swansea, ca să-i debarce pe abjuranți.

— De unde bani? s-a răstit *sheriff*-ul.

— Fugarii spun că pot pune laolaltă câteva mărci, cu ajutorul

familiilor lor, dacă în acest fel scapă cu viață, a mințit de Wolfe, deoarece voia să pună cheltuiala aceea în cârca lui de Blanchefort, care părea să aibă resurse din belșug.

Sheriff-ul și-a pierdut imediat orice interes față de această chestiune, deși abatele părea să fie de acord cu asemenea acte creștinești, iar templierii, călugări extrem de credincioși, au dat din cap aprobator.

— După ce mănânc, o să mă duc acolo ca să le ascult mărturisirile și-o să-l iau și pe copist, ca să noteze amănuntele necesare, a precizat de Wolfe, apoi a observat ca Roland de Ver a avut un schimb de priviri cu Godfrey Capra și Brian de Falaise.

— Dreptul de sanctuar pare o procedură interesantă, a spus de Ver cam fără rost. Am vrea să vedem și noi cum se face, pentru că n-am văzut niciodată un coroner îndeplinindu-și îndatoririle.

De Wolfe i-a blestemat în sinea sa – fiindcă păreau să-i strice mereu planurile. Ca și cum asta nu ar fi fost de ajuns, curând și abatele Cosimo s-a autoinvitat, chipurile „să vadă cum se pune în practică milostivenia Sfintei Biserici".

Înainte de plecare, coronerul a reușit să schimbe în secret câteva vorbe cu Gwyn, poruncindu-i să-l găsească pe Bernardus în păduricea din afară satului și să-l aducă în biserică la miezul nopții.

În ultimele raze ale apusului, au mers călare în susul văii, până la Lynton. Ceva mai devreme, când examinase mărfurile de contrabandă din magazia de pe plajă, de Wolfe văzuse un val de pânză de sac, pe care îl rechiziționase. L-a dus pe șa până la biserică și l-a azvârlit pe treapta altarului. Cei cinci fugari, care aprinseseră cioturile de lumânări găsite în altar ca să aibă o lumină slabă, s-au uitat nedumeriți și neliniștiți la valul de pânză de sac.

— Rupeți-l în cinci bucăți ca să va faceți straie lungi. Dați o gaură în mijloc și trageți pânza peste cap. V-ați croit crucile acelea?

Oamenii au scos niște cruci încropite grosolan din crengi luate din copaci, legate laolaltă cu frânghie.

John l-a tras pe Thomas mai în față și a împins într-o parte una dintre lumânările de pe altar.

— Uite, ți-am făcut masă de scris – ai și lumina la îndemână.

Copistul se cam temea să folosească altarul sfânt drept masă, dar nu avea de ales. După ce a îngenuncheat de câteva ori și și-a

făcut cruce, și-a desfăcut sulul de pergament și și-a pregătit pana de scris.

De Wolfe era conștient de faptul că templierii și italianul urmăreau procesul cu multă luare-aminte, examinându-i foarte atent pe cei cinci oameni. Piticul părea să fi trezit fascinația lui Cosimo, care, în timp ce-l privea fix pe ciudata făptură cu membre scurte, și-a lins buzele. Puteau fi siguri că acel Eddida Curt-arm nu avea cum să fie de Blanchefort, dar coronerul a remarcat că ceilalți erau cântăriți cu multă atenție.

— Sire, puteți sluji drept juriu de martori, așa cum cere legea, când o să ascult mărturisirile acestor oameni.

I-a pus pe abjuranți să îngenuncheze pe treapta altarului și să repete pe rând cuvintele rostite de el. Fiecare și-a spus numele și satul din care era, apoi a mărturisit că practicase pirateria și ucisese, încălcând astfel pacea regelui. Jurământul a ridicat unele probleme, deoarece trebuia depus cu mâna pe Evanghelie, dar nici de Wolfe, nici biserica lipsită de preot nu posedau așa ceva. Cu toate acestea, Cosimo a salvat situația scoțând un mic breviar de sub sutană. Ținând acel breviar în mâna ridicată, fiecare om a trebuit să rostească:

— Jur pe Cartea Sfântă să părăsesc regatul Angliei si să nu mă întorc decât cu îngăduință regelui. Voi pleca neîntârziat, luând-o pe drumul cel mai direct, către portul spre care am îngăduință și nu mă voi abate de la drumul regelui, pentru că altfel voi fi arestat și executat. Nu voi rămâne în nici un loc mai mult de o noapte și voi căuta cu stăruință, de îndată ce voi ajunge la un port, o corabie pe care să traversez marea, fără a rămâne acolo decât preț de un flux și un reflux. Iar de nu voi găsi o corabie să mă ia, voi intra în fiecare zi în apa mării până la genunchi, arătându-mi astfel intenția de a traversa marea. Și de nu voi reuși să găsesc o corabie, atunci pieirea să se abată asupra capului meu.

După ce au jurat cu toții, John le-a spus care era procedura de a două zi dimineața, improvizând pe măsură ce le vorbea.

— Ar trebui să vă lepădați propriile straie, pentru ca ele să fie vândute, dar cum timpul este prea scurt, nu vă puteți încropi haine din pânza asta de sac, așa că o veți trage pe deasupra. Veți pleca cu capetele descoperite și vă veți tăia părul și bărbile. Veți căra crucea în fața voastră și nu vă veți abate de la drumul drept și nici nu veți mai pune piciorul vreodată pe pământul Angliei, altfel veți fi tratați ca proscriși și capete de lup, care pot fi retezate

de orice om în stare să ridice o sabie. Ați înțeles?

Abjuranții au răspuns în cor că vor face întocmai.

— Atunci, înainte de răsăritul soarelui o să vin din nou ca să vă duc la corabie, care va pleca odată cu fluxul către Țara Galilor, așa cum v-am mai spus.

S-a asigurat că Thomas scrisese pe scurt tot ce se petrecuse și se rostise, apoi s-a îngrijit ca oamenii să aibă un cuțit îndeajuns de ascuțit pentru a-și tăia părul și bărbile.

Considerând că-și încheiase treaba pentru acea zi, după ce a lăsat de pază doi oșteni, John a plecat împreuna cu ceilalți spre berărie. Pe drum, Cosimo a cerut lămuriri în legătura cu unele amănunte ale ceremoniei la care tocmai asistase.

— Sanctuarul este obișnuit în creștinătate, iar eu știu procedurile din Italia și Franța. Dar n-am auzit că abujuranților li s-ar cere să-și taie părul și barba.

Cum inventase toată acea poveste, de Wolfe nu a rămas surprins de întrebare, simțind că ea se născuse mai curând din curiozitate decât din suspiciune.

Asta face parte din procedura de abjurare, nu din cea de sanctuar, a spus el cu gravitate. Anglia se deosebește de țările de pe continent prin faptul că este o insulă și de aceea abjurarea se face pe mare. Formalitățile de la noi diferă de cele din alte țări, iar tăierea părului se face pentru a-l însemna pe abjurant ca fiind scos din rândul oamenilor cumsecade.

Explicația nu avea nici o noimă, dar Cosimo a acceptat-o drept o dovadă în plus a faptului că poporul trăitor pe acea insula umedă era altfel decât altele.

După o vreme, toată lumea s-a învelit cu mantiile și s-a culcat pe podeaua tavernei, în fânul și ferigile uscate aduse de oșteni dintr-un hambar din susul văii. John a sperat că templierii și abatele se convinseseră că Bernardus nu era pe nicăieri, și că examinarea celor cinci solicitanți de sanctuar dovedise că erau cu toții localnici.

Cea mai delicată parte a planului său abia de acum încolo trebuia pusă în aplicare. Când a simțit că se apropie miezul nopții, s-a ridicat fără să facă zgomot, a ieșit afară și s-a ușurat lângă perete. A rămas acolo preț de vreo zece minute ca să se asigure ca nimeni nu-i descoperise lipsa ca să-l caute pe afară, după care a luat-o de-a lungul râului, până la Lynton. Luna ba intra, ba ieșea din nori, iar în lumina ei a văzut, înainte de a

ajunge la biserică, două siluete stând sub un copac. După ce a vorbit puțin cu de Blanchefort, au pornit apăsat spre poarta ce dădea în curtea bisericii și i-au găsit pe cei doi paznici dormind buștean. Gwyn l-a îmboldit pe unul dintre ei cu piciorul, iar acesta, cu un aer vinovat, a sărit în picioare.

— Cui vrei să vă raportez, *sheriff*-ului sau conetabilului? l-a întrebat de Wolfe cu o severitate prefăcută. S-ar putea să vă pedepsească prin spânzurare că nu faceți datoria.

Omul s-a arătat rușinat, dar și ușurat la gândul ca fusese prins de coroner, care nu avea să le facă un asemenea pocinog.

— Sir, aici e liniște și pace. Până mai adineauri și-au tăiat părul și bărbile – și-au sângerat mai ceva decât pe câmpul de bătălie!

Lăsându-i pe oșteni la poartă, au intrat în biserică. Acea parte a planului era cea mai delicata pentru de Wolfe. dar le-a spus-o fără ocoliș celor cinci oameni.

— Puteți coopera ori nu cu mine – dar dacă nu vreți, vă promit că ajungeți în ștreang, pentru că o să vă retrag dreptul de sanctuar. Vă asigur că *sheriff*-ul va fi chiar foarte încântat să vă spânzure.

Oamenii și-au dat acordul, iar coronerul a continuat:

— Eu cred ca o să va întoarceți cu toții din Țara Galilor, iar asta destul de curând. Îmi dau seama că abjurarea reprezintă o situație temporară pentru mulți oameni. După ce pleacă, *sheriff*-ul și oamenii lui nu se vor mai întoarce aici decât peste cine știe câți ani. Pe voi vă privește cum vă descurcați cu *reeve*-ul și bailivul de aici, dar bănuiesc că ei au cam mirosit cu ce vă ocupați voi, și își țin gura dacă îi ungeți cum se cuvine. În lumina slabă a lumânării ce pâlpâia pe altar, de Wolfe a observat câteva rânjete șirete pe fețele câtorva. Cum exilul vostru are să fie aproape sigur temporar – iar pe mine nu mă interesează câtuși de puțin asta – vreau ca prietenul meu, aici de față, să facă schimb cu unul dintre voi, pentru a putea pleca pe acea corabie, deghizat ca abjurant.

S-a auzit un nou murmur, dar de mirare, nu de protest.

— E un bărbat bine făcut, de aceea propun ca tu, și coronerul a arătat către săteanul ceva mai în vârstă, care era cam de aceeași statură, să dispari în codru o zi ori două, până plecăm noi de aici, și-l lași pe el în locul tău. Apoi, de Wolfe a ridicat o mână ca să îi reducă la tăcere pe cei cinci. Motivele nu vă privesc, dar vă spun că unul dintre voi este liber din clipa asta – și, nu am a mă îndoi, și voi ceilalți o să găsiți calea îndărăt nu peste multă vreme. Aveți

de ales – asta, ori vă pun ștreangul de gât mâine-dimineață! a adăugat el cu asprime în glas.

Nimeni nu a avut de obiectat la cele spuse de coroner, iar bărbatul mai în vârstă, surâzând ușurat, s-a dezbrăcat de straie și le-a schimbat cu de Blanchefort, care nu s-a arătat din cale-afară de încântat de acea soluție, văzându-se însă silit de împrejurări să accepte planul ticluit de coroner. Cu toate că era tuns perie și nu avea barbă sau mustață, folosirea lamei unui pumnal pentru a îndepărta și restul de par nu l-a făcut să accepte cu prea mare entuziasm aranjamentul lui de Wolfe, dar, iarăși, s-a supus fără să crâcnească.

Imediat ce au terminat toate acestea, pescarul s-a înfășurat în mantia neagră a lui Bernardus, și-a pus pălăria acestuia și a ieșit încadrat de Gwyn și coroner. Cum luna era ascunsă de un nor, santinelele somnoroase de la poartă nu au privit cu luare-aminte la cei trei bărbați care au ieșit, fiind atenți la avertismentul coronerului de a rămâne treji până dimineață.

După ce au ajuns la capătul văii, localnicul a dispărut printre tufișuri, recunoscător că, pe lângă libertate, se alesese cu o mantie și o pălărie, ambele bune.

**

În zori, *coronerul* și cele două ajutoare ale sale s-au întors la biserică. După ce se strecurase înapoi în tavernă, John nu a mai reușit să doarmă. Era nerăbdător să-și vadă planul dus la capăt, și îl îngrijora eventualul interes al templierilor și al lui Cosimo pentru plecarea abjuranților.

Cei cinci erau acolo, îmbrăcați în straiele lor din pânza de sac, legați în jurul taliei cu coarde de iederă luate din curtea bisericii. Toți arătau jalnic, cu porțiuni de păr tăiate inegal, răni pe scalp și tăieturi ori scrijelituri pe față după bărbieritul cu pumnalul. De Blanchefort arăta la fel de rău ca și ceilalți – în realitate, piticul Eddida era cel mai puțin răvășit, pentru că el nu avea deloc păr pe față.

Înainte de a ieși din biserică, de Blanchefort l-a luat pe John deoparte și l-a condus spre partea din spate a naosului, în lumina palidă a zorilor, coronerul s-a uitat la fața lui crestată. Suferințele și rănile lăsate de lama pumnalului pe țeastă și pe față, cele câteva zile de mâncare proastă și dormit pe apucate, la care se adăugase frica permanentă a celui ce se știa fugar, îl marcaseră destul de

mult pe fostul templier, care arăta extenuat și tras la față. Avea pungi umflate sub ochi și riduri adânci la colțurile gurii, care îl făceau să arate cu douăzeci de ani mai bătrân. Ochii îi erau adânciți în orbite și aveau o sticlire ciudată, care l-a făcut pe de Wolfe să se teamă ca omul își pierduse mințile.

— Ceilalți au depus jurământul de abjurare, a spus el. Vreau să procedez și eu la fel.

De Wolfe s-a holbat la el.

— Pentru ce dracu? Totul a fost o farsă ca să te scot din țară.

Fostul templier a clătinat din cap cu îndărătnicie.

— M-aș simți mai bine – și ar părea mai convingător – dacă fac tot ce trebuie pentru a fi un abjurant.

Ca să-i facă hatârul, de Wolfe i-a recitat în grabă jurământul, iar de Blanchefort a repetat totul cu un aer solemn.

— Acum ești mulțumit? l-a întrebat John pe un ton tăios, abia așteptând să-i vadă pe toți urcați pe corabie.

— În parte – dar acum vreau să fac o mărturisire, ca și ceilalți.

— Mărturisire? Păi, de când ești tu pirat?

Exasperat de purtarea absurdă a omului, de Wolfe a observat că lumina zilei sporea și se strecura pe ferestrele înguste ale bisericii și ar fi vrut să-i pornească pe cei cinci spre mare.

— Știu că nu ești preot, dar m-aș simți mai bine dacă aș face mărturisirea.

— Pentru Dumnezeu, de Blanchefort, termină cu prostiile. Trebuie să plecăm de îndată.

Templierul renegat l-a prins de braț și, având pe față o expresie stranie, ca de posedat, s-a apropiat de coroner.

— Trebuie să mărturisesc cuiva! a șuierat el. Pentru că eu l-am ucis pe Gilbert de Ridefort.

Incapabil să creadă așa grozăvie, de Wolfe a încremenit.

— Tu l-ai ucis?

De Blanchefort s-a rezemat în crucea grosolană.

— A trebuit – pentru lipsa lui de credință, a meritat să moară. Hotărâse să nu-și mai țină promisiunea pe care mi-o făcuse cum că va dezvălui taina. După ce trecusem împreună prin atâtea – după ce fusesem excluși din rândurile ordinului, după ce amândoi ne-am primejduit viața – după luni întregi de discuții sfâșietoare și atâtea planuri, el hotărâse că nu putea să dea taina în vileag și nici nu mai voia să o facă. De aceea l-am ucis, pentru că s-a dovedit un laș și un trădător față de noul adevăr.

Cu accente de fanatism în glas, el a continuat:

— Acum rămânea ca eu să dezvălui taina! De aceea trebuie să ajung într-un loc sigur, ca să predic și să scriu adevărul creștinătății.

Șocul resimțit la început de coroner se transformase treptat în furie, dar trebuia să afle cum se întâmplase totul.

— Cum l-ai găsit?

— Am bănuit că nu mai era atât de hotărât, asta încă înainte să plecăm amândoi din Franța, de aceea am venit în Devon cu câteva zile mai devreme decât ți-am spus, ca să-l pot urmări. Te-am urmărit și pe tine, *Crowner,* și te-am văzut întâlnindu-te cu el. V-am văzut împreună, părăsind orașul și, întrebând din om în om, am dedus cu ușurință că l-ai dus la casa familiei tale din Stoke. După aceea, m-am dus acolo să-l întâlnesc pe Gilbert.

— Cu gândul de a-l ucide?

De Blanchefort a făcut un gest de nervozitate.

— Nu, nici vorba – voiam doar să stau de vorbă cu el, să-i dau tărie. Așa cum am spus, de câtva timp simțisem că șovăia, dar abia când am ajuns în pădurea din apropierea conacului mi-a spus răspicat că hotărâse să se predea ordinului și că renunța la promisiunea pe care o făcusem împreuna de a rosti adevărul în fața lumii.

Vocea lui de Blanchefort devenise atât de pătimașă, încât de Wolfe și-a dat seama că omul își pierduse dreapta judecată.

Thomas rămăsese tot timpul în preajma lor, ascultând cu gura căscată acele dezvăluiri înfiorătoare, însă pe Gwyn îl interesa mai degrabă să-i scoată pe abjuranți din biserică.

— *Crowner,* trebuie să mergem, e deja târziu! l-a îndemnat el, dar de Wolfe nu l-a luat în seamă.

— Și ce s-a întâmplat? a întrebat coronerul pe un ton poruncitor.

— M-am înfuriat atât de tare. Încât ne-am certat violent și l-am lovit în cap cu un ciot găsit pe jos. A căzut mort, deși nu voisem să-l ucid. A fost o lovitură ciudata – ori poate că așa a fost voința Domnului.

— Dar celelalte răni – din coaste și de la mâini? a scrâșnit coronerul, abia reușind să-și stăpânească mânia.

— Turbarea m-a îndemnat să-i fac acele semne în palme, ca să arate lipsa lui de încredere față de ceea ce hotărâsem împreună. Acelea erau semne care să reflecte natura înfricoșătoarei taine

ascunse cu bună știință de templieri de atâta vreme.

— Înfricoșătoarea taină! a rostit de Wolfe cu dispreț în glas. Iar taina voastră valora cât viața unui bărbat viteaz?

— Viteaz, el? a rânjit de Blanchefort. De Ridefort s-a dovedit lașul lașilor când a trebuit să facă singurul lucru care i-ar fi dat un sens vieții. Da, se pricepea să mânuiască spada și a doborât mulți sarazini, dar n-a fost în stare să-și respecte promisiunea de a sfida ipocrizia și înșelătoria pe care am descoperit-o în sânul Bisericii pe care o slujiserăm împreună atâția ani. Arătând ca un nebun, a făcut un semn cu crucea prin fața lui de Wolfe. Și când spun că secretul făcea cât viața lui, te asigur, John de Wolfe, că dacă eu și alții ca mine suntem reduși la tăcere, vor exista curând zeci de mii de oameni care vor plăti cu viața când coasa Romei va începe să fie mânuită cu gânduri ucigașe în Languedoc. Iar în secolele ce vor urma, Inchiziția care acum crește, ca o floare a râului, ar putea distruge milioane de oameni care îndrăznesc să pună la îndoială autocrația Bisericii.

Gwyn a încercat să-l convingă pe stăpânul său să scoată oamenii din biserica, însă acesta i-a făcut semn cu mâna să-și țină gura, și a privit țintă la fața împurpurată și la ochii bulbucați ai lui de Blanchefort.

— Ia asculta, fiară turbata ce ești! Nu am timp acum să stau de vorba cu tine despre teologia ta sucită! a zis de Wolfe simțind că se înfurie tot mai rău. Dacă e adevărat ce spui, însemnă că ești ucigaș și trebuie să te dau în vileag! Nu mai poți urca pe acel vas. Trebuie să te arestez.

Pe fața fostului templier a apărut o expresie de șiretenie dementă.

— Am obținut dreptul de sanctuar și am devenit abjurant – am făcut legământul și mi-ai ascultat mărturisirea. Am dreptul să abjur.

— la-ți gândul, descreierat trufaș ce ești! Nu au nici o valoare, fiindcă au fost obținute prin înșelătorie, și nu au fost juruite pe Cartea Sfântă!

— Și atunci cum vei explica prezența mea aici, ascuns printre abjuranții tăi cu ajutorul unui vicleșug? Și unde este omul căruia i-am luat locul, cel pe care cu bună știința l-ai eliberat? Te faci vinovat de șarlatanie, pentru că ai schimbat cursul firesc al justiției și Dumnezeu știe ce alte fărădelegi. Ești încolțit, de Wolfe,

așa că lasă lucrurile să meargă înainte de la sine.

După ce a analizat cu repeziciune situația, de Wolfe s-a văzut silit să se împace cu ideea că nu mai putea face nimic. Dacă descoperea complotul, *sheriff*-ul nu l-ar fi iertat niciodată și i-ar fi adus aminte cu orice ocazie. De fapt ar fi folosit orice cale legală ca să-l condamne și ca să se răzbune pentru recenta umilință pe care i-o provocase coronerul, când se aliase cu prințul John. Pe de altă parte, templierii și Biserica îl vor acuza pentru ca se îngrijise în mod deliberat de organizarea fugii unui eretic atât de vestit.

Spumegând de furie, dar fără a putea face ceva, de Wolfe a capitulat și i-a făcut semn lui Gwyn să îi scoată pe abjuranți din biserică.

Ceilalți bărbați s-au aliniat înăuntrul bisericii, dar, în clipa în care de Blanchefort a dat să li se alăture, coronerul l-a înșfăcat de umăr și l-a răsucit, astfel că au ajuns din nou față în față.

— Asculta, ticălos nenorocit, înainte să pleci, vreau să aflu care este acest secret blestemat care mi-a adus atâtea necazuri. Ai înțeles?

Fostul templier a clătinat din cap cu un aer șiret.

— Acest lucru va fi revelat lumii cât de curând, cu glas mare, nu ca o șușoteală la un colț de stradă.

De Wolfe a scos pumnalul din teaca de la cingătoare. Într-o clipa, i l-a pus lui de Blanchefort la gât, aproape făcându-l să sângereze în locul unde vârful ascuțit ca un ac i-a atins pielea.

— Spune-mi acum, altfel, pe Dumnezeul meu că te ucid pe loc, fără să-mi pese ce se va întâmpla după aceea!

Tonul vocii l-a lămurit limpede pe celălalt că nu glumea și că era hotărât să-și ducă până la capăt amenințarea.

— Bine, dă-mi drumul și o să-ți spun.

John a retras pumnalul doar câțiva centimetri, dar l-a ținut amenințător aproape de fața omului.

— Noi n-am putut descoperi toată istoria, a trebuit să o încropim din frânturi de discuții purtate de Maestru și alți templieri de vază. Apoi, întâmplător, am dat peste niște documente pe care nu trebuia să le vadă nimeni, care ne-au făcut să căutam prin arhiva secretă din Paris. Ne-a trebuit un an întreg pentru a înțelege totul.

— Hai o dată, spune! Soră-mea mi-a zis că de Ridefort i-a vorbit de ceva în legătură cu masa.

Thomas, care a rămas în apropierea lor, ascultând cu gura

căscată, a început să geamă și să se crucească înnebunit, însă de Blanchefort a surâs răutăcios.

— Masa? S-ar putea spune și așa, dar asta ține de detalii. Primii templieri au descoperit niște tăblițe în catacombele de sub Templul din Ierusalim în care stătea scris ca Isus Hristos, cu toate că a fost crucificat, nu a murit pe cruce. Învierea a însemnat de fapt revenirea la viață a cuiva aflat în pragul morții, iar totul fusese aranjat de niște prieteni influenți de-ai lui. El a mai trăit treizeci de ani, fiind un om de seamă, dascăl și profet, dar a fost muritor, ceea ce înseamnă că dogma trinității este o născocire, perpetuată cu bună știință de Biserica de la Roma.

În liniștea apăsătoare care s-a lăsat s-a auzit un țipat gâtuit de furie deznădăjduită, iar micuțul Thomas s-a repezit la de Blanchefort și a încercat să-l doboare lovindu-l cu pumnii lui firavi. Fostul templier l-a împins deoparte, iar copistul s-a lăsat moale la podea, cu fața în palme, plângând în hohote.

De Wolfe l-a ridicat cu blândețe în picioare, iar Gwyn și ceilalți abjuranți s-au uitat plini de uimire din capătul celălalt al bisericii.

— Nu te mai tângui, Thomas. Scornelile acestui nebun de legat nu fac nici cât o ceapă degerată. Apoi s-a răsucit spre de Blanchefort și i-a spus: Asta ți-e taina cu care te lauzi atât? Un basm, o legendă răspândita de niște templieri la fel de amăgiți ca și tine?

Pe fața fostului templier a apărut o expresie de trufie nemăsurată.

— Asta nu este tot. Templierii au manifestat mereu un respect deosebit pentru Maria Magdalena, iar noi am descoperit că ea nu numai că i-a fost soață lui Isus, dar a și avut cu el câțiva copii. Ea a plecat împreună cu mulți alți evrei să trăiască în sudul Franței, dar noi n-am reușit să aflăm dacă Hristos a plecat și el acolo ori a rămas în Palestina.

Toate acestea i s-au părut lui de Wolfe niște scorneli atât de scandaloase, încât n-a crezut nici o clipă că în bălmăjelile lui de Blanchefort era vreun grăunte de adevăr.

— Nu-mi dau seama dacă ar trebui să te condamn pentru blasfemiile pe care le rostești și pentru sacrilegiul pe care-l comiți, ori ar trebui să-mi fie milă de tine pentru că ți-a pierdut mințile, i-a spus de Wolfe cu dispreț. Ce dovezi ai că aceste idei deșucheate sunt adevărate?

— Dovezile sunt îngropate la poalele munților Pirinei, i-a

răspuns pe un ton tăios templierul, înfierbântat la gândul că era ridiculizat. Cavalerii lui Hristos, cei de la începuturile ordinului, au primit poruncă de la Roma să pună dovezile într-un loc unde să nu poată fi descoperite niciodată, de aceea le-au adus în Franța când s-au întors în 1127 și, cu ajutorul unor mineri germani, le-au îngropat în interiorul muntelui Cardou, după care au declanșat o avalanșă de stânci și pietre. A făcut o pauză, de parcă ar fi fost copleșit pentru moment de revelațiile pe care le făcea. Unele documente sugerează – deși eu nu pot da crezare unor asemenea lucruri – că osemintele lui Hristos au fost de asemenea descoperite și îngropate laolaltă cu tăblițele.

Thomas a mai scos un geamăt sfâșietor, apoi a început să se legene înainte și înapoi, ținându-și în continuare palmele peste față.

— Familia mea provine din zona aceea, iar Castelul de Blanchefort, o fostă proprietate a templierilor, se afla chiar în fața muntelui Cardou, pe care l-a păzit în prima parte a acestui veac. Acum cred că înțelegi de ce mă interesează atât de mult aceasta descoperire copleșitoare!

De Wolfe era convins că avea în față un lunatic primejdios, Gwyn a pus capăt altor dezvăluiri răcnind din capătul celălalt al bisericii:

— *Crowner,* trebuie să plecăm! S-a luminat de-a binelea, iar curând se retrage și marea.

De Wolfe l-a îmbrâncit cu putere pe fostul templier și l-a făcut să se împleticească. Având-ul în spate pe Thomas, care părea zdrobit și bolborosea în latină ceva numai de el știut, au ieșit din biserica și au pornit, trecând la partea cea mai primejdioasa a planului întocmit de coroner.

**

Fluxul era la maximum, iar *Brendan* plutea deja când procesiunea a coborât pe drumul ce mergea de-a lungul râului. În față pășea un oștean, urmat de cei cinci abjuranți, fiecare dintre ei desculț, ținându-și crucea în dreptul feței. Așa cum pășeau, îmbrăcați în robele largi din pânza de sac și cu țestele tunse rău și pline de zgârieturi, oamenii aceia arătau ca un șir de sperietori. Piticul Eddida era primul, iar după cel din urmă om, un alt oștean era urmat la oarecare distanța de coroner, ofițerul său și de copist. Bărbatul cel mai vârstnic și înalt se afla la mijloc, ținând crucea lipită de față.

De Wolfe simțea că plesnea de furie din cauza lui Bernardus și se temea ca nu cumva planul lui, atât de minuțios ticluit, să fie dat de gol în ultima clipă. În timp ce înainta, s-a blestemat în gând pentru că îngăduise ca sentimentul de datorie față de Gilbert de Ridefort să îl aducă într-o asemenea situație. Fără să-și mai dorească să-l ajute pe acest om să scape, acum ar fi fost în stare să-i reteze căpățâna rea și dementă de pe umeri – însă era prea târziu și devenise prizonier în capcana pe care singur și-o întinsese.

Trista procesiune a ajuns la capătul drumului, acolo unde începea plaja acoperită de prundiș. Ajunseseră în cel mai primejdios punct din desfășurarea planului, locul fiind foarte aproape de taverna unde, din prag, abatele Cosimo și cei trei cavaleri templieri urmăreau plecarea abjuranților. *Sheriff*-ul nu se afla acolo, supărat că acei oameni scăpaseră atât de ușor, și nu voia să asiste la plecarea lor. De aceea stătea în fundul tavernei cu Ralph Morin și supraveghea pregătirile de plecare a celor mai mulți dintre oșteni, deoarece o parte rămâneau acolo pentru a păzi mărfurile și satul vreme de câteva zile.

Când a ajuns în dreptul ușii berăriei, de Wolfe a observat că privirea lui Cosimo era din nou îndreptată spre Eddida și s-a întrebat ce anume îl atrăgea pe abate. A bănuit că cea mai plauzibilă fascinație exercitată de pitic era vreo dorință nefirească a preotului, deși oamenii ca Eddida deveneau de cele mai multe ori obiectul curiozității și a batjocurii pline de cruzime. Templierii au urmărit oamenii traversând plaja, apoi s-au întors în camera din spate, ca să-și strângă armele și desagile, gata pentru călătoria de întoarcere.

De Wolfe a oftat ușurat, mai ales când și preotul italian a dispărut în tavernă. A pășit pe pietriș, către locul în care abjuranții înaintau prin valurile mărunte, care le ajungeau până la genunchi, ca să se apropie de copastia *knarr*-ului. În vreme ce un membru al echipajului l-a ridicat la bord pe piticul Eddida, făcând comentarii răutăcioase la adresa staturii lui, John a intrat în apă și l-a ajuns din urma pe de Blanchefort. Vreme de o clipă s-a gândit să-i înfigă nemernicului pumnalul în coaste, însă înțelepciunea l-a îndemnat să se abțină.

— Ticălos nenorocit, sper să putrezești în iad! i-a spus de Wolfe drept urare de despărțire.

După ce s-a agățat de copastia vasului, de Blanchefort i-a

aruncat un zâmbet enigmatic.

— Dacă există iad, frățioare – deși am început să mă îndoiesc – atunci ne vedem acolo!

Apoi a urcat la bord, iar de Wolfe, fierbând de frustrare, s-a tras în spate.

Micul vas a fost împins cu două vâsle lungi, până a avut suficient spațiu pentru a se putea ridica pânzele groase, și pentru a întoarce în golfuleț.

Încă furios, coronerul a pășit înapoi către marginea plajei, unde îl așteptau Gwyn și Thomas. Firavul copist era tot palid și tremura din cauza insultei pe care credința sa o primise prin blasfemiile rostite de fostul templier.

— Ne înșeuam și noi caii să mergem cu ceilalți? a întrebat Gwyn, făcând semn către ostașii ce verificau harnașamentul cailor. *Sheriff*-ul și conetabilul încălecaseră deja, iar templierii ajutau garda care supraviețuise să pună șaua pe iapa lui Cosimo.

— Să mai stăm puțin. Nu am poftă să-l aud pe de Revelle văicărindu-se, fiindcă jumătate de drum asta va face, a zis de Wolfe și s-a întors ca să vadă cum *Brendan* se îndepărta de țărm, cu vântul în pânze. Poate vreun trăsnet o să-l lovească pe porcul acela cu inimă neagră.

Câteva minute mai târziu, călăreții au pornit, iar Raph Morin i-a strigat lui de Wolfe că îi vor conduce cale de câteva mile pe templieri și pe abate, după care aveau să se întoarcă la Exeter prin South Molton, un drum mai direct decât prin Bamstaple.

— Vă prindem din urmă peste vreo oră ori două sau când o să vă opriți pentru masă, i-a promis coronerul. A urmărit procesiunea urcând alene valea, încadrați de văduve mute, părinți fără de copii și bătrâni.

— De ce nu mergem cu ei? a întrebat Gwyn.

— Vreau să urmăresc vasul ăsta blestemat până când dispare la orizont, i-a răspuns coronerul cu amărăciune în glas.

Și-au înșeuat caii și au urcat spre Lynton, apoi au pornit spre un promontoriu din apropiere, aflat pe latura dinspre mare a văii de piatră. De acolo aveau o priveliște panoramică a coastei în ambele direcții, începând cu Foreland Point, în dreapta lor, și terminând cu un promontoriu de lângă Martinhoe, în stânga lor. Din șa, s-au uitat tăcuți la vasul de mici dimensiuni care se lupta îndârjit cu briza ce bătea dinspre apus, îndreptându-se încet către coasta Țării Galilor, care se vedea bine, deși era situată la

douăzeci de mile depărtare.

Brusc, de după promontoriul Foreland, au văzut două vase lungi și zvelte gonind alături unul de celălalt, fiecare propulsat împotriva vântului de câte douăsprezece vâsle pe o parte. La provă și pupă se ridicau stâlpi înalți și curbați, înfățișarea vaselor fiind străină de acele locuri. Amintind de doi ogari porniți în urmărirea unui bursuc, galerele prădătoare au gonit după *knarr*-ul greoi, iar cei trei au observat cum distanța dintre pradă și urmăritori se micșora cu iuțeală.

Thomas de Peyne și-a făcut cruce pentru a nu știu câta oară în acea zi și a murmurat în latină, încet, mai mult pentru sine: *Requiescat in pace!,* în vreme ce, pe neașteptate, credința lui Sir John de Wolfe într-un Dumnezeu răzbunător a căpătat tărie.

LECTURI RECOMANDATE

Cititorilor care doresc să afle mai multe despre natura înfricoșătoarei taine le recomand să citească următoarele cărți în ediții de buzunar:

Andrews, R. și O. Schellenberger, *The Tomb of God,* Wamer, Londra, 1996;

Baigent, M., R. Leigh și H. Lincoln, *Sângele Sfânt și Sfântul Graal,* Editura RAO, septembrie 2005;

Gardner, L., *Bloodline of the Holy Grail,* Element, Shaftesbury, 1996;

Theiring, Barbara, *Jesus the Man,* Corgi, Londra, 1993.

De asemenea, numeroase site-uri care se accesează prin *Rennes-le-Chateau* etc.

GLOSAR

ABJURANT

Autorul unei crime sau persoana pusă sub acuzație, care se refugia într-o biserică, iar apoi putea alege să „abjure la regatul Angliei pe vecie" pentru a scăpa de pedeapsa prin spânzurare, după ce făcea mărturisiri complete față de coroner. Persoana beneficia de cel mult patruzeci de zile de sanctuar, după care trebuia să pornească pe jos, îmbrăcat într-un strai din pânză de sac și purtând o cruce de lemn, până spre un port stabilit de coroner, pentru a lua primul vas ce părăsea țara. Dacă apăreau întârzieri, persoana trebuia să intre până la genunchi în apa mării la fiecare flux, ca să-și dovedească intenția sincera de a pleca.

ADMINISTRATOR

Slujitorul principal al unui lord seniorial, denumit și seneșal. Funcția putea oferi un prestigiu deosebit, îndeosebi în cadrul reședințelor mari. Dinastia Stuart și-a luat acest nume ca urmare a faptului că strămoșii ei au fost seneșali *(stewards).*

AMENDA

O amendă stabilită arbitrar și impusă unei persoane ori comunitații de către un om al legii pentru o încălcare a uneia dintre prevederile foarte complicate ale legii. Când amenda era dată de coroner, acesta ținea evidența ei, însă judecătorii regelui stabileau plata când veneau pentru instituirea Curții de judecată itinerantă[1].

ARHIDIACON

Preot de rang înalt al unei catedrale, adjunct al episcopului. În dioceza Devon și Cornwall existau patru arhidiaconi, unul dintre ei răspunzând de Exeter.

BAILIV

Supraveghetor al unui manor sau al unei proprietăți, care administra lucrările agricole și celelalte activități. El avea dreptul de a investiga și soluționa litigii manoriale și infracțiuni și de a organiza tribunalul manorial. Avea în subordine câțiva *reeve*[2] și se subordona administratorului sau *seneşalului*[3] seniorului.

BANDULIERA

Curea petrecută în diagonală pe după umărul drept al războinicilor, cavaleri sau oșteni normanzi, folosită de aceștia

---

[1] Vezi termenul (n.tr.)
[2] Vezi termenul (n.tr.)
[3] Vezi termenul (n.tr.)

pentru a-și prinde teaca spadei la șoldul stâng.

BARON

Orice mare proprietar latifundiar, îndeosebi cei suficient de puternici pentru a avea influență politică. Deseori aflați în dușmănie cu regele, mulți baroni, în special Lorzii Marcher, cu proprietăți de-a lungul graniței cu Țara Galilor, se aflau în fruntea unor mici imperii aproape independente.

BECI BOLTIT

Nivelul cel mai de jos al unei clădiri fortificate. Intrarea în locuința propriu-zisă se afla la nivelul superior, care nu comunica în nici un fel cu beciul boltit, care putea fi plasat în parte sub nivelul solului. O scară mobilă de lemn ce se ridica în caz de pericol îi împiedica pe agresori să ajungă la intrarea principală în locuință.

CAL DE POVARĂ

Cal mare, folosit mai mult pentru transportarea de poveri decât pentru călărit.

CANONIC

Un membru ecleziastic al capitulului unei catedrale, cunoscut și sub numele de „prebendar“, deoarece își primeau venitul din prebendă, o danie de pământ sau o pensie. La Exeter existau douăzeci și patru de canonici, aproape toți locuind în apropierea catedralei, deși, spre deosebire de majoritatea celorlalte catedrale, canonicilor li se plătea un mic salariu și beneficiau de o porție zilnică de pâine, lumânări etc. Mulți se slujeau de preoți începători (vicari și secundari) care le îndeplineau unele dintre obligații.

CANTOR

Canonic de rang înalt din cadrul catedralei, care răspundea de organizarea slujbelor, a serviciilor religioase, de cor etc.

CAPITUL

Organul administrativ al unei catedrale, compus din canonici (sau *prebendari).* Aceștia se întruneau zilnic pentru desfășurarea activităților în Casa Capitulului, denumita astfel pentru că la începutul fiecărei întruniri se citea câte un capitol din Evanghelie.

CATARI

Populație din sud-vestul Franței din secolele XI-XIII, care a adoptat un tip de creștinism „agnostic“, cunoscut și sub numele de erezie a albigenzilor, deoarece acești oameni locuiau în ținutul din jurul orașului Albi. Ei profesau liberul arbitru și socoteau că toate

lucrurile materiale erau uneltele răului. Au intrat în contradicție cu Biserica de la Roma și, deși s-ar părea că templierii au manifestat o oarecare simpatie față de catari, aceștia au fost exterminați fără mila de Inchiziție, la porunca papei Inocențiu al III-lea, în cursul secolului al XIII-lea.

CĂMAȘĂ DE ZALE

Aceasta era o tunică de zale cu mâneci lungi, pentru a proteja luptătorul de la gât până la pulpe. Fustanela era despicată pentru a permite războinicului să călărească. Deseori se fixa o platoșă metalică peste partea stângă a pieptului pentru a se apăra inima.

CHIRPICI

Material brut de construcție alcătuit din lut, balegă, ferigi etc., care se introducea între cadre de lemn.

COAFĂ

Accesoriu vestimentar pentru acoperirea capului unei doamne normande, denumit și *couvre-chef.* La saxoni se numea „cerculeț pentru cap“ și era alcătuit dintr-o pânză fixată pe cap cu ajutorul unei benzi metalice petrecute peste frunte; marginea liberă a pânzei atârna pe spatele sau peste pieptul femeii.

COMANDAMENT

Sediul central al templierilor dintr-o țară, precum cele din Paris sau Noul Templu din Londra, care a căpătat în prezent o destinație juridică. Acest comandament era condus de un Maestru, deoarece Marele Maestru se afla la Acre, în Țara Sfântă, până la expulzarea sa de către sarazini, când s-a mutat în Cipru. Sediile de importanța mai mică ale templierilor, aflate în alte părți ale unei țări, se numeau Precepturi.

CONETABIL

Termenul avea mai multe înțelesuri, însă în cartea de față se refera la comandantul militar al unui castel, denumit uneori și „castelan“. În castelele regale, precum castelul Rougemont, din Exeter, acesta era numit de rege, pentru a păstra castelul independent de puternicii baroni locali. La nivel mai mic, în orașe și unele proprietăți manoriale, conetabilul avea rolul de a aplica legea, ajutându-i în acest sens pe bailiv sau pe starosti.

CROWNER (CORONER)

Om al legii de rang înalt din cadrul unui comitat, al doilea ca putere după *sheriff*[1]. Primii coroneri au fost numiți în septembrie

---

[1] Vezi termenul (n.tr.)

1194, deși există mențiuni privind existența instituției ce datează din timpuri mai vechi. În fiecare comitat erau aleși trei cavaleri și un copist pentru a îndeplini o gamă foarte largă de îndatoriri legale. Numele provine din latina, *custos placitorum coronae,* însemnând „păstrător al judecăților coroanei“, deoarece coronerul ținea toate evidențele privind încălcările legii, crime, decese și alte evenimente ce intrau în sfera juridicului pentru a le prezenta judecătorilor regelui.

CURIA REGIS

Curtea ori Consiliul Regelui, alcătuit din baronii și clericii cei mai de vază, care dădeau sfaturi regelui și stabileau măsurile politice pe plan național. Din acesta s-au dezvoltat ulterior marile Oficii ale Statului, îndeosebi curțile.

CURRAGH (CORACLU)

Cuvânt din limba galică desemnând o barcă prezentând o construcție similară coraclului velș, având însă o formă ascuțită la capete, în loc să fie circulară. Deși fragilă, fiind făcută din piele dată cu smoală întinsă pe rame de lemn, era larg folosita pentru voiaje pe mare chiar până în Bretania.

CURTEA DE JUDECATA ITINERANTĂ

Întrunire a judecătorilor regelui, introdusă de Henric al II-lea în 1166, care se deplasa prin țară, dintr-un comitat în altul, pentru a face dreptate. Existau două tipuri: „judecători în Eyre“, predecesor al Assizes, altfel spus „adunări fixe" (în prezent Tribunale ale Coroanei), la care soseau frecvent pentru a judeca o serie de cazuri grave; și Curțile Generale Itinerante, care se constituiau la intervale mari de timp, pentru a se examina modul de administrare al fiecărui comitat.

CURTEA INTERIOARĂ

Incinta unui castel normand timpuriu, cu „colină și curte“. După construirea unei movile artificiale, pe aceasta se construia un turn de lemn – denumit „donjon"[1] sau, mai târziu, citadelă. În jurul bazei, de obicei asimetrică, un șanț cu apă și o palisadă delimitau curtea interioară, în care se mai aflau o sală mare și alte clădiri care slujeau drept locuințe, grajduri, bucătării etc., donjonul fiind folosit în caz de asediu. Ulterior, castelele mai complexe, precum Rougemont, aveau curți interioare și exterioare.

DEODAND

---

[1] Vezi termenul (n.tr.)

Însemnând, în traducere literală „dar de la Dumnezeu", termenul se referea la confiscarea oricărui obiect care provocase moartea cuiva, fie că e vorba de spadă, căruță ori chiar o roată de moară. Astfel de obiecte se confiscau de către coroner și se vindeau în numele Coroanei, pentru visteria regală, dar uneori se acordau familiei celui ucis, drept despăgubire pentru pierderea suferită.

DESTRIER (CAL DE LUPTĂ)

Cal de luptă, animal suficient de mare și rezistent pentru a putea duce în spinare un cavaler în armură. Când armele de foc au făcut ca armurile să iasă din uz, caii de luptă au devenit cai de povară, din care au descins caii de tracțiune. Anterior, aratul și tracțiunea căruțelor se făcea cu boi.

DONJON

Tumul fortificat de pe o colină naturală ori artificială de la castelele normande timpurii. Mai întâi construit din lemn, donjonul a fost construit ulterior din zidărie de piatră. Cuvântul englezesc *dungeon* care înseamnă celula de detenție, provine de la încăperea de sub donjon, unde erau închiși prizonierii.

DOVEDIREA ORIGINII ENGLEZEȘTI

După cucerire normanda din 1066, mulți normanzi au fost uciși de populația indigenă furioasă și, de aceea, s-a stabilit prin lege că orice persoană găsită decedată din alte cauze decât cele naturale este de origine normanda, iar comunitățile primeau pedepse grele, cum ar fi *amenda pentru omor,* cu excepția cazului în care se putea face dovada că mortul era de origine saxonă. Acest lucru se făcea de către rudele mortului în fața coronerului. Procedura s-a menținut vreme de câteva secole, cu toate că ea nu mai avea sens, din cauza căsătoriilor mixte, constituind însă o bună sursă de venit pentru trezoreria regală.

EREZIA ALBIGENZILOR

A se vedea Catarii.

FTIZIE

Tuberculoză, boală foarte frecventă în Evul Mediu.

GLUGĂ DE ZALE

Componentă a armurii, o glugă din zale, asemănătoare unei balaclava, legată de marginea coifului și introdusă pe sub gulerul *cămășii de zale*[1].

[1] Vezi termenul (n.tr.)

HIDE DE PĂMÂNT

Unitate de măsură pentru terenuri, care varia în funcție de regiune, fiind de obicei de 120 de acri (48 de hectare) la data recensământului Domesday, cuprinzând ulterior între 30 și 80 de acri (12 și 32 de hectare). Se considera că o *hide* de pământ asigura traiul unei familii și se împărțea în *virgate.* O altă unitate de măsură era *carucate,* o suprafață de aproximativ 40 de hectare, care se considera că poate fi arată într-un sezon de o pereche de boi.

INFORMATOR

Persoană acuzată care încerca să obțină iertarea de pedeapsă prin denunțarea complicilor săi, asemănător conceptului modem de „martor în favoarea Reginei". Persoana făcea mărturisirea în fața coronerului, apoi îi provoca pe complicii săi la luptă; în caz de victorie, persoana era eliberata.

INSULELE SCILLY

Grup de insule situat dincolo de Land's End, renumit pentru acțiunile piraterești din Evul Mediu. În 1208, pe Tresco, una dintre acestea, au fost spânzurați peste 100 de pirați.

ÎNTÂIUL GĂSITOR

Prima persoană care descoperea cadavrul unei persoane ucise era obligată să convoace membrii a patru gospodării învecinate pentru a organiza o „vânătoare" în vederea prinderii făptașului. Apoi trebuia anunțat bailivul și coronerul. Ignorarea acestei proceduri se considera o infracțiune care se pedepsea printr-o *amendă*[1] stabilită de coroner.

JURIU

Spre deosebire de juriile moderne, care trebuie să fie total imparțiale și nu au cunoștință prealabilă despre un caz, juriile medievale cuprindeau martori, localnici care erau obligați să se adune pentru a declara tot ce știau despre o crimă ori un litigiu. Juriul coronerului trebuia să fie alcătuit din toate persoanele de sex masculin cu vârsta de peste doisprezece ani, din cele mai apropiate patru sate, deși, îndeobște, acest lucru era practic imposibil de realizat.

JUSTIȚIAR

Unul dintre cei mai puternici miniștri al regelui în perioada normandă. Sub domnia lui Richard I, cel mai capabil justițiar a

[1] Vezi termenul (n.tr.)

fost Hubert Walter, Arhiepiscop de Canterbury, care fusese secundul la comandă al regelui în timpul celei de-a treia Cruciade. Hubert Walter s-a întors acasă pe perioada cât regele Richard Inimă-de-Leu a stat în prizonierat în Austria și Germania, și a contribuit la strângerea sumei cerute ca răscumpărare. Richard l-a numit apoi Justițiar Suprem, iar după plecarea definitivă a lui Richard din Anglia, în mai 1194, la doar două luni după eliberarea din captivitate, Hubert Walter a condus efectiv țara.

KNARR

Vas comercial din epoca medievală timpurie, asemănător cu o barcă lungă de origine vikingă, dar mult mai lată în secțiune transversală. Erau parțial nepodite și aveau o singură magazie, un arbore și o velă.

LOT PERSONAL

Mică suprafața de pământ din jurul unei case de la sat (gospodărie) destinată cultivării legumelor și creșterii câtorva animale, de care se folosea ocupantul (denumit *cottar),* care putea fi țăran liber sau iobag (vilan ori șerb).

MARCĂ

Sumă de bani, deși nu tocmai în monedă reală, deoarece în circulație se găseau doar penny. Marca reprezenta două treimi dintr-o liră sau treisprezece șilingi și *fourpence* (în prezent, egală cu șaizeci și șase de pence).

MOVILĂ

Movila artificială pe care se construia donjonul[1] în cazul castelelor normande timpurii, înconjurată de curtea interioară[2]. Un exemplu excelent din zona Devon este castelul Totnes.

MUTILARE

O pedeapsă comună pentru tot felul de infracțiuni, ca alternativă mai ușoară față de spânzurare. Practica cea mai frecventă era tăierea mâinii, însă se înregistrau și cazuri când erau tăiate piciorul, urechile, limba și nasul, precum și alte măsuri, precum orbirea ori castrarea.

NELEGIUIT

Literal, termenul se referea la orice persoană aflată în afara legii, de obicei fiind vorba de criminali evadați ori fugari în căutare

[1] Vezi termenul (n.tr.)

[2] Vezi termenul (n.tr.)

de sanctuar. Aceste persoane se refugiau în codri și trăiau ca bandiți, precum în poveștile cu Robin Hood. Din punct de vedere legal, nelegiuiții ori proscrișii deveneau ca și inexistenți și erau considerați „cap de lup“, putând fi uciși pe loc de oricine, cu dreptul de a pretinde o recompensă dacă prezenta capul retezat *sheriff*-ului sau coronerului.

NUIELE CU LUT

Tehnică obișnuită de construcție în epoca medievală; lutul sau materiale ce se întăreau ca cimentul se aplicau pe un cadru de nuiele de răchită.

ONOARE

Danie de pământ primită de un lord din partea regelui, a unui baron sau a bisericii. Putea fi vorba de o proprietate întinsă ori de un singur manor, iar multe onoruri erau alcătuite din numeroase proprietăți separate, răspândite în mai multe comitate. Manorul putea fi reprezentat de unul ori mai multe sate, sub conducerea aceluiași lord, însă unele sate erau împărțite mai multor lorzi.

ORDALIE

Existau diverse tipuri de ordalie legală, presupusa a fi o încercare a vinovăției sau nevinovăției, precum mersul pe nouă brăzdare de plug înroșite în foc, scoaterea unei pietre dintr-un vas cu apă clocotită ori plumb topit sau chiar scufundarea în apă. „Ordalia catafalcului“ la care se face aluzie în cartea de față constă în depistarea ucigașului prin obligarea suspectului de a atinge masa pe care era așezată victima; se presupunea că rănile cauzatoare de moarte începeau să sângereze din nou. Acest procedeu este menționat de Shakespeare în Richard al III-lea, actul I.

OUTREMER

Cele patru regate creștine din Levant din perioada cruciadelor, inclusiv regatul Ierusalimului.

PARCELĂ DEFRIȘATĂ

O porțiune nouă de pământ arabil, smulsă pădurii pentru a mări suprafața de pământ cultivabil a unui conac manorial.

PIEPTAR

Tunică scurtă, la origini confecționată din piele groasă și fiartă, însă mai târziu făcută din zale ori plăci de metal pentru protejarea toracelui în bătălii.

PORTREEVE

Unul dintre cei doi starosti cu rangul cel mai mare din cadrul

administrației oficiale a unui oraș, ales de celelalte notabilități. Aceste funcții au fost înlocuite ulterior cu aceea de primar. Primul primar din Exeter a fost ales în 1208.

PRECEPTURĂ

Formă de organizare a templierilor (a se vedea Comandament).

REEVE MANORIAL

Fruntaș numit în fiecare sat ori ales de săteni sau de lordul manorial. El se ocupa de organizarea și împărțirea muncilor agricole și, deși la fel ca majoritatea populației, neștiutor de carte, *reeve*-ul ține evidența rotației culturilor, a cantităților recoltate, a zeciuielilor etc., slujindu-se de memorie și de un sistem de crestături pe un baston.

ROCHIE (*KIRTLE*)

Articol de vestimentație feminină, lung până la glezne, cu mâneci lungi, largi la încheietura mâinilor, deși moda se schimba în mod constant. Rochia se purta peste o cămășuță, singurul articol de lenjerie.

SECHESTRU (SAU GAJ JUDICIAR)

Hotărâre dată de un reprezentant al legii, inclusiv de coroner, pentru obligarea unei persoane, în calitate de suspect sau martor, de a se prezenta la audierile tribunalului. Amintește de cauțiune ori asigurare, asigurând un gaj asupra bunurilor ori banilor unei persoane, care se confiscau în cazul în care aceasta nu se prezenta în fața curții.

SECUNDAR

Tânăr preot, ajutor al unui vicar[1], care poate fi și asistentul unui canonic[2].

SENEȘAL

A se vedea Administrator.

SERGENT

Termenul are mai multe înțelesuri. Un ostaș cu rang mai înalt sau un reprezentant al legii, subordonat unui bailiv într-un oraș; de asemenea, scutier al unui cavaler templier, care purta o mantie cafenie ori neagră.

SHERIFF

Termen derivat din *shire-reeve,* reprezentant al regelui în fiecare comitat, care răspundea de păstrarea legii și ordinii și de

---

[1] Vezi termenul (n.tr.)

[2] Vezi termenul (n.tr.)

colectarea dărilor. *Sheriff*-ii erau renumiți pentru corupție, iar funcția era foarte jinduită, fiind plătite sume mari pentru obținerea ei, datorită nenumăratelor posibilități de îmbogățire pe căi necinstite.

SOCMAN

Om liber, spre deosebire cu persoanele legate de pământ, în această categorie intrau vilanii, șerbii și sclavii, în ordine descrescătoare de servitute în sistemul feudal.

STAROSTE

Un om liber înstărit dintr-un oraș sau sat mare, de obicei un negutător sau meșteșugar. Mai mulți astfel de starosti alcătuiau un grup care se ocupa de organizarea administrării orașului și alegeau doi *portreeve*[1] în fruntea lor; ulterior aceștia au fost înlocuiți de un primar.

SURCOTĂ

Denumită și „supra-tunică“, acest articol de îmbrăcăminte se purta peste tunică sau armură, protejându-l pe purtător de razele de soare care cădeau direct pe metal; ea a asigurat și locul potrivit pentru embleme heraldice. Cele mai faimoase în epocă au fost surcotele cavalerilor templieri, având crucea caracteristică ordinului.

SUTĂ

Subdiviziune administrativă a unui comitat, despre care se consideră ca era compusă inițial din o sută de așezări.

TUNICĂ

Principalul articol vestimentar al unui bărbat, trasă peste cap și ajungând până la genunchi ori pulpe. Pe dedesubt se purta uneori și o cămașă de pânză, iar pe deasupra, o mantie. Partea de jos a tunicii era despicată pentru a permite mersul pe cal și statul în șa.

VICAR

Preot care era folosit de un cleric cu rang ceva mai mare, cum ar fi canonicul[2], pentru a îndeplini unele dintre obligațiile sale religioase, îndeosebi participarea la numeroasele slujbe ce se țineau la catedrală. Deseori numit vicar-coral, datorită prezenței sale frecvente la slujbele în cadrul cărora se cânta.

---

[1] Vezi termenul (n.tr.)

[2] Vezi termenul (n.tr.)

Gilbert de Ridefort, cavaler al Templului lui Solomon, pretinde că a intrat în posesia unui secret care ar putea zgudui fundamentele creştinismului; el are nevoie disperată de ajutorul coronerului John pentru a scăpa de ordinul secret al cavalerilor războinici. Brusc, John este aruncat într-o lume a intrigilor religioase şi a ideilor politice periculoase, fiind implicat într-o misiune pe viaţă şi pe moarte pe Insula Lundy. În cele din urmă, coronerul John trebuie să dezlege taina unei noi credinţe în mânia înfricoşătoare a lui Dumnezeu.

Seria Mistere medievale

I. Dincolo de liman
II. Potirul otrăvit
III. Căutările coronerului John
IV. Înfricoşătoarea taină
V. Cadavrul meşterului făurar
VI. Pădurea interzisă
VII. Păcate de moarte
VIII. Vânătoarea de vrăjitoa
IX. Chipul duşmăniei
X. Elixirul morţii

ISBN 978-973-103-367-9

rao
international
publishing
company